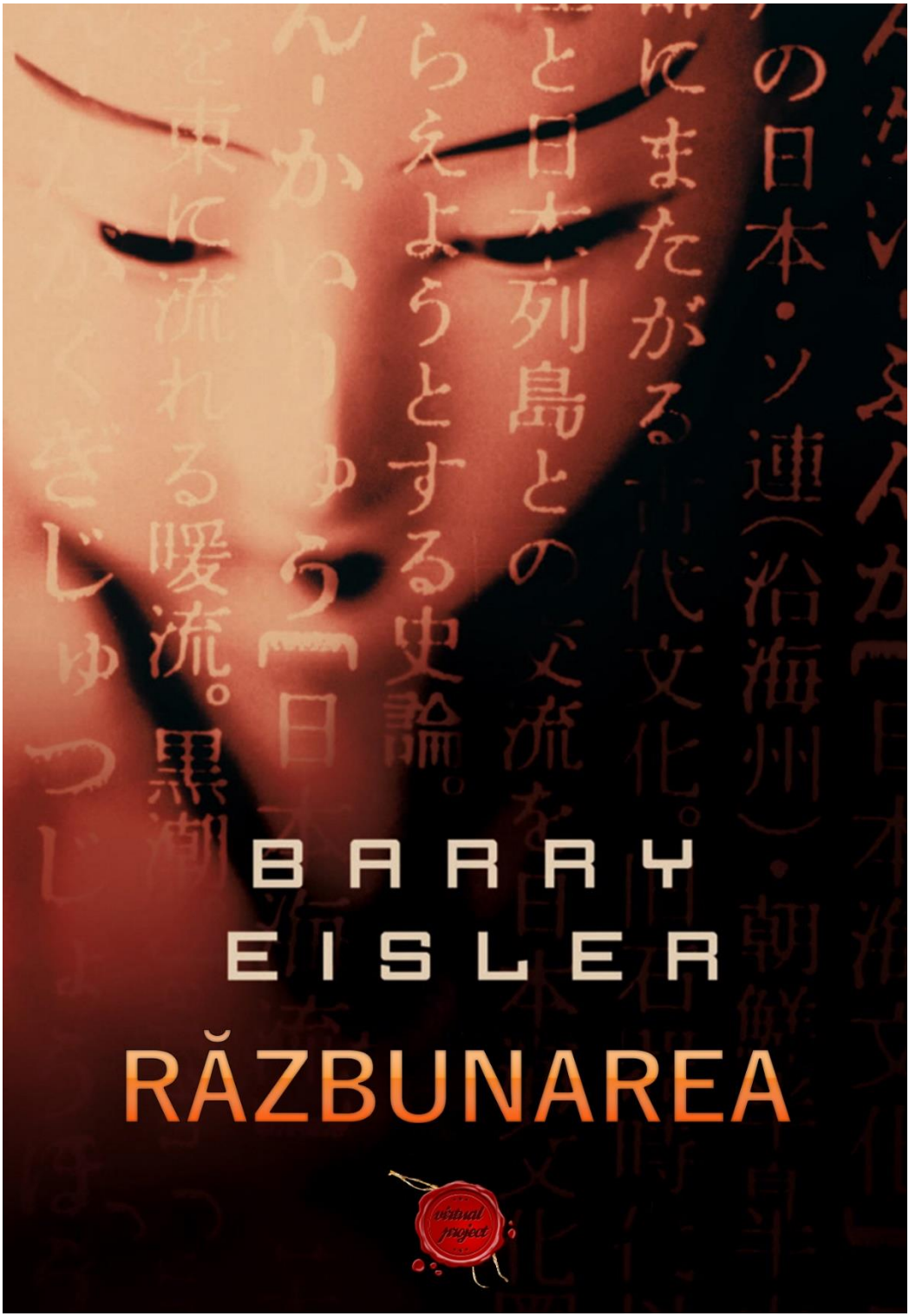
BARRY
EISLER
RĂZBUNAREA

BARRY EISLER

Seria: Asasinul din Tokio #2

RĂZBUNAREA

Original: *A Lonely Resurrection*:
John Rain #2 (2014)

Traducere din limba engleză:
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

METEOR PRESS

2018

Flori de cireş pe-nserat:
Pun tocul în buzunar pentru ultima oară.

POEMUL DE MOARTE
AL POETULUI KAISHO, 1914

Partea I

Dacă n-aş fi ştiut că eram deja mort,
Mi-aş fi jelit pierderea vieţii.

ULTIMELE CUVINTE ALE LUI OTA DOKAN,
ERUDIT AL ARTELOR MILITARE ŞI POET, 1486

Capitolul 1

Odată ce treci peste ironia situaţiei, înţelegi că uciderea unui individ în propriul lui club de fitness are merite în sine.

Ţinta era *yakuza* Ishihara, un obsedat al exerciţiilor cu haltere, care exersa zilnic într-o sală de fitness pe care o deţinea în Roppongi, unul dintre cartierele de divertisment din Tokio. Tatsu îmi spusese că moartea trebuia să pară că survenise din cauze naturale, aşa cum doresc ei de fiecare dată, aşa că am fost încântat să lucrez într-un loc unde nu era nici pe departe de neconceput ca un ins să se poată prăbuşi din cauza unui anevrism fatal provocat de eforturi, să sufere o căzătură ghinionistă peste o bară din oţel ori să aibă alt accident tragic în timp ce folosea unul dintre complicatele aparate pentru exerciţii fizice.

Unele dintre eventualităţile respective puteau fi chiar consemnate în avertismentele pe care avocaţii corporatişti insistau să fie plasate pe generaţia următoare de aparate pentru exerciţii, pentru a-i notifica pe utilizatori asupra unor întrebuinţări nefireşti pentru care nu fuseseră proiectate şi pentru care fabricantul nu putea fi tras la răspundere. De-a lungul anilor, activitatea mea mă făcuse să întâlnesc două asemenea avertismente legale; unul pe un pod care traversa apele poluate ale râului Sumida, în care un anume politician se înecase în 1982 („Avertisment: Nu vă suiţi pe barele acestea!”), iar altul după un deceniu, pe ambalajul uscătorului de păr („Avertisment: Nu folosiţi în timp ce faceţi baie!”) al unui bancher neobişnuit de sârguincios, care se electrocutase în cadă.

Clubul de fitness era de asemenea convenabil pentru că nu trebuia să-mi fac griji în privinţa amprentelor. În Japonia, unde costumele sunt un hobby naţional, ridicătorii de greutăţi n-ar atinge o halteră fără să poarte mănuşi speciale, capitonate, tot aşa cum un politician n-ar accepta să primească

mită dacă poartă doar lenjeria intimă. Era un început de primăvară cald pentru Tokio, care prevestea, se zicea, un anotimp minunat pentru înflorirea cireşilor şi unde altundeva decât într-un club de fitness ai fi putut trece neobservat dacă purtai mănuşi?

În activitatea mea, jumătate din treabă este să treci neobservat. Oamenii transmit întruna semnale – prin limbajul corporal, mers, haine, expresiile faciale, postură, atitudine, grai, obiceiuri – care îţi pot spune de unde sunt originari, cu ce se ocupă şi cine sunt. Iar cel mai important: *dacă se integrează printre cei din jur.* Fiindcă dacă nu te integrezi, ţinta te va remarca, iar după aceea nu vei putea să te apropii suficient ca să acţionezi aşa cum trebuie. Sau te va observa ocazionalul poliţist necorupt şi va trebui să dai nişte explicaţii. Sau te va sesiza o echipă de contrafilaj, iar atunci – felicitări! – ţinta vei deveni chiar tu.

Însă dacă eşti atent, vei începe să înţelegi că identificarea semnalelor este o ştiinţă, nu o artă. Priveşti, imiţi şi dobândeşti. În cele din urmă, vei putea să urmăreşti ţinte diferite prin ecosisteme diferite din societate, păstrându-ţi în toate anonimatul.

Anonimatul n-a fost uşor pentru mine în Japonia, unde naţionalitatea părinţilor mei era o informaţie publică şi obiectul persiflărilor din curtea şcolii. În prezent însă n-ai putea detecta trăsăturile europene de pe chipul meu, decât dacă cineva ţi-ar atrage atenţia că le poţi găsi. Pe mama mea americană n-ar fi deranjat-o asta. Ea dorise mereu ca eu să mă integrez în Japonia şi fusese încântată că trăsăturile japoneze ale tatălui meu prevalaseră în lupta genetică pentru dominanţă. Iar operaţia estetică la care mă supusesem când revenisem în Japonia după scurta mea relaţie cu Forţele Speciale SUA în Vietnam terminase în linii mari ceea ce începuseră şansa şi natura.

Povestea pe care semnalele mele i-ar fi spus-o lui *yakuza* era simplă. El începuse doar recent să mă vadă în sala lui de fitness, însă aveam deja o formă fizică evidentă. Nu eram aşadar un ins de vârstă mijlocie care decisese să se apuce de ridicat haltere pentru a încerca să-şi recâştige fizicul pe care-l avusese în colegiu. Explicaţia probabilă ar fi fost că eu lucram pentru o companie care mă detaşase în Tokio, iar dacă mă cazase aproape de Roppongi, poate în Minami-Aoyama sau Azabu, trebuia să fiu o persoană rezonabil de importantă şi bine plătită. Faptul că în această etapă a vieţii se părea că am mare grijă de corpul meu însemna probabil că întreţineam relaţii cu femei mai tinere, cărora un fizic tineresc le poate diminua consecinţele emoţionale inevitabile ale culcatului cu un bărbat mai vârstnic; deşi, în esenţă, acesta n-ar fi însemnat decât un troc între sex şi iluzia nemuririi pe de o parte, şi poşete Ferragamo şi alte monede forte implicite

ale aranjamentelor respective pe de cealaltă parte. *Yakuza* ar fi înţeles toate lucrurile astea, ba chiar le-ar fi respectat.

De fapt recenta mea apariţie în sala lui de fitness nu avea nicio legătură cu vreo detaşare a unei companii, ci era mai degrabă similară unei călătorii de afaceri. La urma urmelor, mă găseam în Tokio doar pentru un job. După ce-mi terminam treaba, aveam să plec. În perioada cât locuisem aici, întreprinsesem unele acţiuni care generaseră animozitate şi era posibil ca părţile relevante să fie încă în căutarea mea, chiar şi după ce absentasem un an, aşa că în mod judicios nu-mi puteam permite decât o şedere scurtă.

Cu o lună în urmă, când mă găsise şi mă convinsese să accept jobul, Tatsu îmi dăduse un dosar despre *yakuza.* Din conţinutul lui, aş fi concluzionat că ţinta nu era decât o „gorilă" a mafioţilor, însă trebuia să fie mai mult, dacă Tatsu îl dorea eliminat. N-am pus nicio întrebare. Am dorit numai detaliile care să mă ajute să mă apropii de el. Restul era irelevant.

Dosarul inclusese numărul de telefon mobil al lui Ishihara. I-l dădusem lui Harry, care, ca hacker nepotolit ce era, pătrunsese de mult în centrele de control ale reţelelor mobile ale celor trei furnizori de telecomunicaţii din Japonia. Computerele lui Harry monitorizau deplasările telefonului mobil al lui *yakuza* şi eram anunţat de fiecare dată când semnalul acestuia era preluat de antena care acoperea zona din jurul clubului de fitness.

În seara asta mesajul sosise imediat după ora 20, pe când citeam în camera mea din hotelul New Otani din Akasaka-Mitsuke. Ştiam că clubul se închidea la ora 20, aşa că dacă *yakuza* se afla acolo în afara orelor de program, exista posibilitatea reală să fie singur. Exact ceea ce aşteptasem.

Echipamentul meu de sport era deja în geantă şi în câteva minute am ieşit pe uşă. Am luat un taxi, însă abia după ce m-am îndepărtat de hotel, fiindcă nu doream ca vreun portar să audă ori să-şi amintească unde mergeam, iar peste cinci minute am coborât la colţul dintre Roppongi-dori şi Gaienhigashi-dori din Roppongi. Detestam să folosesc o rută atât de directă, deoarece nu beneficiam de oportunităţi pentru a mă asigura că nu eram urmărit, însă dispuneam de puţin timp ca să acţionez aşa cum plănuisem şi decisesem că merita riscul.

Îl urmărisem pe *yakuza* de peste o lună şi-i cunoşteam rutinele. Aflasem că-i plăcea să-şi schimbe orele de antrenament, astfel că uneori sosea la sală dis-de-dimineaţă, iar alteori noaptea. Bănuia probabil că imprevizibilitatea respectivă l-ar fi făcut greu de atacat.

Avea pe jumătate dreptate. Imprevizibilitatea este esenţială dacă vrei să fii o ţintă greu de urmărit, însă conceptul se aplică atât momentului, cât şi locului. Jumătăţile de măsură, precum cea utilizată de *yakuza*, te vor proteja de unii urmăritori în unele ocazii, însă nu te vor salva mult timp de unul ca

mine.

Este interesant că oamenii pot lua măsuri de securitate adecvate, ba chiar serioase, în unele privinţe, dar în acelaşi timp pot îngădui vulnerabilitatea în altele. Este ca şi cum ai încuia uşa casei cu trei rânduri de chei, însă ai lăsa ferestrele larg deschise.

Uneori fenomenul este cauzat de teamă. Teamă nu atât de cerinţele impuse, cât mai degrabă de consecinţele unei vieţi de ţintă greu de filat. Autoprotejarea serioasă necesită anihilarea legăturilor cu societatea, legături de care majoritatea oamenilor au nevoie aşa cum au nevoie de oxigen. Renunţi la prieteni, la familie şi la relaţiile sentimentale. Mergi prin lume ca o fantomă, detaşat de cei vii din jur. Dacă ar fi să mori, să zicem într-un accident rutier, ai sfârşi îngropat într-un cimitir municipal obscur, un alt anonim neidentificat, fără flori, fără bocitori, de fapt fără niciun fel de jelire. Este firesc, probabil chiar de dorit, să te temi de toate astea.

În alte rânduri acţionează o formă de refuz. Traseele întortocheate, verificările elaborate de securitate şi dialogul interior permanent de felul *Dacă ar trebui să mă atac pe mine*, *cum aş proceda*? necesită toate acceptarea ideii că în jur există oameni care deţin atât motivele, cât şi mijloacele de a-ţi scurta viaţa. Ideea aceasta este inerent inconfortabilă pentru psihicul uman, ba chiar în asemenea măsură, încât produce stres enorm, până şi pentru soldaţii aflaţi în bătălie. Mulţi oameni asupra cărora se trage pentru prima dată la distanţă mică sunt şocaţi. „De ce încearcă să *mă* omoare?" se întreabă ei. „Ce le-am făcut eu?"

Gândiţi-vă puţin! V-aţi uitat vreodată în debara sau sub pat, când sunteţi singur acasă, pentru a vă asigura că acolo nu se ascunde niciun intrus? Dacă însă aţi fi crezut cu adevărat că Omul cu Cagulă pândea în locurile acelea, v-aţi mai fi comportat la fel? Bineînţeles că nu! Dar este mult mai confortabil să crezi în pericol doar în mod abstract şi să acţionezi în privinţa lui doar cu jumătăţi de măsură. Asta înseamnă negare.

În sfârşit şi cel mai evident, este vorba despre lenevie. Cine dispune de timpul sau de energia necesare pentru a examina automobilul familiei înainte de fiecare cursă, căutând dispozitive explozive? Cine îşi poate permite o rută ocolită de două ore pentru a sosi într-un loc unde ar fi putut ajunge direct în numai zece minute? Cine ar fi de acord să renunţe să mai intre într-un restaurant sau bar, doar pentru că singurele scaune disponibile sunt orientate cu spatele spre intrare?

Toate astea sunt întrebări retorice, însă ştiu cum ar fi răspuns Jake „Nebunu". *Cei care sunt vii*, ar fi răspuns el. *Şi cei care doresc să rămână în viaţă.*

În felul ăsta ajungem la o raţionalizare simplă, despre care sunt convins

că este comună celor care au luat vieţi la fel ca mine. *Dacă individul şi-ar fi dorit cu adevărat să trăiască*, sună raţionalizarea, *eu n-aş fi fost în stare să ajung la el*, *fiindcă nu şi-ar fi permis slăbiciunea asta fatală.*

Slăbiciunea lui *yakuza* era dependenţa lui faţă de exerciţiile cu haltere. Cine poate şti ce anume i-o alimenta – o copilărie în care fusese terorizat de bătăuşi, din cauza căreia dorise să pară vizibil puternic, o încercare de a depăşi un sentiment de inadecvare determinat de statura lui în mod natural mai firavă decât a europenilor, un homoerotism suprimat precum cel care l-a îndemnat pe Mishima. Poate unele dintre aceleaşi impulsuri care l-au împins de fapt să devină gangster.

Desigur, obsesia lui nu avea nicio legătură cu sănătatea, ba chiar individul abuza evident de steroizi. Gâtul îi era atât de gros, încât părea că şi-ar fi putut scoate cravata în sus, peste cap, fără a fi nevoit să-i slăbească nodul, şi avea o acnee atât de severă, încât lămpile incandescente din club, menite să reliefeze la maximum câştigurile pe care membrii săi le aduseseră corpurilor lor, proiectau umbre minuscule peste peisajul ciuruit al feţei lui. Testiculele aveau probabil mărimea stafidelor, iar tensiunea arterială îi bubuia cert prin inima supra-încărcată.

Îl văzusem, de asemenea, explodând în genul de violenţă bruscă şi neprovocată care este alt simptom al abuzului de steroizi. Într-o seară, cineva pe care nu-l mai văzusem până atunci, fără îndoială unul dintre membrii civili ai clubului, căruia îi plăcea locul şi credea că prin prezenţa alături de gangsteri reputaţi devenea mai dur prin osmoză, începuse să demonteze numeroasele discuri de fier ce îngreunau bara pe care Ishihara o folosise pentru împinsul la piept. *Yakuza* plecase de la aparat, probabil ca să facă o pauză, iar individul cel nou înţelesese în mod greşit că terminase lucrul la staţia respectivă. Era destul de voinic şi el, iar tricoul fără mâneci din Spandex viu colorat arăta piept şi braţe de halterofil.

Probabil că cineva ar fi trebuit să-l avertizeze, însă membrii clubului erau în principal *chinpira* – *yakuza* tineri de nivel coborât şi viitori derbedei –, nu tocmai buni samariteni, care să fie interesaţi să-şi ajute semenii. Oricum ar fi trebuit să fii cel puţin cretin ca să te apuci să desfaci o bară precum cea folosită de Ishihara, fără să cauţi mai întâi aprobarea celor din jur. Pe bară erau probabil o sută cincizeci de kilograme, dacă nu mai mult.

Cineva l-a înghiontit pe *yakuza*, care făcea genuflexiuni, şi i-a arătat. El s-a ridicat şi a urlat „*Orya*!" îndeajuns de puternic pentru ca să vibreze peretele din sticlă din faţa sălii dreptunghiulare. *Ce mama dracului*!

Toţi au înălţat privirile, la fel de surprinşi ca de o explozie – până şi noul venit, care fusese atât de lipsit de indicii cu numai o clipă în urmă. Continuând să zbiere imprecaţii, *yakuza* a mers direct spre băncuţa pentru

împins cu bara la piept, folosindu-şi excelent vocea, fie din instinct, fie deliberat, pentru a-şi dezorienta victima.

Totul în privinţa lui – cuvintele, tonul, mişcările şi postura – răcneau *Atac*!, însă celălalt bărbat era prea încremenit, ori de teamă, ori de negare, pentru a se feri. Şi, cu toate că ţinea un disc din fier greu de zece kilograme, cu muchiile considerabil mai dure decât craniul lui *yakuza*, el n-a făcut nimic altceva decât să deschidă gura, poate de surprindere sau poate într-o incipientă şi cu certitudine inutilă scuză.

Ishihara l-a izbit ca un rinocer cu umărul în stomac. L-am văzut pe bărbat încercând să se încordeze pentru impact, dar o dată în plus n-a reuşit să se ferească şi strădania i-a fost în mare parte inutilă. *Yakuza* l-a propulsat cu spatele în perete, după care a dezlănţuit asupra lui o rafală de lovituri stângace în cap şi gât. Şocat şi funcţionând pe autopilot, bărbatul a scăpat discul de fier şi a izbutit să ridice braţele pentru a se apăra de câteva lovituri, dar Ishihara, continuând să mugească, i-a depăşit cu uşurinţă blocajele şi a lansat pumni. Am văzut cum una dintre lateralele lui a atins partea stângă a gâtului celuilalt, deasupra sinusului carotidian, şi bărbatul a început să se năruie, când sistemul lui nervos a supracompensat şocul impactului, reducând presiunea sângelui spre creier. Cu picioarele larg depărtate de parcă ar fi avut un topor şi spărgea buşteni, Ishihara nu s-a oprit din a izbi creştetul capului şi gâtul victimei. Acesta a căzut pe jos, totuşi şi-a păstrat destulă cunoştinţă de sine ca să se ghemuiască şi să se protejeze într-o oarecare măsură de grindina de pumni care a urmat.

Gâfâind şi înjurând, *yakuza* s-a aplecat şi i-a prins glezna dreaptă între biceps şi braţul său enorm. Pentru o clipă am crezut că va aplica o imobilizare de picior din jiu-jitsu şi va încerca să-l rupă. N-a fost aşa, ci s-a îndreptat de spate şi a început să târască trupul celuilalt spre intrarea clubului, apoi afară, pe stradă.

Ishihara a revenit după câteva clipe, singur, şi, după ce a rămas puţin să-şi tragă răsuflarea, şi-a reocupat locul uzurpat pe băncuţă, fără să se uite la cineva din sală. Toţi şi-au reluat activităţile anterioare; asociaţii lui, fiindcă nu le păsa, civilii, fiindcă erau îngroziţi. Parcă nu se întâmplase pur şi simplu nimic, deşi tăcerea din club arăta că, dimpotrivă, ceva se întâmplase.

O parte a minţii mele care rulează permanent pe fundal a înregistrat cele văzute ca fiind atuurile lui *yakuza*: forţă brută, experienţă cu violenţa, familiarizare cu principiile atacului permanent. Ca puncte slabe am notat lipsa de autocontrol, pierderea respiraţiei după o luptă scurtă şi practic unilaterală, cauzarea de leziuni relativ minime în ciuda ferocităţii atacului.

Cu excepţia cazului în care era un sociopat, ceea ce era improbabil din punct de vedere statistic, ştiam că Ishihara se va simţi acum uşor stânjenit

faţă de opinia oamenilor privind izbucnirea lui. Am profitat de ocazie ca să mă apropii de staţia lui de lucru şi să-l întreb dacă avea nevoie de asistenţă la ridicarea halterei.

— *Warui na*, mi-a mulţumit, recunoscător, o ştiam, pentru confortul pe care i-l asigura interacţiunea aceea simplă.

— *Iya*, am răspuns. „Pentru puţin".

Am stat deasupra lui şi l-am ajutat să ridice bara în aer. Am observat că avea o sută cincizeci şi cinci de kilograme. A izbutit s-o ridice de două ori, a doua oară cu asistenţă din partea mea. Continua să clocotească de adrenalină în urma altercaţiei şi mi-am notat mintal limitele puterii lui la exerciţiul acesta.

L-am ajutat să ghideze bara înapoi pe suporturi, apoi am fluierat încetişor printre dinţi în semn de respect uşor teatral faţă de puterea lui. M-am deplasat spre capătul băncuţei când el s-a ridicat în capul oaselor şi i-am spus că dacă mai avea nevoie de asistenţă putea oricând să apeleze la mine. A încuviinţat din cap în semn de mulţumire morocănoasă şi am dat să mă îndepărtez.

Apoi m-am oprit, parcă reflectând dacă să mai adaug sau nu ceva, şi m-am răsucit spre el.

— Omul acela, am spus în japoneză, ar fi trebuit să fi verificat dacă ai terminat sau nu lucrul la staţie. Unii n-au deloc maniere. I-ai dat o lecţie.

El a încuviinţat iarăşi, încântat de aprecierea mea dată importantului serviciu social pe care-l oferise, pulverizând un idiot inofensiv, şi am ştiut că se va simţi destins să apeleze la mine, noul lui prieten, la răstimpuri, când va avea nevoie de ajutor.

Aşa cum, speram, va fi în seara asta. Am mers repede pe Gaienhigashi-dori, trecând pe lângă pietonii de pe trotuarul aglomerat, ignorând cacofonia traficului, sunetele camioanelor şi claxoanele din jur, utilizând cromul şi sticla dintr-o parte şi alta ca să apreciez dacă înapoia mea exista cineva care încerca să ţină pasul. Am cotit la dreapta imediat înainte de blocul Roi Roppongi, apoi din nou la dreapta pe strada clubului, unde m-am oprit înapoia unui desiş de biciclete parcate, cu spatele la exteriorul roz bizar al unei cafenele Starbucks, aşteptând să văd cine putea apărea după mine. Au trecut câteva grupuri de tineri petrecăreţi, ocupaţi de a se distra şi fără să observe bărbatul tăcut din umbră. Niciunul nu mi-a declanşat radarul. După câteva minute, m-am îndreptat spre club.

Acesta ocupa parterul unei clădiri comerciale cenuşii, acoperită de scări de incendiu ruginite şi sufocată de cabluri de înaltă tensiune ce atârnau pe faţadă aidoma unei vegetaţii putrezite. Vizavi se afla o parcare ticsită de Mercedesuri cu geamuri fumurii şi anvelope de înaltă performanţă,

simbolurile statutului elitei ţării şi al criminalilor săi, care se copiau unii pe ceilalţi şi împărtăşeau confortabil plăcerile nopţii în lumea interlopă ţipătoare din Roppongi. Strada în sine era iluminată doar de strălucirea indiferentă a unui singur felinar arcuit, cu postamentul decorat de pliante ce făceau reclamă nenumăratelor servicii sexuale din zonă, semănând, în umbrele propriei sale luminescenţe, cu gâtul alungit al unei păsări antediluviene, care lepăda pene bolnave şi răsucite.

Jaluzelele erau trase înapoia ferestrelor termopan ale clubului, dar am văzut în faţă motocicleta Harley-Davidson V-Rod cu ornamente din aluminiu anodizat a lui Ishihara, înconjurată de bicicletele navetiştilor ca un rechin printre peştii-pilot. Imediat după ferestre era intrarea în clădire. Am încercat uşa, însă era încuiată.

Am revenit la ferestrele clubului şi am ciocănit în geam. După o secundă, luminile s-au stins înăuntru. *Grozav*, am gândit. Ishihara stinsese lumina ca să se poată uita afară printre jaluzele, fără să poată fi observat din exterior. Am aşteptat, ştiind că mă privea şi verifica strada.

Luminile s-au reaprins şi, după o clipă, *yakuza* a apărut în intrarea clădirii. Purta pantaloni gri de trening şi un tricou negru fără mâneci şi cu subsuorile adânc răscroite, alături de obligatoriile mănuşi pentru haltere. În mod vădit se găsea în toiul unei şedinţe de antrenament.

A deschis uşa şi ochii i-au cercetat strada după pericole, neizbutind să-l vadă pe cel aflat chiar în faţa lui.

— *Shimatterun da yo*, mi-a spus, „Clubul s-a închis".

— Ştiu, am răspuns tot în japoneză cu mâinile ridicate şi palmele îndreptate spre el într-un gest de îmbunare. Sperasem că ar putea fi cineva înăuntru. Ar fi trebuit să fi ajuns mai devreme, dar am fost întârziat. Crezi că aş putea face doar un antrenament scurt? Doar cât timp eşti aici, nimic mai mult.

A ezitat, apoi a ridicat din umeri şi s-a întors, dispărând înăuntru. L-am urmat.

— Tu cât mai stai? am întrebat.

Mi-am lăsat geanta şi am început să-mi schimb hainele banale: pantaloni kaki, cămaşă din oxford albastru şi blazer bleumarin. Îmi pusesem deja mănuşile, aşa cum făceam întotdeauna înainte de a intra în club, însă *yakuza* n-a observat detaliul acela.

— Ca să-mi pot planifica exerciţiile.

El a pornit spre staţia de genuflexiuni.

— Patruzeci şi cinci de minute, poate o oră, a răspuns şi şi-a ocupat poziţia sub halteră.

Genuflexiuni. Asta făcea de obicei când termina împinsul cu bara la piept.

Rahat!

Mi-am pus şortul şi o bluză de trening, apoi mi-am făcut încălzirea cu flotări şi alte exerciţii de calistenie, în timp ce el făcea genuflexiuni. Mi-am dat seama că încălzirea putea fi chiar utilă, în funcţie de intensitatea zvârcolirilor lui. Era un avantaj mic, dar nu refuz niciodată cadourile.

Când a terminat, l-am întrebat:

— Împingerile le-ai făcut deja?

— *Aa.* „Da".

— Cât ai ridicat în seara asta?

A strâns din umeri, dar am întrezărit o uşoară umflare a pieptului care mi-a spus că-i gâdilasem vanitatea.

— Nu prea mult. O sută patruzeci de kilograme. Aş fi putut ridica mai mult, dar la greutatea asta e mai bine să fii asistat de cineva.

Perfect

— Hei, te pot asista eu.

— Nu, am terminat deja.

— Haide, mai fă o serie. Mă inspiră. Cât ridici – dublu cât greutatea corpului?

Subestimarea mea fusese deliberată.

— Mai mult.

— La naiba, *mai mult* de dublu cât greutatea corpului? Eu nu m-apropii nici pe departe de aşa ceva. Fă-mi şi mie o favoare şi mai fă o serie – o să mă motiveze. Eu o să te asist, ţi se pare echitabil?

Yakuza a şovăit, după care a înălţat din umeri şi a pornit spre staţia de împins cu bara la piept.

Bara era deja încărcată cu cele o sută patruzeci de kilograme pe care le folosise anterior.

— Crezi că ai putea ridica o sută şaizeci? am întrebat pe un ton neîncrezător.

M-a privit şi am putut spune din ochii lui că îi zgândărisem ambiţia.

— Da, pot.

— Asta chiar că trebuie să văd, am zis eu.

Am luat două discuri de câte zece kilograme de pe rackul cu greutăţi şi le-am montat pe capetele barei. Am trecut după aceea în spatele băncuţei şi am prins bara cu ambele braţe depărtate la lăţimea umerilor.

— Anunţă-mă când eşti pregătit, i-am spus.

El s-a aşezat pe capătul băncii, cu umerii gârboviţi, şi a rotit capul dintr-o parte în cealaltă. A legănat apoi braţele înainte şi înapoi şi am auzit o serie de expiraţii scurte, în forţă. După aceea s-a lăsat pe spate şi a apucat bara.

— Ridicăm la trei, a spus.

Am aprobat din cap.

A mai expirat de câteva ori, adânc. Apoi:

— Unu... doi... trei!

L-am ajutat să ridice bara de pe suporturi şi s-o ţină drept deasupra pieptului. O privea de parcă l-ar fi înfuriat, cu bărbia afundată în piept în pregătirea efortului.

A lăsat-o după aceea să coboare, controlându-i mişcarea, dar îngăduind destul moment de inerţie ca să asigure un ricoşeu bun de pe pieptul lui masiv. La două treimi din înălţime, bara aproape s-a oprit, suspendată între forţa gravitaţiei şi puterea muşchilor să-i alimentaţi de steroizi, totuşi şi-a continuat ascensiunea şovăitoare până când coatele i s-au îndreptat. Braţele îi tremurau de efort. Era imposibil să mai reuşească încă o împingere.

— Haide, încă una, încă una, l-am îndemnat. Haide, o poţi face!

A urmat o pauză şi m-am pregătit să încerc alte încurajări. El se pregătea însă mintal pentru efort. A răsuflat scurt de trei ori, apoi a coborât bara la piept. Ea a ricoşat în sus câţiva centimetri în urma impactului, apoi alţi câţiva din împingerea care a urmat, dar după numai o secundă, s-a oprit şi a început să coboare inexorabil.

— *Tetsudatte kure*, a icnit Ishihara. „Ajutor".

Cu calm însă, deoarece se aştepta la asistenţa mea imediată.

Bara a continuat să coboare şi i-a ajuns pe piept.

— *Oi*, *tanomu*, a spus el, de data asta mai accentuat.

Eu însă am apăsat bara în jos.

Ochii i s-au holbat, căutându-i pe ai mei.

Cu greutatea barei şi a discurilor, plus apăsarea exercitată de mine, se lupta acum cu aproape două sute de kilograme.

M-am concentrat asupra barei şi toracelui său, dar în vederea periferică am putut observa cum ochii i s-au căscat, mai întâi de neînţelegere, apoi de frică. N-a scos niciun sunet. Eu am continuat să mă focalizez asupra apăsării reci, distante.

Cu dinţii strâns încleştaţi, cu bărbia aproape îngropată în gât, *yakuza* şi-a pus toată puterea în ridicarea barei. *In extremis*, a reuşit într-adevăr să mişte greutatea de pe piept. Am strecurat laba unui picior sub suportul orizontal de dedesubtul băncii şi am utilizat pârghia aceea pentru a adăuga presiune suplimentară pe bară, care i-a coborât din nou pe piept.

Am simţit o vibraţie în greutăţi, când braţele lui au început să tremure de efort. O dată în plus, bara a început să-i lunece spre gât.

Nările mi-au fost izbite brusc de duhoare de fecale. Disperat, sistemul lui nervos simpatic oprea activităţi neesenţiale ale corpului, inclusiv controlul sfincterelor, şi trimitea toată energia disponibilă spre muşchi.

Înfruntarea a durat numai o secundă, după care braţele au început să-i tremure mai violent şi am simţit bara coborându-i în piept. S-a auzit un şuier slab, când răsuflarea i-a ieşit pe nări şi printre buzele ţuguiate. I-am simţit ochii pe faţă, însă mi-am păstrat atenţia asupra toracelui lui şi a barei. Nici acum n-a rostit vreun cuvânt.

Au trecut câteva secunde, apoi altele. Poziţia nu i s-a schimbat. Am aşteptat. Pielea a început să i se învineţească. Am aşteptat mai mult.

În cele din urmă am slăbit presiunea pe care o exercitasem asupra barei şi i-am dat drumul.

Ochii lui Ishihara continuau să-i fixeze pe ai mei, dar de acum nu mai percepeau nimic. M-am retras în afara razei lor vizuale lipsite de vedere şi am rămas locului, studiind scena. Părea aproape ce era: un obsedat de fitness şi haltere, singur, seara târziu, încearcă să ridice mai mult decât poate, este prins sub bară, se sufocă şi moare. Un accident bizar.

M-am îmbrăcat în hainele de stradă. Mi-am luat geanta şi am pornit spre uşă. O serie de pocnete au răsunat înapoia mea, ca trosnetele unor vreascuri uscate. M-am întors să privesc pentru ultima dată şi mi-am dat seama că erau cauzate de coastele lui Ishihara care se rupeau. Nu mai exista nicio îndoială, era terminat. Rămăsese doar strânsoarea lui convulsivă pe bară, ca şi cum degetele ar fi refuzat să creadă ceea ce restul corpului acceptase deja.

Am ieşit pe holul întunecat şi am aşteptat până când strada a fost pustie. Apoi am ieşit pe trotuar şi în umbrele din jur.

Capitolul 2

M-am îndepărtat de zonă, mergând pe jos pe străduţe secundare din Roppongi şi Akasaka, apucând pe alei înguste într-o manieră care, pentru un ochi neiniţiat, ar fi părut simpla folosire a unor scurtături spre destinaţia mea, dar care erau de fapt concepute pentru a sili un urmăritor sau o echipă de filaj să se deconspire în efortul de a ţine pasul. Cu câteva excepţii deliberate, îmi derulez toate acţiunile de detectare a unor urmăritori sub camuflarea unui comportament aparent banal de pieton. Dacă sunt urmărit fiindcă o agenţie a devenit interesată de mine, dar încă n-a izbutit să confirme cine sunt, nu vreau să mă trădez în niciun fel, comportându-mă altfel decât un cetăţean obişnuit.

După o jumătate de oră, am fost sigur că nu eram urmărit şi pasul a început să mi se relaxeze, în paralel cu starea mea generală. Parcurgeam în sens invers acelor de ceasornic un semicerc mare, despre care mi-am dat

seama doar pe jumătate conştient că mă purta în direcţia lui Aoyama Bochi, cimitirul enorm care seamănă cu un triunghi verde în centrul cartierelor şic din vestul oraşului.

Pe latura nordică a lui Roppongi, am trecut pe lângă un pâlc mic de adăposturi din carton, escale pentru homeless rătăcitori ale căror existenţe erau, dintr-un punct de vedere, la fel de anonime ca a mea. Am lăsat din mână geanta, ştiind că ea şi conţinutul ei de echipament sportiv, inclusiv mănuşile pentru halterofili, vor fi rapid împărţite şi asimilate printre spectrele scofâlcite şi lipsite de identitate de aici. În câteva zile, poate chiar ore, resturile abandonate ale ultimului job aveau să-şi fi pierdut orice urmă a originii, devenind alte obiecte incolore şi fără nume printre sufletele incolore şi fără nume, epavele plutitoare şi rebuturile singurătăţii şi disperării care cad la răstimpuri în pata oarbă colectivă din Tokio şi de acolo în uitare.

Eliberat de povara pe care o purtasem, am început să descriu un cerc spre est. Trecând pe sub un pasaj superior la Nogizaka, la nord de Roppongi-dori, am zărit şase-şapte *chinpira*, ţipători în haine din piele mulate pe corp, stând pe vine într-un semicerc strâns, cu motocicletele metalice şi scunde parcate pe aleea de lângă ei. Fragmente din conversaţia lor au ricoşat din peretele de beton din dreapta mea; cuvintele erau neinteligibile, dar tonurile erau precise şi strălucitoare ca ţevile de eşapament ale vehiculelor. Consumaseră probabil *kakuseizai*, metamfetamina care fusese drogul japonez preferat de când guvernul îl distribuise soldaţilor şi muncitorilor în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi pe care *chinpira* aceştia îl distribuiau şi, neîndoios, îl şi consumau. Aşteptau ca zumzetul indus de drog în muşchii şi creierele lor să atingă intensitatea necesară, ca ora să fie potrivit de târzie şi noaptea mai atrăgător de întunecată înainte de a ieşi din bârlogurile lor de beton şi a răspunde chemării neoanelor din Roppongi.

I-am văzut examinându-mi silueta solitară, care se apropia dinspre capătul sudic al străduţei, care era practic un tunel îngust. M-am gândit să trec pe trotuarul opus, dar îmi era imposibil din cauza parapetului despărţitor metalic dintre sensuri. Aş fi putut să mă întorc şi să merg pe alt traseu. Faptul că n-am procedat aşa mi-a făcut imposibil să neg că mă îndreptam într-adevăr spre cimitir.

Când am ajuns la trei-patru metri de ei, un *chinpira* s-a ridicat. Ceilalţi au continuat să stea pe vine, privind cu atenţie distracţia care le fusese probabil promisă.

Observasem deja absenţa videocamerelor de securitate care deveneau de la un an la altul tot mai numeroase pe străzi şi la metrouri. Uneori trebuia să mă împotrivesc realmente senzaţiei că obiectivele lor mă căutau specific pe

mine.

— *Oi*, a strigat cel care se ridicase. „Hei!”

Am privit scurt în urmă, pentru a mă asigura că eram singuri. N-aş fi dorit să existe martori la ceea ce urma să fac, dacă idioţii aceştia mi s-ar fi pus în cale.

Fără să-mi schimb ritmul pasului sau direcţia, am privit în ochii lui *chinpira*, cu inexpresivitatea unei pietre de obsidian. Prin privirea aceea l-am anunţat că nici nu mă temeam, dar nici nu căutam scandal, că trecusem până acum de multe ori prin aşa ceva şi că dacă în seara asta el era în căutare de amuzament, ar fi fost înţelept să încerce altundeva.

Majoritatea oamenilor, mai ales cei deprinşi, fie şi ocazional, cu violenţa, înţeleg semnalele acestea şi te poţi bizui că vor răspunde în feluri ce le sporesc şansele de supravieţuire. Se părea însă că insul acesta era prea imbecil, sau prea energizat de *kakuseizai.* Sau poate că-mi interpretase privirea pe care o aruncasem iniţial în urmă ca pe un semn de frică. Indiferent care ar fi fost realitatea, mi-a ignorat avertismentul şi a pornit să-mi taie calea.

Am recunoscut tehnica: eram testat pentru acceptabilitatea ca victimă. Aveam să permit să fiu împins pe stradă în calea traficului? Aveam să mă ghemuiesc şi să mă înjosesc? Dacă da, *chinpira* ar fi ştiut că eram o ţintă sigură şi ar fi trecut după aceea, probabil, la violenţă reală.

Eu însă prefer ca violenţa mea să fie neaşteptată. Păstrându-l pe *chinpira* în dreapta mea, am păşit pe lângă el cu piciorul meu stâng, trecându-mi imediat după aceea şi piciorul drept prin aceeaşi parte, după care am măturat cu el spre înapoi, pentru a cosi picioarele bătăuşului în *o-soto-gari*, una dintre cele mai puternice şi esenţiale aruncări din judo. Simultan, m-am rotit în sens invers acelor de ceasornic şi mi-am repezit braţul drept în gâtul lui, proiectându-i partea superioară a corpului în direcţia opusă celei în care-i plecaseră picioarele. Pentru o fracţiune de secundă, bărbatul a rămas suspendat orizontal în aer, după care l-am izbit în trotuar, smucindu-l în sus de guler în ultima clipă, astfel încât ceafa să nu sufere un şoc excesiv. Nu doream o fatalitate. Ar fi atras prea multă atenţie.

Totul n-a durat nici două secunde. M-am îndreptat şi mi-am continuat drumul, cu privirea înainte, dar cu urechile ascultând cu atenţie orice zgomote ale unor urmăritori.

N-am auzit nimic şi, pe măsură ce distanţa dintre mine şi grupul de *chinpira* s-a mărit, mi-am îngăduit un surâs uşor. Nu-mi plac intimidatorii şi bătăuşii – ei au populat o parte prea mare din copilăria mea pe ambele ţărmuri ale Pacificului – şi aveam sentimentul că va trece destul timp înainte ca tipii aceia să mai aibă chef să abordeze pietonii care s-ar fi întâmplat să

treacă pe trotuarul lor.

Am traversat la stânga, spre est pe lângă cimitir, apoi am cotit la dreapta pe Gaiennishi-dori, profitând de cele două coturi, aşa cum fac mereu în mod reflex, ca să-mi verific spatele în timp ce, aparent, examinez traficul. Cimitirul se afla acum în dreapta mea, însă pe partea aceea a străzii nu exista trotuar, aşa că am rămas în stânga, până am ajuns la piciorul unei scări lungi cu trepte din piatră, o legătură secundară între locul cu verdeaţă al morţilor şi oraşul viu de afară. Am rămas locului mult timp, privind treptele acelea. Până la urmă am hotărât că impulsul înaintea căruia aproape că cedasem era ridicol, aşa cum hotărâsem de atâtea ori în trecut. M-am răsucit pe călcâie şi m-am întors pe stradă pe acelaşi drum pe care venisem.

Ca întotdeauna după ce terminam un job, simţeam nevoia să fiu printre alţi oameni, să găsesc un confort în iluzia că sunt parte din societatea prin care mă mişcam. După ce am mers câţiva metri, am intrat în restaurantul Monsoon, unde mă puteam bucura de bucătăria cu influenţe din sud-estul Asiei şi de zgomotele anodine ale conversaţiilor altor clienţi.

Am ales o masă puţin retrasă de la faţada deschisă a restaurantului, cu scaunul orientat spre stradă şi intrare, şi am comandat o mâncare simplă de tăiţei din orez cu legume. Deşi era târziu pentru cină, majoritatea meselor erau ocupate. În stânga mea se aflau ultimii participanţi la o petrecere de birou: câţiva bărbaţi tineri cu cravatele slăbite în jurul gâturilor, purtând costume bleumarin identice, însoţiţi de două femei, drăguţe şi îmbrăcate mai elegant decât tovarăşii lor, nestingherite de rolul tradiţional al femeii japoneze care serveşte mâncarea, toarnă băuturile şi întreţine conversaţia. Dincolo de ei era un cuplu de puşti de liceu sau colegiu, aplecaţi unul spre celălalt şi ţinându-se de mâini peste masă; băiatul vorbea şi sprâncenele îi erau ridicate, de parcă ar fi sugerat ceva, iar fata râdea şi clătina negativ din cap. În cealaltă parte, un grup de americani vârstnici, îmbrăcaţi mai neprotocolar decât ceilalţi clienţi, însă vorbind pe tonuri cuvenit de coborâte, cu pielea strălucindu-le slab în lumina lămpilor de pe masă.

Era aproape ireal să mă trezesc înapoi într-un restaurant sau bar după terminarea unui job, şi mintea a început să mi se destindă şi să se instaureze uşurarea de după trecerea valului de adrenalină. Senzaţiile nu erau inedite, dar contextul le conferea stranietate, precum senzaţia unui costum de birou familiar pe care-l îmbraci ca să participi la o înmormântare.

Crezusem că terminasem cu toate astea după ce încheiasem socotelile cu Holtzer, răposatul şef al Staţiei CIA din Tokio. Identitatea îmi fusese deconspirată şi era momentul să mă reinventez, nu pentru prima oară. Mă gândisem să merg în SUA, poate pe coasta de Vest, în San Francisco, care avea o populaţie asiatică numeroasă. Ar fi fost totuşi greu să-mi stabilesc o

identitate nouă în Statele Unite fără să fi beneficiat de genul de bază pe care o pregătisem de multă vreme în Japonia. În plus, dacă CIA ar fi căutat să-l răzbune pe Holtzer, i-ar fi fost mai uşor să se ocupe de mine în propria sa „curte". Dacă aş fi rămas în Japonia, ar fi însemnat, desigur, să am de-a face cu Tatsu, însă interesul lui faţă de mine nu avea nicio legătură cu răzbunarea, aşa că-l apreciasem că ar fi fost riscul cel mai mic.

Am zâmbit fără să vreau. Între timp aflasem că pericolul pe care Tatsu îl reprezenta pentru mine, deşi, bineînţeles, era mai puţin acut decât posibilitatea de a fi trimis în lumea somnului veşnic de un asasin CIA norocos, era mult mai insidios.

Tatsu îmi dăduse de urmă în Osaka, a doua metropolă ca mărime din Japonia, unde plecasem după ce dispărusem din Tokio. Mă stabilisem în complexul multietajat Belfa din Miyakojima, în nord-vestul oraşului. În Belfa locuiau destui corporatişti transferaţi din alte aşezări pentru ca o sosire recentă să nu cauzeze atenţie nedorită. În acelaşi timp, aici trăiau în primul rând familii cu copii mici, adică genul de oameni permanent atenţi la vecini şi a căror prezenţă făcea dificilă organizarea unui filaj eficient sau a unei ambuscade de succes.

La început dusesem dorul Tokio-ului, unde locuisem două decenii şi fusesem dezamăgit să mă găsesc într-un oraş pe care tokiotul mediu l-ar fi tratat în mod reflex ca pe o fundătură în toate categoriile, cu excepţia suprafeţei în sine. Treptat însă Osaka începuse să-mi placă. Deşi probabil mai puţin sofisticată şi cosmopolită decât cea din Tokio, atmosfera sa nu este pretenţioasă. Spre deosebire de Tokio, al cărui centru de gravitaţie financiară, culturală şi politică este atât de puternic încât, uneori, capitala se poate simţi mulţumită de sine, ba chiar narcisistă, Osaka se compară întruna cu alte localităţi, dintre care cea mai importantă este vecinul din nord-est, ieşind victorioasă, desigur, în chestiuni de bucătărie, iscusinţă financiară şi bunătate omenească generală. Mă captiva cumva întrecerea aceasta dârză şi autodeclarată pentru supremaţie. Poate că noi nu avem manierele rafinate – a se citi, decadente – sau establishment-ul politic cel mai puternic – a se citi, corupt –, pare să declare Osaka Tokio-ului, care nici măcar nu ascultă, dar inima noastră este mai mare. Cu timpul, am început să mă întreb dacă oraşul nu avea realmente dreptate.

Îl zărisem pe Tatsu înapoia mea într-o seară pe când mă îndreptam spre Overseas, un club de jazz din Honmachi, pe care ajunsesem să-l îndrăgesc. Deşi nu mă trădasem în niciun fel, îl recunoscusem imediat. Tatsu este îndesat şi are obiceiul de a-şi legăna umerii într-o parte şi alta când merge, astfel că este uşor de identificat. Dacă urmăritorul ar fi fost altul, m-aş fi întors, l-aş fi urmărit eu însumi, l-aş fi luat prin surprindere şi l-aş fi supus

unui interogatoriu, dacă ar fi fost posibil. Dacă n-ar fi fost posibil, l-aş fi eliminat.

Dar pentru că înapoia mea se afla chiar Tatsu, ştiusem că nu mă găseam în pericol imediat. În calitate de şef de departament în *Keisatsucho,* FBI-ul japonez, el m-ar fi putut deja aresta cu uşurinţă, dacă asta ar fi dorit. *La dracu',* decisesem. Akiko Grace, o tânără pianistă care electrizase lumea jazzului japonez cu CD-ul ei de debut *From New York*, susţinea un spectacol în seara aceea şi doream s-o văd cântând. Dacă Tatsu era dispus să mi se alăture, era binevenit.

El şi-a făcut apariţia la jumătatea părţii a doua a programului. Grace cânta „That Morning", o piesă melancolică de pe al doilea ei CD, *Manhattan Story.* L-am văzut cum s-a oprit imediat după ce a intrat şi a cercetat cu ochii mesele din spate. I-aş fi făcut semn, dar ştia unde să se uite.

A venit spre masa mea şi s-a aşezat pe scaunul de alături, de parcă ar fi fost perfect natural să se întâlnească aici cu mine. Ca de obicei, purta un costum negru care i se potrivea ca un gând întârziat. A încuviinţat din cap în semn de salut. I-am răspuns printr-un gest similar, apoi am revenit cu atenţia asupra lui Grace.

Pianista nu era îndreptată cu faţa spre noi şi purta o rochie fără umeri, cu paiete aurii, ce sclipeau sub spoturile albastre şi reci ca fulgere tăcute în noapte. Vederea ei mă ducea cu gândul la Midori, deşi mai degrabă prin contrast, decât prin asociere. Atitudinea lui Grace era mai neconvenţională, cu mai multe legănări, mai multe apropieri laterale de pian, iar stilul îi era în general mai blând, mai contemplativ. Dar când se pornea, în piese ca „Puise Fiction" şi „Delancey Street Blues", lăsa aceeaşi impresie – că ar fi fost posedată de instrument, că pianul ar fi fost un demon, iar ea scribul său euforic.

Mi-am amintit cum o privisem pe Midori cântând din umbrele clubului Village Vanguard din New York, ştiind că va fi pentru ultima oară. De atunci mai văzusem mulţi pianişti cântând. Fusese de fiecare dată o plăcere tristă, ca atunci când faci dragoste cu o femeie frumoasă, dar nu cu cea pe care o iubeşti.

Programul a luat sfârşit, iar Grace şi trioul ei au părăsit scena. Spectatorii nu s-au oprit însă din aplauze, până când n-au revenit pentru a cânta la bis „Bemsha Swing" a lui Thelonious Monk. Probabil că Tatsu era frustrat. Nu venise aici ca să savureze jazzul.

După bis, Grace s-a dus la bar. Spectatorii au început să se ridice şi să se apropie de ea, pentru a-i mulţumi sau poate pentru a-i cere autografe pe CD-urile pe care le aduseseră, după care să plece spre alte locuri care-i aşteptau în noapte.

După ce ocupanţii mesei vecine au plecat, Tatsu s-a întors spre mine.

— Retragerea din activitate nu ţi se potriveşte, Rain-san, a rostit el în felul lui sec. Te înmoaie. Când erai activ, nu te-aş fi putut urmări în felul ăsta.

Tatsu pierde rareori timpul cu formalităţi. El ştie foarte bine că nu-i stilul optim de lucru, dar nu se poate abţine. Este unul dintre lucrurile care mi-au plăcut mereu la el.

— Crezusem că doreai să mă retrag din activitate, am comentat.

— Doar din relaţia ta cu Yamaoto şi organizaţia lui. Şi crezusem că am putea avea ocazia de a lucra împreună. Tu înţelegi genul meu de muncă.

Se referea la bătălia lui permanentă cu corupţia japoneză, care era orchestrată în mare parte, din umbră, de inamicul său, Yamaoto Toshi, politician şi păpuşar, cel care-l subjugase pe Holtzer şi care pentru un timp fusese de asemenea angajatorul meu nevăzut.

— Îmi pare rău, am rostit. Cu Yamaoto şi, poate, CIA, pe urmele mele, situaţia ar fi fost cam încinsă pentru mine. N-aş fi putut să-ţi fiu de prea mare ajutor, chiar dacă aş fi dorit-o.

— Mi-ai spus că mă vei contacta.

— M-am gândit mai bine.

El a încuviinţat din cap, apoi a zis:

— Ştiai că, la numai câteva zile după ultima noastră întâlnire, William Holtzer a decedat în urma unui infarct în garajul subteran al unui hotel din suburbiile Virginiei?

Mi-am amintit cum Holtzer rostise fără cuvinte *Eu am fost cârtiţa*... *Eu am fost cârtiţa*... când crezuse că voi muri. Cum mă asmuţise împotriva fratelui meu de sânge, Jake „Nebunu”, în Vietnam, şi se lăudase după aceea cu operaţiunea lui.

— De ce întrebi? am rostit nepăsător.

— Se pare că decesul lui a reprezentat o surpriză pentru cei care-l cunoşteau din serviciile de informaţii, a continuat el ignorându-mi întrebarea, deoarece Holtzer abia împlinise cincizeci de ani şi avea o formă fizică excelentă.

Insuficient pentru cei trei sute şaizeci de jouli ai unui defibrilator modificat, mi-am spus eu.

— Ceea ce arată că niciodată nu poţi să ştii ce te aşteaptă, am comentat şi am sorbit din whisky-ul Dalmore vechi de doisprezece ani pe care-l beam. Eu unul iau zilnic câte o jumătate de aspirină. Acum câţiva ani a apărut şi un articol despre asta în *Asahi Shimbun.* Se pare că reduce spectaculos probabilitatea unui infarct.

Tatsu a tăcut câteva clipe, după care a strâns din umeri şi a spus:

— N-a fost un om bun.

Oare acela era felul prin care mă anunţa că ştia că eu mă ocupasem de Holtzer, dar nu-i păsa? Şi dacă da, ce avea să ceară în schimb?

— Cum ai auzit povestea asta? m-am interesat.

El a coborât ochii asupra mesei, apoi m-a privit.

— Unii dintre asociaţii domnului Holtzer din Staţia CIA din Tokio au contactat poliţia metropolitană. Nu erau preocupaţi de moartea lui în sine, cât de maniera ei. Păreau să creadă că ai fi fost implicat.

Nu am spus nimic.

— Doreau ajutorul poliţiei metropolitane, a urmat Tatsu, în localizarea ta. Superiorii mei m-au anunţat că trebuia să ofer cooperare deplină.

— De ce au venit la voi pentru ajutor?

— Bănuiesc că CIA fusese însărcinată cu încercarea de a elimina corupţia care paralizează economia japoneză. Statele Unite sunt îngrijorate că finanţele Japoniei s-ar putea prăbuşi dacă situaţia continuă să se înrăutăţească. Ar putea urma un efect de domino şi în mod cert o recesiune globală.

Înţelegeam interesele americanilor. Toţi ştiau că politicienii erau mai preocupaţi să se asigure că-şi căpătau partea de bani din lucrările publice „aranjate" şi din mita de la *yakuza*, decât să resusciteze o economie muribundă. Putreziciunea putea fi adulmecată de departe.

Am sorbit iarăşi din Dalmore.

— De ce crezi că CIA ar fi interesată de mine?

Tatsu a ridicat din umeri.

— Poate ca răzbunare. Poate ca parte a unui efort anticorupţie. La urma urmelor, ştim că în rapoartele de informaţii ale lui Holtzer erai identificat ca asasinul „cauze naturale" dinapoia deceselor atâtor reformatori şi demascatori japonezi. Poate ambele.

Tipic lui Holtzer, am gândit. Să-şi atribuie merite pentru rapoartele de informaţii şi în acelaşi să folosească subiectul în propriile lui scopuri. Mi l-am amintit cum arăta, când îl lăsasem inert şi lipsit de viaţă în automobilul lui închiriat din garajul subteran în suburbiile Virginiei, şi am zâmbit.

— Nu pari teribil de îngrijorat, a comentat Tatsu.

Am strâns din umeri.

— Bineînţeles că sunt îngrijorat. Ce le-ai spus?

— Că, după ştiinţa mea, erai mort.

Acum va veni, aşadar.

— Frumos din partea ta.

Tatsu a zâmbit scurt şi am întrezărit o frântură din afurisitul viclean şi subversiv pe care-l îndrăgisem în Vietnam, unde făcuserăm cunoştinţă pe când el era secundat acolo de unul dintre precursorii lui *Keisatsucho.*

— De fapt, nu foarte frumos. La urma urmelor, noi suntem prieteni vechi. La răstimpuri prietenii ar trebui să se ajute între ei, nu crezi?

Știam că-i eram dator. Îi eram dator pur și simplu pentru că mă lăsase să plec după ce-l prinsesem pe Holtzer lângă baza navală Yokosuka, în ciuda anilor pe care-i petrecuse până atunci încercând să mă dibuiască. Acum el îndepărta CIA de pe urmele mele și-i eram dator și pentru asta.

Bineînțeles, datoriile nu reprezentau decât o parte din întreg. Exista, de asemenea, o amenințare implicită. Totuși Tatsu nutrea pentru mine o slăbiciune care-l oprea să fie prea direct. În caz contrar, s-ar fi dispensat de toate rahaturile acelea cu prieteni vechi și datorii achitate reciproc și mi-ar fi spus în față că dacă nu cooperez, va comunica numele și adresa mea curentă vechilor amici de la Creștini În Acțiune. Iar asta o putea face cu mare ușurință.

— Am crezut că doriseși să mă retrag din activitate, am repetat, știind că pierdusem deja.

El și-a strecurat mâna în sacou și a luat din buzunarul de la piept un plic din hârtie groasă. L-a așezat pe masă, între noi.

— Rain-san, a spus după aceea, acesta este un job foarte important. Nu ți-aș fi cerut favoarea asta, dacă n-ar fi fost așa.

Știam ce voi găsi în plic. Un nume. O fotografie. Adresa de acasă și de la serviciu. Vulnerabilități cunoscute. Insistența pentru „cauze naturale" avea să fie implicită sau transmisă verbal.

N-am schițat nicio mișcare de atingere a plicului.

— Înainte de a fi de acord să fac asta pentru tine, i-am spus, vreau să știu un lucru.

A aprobat din cap.

— Cum te-am găsit.

— Exact.

Tatsu a suspinat.

— Dacă ți-aș împărtăși informația respectivă, ce te-ar opri să dispari din nou, ba chiar mai eficient de data asta?

— Probabil nimic. Pe de altă parte, dacă n-o să-mi spui, nu există nicio posibilitate de a fi de acord să te ajut la jobul din plicul ăsta. Depinde doar de tine.

A tăcut o vreme, ca și cum ar fi reflectat la aspectele pro și contra, însă Tatsu gândește întotdeauna cu câteva mișcări în avans și știam că ar fi anticipat cererea mea. Șovăiala nu era decât teatru, care avea scopul să mă autoconving după aceea că obținusem ceva valoros.

— Din datele Autorității Vamale, a rostit el până la urmă.

Nu am fost foarte surprins. Știusem că exista riscul ca Tatsu să afle de

moartea lui Holtzer şi să presupună că eu mă aflasem înapoia ei, iar atunci mi-ar fi putut deduce mişcările între ultima noastră întâlnire din Tokio şi ziua când Holtzer murise lângă Washington la nicio săptămână după aceea. Însă uciderea lui Holtzer fusese importantă pentru mine şi fusesem dispus să plătesc preţul satisfacerii dorinţei respective. Tatsu îmi aducea acum nota de plată.

N-am spus nimic şi, după un timp, el a continuat:

— Pe treizeci octombrie anul trecut, un bărbat călătorind cu numele şi paşaportul lui Fujiwara Junichi a plecat din Tokio spre San Francisco. Nu există nicio consemnare a revenirii sale în Japonia. Deducţia logică este că a rămas în Statele Unite.

Dintr-un punct de vedere, chiar aşa se şi întâmplase. Fujiwara Junichi este numele meu de naştere japonez. Când am aflat că Holtzer şi CIA descoperiseră unde locuiam în Tokio, am ştiut că identitatea aceea era compromisă şi nu mai putea fi utilizată. Plecasem în SUA cu paşaportul Fujiwara ca să-l ucid pe Holtzer, apoi retrăsesem paşaportul acela şi revenisem în Japonia sub altă identitate, pe care o stabilisem din timp pentru cazuri excepţionale. Sperasem că oricine m-ar fi căutat putea să fie păcălit de indiciul acela fals şi să conchidă că revenisem definitiv în America. Majoritatea oamenilor aşa ar fi concluzionat. Nu însă şi Tatsu.

— Cumva, a spus el, nu mi te-am putut imagina trăind în Statele Unite. Păreai... confortabil în Japonia. N-am crezut că erai gata să pleci.

— Aici s-ar putea să ai dreptate.

A ridicat din umeri.

— M-am întrebat: Cum ar fi procedat vechiul meu prieten, dacă n-ar fi părăsit de fapt Japonia, ci doar ar fi vrut ca eu să cred asta? Ar fi revenit în ţară sub un nume nou, după care s-ar fi stabilit în alt oraş, pentru că devenise prea cunoscut în Tokio.

A făcut o pauză şi am recunoscut trucul practicat de ghicitoarele în cărţi, care, în loc să ofere informaţii, le obţin cu abilitate, testând sub acoperirea unei actualizări. Deocamdată, Tatsu oferise doar sugestii şi generalităţi, iar eu nu intenţionam să-i completez petele albe prin confirmarea sau infirmarea vreunui aspect.

— Poate că ar fi folosit acelaşi nume nou, a urmat el după câteva momente, pentru a intra în ţară şi a se stabili altundeva.

Eu însă nu folosisem acelaşi nume nou când mă stabilisem în Osaka. Dacă aş fi procedat aşa, aş fi oferit o pistă prea evidentă pentru un urmăritor tenace. Probabil că Tatsu nu era sigur în privinţa asta şi, aşa cum suspectam, spera să afle mai multe, silindu-mă să reacţionez. Dacă m-aş fi dat de gol şi aş fi confirmat că folosisem acelaşi nume, el mi-ar fi spus că aşa reuşise să

mă găsească, evitând astfel nevoia de a dezvălui cum procedase în realitate şi lăsând vulnerabilitatea intactă, poate pentru a o exploata cu altă ocazie.

Aşa că n-am zis nimic, ci m-am mulţumit să arborez doar o expresie uşor plictisită.

M-a privit şi colţurile gurii i s-au ridicat într-un surâs infim. Era felul lui de a admite că eu ştiam ce intenţiona, astfel că era inutil să mai insiste şi că de aceea va trece la subiect.

— Fukuoka era prea mic, a zis el. Sapporo prea îndepărtat, iar Nagoya prea aproape de Tokio. Hiroshima era o posibilitate, fiindcă atmosfera este bună acolo, dar am considerat că regiunea Kansai este mai probabilă, pentru că-i mai puţin îndepărtată de Tokio faţă de care am bănuit că doreşti să păstrezi o anumită proximitate. Asta ar fi însemnat Kyoto, posibil Kobe, dar cel mai probabil Osaka.

— Pentru că...

Tatsu a strâns din umeri.

— Pentru că este un oraş mai mare şi mai animat, aşadar te poţi ascunde mai bine. Are o populaţie mai mare de navetişti şi de aceea un nou-sosit atrage mai puţină atenţie. Ştiam de asemenea că iubeşti jazzul, iar Osaka este cunoscut pentru cluburile sale.

Trebuia să-mi fi dat seama că Tatsu se va concentra asupra cluburilor. În Perioada Taisho, între 1912 şi 1926, jazzul migrase din Shanghai în Kansai, regiunea vestică a lui Honshu, principala insulă a Japoniei, unde se află Osaka. În districtele de divertisment Soemoncho şi Dotonbori au apărut multe săli pentru dans şi concerte, iar jazzul a început să fie cântat peste tot în cafenele. Moştenirea aceea continuă azi în locuri ca Mr. Kelly's, Overseas, Royal Horse şi, bineînţeles, Osaka Blue Note, şi nu puteam nega că existenţa cluburilor acelea jucase un rol în gândirea mea.

Ba chiar recunoscusem, din aceleaşi motive pe care le enumerase Tatsu, că Osaka putea fi o alegere destul de predictibilă. În acelaşi timp însă descoperisem că nu mă încânta să dau uitării avantajele traiului pe care mi l-ar fi asigurat oraşul. În tinereţe aş fi interzis în mod reflex orice asemenea conforturi în favoarea imperativului securităţii personale, dar am constatat că priorităţile mi se schimbă odată cu vârsta, iar acesta, la fel de mult ca oricare altul, era un semn clar că sosise momentul să ies din joc.

Aşa că, desigur, întrucât mă cunoştea atât de bine, lui Tatsu nu-i fusese prea greu să ghicească Osaka. Totuşi asta n-ar fi fost suficient pentru a mă detecta cu precizia cu care o făcuse.

— Impresionant, am încuviinţat din cap, dar nu ai explicat cum m-ai putut descoperi într-un oraş cu nouă milioane de locuitori.

A ridicat puţin capul şi m-a privit drept în ochi.

— Rain-san, îţi înţeleg dorinţa de a şti şi-ţi voi răspunde, dar este important ca informaţia aceasta să nu meargă mai departe, altfel va fi afectată eficienţa luptei poliţiei metropolitane împotriva criminalităţii. Pot avea încredere în tine să ţi-o destăinui?

Întrebarea şi revelaţiile ce ar fi putut urma aveau scopul de a arăta că şi eu puteam avea încredere în el.

— Ştii bine că poţi, i-am spus.

A încuviinţat din cap.

— În ultimul deceniu, conducerile prefecturilor şi principalelor sectoare au instalat videocamere de securitate în diverse locuri publice de felul staţiilor de metrou şi principalelor artere pietonale. Există dovezi clare, majoritatea provenite din experienţa Marii Britanii, că astfel de videocamere opresc delictele.

— Le-am văzut.

— În realitate, poţi să vezi doar unele videocamere, nu pe toate. În tot cazul, nu ele în sine sunt importante, ci ceea ce se află înapoia lor. După evenimentele din unsprezece septembrie din Statele Unite, poliţia metropolitană a întreprins iniţiativa majoră de a lega reţelele acestea oficiale de videocamere la o bază centrală de date pe care rulează un software avansat de recunoaştere facială. Software-ul respectiv citeşte caracteristici greu sau imposibil de ascuns – de exemplu, distanţa dintre ochi sau unghiurile exacte ale triunghiului format de colţurile ochilor şi centrul gurii. Când o videocameră obţine o corespondenţă pentru o fotografie din baza de date, o alertă este expediată automat la autorităţile cuvenite. Dacă iniţial au fost un factor psihologic de oprire a infracţiunilor, videocamerele au devenit acum un instrument puternic de investigare a delictelor.

Ştiam bineînţeles de existenţa software-ului pe care-l descrisese Tatsu. Era testat în unele aeroporturi şi stadioane, mai ales în SUA, ca modalitate de identificare şi stopare din timp a teroriştilor cunoscuţi. Din ce citisem însă, primele teste fuseseră dezamăgitoare. Sau poate că acelea fuseseră pur şi simplu dezinformări. În tot cazul, eu nu ştiusem că Japonia era deja atât de avansată în utilizarea sa.

— Videocamerele sunt legate la Juki Net? am întrebat.

— Posibil, a replicat Tatsu în stilul lui sec.

Juki Net, un program vast de căutare şi centralizare a datelor, devenise operaţional în august 2002, inspirat poate de programul „Conştientizarea totală a informaţiilor" al Departamentului Apărării SUA. Juki Net atribuie fiecărui cetăţean japonez un număr unic de identificare din unsprezece cifre, pe care-l asociază numelui, sexului, adresei şi datei naşterii persoanei

respective. Guvernul afirmă că nu vor fi compilate alte informaţii. Puţini cred asta şi s-au raportat deja abuzuri.

Am căzut pe gânduri. Aşa cum subliniase Tatsu, dacă se afla detaliul acesta, eficacitatea reţelei de videocamere ar fi fost compromisă. Nu era însă totul.

— N-au existat proteste faţă de introducerea lui Juki Net? am întrebat eu.

— Ba da, a încuviinţat Tatsu. Aşa cum poate ştii, guvernul a introdus Juki Net fără să fi promulgat o lege însoţitoare cu privire la caracterul privat al datelor. Încercările de a o face ulterior n-au fost nici pe departe convingătoare. În Suginami-ku este boicotat şi non-rezidenţii caută acum să-şi stabilească adrese în sectorul acela, ca să scape de dominarea sistemului.

Înţelegeam acum de ce guvernul ar fi avut atâta grijă să menţină secretul legăturii dintre Juki Net şi reţeaua de videocamere de securitate. La urma urmelor, chiar dacă ştii că supravegherea video există, evitarea ei este foarte dificilă, aşa că pericolul avertizării accidentale a infractorilor ar fi o problemă marginală. Neîndoios, adevărata problemă era teama guvernului de protestele ce aveau să rezulte cu certitudine dacă publicul ar fi aflat că anunţatul domeniu de aplicare a sistemului era de fapt doar vârful aisbergului. Dacă videocamerele de securitate ar fi fost legate la Juki Net, populaţia ar fi considerat pe bună dreptate că avea de-a face cu o problemă Big Brother serioasă.

— Nu-i poţi acuza pe cetăţeni că n-au încredere în guvern în privinţa asta, am spus eu. Am citit undeva că ministrul Apărării a fost prins astă-primăvară că realiza o bază de date despre persoanele care solicitaseră materiale în conformitate cu noua lege a libertăţii informaţiei, incluzând date despre opiniile lor politice.

Tatsu mi-a aruncat zâmbetul lui trist.

— Când s-a aflat, cineva a încercat să şteargă dovezile.

— Am citit despre asta. Nu PLD-ul a încercat să stopeze un raport de patruzeci de pagini despre cele petrecute?

De data asta surâsul a fost ironic.

— Oficialii Partidului Liberal Democrat implicaţi în tentativa de muşamalizare au fost bineînţeles pedepsiţi. Le-au fost reduse salariile.

— Asta da măsură de intimidare a viitoarelor abuzuri! am izbucnit eu în râs. Mai ales când ştii că au primit mite de două ori mai mari decât reducerile.

El a strâns din umeri.

— Ca poliţist, nu pot decât să salut Juki Net şi reţelele de videocamere ca instrument de luptă împotriva infracţionalităţii. În calitate de cetăţean, însă, sunt îngrozit.

— De ce mi-ai cerut atunci să jur că voi păstra secretul? Eu apreciez că ar fi binevenite câteva „scurgeri” de informaţii.

Tatsu a înclinat uşor capul spre un umăr, parcă minunându-se cum puteam gândi atât de rudimentar.

— Dacă scurgerile respective, a spus el, n-ar fi eliberate la momentul corect, ar fi la fel de inutile ca o încărcătură explozibilă puternică, însă greşit amplasată.

Îmi spunea că avea un plan. De asemenea, îmi spunea să nu pun întrebări.

— Prin urmare, am zis, te-ai folosit de reţeaua asta ca să mă găseşti.

— Da. Am păstrat fotografiile care ţi-au fost făcute la sediul poliţiei metropolitane, când ai fost reţinut după incidentul de la baza navală Yokosuka, şi le-am introdus în computer, pentru ca reţeaua să te poată căuta. I-am instruit pe tehnicieni să-şi concentreze eforturile iniţiale asupra Osakăi. Rezolvarea problemei a necesitat totuşi mult timp şi resurse umane considerabile, pentru că sistemul oferă multe corespondenţe false. Te-am căutat aproape un an, Rain-san.

Din spusele lui mi-am dat seama că progresul nemilos al tehnologiei avea să mă silească să revin la existenţa nomadă pe care o adoptasem între Vietnam şi revenirea în Japonia, când rătăcisem prin lume fără identitate, trecând de la un conflict mercenar la altul. Ideea respectivă nu mă încânta deloc. Ispăşisem pentru Jake „Nebunu” şi nu doream să repet experienţa.

— Sistemul nu-i perfect, a urmat Tatsu. Gradul de acoperire are multe breşe, de exemplu, şi, aşa cum am spus, prea multe corespondenţe false. De-a lungul timpului, am izbutit totuşi să identificăm unele atribute comune în mişcările tale. De pildă, un număr ridicat de apariţii în Miyakojima. După aceea a fost destul de simplu să verificăm registrele biroului din sectorul local după noile consemnări de rezidenţi, să eliminăm piste false şi să-ţi aflăm adresa. Iar până la urmă te-am putut urmări suficient de îndeaproape pentru ca eu să pot veni în Osaka şi să-ţi iau urma aici în seara asta.

— De ce n-ai venit direct la apartamentul meu?

Tatsu a zâmbit.

— Locuinţa personală este întotdeauna locul de maximă vulnerabilitate, fiindcă reprezintă un posibil loc îngust pentru o ambuscadă. Şi n-am vrut să iau prin surprindere un individ ca tine acolo unde se simte cel mai vulnerabil. Am apreciat că ar fi mai sigur să te abordez pe teren neutru, unde m-ai putea chiar vedea apropiindu-mă, *ne*?

Am aprobat din cap, dându-i dreptate. Dacă eşti o ţintă posibilă pentru o tentativă de răpire sau de asasinare, sau pentru orice alt tip de ambuscadă, agresorii te pot ataca doar acolo unde ştiu că vei fi cu certitudine. Adică în exteriorul casei, cel mai probabil, sau al locului unde lucrezi. Sau într-un

punct intermediar, unde pot fi siguri că vei apărea; să zicem, pe unicul pod existent între casă şi serviciu, ceva de felul ăsta. În locurile acestea înguste trebuie să fii cel mai atent la semne de pericol.

— Deci? şi-a arcuit el uşor sprâncenele. M-ai văzut?

Am strâns din umeri.

— Da.

Tatsu a zâmbit iarăşi.

— Am ştiut c-o să mă vezi.

— Sau mi-ai fi putut telefona.

— Caz în care ai fi putut dispărea din nou după ce mi-ai fi auzit glasul.

— Este adevărat.

— Una peste alta, am considerat că asta este abordarea cea mai bună.

— După cum ai spus, am zis eu, au fost implicate multe persoane. Din organizaţia ta, poate chiar şi din CIA.

Ar fi putut spune ceva care să sugereze că orice asemenea breşă de securitate ar fi fost vina mea, deoarece nu-l contactasem aşa acum sugerasem că voi face. Totuşi n-ar fi fost stilul lui Tatsu. El avea propriile interese în cazul acesta, aşa cum eu aveam interesele mele, şi nu m-ar fi învinuit dacă aş fi dispărut, tot aşa cum nu se aştepta din partea mea să-l învinuiesc pentru că mă căutase.

— N-a existat nicio menţionare a numelui tău, a zis Tatsu, ci doar o fotografie. Iar tehnicienii însărcinaţi cu verificarea corespondenţelor oferite de sistem nu au nicio idee despre baza interesului meu. Pentru ei, eşti pur şi simplu unul dintre numeroşii infractori urmăriţi de poliţia metropolitană. Şi am întreprins şi alţi paşi pentru a asigura securitatea, cum ar fi venirea de unul singur aici în seara asta şi faptul că n-am informat pe nimeni despre acţiunile mele.

Recunoaşterea respectivă era periculoasă pentru Tatsu. Dacă era adevărat, mi-aş fi putut rezolva aproape toate problemele, înlăturându-l doar pe el. O dată în plus, îmi demonstra că avea încredere în mine şi că la rândul meu îi puteam dovedi încredere.

— Rişti destul de mult, i-am replicat.

— Mereu.

A urmat o tăcere prelungă, după care am zis:

— Fără femei şi fără copii. Trebuie să fie un bărbat.

— Aşa este.

— Nu mai poţi implica pe altcineva în job. Dacă lucrezi cu mine, este exclusivitate.

— Da.

— Şi ţinta trebuie să fie cea primară. Nu poate fi eliminată doar pentru a

transmite cuiva un mesaj. Trebuie să realizeze ceva concret.

— Aşa va fi.

După ce-l anunţasem cele trei reguli ale mele, era momentul să-l avertizez asupra consecinţelor încălcării lor.

— Tatsu, trebuie să ştii că, exceptând motivele profesionale – adică războiul sau îndeplinirea unui contract –, un singur lucru m-a determinat vreodată să ucid.

— Trădarea, a spus el pentru a-mi dovedi că înţelegea clar.

— Da.

— Trădarea nu-mi stă în fire.

Am râs, deoarece era prima dată că-l auzisem rostind ceva naiv.

— Trădarea stă-n firea tuturor, i-am zis.

Am stabilit un sistem prin care puteam comunica în siguranţă şi care includea coduri simple şi acces la un avizier electronic protejat pe care continuam să-l păstrez pentru comunicaţii delicate. Îi spusesem că-l voi contacta ulterior, dar acum m-am întrebat dacă ar fi fost într-adevăr necesar. Tatsu avea să afle despre accidentul lui Ishihara din surse independente şi să ştie astfel că-mi respectasem contractul. În plus, cu cât contactele cu el erau mai puţine, cu atât era mai bine. Sigur că da, noi aveam un trecut comun, respect reciproc, ba chiar şi afecţiune. Era totuşi greu de crezut că alinierea intereselor noastre va dura şi că, finalmente, alinierea aceea, sau absenţa ei, va avea o importanţă primară. Din unele puncte de vedere, era un gând trist. În viaţa mea nu există mulţi oameni şi acum, când lucrurile se terminaseră cu bine, mi-am dat seama că, la un anumit nivel, îmi făcuse plăcere acea ultimă întâlnire cu vechiul meu prieten şi inamic.

În acelaşi timp mă simţeam trist, pentru că mă silea să recunosc ceva ce evitasem. Trebuia să părăsesc Japonia. Mă pregătisem pentru o asemenea urgenţă, dar era neplăcut să recunosc posibilitatea sosirii momentului respectiv. Dacă Tatsu ştia unde să mă găsească şi dacă ajunsese să creadă că eu revenisem în joc într-un fel care inhiba munca lui de o viaţă de luptă împotriva corupţiei în Japonia, i-ar fi fost extrem de simplu să mă aresteze. Reciproc, dacă acceptam să joc după regulile lui, i-ar fi fost extrem de simplu să mă viziteze periodic şi să-mi solicite „favoruri". În ambele ipostaze, el ar fi fost cel care m-ar fi controlat, iar eu dusesem deja genul acela de viaţă şi nu voiam s-o repet.

Pagerul[1] mi-a bâzâit. L-am verificat şi am văzut un şir de cinci cifre, care

[1] În ciuda faptului că în Europa pagerele au dispărut practic de pe piaţa telecomunicaţiilor (fiind folosite doar în comunităţi restrânse cum ar fi personalul medical din spitale), în SUA şi în Japonia există încă o bază de abonaţi fideli ai acestui serviciu de mesagerie. Motivele sunt funcţionarea pe

mă anunţa că Harry dorea să-i telefonez.

Am terminat mâncarea şi am semnalat chelnerului să-mi pregătească nota de plată. Am privit pentru ultima oară în jurul restaurantului. Petrecerea colegilor de birou se terminase. Americanii rămăseseră şi zgomotul alb al conversaţiilor lor era cald şi entuziast. Cuplul era tot acolo, postura băiatului fiind constant onestă, în timp ce fata continua să pareze prin chicote încete.

Mă simţeam bine să fiu iarăşi în Tokio. N-aş mai fi plecat.

Am ieşit din restaurant şi m-am oprit o clipă să mă bucur de aerul răcoros al serii în Nishi-Azabu, în vreme ce ochii mi-au scanat automat strada. Au trecut câteva maşini, dar în rest era la fel de linişte ca în cimitirul Aoyama ameninţător şi întunecat, care chema silenţios de cealaltă parte a străzii.

Am privit din nou treptele de piatră şi m-am imaginat traversându-le. Am cotit apoi la stânga şi am continuat semicercul în sens invers acelor de ceasornic pe care-l începusem mai devreme în cursul serii.

Capitolul 3

I-am telefonat lui Harry de la un telefon public de pe Aoyama-dori.

— Eşti pe o linie sigură? m-a întrebat el, recunoscându-mi vocea.

— Rezonabil de sigură. Telefon public. Un loc izolat.

Locul conta, deoarece guvernul monitorizează unele telefoane publice – de exemplu, pe cele din apropierea ambasadelor şi secţiilor de poliţie, ca şi pe cele din holurile hotelurilor de lux, pe care te poţi bizui să fie utilizate de leneşii din apropiere pentru conversaţiile lor „private”.

— Eşti tot în Tokio, a rostit el. Ai sunat de la un telefon public din Minami-Aoyama.

— De unde ştii?

— Am un sistem cu care pot vedea numărul de origine şi locul apelurilor care sosesc în apartamentul meu. Este similar sistemului utilizat de nouă-unu-unu din Statele Unite. Nu-l poţi bloca.

Harry, m-am gândit şi am zâmbit. În ciuda vestimentaţiei neglijente şi a părului mereu ciufulit, deşi în adâncul inimii era un puşti în corp de adult pentru care spargerea sistemelor de securitate ale computerelor nu era decât un joc video, dar mult mai grozav, Harry putea fi periculos. Favoarea întâmplătoare pe care i-o făcusem cu atâţia ani în urmă, când îl salvasem de

---

baze diferite de telefoanele mobile, ceea ce le face nedetectabile, şi fiabilitatea superioară a reţelei. (n. trad.).

un grup de puşcaşi marini beţi, aflaţi în căutarea unei victime japoneze potrivite, îşi achitase nişte dividende impresionante.

Şi, cu toate acestea, în ciuda eforturilor mele, el putea fi uimitor de naiv. Eu n-aş fi spus niciodată, nimănui, lucruri de felul celui pe care tocmai mi-l spusese. Nu le dai altora pe tavă un asemenea atu.

— NSA n-ar fi trebuit să te lase să pleci, i-am spus. Eşti coşmarul cel mai teribil al obsedaţilor de intimitate.

A râs, totuşi uşor nesigur. Harry are dificultăţi în a şti cu exactitate când îl tachinez.

— Pierderea a fost a lor, a replicat el. Şi oricum aveau prea multe reguli. Este mult mai plăcut să lucrezi pentru una dintre primele cinci companii de consultanţă din lume. Au atât de multe alte probleme, încât nici măcar nu se mai obosesc să încerce să monitorizeze ce fac eu.

Asta era înţelept din partea lor, fiindcă oricum n-ar fi putut ţine pasul cu Harry.

— Care-i treaba? l-am întrebat.

— Nimic cu adevărat important. Voiam doar să vorbesc cu tine, cât mai pot. Am senzaţia că dacă îţi termini treaba aici, s-ar putea să pleci în scurt timp.

— Cred că ai dreptate.

— Ai... terminat?

Harry pricepuse de mult cu ce mă ocup eu, dar în acelaşi timp înţelesese că ar fi fost tabu să întrebe direct. Şi trebuie să fi ştiut ce însemna când mă contactase mai devreme în cursul serii, la solicitarea mea specifică, pentru a-mi spune cu exactitate unde şi când îl puteam găsi pe Ishihara.

— Da, am terminat.

— Asta-nseamnă că n-o să mai fii mult timp pe-aici?

Am surâs, mişcat în mod absurd de tonul lui de căţeluş alungat.

— Nu, nu mult timp. Voiam să-ţi telefonez înainte de plecare.

— Da?

— Da. Mi-am privit ceasul. De fapt, ce faci chiar acum?

— Să fiu sincer, abia m-am trezit.

— Iisuse, Harry, este ora zece seara!

— În ultimul timp am avut un program mai ciudat.

— Te cred. Fii atent. Ce-ar fi să ne întâlnim să bem ceva? Pentru tine, poate fi micul dejun.

— La ce te-ai gândit?

— Stai un minut.

Am tras de sub telefon un exemplar din Pagini Aurii pentru Tokio şi am răsfoit secţiunea restaurantelor, până am găsit locul pe care-l căutam. După

aceea am număram mai departe cinci poziţii, în conformitate cu codul nostru uzual, ştiind că Harry va număra cinci poziţii înapoi de la numele restaurantului pe care aveam să i-l comunic. Nu pentru că ne-ar fi ascultat cineva – la naiba, nu-mi puteam imagina cine ne-ar fi putut asculta, dacă Harry n-o dorea –, însă nu-ţi asumi riscuri. Îl învăţasem ca întotdeauna să folosească o defensivă alcătuită din mai multe niveluri. Să nu pornească niciodată de la ipoteza că ceva era sigur.

— Ce zici de Tip-Top, în Takamatsu-cho? l-am întrebat.

— Perfect, a rostit el şi am ştiut că înţelesese. Este un loc minunat.

— Ne vedem acolo, i-am spus.

Am închis, apoi am scos o batistă din buzunarul pantalonilor şi am şters receptorul şi butoanele telefonului. Obiceiurile vechi mor greu.

Locul pe care-l aveam în minte se numea These Library Lounge; localnicii îi spuneau „Teize" şi era un bar mic care degaja senzaţia unui local clandestin, cuibărit la primul etaj al unei clădiri deloc remarcabile din Nishi-Azabu. Deşi se află în centrul geografic şi psihologic al oraşului, Teize este inundat de o senzaţie visătoare de detaşare, ca şi cum ar fi o insulă încântată în taină să se găsească pierdută în mijlocul oceanului vast al Tokio-ului. Teize are genul de atmosferă care seduce iute conversaţiile să se transforme în murmure şi oboseala în langoare, îndepărtând succesiv grijile trecătoare ale zilei, până când te-ai putea trezi ascultând o piesă pătrunzătoare de Johnny Hodges, ca „Just a Memory", exact aşa cum ai ascultat-o prima dată, fără filtre, prejudecăţi sau ideea că o ştiai deja; sau să sorbi dintr-un single malt de Islay cu gust de apă sărată şi iod şi să-ţi dai seama că exact acesta este gustul pentru care distilatorul trebuie să se fi rugat în şoaptă pe când a încredinţat lichidul chihlimbarul unui butoiaş de stejar cu treizeci de ani în urmă; ori să priveşti un grup de femei elegante dintr-un separeu discret luminat al barului, cu feţe strălucitoare, încă neridate, a căror credinţă că limanuri ca acesta există de drept este reflectată în timbrul inocent al râsetelor şi în cadenţele lipsite de griji ale conversaţiilor lor, şi să-ţi aminteşti fără amărăciune cum ai crezut cândva că ai putea face parte dintr-o asemenea lume.

Mi-au trebuit mai puţin de zece minute ca să parcurg distanţa scurtă până la bar. M-am oprit afară, în faţa scării exterioare care suia la etaj, imaginându-mi, aşa cum fac întotdeauna înainte să intru într-o clădire, unde aş putea aştepta dacă ar trebui să întind o ambuscadă unei persoane care iese. Exteriorul lui Teize oferea două poziţii promiţătoare, dintre care una, intrarea într-o clădire adiacentă, mi-a plăcut în mod aparte fiindcă era astfel dispusă faţă de uşa barului, încât nu puteai vedea pe cineva care ar fi aşteptat acolo decât după ce ajungeai la piciorul scării, când s-ar fi putut să

fie prea târziu ca să mai poţi face ceva. Cu excepţia cazului în care, bineînţeles, înainte de a coborî, aveai grijă să te apleci afară din balconul de pe faţada barului pentru a aprecia scena tăcută a străzii de dedesubt, aşa cum mi-am reamintit acum să fac înainte de plecare.

Satisfăcut de cunoaşterea detaliilor exterioare, am suit la etaj şi am intrat în bar. Nu mai fusesem de mult timp acolo, dar proprietarii nu găsiseră de cuviinţă să schimbe nimic, slavă cerului! Iluminatul continua să fie discret, asigurat mai ales de aplice murale, lampadare şi lumânări. O masă din lemn care-şi începuse existenţa ca uşă înainte de a fi promovată la actuala ei utilitate, considerabil superioară. Carpete persane moi şi draperii groase şi întunecate. Tejgheaua barului din marmură albă, autoritară, totuşi fără să domine centrul încăperii principale, strălucind stins sub spoturile montate pe tavan. Peste tot se vedeau cărţi; majoritatea erau despre design, arhitectură şi artă plastică, dar şi unele titluri mai bizare, ca *Aventurile a două păpuşi olandeze* şi *Unchiul Moş Crăciun.*

— *Nanmeisama*? m-a întrebat barmanul. „Câte?"

Am ridicat două degete. El a privit în jurul încăperii, confirmându-şi ceea ce observasem deja – că nu existau mese disponibile.

— Nu-i nimic, i-am spus în japoneză. Cred că o să stăm la bar.

Ceea ce, pe lângă celelalte avantaje, oferea o vedere tactică asupra intrării.

Harry a apărut după o oră, pe când începeam al doilea single malt al serii, un Lagavulin de şaisprezece ani. M-a zărit când a intrat şi a zâmbit.

— John-san, *hisashiburi desu ne*, a rostit el. „A trecut mult de când nu ne-am mai văzut". După aceea a trecut la engleză, ceea ce ne oferea o intimitate marginal superioară în locul acesta. Mă bucur să te văd.

M-am ridicat în picioare şi ne-am strâns mâinile. În ciuda lipsei de oficialitate a ocaziei, am efectuat o plecăciune scurtă. Îmi plăcuse dintotdeauna respectul plecăciunii şi căldura strângerii de mână, iar Harry le merita pe ambele.

— Ia loc, am spus şi am indicat taburetul de bar din stânga mea. Sper c-o să mă ierţi fiindcă am început fără tine.

— Dacă o să mă ierţi şi tu fiindcă o să evit ceea ce consumi şi o să comand în schimb ceva de mâncare.

— Cum vrei, am zis. Oricum, scotch-ul este o băutură pentru adulţi.

A surâs, ştiind că-l tachinam, şi a comandat o salată mixtă cu tofu şi mozzarella şi un pahar cu suc de portocale. Harry nu fusese niciodată un băutor.

— Ai făcut o RDU bună? l-am întrebat în timp ce aşteptam sosirea mâncării.

RDU, adică „rută pentru detectarea urmăritorilor", este un traseu conceput pentru a aduce orice posibil urmăritor sau echipă de filaj într-un loc deschis unde pot fi văzuţi. Îi predasem tema aceasta lui Harry, care se dovedise un elev competent.

— Mă-ntrebi asta de fiecare dată, a replicat el pe un ton uşor exasperat, ca un adolescent care protestează faţă de părinte. Şi de fiecare dată îţi dau acelaşi răspuns.

— Deci ai făcut-o.

A dat ochii peste cap.

— Bineînţeles.

— Şi erai curat?

Harry m-a privit fix.

— N-aş mai fi aici, dacă n-aş fi fost curat. O ştii prea bine.

L-am bătut uşor cu palma pe spate.

— Nu mă pot opri să pun întrebarea asta. Mulţumesc din nou pentru treaba excelentă cu telefonul mobil al lui *yakuza.* M-a dus direct la el.

Harry a radiat de satisfacţie, apoi a zis:

— Am ceva pentru tine.

— Da?

A aprobat din cap şi a băgat mâna într-un buzunar al jachetei. A scotocit o secundă, apoi a scos un obiect metalic cât o duzină de cărţi de credit suprapuse.

— Ia uită-te, a zis el.

Am luat obiectul. Era greu pentru ceva de mărimea aceea. Conţinea probabil o mulţime de circuite electronice.

— Exact ce mi-am dorit dintotdeauna, am comentat. Un prespapier imitaţie de argint.

Harry a făcut o mişcare ca şi cum ar fi vrut să-l ia înapoi.

— Atunci, dacă nu-l apreciezi...

— Nu, nu, îl apreciez realmente, atât doar că nu ştiu ce naiba este.

De fapt, aveam o idee cât se poate de bună, însă preferam să fiu subestimat. În plus, nu doream să-i răpesc tânărului plăcerea de a mă educa.

— Este un detector de microfoane şi videocamere, a rostit el pronunţând cuvintele lent, ca şi cum altfel n-aş fi reuşit să le înţeleg. Dacă te apropii de distanţa de acţiune a unei frecvenţe radio sau infraroşii, te va anunţa imediat.

— Cu un glas feminin sexy, sper?

Harry a chicotit.

— Poate că nu vei dori să se ştie că eşti conştient de faptul că cineva încearcă să te-nregistreze. De aceea nu există niciun glas sexy, ci doar

vibraţii. Intermitente pentru video, continue pentru audio. Alternante pentru ambele. Şi doar în reprize de câte zece secunde, ca să nu consume bateria.

— Cum funcţionează?

El a radiat din nou de încântare.

— Are circuite cu rază mare de acţiune, care detectează orice transmiţătoare ce operează pe frecvenţe între cincizeci de megahertzi şi trei gigahertzi. În plus, are o antenă internă care detectează frecvenţele oscilatoare orizontale radiate de videocamere. L-am optimizat pentru standardul PAL, pe care este cel mai probabil să-l întâlneşti, dar, dacă vrei, îl pot schimba pe NTSC sau SECAM. Pentru că este atât de mic, recepţia nu-i excepţională, aşa că n-o să poţi spune unde anume este microfonul sau videocamera, atât doar că ele există ca atare. Iar sistemele mari de securitate video cu circuit închis pe care le vezi uneori în gări şi parcuri vor fi de obicei în afara domeniului de recepţie al aparatului.

Păcat pentru unităţile CCTV. Dacă aş fi deţinut o modalitate fiabilă şi portabilă pentru a le detecta, aş fi încercat să-mi recapăt intimitatea faţă de Tatsu şi oricare alţii.

— Există şanse de îmbunătăţire a recepţiei? am întrebat.

Harry a părut uşor jignit şi mi-am dat seama că ar fi trebuit să-l fi lăudat înainte să fi pus întrebarea aceea.

— În niciun caz pentru ceva atât de mic, a răspuns el. Ar fi necesară o antenă mult mai mare.

Ce să-i faci! Chiar şi cu limitările respective, aparatul avea să fie util. L-am cântărit în palmă. Eram desigur familiarizat cu modele comerciale similare, totuşi nu mai văzusem ceva aşa mic. Era o realizare într-adevăr impresionantă.

— Bateria este reîncărcabilă? am întrebat.

— Evident. Litiu-ion, la fel ca la telefoanele mobile. A căutat prin alt buzunar al jachetei şi a scos un încărcător banal de telefon. L-am descărcat, testându-l, aşa că va trebui să-l încarci când ajungi acasă. Şi nu uita s-o faci la fiecare două zile. Nu are indicator de baterie descărcată sau altceva de felul ăsta. Eu l-am construit cu gândul la viteză, nu la design.

Am luat încărcătorul şi l-am pus pe masă lângă mine. După aceea am scos portofelul şi am vârât detectorul înăuntru. Intra perfect. Aveam să-l examinez la hotel, bineînţeles, ca să confirm dacă era într-adevăr un detector de microfoane sau un model nou de microfon. Asta nu înseamnă că n-aş avea încredere în Harry, dar îmi place pur şi simplu să fiu sigur.

Am pus portofelul în pantaloni şi am încuviinţat apreciator.

— Frumoasă treabă, am rostit. Mulţumesc.

Harry a zâmbit.

— Ştiu că eşti un paranoic profesionist, aşa că am avut de ales între ăsta şi o provizie de Valium pentru toată viaţa.

Am râs.

— Ia spune-mi acum de ce ai programul ăsta de vampir?

— Păi, ştii şi tu, a spus el ferindu-şi privirea, ăsta-i stilul de viaţă...

„Stilul de viaţă?" După ştiinţa mea, Harry nu avea absolut niciun fel de stil de viaţă. În imaginaţia mea, el stătea permanent în apartamentul lui, infiltrându-se în reţele îndepărtate, creând intrări secrete pe care să le exploateze ulterior, negociind lumea prin intermediul siguranţei oferite de un ecran de computer.

Am observat că se înroşise la faţă. Doamne, cât de transparent era puştiul!

— Harry, vrei să-mi spui că ai o prietenă? am întrebat. Bravo ţie!

M-a privit, verificând dacă intenţionam să-l tachinez.

— Nu-i tocmai prietenă.

— Bine, bine, nu contează taxonomia. Cum ai cunoscut-o?

— La serviciu.

Mi-am ridicat paharul.

— Ai de gând să-mi oferi detalii sau va trebui să-ţi torn cu sila pe gât două-trei pahare din astea, ca să-ţi dezleg limba?

Harry a afişat o expresie de dezgust exagerat.

— Unul dintre clienţii firmei noastre, o mare companie comercială, a fost încântat de ce am făcut pentru ei în domeniul securităţii.

— Bănuiesc că nu ştie de intrările secrete pe care le-ai lăsat în acelaşi timp pentru tine.

A zâmbit.

— Ei nu ştiu asta niciodată.

— Aşadar, clientul a fost încântat...

— Şi atunci şeful m-a invitat să sărbătorim la un club de animatoare.

Majoritatea occidentalilor au dificultăţi în a înţelege conceptul japonez de „club de animatoare", în care femeile sunt plătite doar pentru a face conversaţie. Occidentul acceptă ideea că sexul poate fi transformat într-o marfă, dar se încruntă faţă de posibilitatea cumpărării şi altor forme de interacţiune umană. Animatoarele nu sunt prostituate, deşi, aidoma gheişelor din care descind, pot continua după terminarea programului o relaţie cu unii clienţi, după ce aceştia le-au „curtat" cum se cuvine. În general clienţii unor asemenea localuri plătesc pentru simpla plăcere a tovărăşiei lor, pentru abilitatea de a netezi asperităţile întâlnirilor de afaceri, ca şi pentru speranţa că, în cele din urmă, s-ar putea obţine şi ceva mai mult.

Dacă clienţii animatoarelor n-ar dori decât relaţii sexuale, le-ar putea cumpăra mult mai ieftin din altă parte.

— În ce club? am întrebat.

— Damask Rose.

— N-am auzit niciodată de el.

— Nu-şi fac publicitate.

— Sună exclusivist.

— Aşa şi este. De altfel, este un loc destul de rafinat, în Nogizaka, pe Gaienhigashi-dori. Probabil că pe tine nu te-ar lăsa să intri.

Am izbucnit în râs. Îmi place când Harry este glumeţ.

— Bun, deci şeful tău te-a dus în Damask Rose...

— Da, după care a băut mult şi a început să le spună tuturor că sunt un geniu în computere. Una dintre animatoare mi-a pus nişte întrebări despre configurarea unui firewall, pentru că tocmai îşi cumpărase un laptop.

— Era drăguţă?

Împurpurarea i-a reapărut pe chip.

— Cred că da. Îşi cumpărase un Macintosh, aşa că mi-a plăcut imediat de ea.

Am ridicat sprâncenele.

— Nu ştiusem că un asemenea detaliu poate fi baza dragostei la prima vedere.

— I-am răspuns la întrebări, a continuat el ignorându-mă, şi înainte de plecare m-a întrebat dacă-i pot da numărul de telefon, în caz că ar mai fi avut şi alte întrebări.

Am chicotit.

— Slavă cerului că nu ţi-a dat numărul ei de telefon! Ar fi murit de bătrâneţe, tot aşteptând s-o suni.

Tânărul a zâmbit, ştiind că afirmaţia era probabil adevărată.

— Bun, am rostit eu, şi apoi te-a sunat...

— Şi am sfârşit prin a mă duce la apartamentul ei, ca să-i configurez întregul sistem.

— Harry, am căscat eu ochii simulând uimirea, i-ai „configurat întregul sistem”?

El a plecat ochii, însă i-am întrezărit surâsul.

— Ai înţeles ce vreau să spun.

— N-o să-i... penetrezi şi securitatea, nu? am întrebat, neputând să mă abţin.

— Nu, nu i-aş face aşa ceva. Este o fată drăguţă.

Doamne, era atât de îndrăgostit, încât nici măcar nu putuse înţelege aluzia mea destul de transparentă!

— Să fiu al naibii, am rostit. Mă bucur pentru tine.

M-a privit şi mi-a văzut expresia sinceră.

— Mulţumesc.

Am ridicat paharul, am inspirat adânc şi am reţinut aroma în nări pentru o clipă, apoi am expirat.

— Deci din cauza ei ţi-ai schimbat programul? l-am întrebat.

— Păi, clubul este deschis până la trei noaptea şi ea lucrează zilnic. Aşa că, până ajunge acasă...

— Am înţeles.

În realitate, îmi venea cam greu să mi-l imaginez pe Harry cu altă legătură decât cea oferită de un cablu Ethernet şi un mouse. Era un individ introvertit, neajutorat social, şi nu ştiam să aibă alte contacte în afara colegilor de serviciu, pe care-i ţinea oricum la distanţă, şi a mea. Pe scurt, premise care-l făcuseră mereu util.

Am încercat să mi-l închipui cu o animatoare de lux şi n-am izbutit. Ceva nu părea în regulă.

Nu fi afurisit, am gândit. *Doar pentru că nu poţi avea pe nimeni în viaţa ta, nu-nseamnă că trebuie să-i porţi pică lui Harry.*

— Cum o cheamă? am întrebat.

Harry a zâmbit.

— Yukiko.

„Yukiko" înseamnă „copila-zăpezii".

— Frumos nume.

A încuviinţat din cap, cu o expresie uşor prostuţă întipărită pe chip.

— Şi mie-mi place.

— Câte ştie ea despre tine? am întrebat şi am sorbit din Lagavulin.

Tonul îmi era nevinovat, dar mă îngrijora posibilitatea ca, în delirul primei sale iubiri, aşa cum bănuiam că era cazul, Harry să fie inutil de deschis faţă de fata aceea.

— Păi ştie bineînţeles despre activitatea de consultant, dar nu şi despre... hobby.

Se referea la înclinaţia lui extremă spre spargerea sistemelor de securitate ale computerelor. Un hobby care l-ar fi putut trimite la închisoare, dacă era aflat de autorităţi. Sau sub pământ, dacă era aflat de alţii.

— Cam greu să ţii secrete asemenea chestii, am opinat eu, testându-l.

— Nu văd de ce ar trebui să apară în discuţie, m-a privit el în ochi.

O chelneriţă a apărut dinapoia unei draperii şi i-a adus comanda lui Harry. El i-a mulţumit, arătând o apreciere profundă pentru această nouă şi minunată clasă de fiinţe, *femeile care lucrează în restaurante şi baruri*, iar eu am zâmbit.

La un nivel îmi dădeam seama că dacă Harry va începe să ducă o viaţă mai apropiată de cea a unui om normal, va fi mai puţin util, ba poate chiar periculos pentru mine. Transparenţa lui sporită faţă de vasta lume exterioară ar fi putut oferi unui inamic o fereastră în existenţa mea altfel ascunsă. Bineînţeles, dacă cineva stabilea o conexiune între Harry şi mine, ar fi putut după aceea să încerce şi eliminarea lui. Şi, în ciuda celor ce încercasem să-l învăţ de-a lungul anilor, ştiam că, rămas de unul singur în jungla urbană, Harry nu s-ar fi putut proteja.

— Este prima ta prietenă? l-am întrebat pe un ton blând.

— Ţi-am spus că de fapt nu-i prietena mea, a răspuns el, ocolind răspunsul.

— Apreciez că pot folosi termenul, dacă îţi ocupă atenţia într-atât încât să te ţină în pat până la apusul soarelui.

Harry mi-a aruncat o privire încolţită.

— Este sau nu? am repetat eu.

Şi-a ferit ochii.

— Aşa cred.

Nu intenţionasem să-l pun într-o postură stânjenitoare.

— Harry, te-am întrebat doar pentru că, atunci când eşti tânăr, crezi uneori că poţi să împaci capra cu varza. Dacă ea nu-i pentru tine decât o simplă distracţie, atunci nu trebuie să-i spui nimic. Însă dacă legătura devine mai intensă, va trebui să te gândeşti serios. Să te gândeşti cât de apropiat vrei să devii faţă de ea şi cât de important este hobby-ul tău. Pentru că nu poţi să trăieşti cu un picior în lumina soarelui şi cu celălalt în umbre. Crede-mă în privinţa asta. Nu se poate. În niciun caz pe termen lung.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, a replicat el. Ştii bine că nu sunt prost.

— Toţi îndrăgostiţii sunt proşti, i-am spus. Este o cerinţă obligatorie.

L-am văzut învăpăindu-se iarăşi la faţă, când a auzit cuvântul şi supoziţia dinapoia lui. Mie însă nu-mi păsa cum numea în propria lui minte sentimentele acestea noi. Ştiu ce înseamnă să trăieşti înapoia zidurilor, izolat, pentru ca apoi, brusc şi pe neaşteptate, sentimentele să-ţi fie împărtăşite de fata drăguţă după care oftai. Îţi schimbă priorităţile. La naiba, îţi schimbă şi afurisitele de valori!

Am zâmbit amar, amintindu-mi de Midori.

Apoi, de parcă mi-ar fi citit gândurile, Harry a zis:

— Am vrut de mai mult timp să-ţi spun ceva, dar doream s-o fac personal, nu prin telefon.

— Pare să fie ceva serios.

— Acum câteva luni am primit o scrisoare. De la Midori.

Am terminat paharul de Lagavulin înainte să vorbesc. Dacă scrisoarea

sosise de atâta timp, nu mai contau câteva secunde în plus sau în minus în care să mă gândesc cum doream să răspund.

— A ştiut pe ce adresă să-ţi scrie..., am început, deşi asta dedusesem deja.

Harry a strâns din umeri.

— Da, o ştie, pentru c-am adus-o în apartamentul meu ca să se ocupe de aspectele muzicale ale criptării latice.

Am observat că, chiar şi acum, se simţea obligat să definească cu precizie rolul lui Midori în operaţiunea respectivă, ca să clarifice că el fusese perfect capabil să rezolve singur codificarea. Era foarte sensibil în privinţele astea.

— Aşa-i, am încuviinţat.

— Ea nu-mi ştia numele de familie şi plicul era adresat simplu lui „Haruyoshi". Slavă Domnului, altfel aş fi fost nevoit să mă mut, iar aşa ceva ar fi fost cu adevărat oribil.

Ca toţi cei care preţuiesc intimitatea, Harry se străduieşte din răsputeri să se asigure că nu există absolut nicio conexiune – nici pe facturile la utilităţi, nici pe abonamentul de cablu TV, nici chiar pe documente de leasing – între numele lui şi adresa la care locuieşte. Genul acesta de disociere necesită destul efort, implicând înfiinţarea de procuri revocabile, societăţi comerciale cu răspunderi limitate şi alte entităţi juridice oarbe, care pot fi spulberate într-o clipită dacă mătuşa Keiko te vizitează acasă, îţi notează adresa şi decide să-ţi trimită, să zicem, flori, în semn de mulţumire. Florăria îţi trece numele şi adresa în baza ei de date, pe care o vinde după aceea unor firme de marketing, care la rândul lor vând informaţia oricui şi astfel adresa ta reală devine disponibilă oricui deţine abilităţi rudimentare de spargere a sistemelor de securitate ale computerelor sau de inginerie socială. Unicul mod prin care îţi poţi recâştiga intimitatea este să te muţi altundeva şi să repeţi exerciţiul.

Desigur, dacă nu ţi-a fost expediată decât o scrisoare banală, singura persoană care ar putea face conexiunea este poştaşul. În felul acesta rămâne la latitudinea individului să decidă dacă riscul este sau nu acceptabil. Pentru mine, n-ar fi fost. Probabil că nici pentru Harry. Totuşi, dacă pe plic nu figura decât prenumele lui, situaţia ar fi fost mai tolerabilă.

— De unde fusese expediată scrisoarea? am întrebat.

— Din New York. Bănuiesc că s-a mutat acolo.

New York... Acolo unde Tatsu o trimisese după ce o anunţase că eu murisem, pentru a o proteja de suspiciunea că ea ar mai fi putut avea CD-ul cu date furat de tatăl ei de la Yamaoto; CD-ul care conţinea suficiente dovezi despre vasta reţea de corupţie din Japonia, încât să ducă la căderea guvernului. Bănuiam că plecarea aceea fusese de altfel logică pentru ea. Cariera lui Midori în SUA era în plin avânt. Ştiam asta fiindcă o urmăream.

Harry a scotocit în buzunarul de la spate al pantalonilor şi a scos o hârtie împăturită.

— Poftim, mi-a întins-o el.

Am luat hârtia şi am rămas nemişcat o clipă înainte s-o despăturesc, fără să-mi pese ce va gândi tânărul despre ezitarea mea. Când am despăturit-o, am văzut că era scrisă cu litere japoneze, graţioase şi în acelaşi timp ferme, poate un ecou al lecţiilor de caligrafie din copilărie, care reflectau personalitatea dinapoia stiloului.

Haruyoshi-san,

Este încă frig în New York şi număr zilele până la sosirea primăverii. Bănuiesc că cireşii vor înflori în curând în Tokio şi sunt sigură că vor fi minunaţi.

Presupun că şi tu ai aflat vestea tristă a dispariţiei prietenului nostru comun, Fujiwara-san. Mi s-a dat de înţeles că trupul i-a fost readus în Statele Unite pentru funeralii. Sperasem să-i pot vizita mormântul, ca să depun o ofrandă pentru sufletul lui, dar, din păcate, n-am reuşit să descopăr unde a fost înmormântat. Dacă deţii vreo informaţie care m-ar putea ajuta în această privinţă, ţi-aş aprecia sincer ajutorul. Îmi poţi scrie pe adresa de mai sus.

Mă rog pentru sănătatea şi binele tău. Îţi mulţumesc pentru solicitudine.

Cu drag,
Kawamura Midori

Am recitit-o, încet, apoi am mai citit-o o dată. După aceea, am împăturit-o şi i-am întins-o lui Harry.

— Nu, nu, a ridicat el mâinile cu palmele îndreptate spre mine. Păstreaz-o tu.

Nu voiam să vadă că doream scrisoarea. Am încuviinţat totuşi din cap şi am pus hârtia într-un buzunar interior al blazerului.

I-am făcut semn barmanului că era momentul pentru alt Lagavulin.

— I-ai răspuns la scrisoare? l-am întrebat după aceea pe Harry.

— Da. I-am răspuns că ştiam exact ce ştia ea şi că nu aveam nicio altă informaţie.

— Ţi-a mai scris după aceea?

— Doar ca să-mi mulţumească. M-a rugat s-o anunţ dacă mai aflam ceva

şi mi-a spus că va proceda la fel.

— Asta a fost tot?

— Da.

M-am întrebat dacă Midori fusese convinsă de povestea lui Tatsu. Dacă nu i-ar fi mulţumit lui Harry pentru răspunsul lui, aş fi garantat că nu fusese convinsă, pentru că era politicoasă şi nu i-ar fi stat în caracter să nu răspundă. Pe de altă parte, mulţumirile putuseră fi automate, expediate chiar şi în prezenţa suspiciunilor continue. Ba chiar puteau să fi fost duplicitare, cu intenţia de a-l amăgi pe Harry să creadă că fusese mulţumită de răspunsul lui, deşi adevărul era exact invers.

Vorbeşti prostii, a protestat o parte din mine. *Ea nu procedează aşa.*

A urmat apoi un surâs amar. *Vrei să zici că nu procedează ca tine.*

Midori nu avea nimic duplicitar în ea şi ştiinţa respectivă m-a fulgerat dureros. Mediul în care trăisem de atâta timp mă condiţionase să presupun întotdeauna scenariul cel mai defavorabil. Cel puţin, încă îmi reaminteam ocazional să mă împotrivesc imboldului acela.

Era însă lipsit de importanţă. Soarta CD-ului şi dispariţia mea continuau să fie înconjurate de multe bizarerii, iar Midori era prea inteligentă să nu le fi sesizat. În ultimul an petrecusem mult timp gândindu-mă la asta şi ştiam cum ar fi văzut ea lucrurile.

După cele întâmplate între noi, ar fi existat mici îndoieli, însă nimic nu le-ar fi putut stopa creşterea. *La urma urmelor*, ar fi gândit ea, *conţinutul CD-ului n-a fost publicat niciodată.* Aceea fusese decizia lui Tatsu, nu a mea, însă Midori nu avea de unde s-o ştie. Ea ştia doar că ultimele dorinţe ale tatălui ei nu fuseseră îndeplinite niciodată şi că moartea lui fusese aşadar zadarnică. S-ar fi întrebat din nou cum ştiusem eu să găsesc CD-ul în Shibuya, mi-ar fi reexaminat explicaţiile anterioare şi le-ar fi găsit fragile. Asta ar fi determinat-o să înceapă să se gândească la momentul apariţiei mele în viaţa ei, atât de curând după decesul tatălui.

Mai ştia de asemenea că eu făceam parte din ceva clandestin, deşi nu aflase niciodată din ce anume. CIA? O facţiune politică japoneză? Indiferent care ar fi fost răspunsul, era o organizaţie care dispunea de resursele necesare pentru a înscena un deces şi a-l susţine rezonabil de eficient.

Da, cu toate căpeţelele acelea rămase neînnodate şi fără prezenţa mea care s-o asigure că cele întâmplate între noi fuseseră reale, ştiam că, finalmente, ea va concluziona că fusese manipulată. Dacă aş fi fost în locul ei, aşa aş fi văzut lucrurile. *Poate că sexul n-a însemnat decât o oportunitate pentru el*, avea să gândească Midori. *Sigur că da*, *de ce nu*, *mă pot şi distra niţeluş în timp ce o manipulez pentru a obţine CD-ul. Iar apoi voi dispărea pur şi simplu*, *după ce am păcălit-o să coopereze.* Ea n-ar fi dorit să creadă

toate astea, dar în acelaşi timp n-ar fi putut alunga sentimentul respectiv. Şi nici n-ar fi vrut să creadă că eu putusem fi realmente implicat în decesul tatălui ei. În acelaşi timp n-ar fi fost în stare să abandoneze complet nici suspiciunea aceea.

— Am procedat bine? a întrebat Harry.

Am înălţat din umeri.

— N-ai fi putut proceda mai bine decât ai făcut-o, însă ea tot nu va fi convinsă.

— Crezi că va renunţa să se mai intereseze de tine?

Aceea era întrebarea la care ajungeam mereu. Nu izbutisem să răspund la ea.

— Nu ştiu, am recunoscut.

Şi mai exista ceva ce nu ştiam, dar pe care nu i l-aş fi împărtăşit lui Harry. Nu ştiam dacă *doream* ca ea să renunţe să se mai intereseze.

Ce-i spusesem puţin mai devreme lui Harry? *Nu poţi să trăieşti cu un picior în lumina soarelui şi cu celălalt în umbre.* Trebuia să urmez naibii propriul meu sfat!

Capitolul 4

Pe la ora 1 noaptea, m-am despărţit de Harry. Metrourile nu mai funcţionau deja şi el a luat un taxi. Mi-a spus că se ducea acasă s-o aştepte pe Yukiko.

Am încercat să-mi închipui o animatoare tânără şi frumoasă, care câştiga în fiecare seară bacşişuri în valoare de o mie de dolari în unul dintre localurile cele mai exclusiviste din Tokio, care şi-ar fi putut alege un amant dintre politicieni şi oameni de afaceri bogaţi, dar care se grăbea după program să vină la apartamentul lui Harry. Pur şi simplu, mi se părea inimaginabil.

Nu mai fi atât de cinic, mi-am spus.

Instinctul meu refuza totuşi s-o creadă şi învăţasem să mă încred în el.

Este încă devreme. Aruncă o simplă privire. Practic, *este în drumul spre hotel.*

Dacă pe de altă parte Harry se răzgândise şi nu mai pornise spre casă, ci spre Damask Rose, avea să înţeleagă că-l verificam. Poate că asta nu l-ar fi surprins, dar nici nu i-ar fi plăcut.

Totuşi şansele ca el să se oprească în clubul acela pe propria lui cheltuială, când Yukiko trebuia să revină după numai câteva ore, erau foarte

reduse. Merita să-mi asum riscul.

Şi Nogizaka se găsea la numai câţiva kilometri depărtare. Ce naiba!

Am căutat adresa clubului într-o cabină telefonică publică, dar Damask Rose nu figura nicăieri. Harry spusese de altfel că nu-şi făcea publicitate.

Aş fi putut să merg însă acolo, doar să arunc o privire.

Am mers pe jos până la Nogizaka, apoi m-am plimbat în sus şi în jos pe Gaienhigashi-dori, până am găsit clubul. A durat ceva timp, însă până la urmă l-am zărit. Nu exista o firmă, ci doar logoul unui trandafir mic, roşu, pe o tendă neagră.

Intrarea era flancată de doi negri suficient de masivi ca să se simtă în largul lor în ringul de sumo. Costumele le veneau perfect şi, ţinând seama de dimensiunile lor, trebuie să fi fost croite de comandă. Am presupus că erau nigerieni, ale căror staturi, abilităţi manageriale şi cunoaştere relativă a limbii japoneze îi transformaseră în unul dintre puţinele cazuri de succes ale unor străini – în cazul acesta, atât ca manageri intermediari, cât şi ca gorile pentru numeroasele localuri de divertisment din zonă. *Mizu shobai*, sau „negoţul cu apă" al divertismentelor şi satisfacerii plăcerilor, este unul dintre puţinele domenii în care Japonia poate să revendice pe bună dreptate un grad de internaţionalizare.

Ei au făcut o plecăciune şi mi-au deschis uşile duble din sticlă ale clubului, rostind baritonal şi simultan *irasshaimase.* „Bine aţi venit". Unul dintre ei a murmurat ceva într-un microfon amplasat discret la rever.

Am coborât un palier scurt de trepte. Un japonez rumen la faţă şi cu aspect prosper, care părea să aibă în jur de patruzeci de ani, m-a întâmpinat în vestibulul micuţ. Din sala următoare se auzea interşanjabila tehnomuzică J-Pop.

— *Nanmeisama desho ka*? a întrebat „domnul Rumen". „Câţi?"

— Unul singur, am răspuns în engleză şi am ridicat un deget.

— *Kashikomarimashita.* „Sigur că da".

Mi-a făcut semn să-l urmez.

Sala era dreptunghiulară, cu ringuri de dans în capete. Scenele erau simple şi se distingeau doar prin pereţii de oglinzi dinapoia lor şi barele de dans din alamă, identice, din mijloc. O scenă era ocupată de o blondă înaltă cu păr lung, care purta sandale cu toc şi tanga verde, şi nimic mai mult. Mi s-a părut că dansa cumva la întâmplare, însă părea să fi captat atenţia majorităţii clienţilor clubului. Am bănuit că era rusoaică. Oase mari şi sâni mari. O delicatesă în Japonia.

Harry nu pomenise despre spectacolele de pe scene. Probabil că fusese stânjenit. Senzaţia mea că ceva nu era în regulă s-a accentuat.

Pe cealaltă scenă dansa o fată care părea un amestec de sânge japonez şi

mediteraneean sau latino. O combinaţie de calitate. Avea părul negru şi mătăsos, aproape scânteietor, pe care atât de multe japoneze le place să-l distrugă prin decolorare *chapatsu*, tuns scurt şi pieptănat peste faţă dintr-o parte. Formatul ochilor era de asemenea japonez şi era mai degrabă micuţă. Însă pielea auriu-lucios precum caramelul topit sugera cu totul altă descendenţă, poate africană sau mulatră. De asemenea, sânii şi şoldurile, ademenitor de pline şi uşor discordante pe corpul fragil de japoneză, păreau să sugereze o origine străină. Folosea bara de dans cu abilitate, prinzând-o de sus şi pozând cu corpul ţinut rigid şi paralel cu podeaua, după care spirala în jos în ritmul muzicii. Mişcările îi erau pline de vitalitate şi nu părea să-i pese că majoritatea clienţilor erau concentraţi asupra blondei.

„Domnul Rumen" mi-a tras un scaun la o masă goală din mijlocul sălii. M-am aşezat după o privire de rutină care să mă asigure că poziţia îmi permitea o vedere bună asupra intrării. N-am fost nemulţumit să constat că-mi permitea o vedere bună şi asupra scenei pe care dansa bruneta.

— Uau, am comentat, uitându-mă la ea.

— Da, este frumoasă, a rostit „Domnul Rumen" în engleză. Doriţi s-o cunoaşteţi?

Am mai privit-o o clipă înainte de a răspunde. Nu doream să am de-a face cu una dintre fetele japoneze de aici. Aş fi avut mai multe şanse de a stabili o relaţie şi astfel de a extrage informaţii dacă aş fi pălăvrăgit cu o străină, în timp ce aş fi jucat rolul unui străin.

Am încuviinţat din cap.

— O s-o anunţ.

„Domnul Rumen" mi-a întins meniul de băuturi, s-a înclinat şi s-a îndepărtat de masă.

Meniul conţinea o singură pagină de pergament gros, de culoare crem, scris pe două coloane în caligrafie japoneză elegantă, cu trandafirul roşu care era emblema clubului plasat discret în partea de jos. Am fost surprins să văd că includea o selecţie imaginativă de whisky-uri single malt. Un Springbank vechi de douăzeci şi cinci de ani, pe care-l căutasem. Şi un Talisker cu aceeaşi vechime. Poate că aveam să mai întârzii aici o vreme.

Când a sosit o chelneriţă, am comandat Springbank. Zece mii de yeni pentru 25 de ml. Dar, ce naiba, viaţa e scurtă!

În sală lucrau vreo duzină de fete. Cam jumătate erau japoneze, iar celelalte păreau vag europene. Toate erau atrăgătoare şi îmbrăcate cu gust. Majoritatea aveau clienţi, totuşi câteva erau libere. Niciuna nu s-a apropiat de masa mea. Probabil că „Domnul Rumen" anunţase deja că solicitasem pe cineva anume. Organizarea era eficientă.

La masa de lângă mine, un bărbat japonez era înconjurat de trei

animatoare linguşitoare. La o privire superficială, părea tânăr, cu dinţi albi sclipitori şi păr negru, pieptănat peste cap, astfel încât dezvăluia complet chipul bronzat şi fără riduri. Privind însă mai atent, am văzut că aparenţa era falsă. Părul era vopsit, bronzul se datora lămpilor din solar, absenţa cutelor de pe faţă se datora probabil Botoxului şi operaţiilor estetice, iar dinţii fuseseră îmbrăcaţi în porţelan. Substanţele chimice şi bisturiul, ba chiar şi alaiul de tinere atrăgătoare cu zâmbete adoratoare bine plătite, nu erau decât simple propteli ale unui zid fragil de negare a inevitabilelor flageluri ale îmbătrânirii şi morţii.

Ritmul tehno s-a stins şi bruneta s-a rotit lent spre podea, forfecând din picioare în jurul barei, cu spinarea arcuită şi capul lăsat pe spate către sală. Şi blonda a terminat, însă mult mai puţin spectaculos. Spectatorii au aplaudat.

Chelneriţa mi-a adus Springbankul, care sclipea chihlimbariu în paharul masiv de cristal. L-am ridicat la nas, am închis ochii pentru o clipă şi am inhalat aroma de aer marin curat cu nuanţe de sherry. Am sorbit puţin. Sare şi ocean, da, însă în acelaşi timp şi o insinuare de fruct. Finalul era prelung şi sec. Am zâmbit. Deloc rău pentru o vechime de douăzeci şi cinci de ani.

Am mai sorbit o dată şi am privit în jur. Nu simţeam nicio undă de pericol. *Locul ar putea fi legal*, mi-am spus. Era neîndoios cuplat cu crima organizată, însă asta era de aşteptat în *mizu shobai*, nu numai în Japonia, ci şi în toată lumea. Poate că Harry avusese pur şi simplu noroc.

Poate.

După câteva minute, fata cu părul negru a apărut dinapoia scenei. A coborât câteva trepte şi a venit spre masa mea.

Se schimbase într-o rochie de seară neagră, fără bretele. O brăţară subţire din diamante îi încercuia încheietura mâinii stângi. *Un cadou de la un admirator*? m-am întrebat. Mă aşteptam să aibă destui.

— Pot să iau loc? a întrebat.

Vorbea japoneza cu un accent cald, poate spaniol sau portughez.

— Te rog, am răspuns în engleză. M-am ridicat şi i-am tras un scaun. Putem vorbi în engleză?

— Bineînţeles, a schimbat ea imediat limba. Crezusem doar că... eşti american?

Am încuviinţat din cap.

— Părinţii mei au fost japonezi, dar eu am crescut în America. Mă descurc mai bine în engleză.

Am împins uşor scaunul sub ea. Rochia de seară avea spatele încheiat cu şireturi. Pielea netedă strălucea în interstiţii.

M-am aşezat lângă ea.

— Mi-a plăcut să te privesc dansând, i-am spus.

Ştiam că auzise asta de o mie de ori până atunci şi zâmbetul ei mi-a confirmat bănuiala. *Bineînţeles că ţi-a plăcut.*

Era perfect. Doream ca fata să simtă că stăpânea situaţia şi să-şi coboare astfel garda. Urma să bem câteva pahare, să ne relaxăm, să ajungem să ne cunoaştem reciproc, înainte ca eu să încep să iscodesc ceea ce mă interesa cu adevărat.

— Ce te-a adus în Tokio? a întrebat ea.

— Afacerile. Sunt contabil şi o dată pe an trebuie să vin în Japonia pentru câţiva clienţi locali ai firmei.

Era un paravan bun. Nimeni nu te întreabă despre activitatea ta, după ce ai anunţat că eşti contabil. Se tem că le-ai putea răspunde.

— Apropo, am adăugat, mă numesc John.

Femeia a întins mâna.

— Eu sunt Naomi.

Degetele îi erau mici în palma mea, dar strânsoarea le era fermă. Am încercat să-i estimez vârsta. Se apropia probabil de douăzeci de ani, poate îi şi depăşise. Arăta tânără, însă hainele şi comportamentul erau sofisticate.

— Pot să-ţi comand ceva de băut, Naomi?

— Tu ce bei?

— Ceva special, dacă îţi place whisky-ul single malt.

— Îmi plac foarte mult whisky-urile single malt. Mai ales cele vechi din Islay. Se spune că vârsta stinge focul, dar lasă căldura. Îmi place vorba asta.

Eşti pricepută, m-am gândit, privind-o. Avea gura frumoasă: buze pline, gingii roz aproape strălucitoare, dinţi albi, perfect egali. Ochii îi erau verzi. O reţea micuţă de pistrui se desfăcea în evantai pe nas şi în jurul lui, abia perceptibili pe fundalul pielii caramel.

— Single malt pe care-l beau eu, am spus, nu este din Islay, dar are caracterul insulei. Este fum şi turbă. Un Springbank.

A înălţat sprâncenele.

— Cel vechi de douăzeci şi cinci de ani?

— Văd că ştii meniul, am încuviinţat eu. Vrei unul?

— După o noapte în care am băut Suntory îndoit cu apă? Mi-ar plăcea într-adevăr.

Cum să nu-i placă? Retribuţia ei includea un procentaj din comanda clientului. Câteva shoturi de zece mii de yeni şi seara putea lua sfârşit pentru ea.

Am comandat încă un Springbank. Naomi mi-a pus întrebări: cum de ştiam atât de multe despre whisky-urile single malt, unde locuiam în SUA, de câte ori fusesem în Tokio? Se simţea confortabil în rolul ei şi am lăsat-o să-l

joace.

După ce ne-am golit paharele, am întrebat-o dacă i-ar mai fi plăcut unul.

Mi-a zâmbit larg.

— Te gândeşti la Talisker.

— Citeşti gândurile oamenilor?

— Nu, ci pur şi simplu ştiu meniul. Şi mai ştiu şi gusturile bune. Da, mi-ar mai plăcea unul.

Am comandat două Talisker. Era excelent: uriaş şi picant, cu un sfârşit care dura o eternitate. Am băut şi am flecărit.

Când aproape că terminaserăm rândul al doilea, am început să schimb abordarea.

— Dar tu de unde eşti? am întrebat-o. Nu eşti japoneză.

Ultima propoziţie am rostit-o şovăitor, ca şi cum aş fi fost neexperimentat în asemenea chestiuni şi ca atare nesigur.

— Mama era japoneză. Eu sunt din Brazilia.

Să dea dracii, mi-am spus. Tocmai plănuiam o călătorie spre Brazilia. O călătorie de durată.

— În Brazilia... de unde anume?

— Din Bahia.

Bahia este unul dintre statele de pe coasta Braziliei.

— Salvador? am continuat să întreb, pentru a afla oraşul.

— Da! a exclamat ea, cu primul surâs autentic al serii. Cum de ştii Brazilia atât de bine?

— Am fost de câteva ori acolo. Firma mea are clienţi în toată lumea. *Um pae brasileiro e una mae Japonêsa – é uma combinção bonita*, am continuat în portugheza pe care o studiasem pe casete audio. „Un tată brazilian şi o mamă japoneză – este o combinaţie minunată”.

Ochii i s-au luminat şi gura i s-a deschis într-un „O” perfect.

— *Obrigado*! a exclamat. „Mulţumesc”. Apoi: *Você fala português*? „Vorbeşti portugheza?”

Era ca şi cum adevărata personalitate decisese brusc să-i revină în corp. Ochii, expresia feţei, postura ei – toate înviaseră şi am simţit din nou energia vitală care o animase în timpul dansului.

— Doar puţin, am revenit la engleză. Am ureche bună la limbi străine şi încerc să învăţ câte puţin din toate locurile unde ajung.

Naomi clătina încet din cap şi mă privea de parcă acum mă văzuse pentru prima dată. A sorbit din whisky, terminându-l.

— Mai merge unul? am întrebat-o.

— *Sim*! a răspuns ea imediat în portugheză. „Da!”

Am mai comandat două Talisker, după care m-am întors spre ea.

— Povesteşte-mi despre Brazilia, i-am spus.

— Ce vrei s-auzi?

— Despre familia ta.

S-a lăsat pe spate şi a încrucişat picioarele.

— Tata este brazilian pursânge, din familiile vechi. Mama a fost japoneză de a doua generaţie.

Creuzetul populaţiei din Brazilia include două milioane de japonezi etnici, rezultatul imigraţiei care a început în 1908, când ţara a avut nevoie de braţe de muncă, iar Japonia imperială căuta să-şi ducă oamenii în toate colţurile lumii.

— Aşadar de la ea ai învăţat japoneza?

Naomi a încuviinţat din cap.

— Japoneza de la mama şi portugheza de la tata. Mama a murit când eram mică şi tata a angajat o bonă din Anglia, ca să pot învăţa şi engleza.

— De cât timp eşti în Japonia?

— De trei ani.

— Şi numai în clubul ăsta ai lucrat?

A clătinat din cap.

— Aici sunt de un an. Anterior am predat engleza şi portugheza în Tokio prin programul JET.

JET, adică Japan Exchange and Teaching/„Schimb şi predare în Japonia", este un program finanţat de guvern care-i aduce pe străini în Japonia în primul rând pentru a preda limbile lor native. Judecând după abilitatea japonezului mediu de a se descurca în engleză, programului i-ar mai fi prins bine nişte profesori.

— Ai învăţat să dansezi în felul ăsta, ţinând ore de portugheză? am întrebat.

Ea a râs.

— Am învăţat să dansez, dansând. Acum un an, când am ajuns aici, eram atât de timidă, încât abia mă puteam mişca pe scenă.

— Greu de imaginat aşa ceva, am surâs eu.

— Este adevărul adevărat. Am fost crescută într-o casă foarte decentă. Nu mi-aş fi închipuit niciodată că voi face aşa ceva când voi fi mare.

Chelneriţa s-a apropiat şi a pus pe masă două pahare din cristal, fiecare cu câte o măsură de Talisker şi două pahare cu apă. Cu un gest expert, Naomi a turnat o picătură de apă în whisky, a rotit o singură dată paharul, apoi l-a ridicat la nas. Dacă s-ar fi comportat ca o adevărată animatoare, ar fi trebuit să aştepte şi să bea numai după ce băuse clientul. Progresam în mod clar.

— Mmm, a tors ea.

Ne-am atins paharele şi am băut.

Naomi a închis ochii.

— Doamne, ce bun este, a zis ea.

Am zâmbit.

— Cum ai ajuns aici, în clubul Damask Rose, faimos în toată lumea?

A strâns din umeri.

— În primii doi ani pe care i-am petrecut în Japonia, salariul meu anual era de trei milioane de yeni. Ca să mai câştig ceva în plus, dădeam meditaţii seara. Unul dintre elevii mei mi-a spus că ştia nişte tipi care deschideau un club în care aş fi putut câştiga mai mult decât câştigam pe atunci. Am luat legătura cu ei... şi uite-mă-s.

Trei milioane de yeni pe an însemna vreo douăzeci şi cinci de mii de dolari.

— Pare o îmbunătăţire evidentă, am spus, privind în jur.

— Este un loc bun. Majoritatea banilor îi câştigăm din lap dance, dansurile în poala clientului. Doar dans, fără nicio atingere. Dacă vrei, pot să-ţi dansez şi ţie, dar nu trebuie să te simţi obligat.

Lap dance reprezenta probabil baza venitului ei. Faptul că amintise de el aparent în treacăt era alt semn bun.

Am privit-o. Era cu adevărat drăguţă, însă eu venisem aici pentru cu totul altceva.

— Poate mai târziu, i-am spus. Îmi face plăcere să stau de vorbă cu tine.

Ea a zâmbit, poate măgulită. Ţinând seama cât de bine arăta, amânarea mea fusese probabil înviorătoare. Asta era bine.

I-am zâmbit şi eu.

— Mai povesteşte-mi despre familia ta.

Naomi a sorbit puţin din Talisker.

— Am doi fraţi mai mari, amândoi însuraţi, care lucrează în afacerea familiei.

— Şi anume?

— Agricultura. Este o tradiţie de familie ca bărbaţii să se ocupe de afacerea asta.

Referirea la agricultură părea vagă în chip deliberat. Din câte ştiam despre Brazilia, putea să însemne cafea, tutun, zahăr sau o combinaţie din toate. Ar fi putut de asemenea să însemne afaceri imobiliare. Am bănuit că familia ei era bogată, dar că femeia păstra discreţie în privinţa asta.

— Şi femeile ce fac? am întrebat.

A râs.

— Femeile urmează colegiul, pentru ca să capete o educaţie adecvată şi să poată fi buni cozeuri la party-uri, după care se mărită în familiile potrivite.

— Înţeleg că tu ai decis să faci altceva.

— Am respectat partea cu colegiul şi am urmat istoria artei, însă tata şi fraţii mei se aşteptau ca după aceea să mă mărit, iar eu nu eram pur şi simplu pregătită pentru aşa ceva.

— Şi de ce ai venit tocmai în Japonia?

Naomi a privit în tavan şi a ţuguiat buzele.

— Poate că sună ca o prostie, dar de câte ori aud japoneza parcă îmi vorbeşte mama. Şi începusem să uit limba pe care o învăţasem de la ea când eram mică, ceea ce însemna că pierdeam o parte din ea.

Pentru o clipită am zărit o imagine a feţei propriei mele mame. Murise acasă, pe când eu eram în Vietnam.

— Nu-i deloc o prostie, am rostit.

Am amuţit amândoi. *Acum*, mi-am spus.

— Şi cum îţi place să lucrezi aici? am întrebat-o.

A ridicat din umeri.

— Este bine. Orele de program sunt groaznice, dar câştigurile sunt frumoase.

— Managerii vă tratează bine?

A înălţat iarăşi din umeri.

— Sunt nişte tipi în regulă. Nimeni nu-ncearcă să te silească să faci ceva ce nu doreşti.

— Cum adică?

— Păi, ştii cum e. Când le dansezi în poală, unii clienţi vor mai mult. Dacă sunt mulţumiţi, clienţii revin şi cheltuiesc bani serioşi. Aşa că în locuri ca ăsta, managerii pot exercita uneori presiuni asupra fetelor ca să-i mulţumească pe clienţi. Să facă şi alte chestii.

Expresia mea a căpătat nedumerirea potrivită.

— „Alte chestii”?

Ea a fluturat din braţ.

— Nu contează, a spus.

Să schimbăm direcţia.

— Şi celelalte fete? am întrebat, privind în jur. Ele de unde provin?

— Ah, din toată lumea. Naomi a arătat o frumuseţe înaltă şi roşcată, în rochie roşie cu paiete, care-l vrăjea pe „Băiatul Botox”. Ea este Elsa, din Suedia. Iar lângă ea este Julie, din Canada. Cea care dansa vizavi de mine e Valentina din Rusia.

— Nu sunt şi fete din Japonia?

— Ba da – acolo sunt Mariko şi Taeka, a indicat ea o pereche de mignone de la o masă din colţ, care tocmai spuseseră sau făcuseră ceva care stârnise rafale de râsete din partea clienţilor lor, americani după aspect şi vizibil în

stare de ebrietate. Naomi s-a uitat într-o parte şi alta, după care a revenit spre mine. Nu le văd pe Emi şi Yukiko. Probabil că se pregătesc să danseze.

— Pare o varietate destul de mare, am comentat eu. Vă-nţelegeţi între voi?

Femeia a strâns din umeri.

— Este ca peste tot. Cu unii colegi de muncă te împrieteneşti, iar după alţii nu te dai în vânt.

Am surâs, ca şi cum m-aş fi pregătit să apreciez un pic de bârfă.

— Tu pe care le placi şi pe care nu?

— Mă înţeleg bine aproape cu toate.

Fusese un răspuns ferm la o întrebare uşor diferită. I-am admirat echilibrul.

Muzica house s-a stins şi a fost înlocuită de altă rundă de tehno J-Pop. Pe scenele de dans au apărut simultan două japoneze, topless şi cu pantofi cu toc.

— Ea este Emi, a indicat-o Naomi pe fata drăguţă şi cu rotunjimi apetisante de pe scena îndepărtată. După aceea s-a întors şi a arătat din cap spre scena aflată mai aproape de noi. Iar ea este Yukiko.

Yukiko. Ne întâlnim, în cele din urmă.

Am privit-o – o fată înaltă cu păr lung, atât de negru, încât sub luminile scenei strălucea ca un lichid sub razele lunii. Se revărsa ca o cascadă în valuri în jurul contururilor dulci ale umerilor, trecea de umbrele aluviale ale taliei şi ocolea curbele ferme ale feselor. Era înaltă, cu oase subţiri, piele albă delicată, pomeţi înalţi şi sâni mici şi tari. Dacă şi-ar fi strâns părul în coc şi ar fi îmbrăcat ceva elegant, ar fi fost o curtezană de clasă mondială.

Fata asta cu Harry? mi-am spus. *Nici vorbă*!

— E frumoasă, am rostit simţind că aspectul ei remarcabil merita un comentariu.

— Mulţi spun asta, a replicat Naomi.

În răspunsul ei, deliberat evaziv, se ascundea ceva.

— Nu crezi asta? am întrebat.

A ridicat din umeri.

— Nu-i genul meu.

— Am senzaţia că nu prea ţii la ea.

— Haide să zicem că ea n-are probleme să facă lucruri pe care eu nu le-aş face.

Cu Harry?

— Aş minţi dacă ţi-aş spune că nu sunt curios.

Naomi a scuturat din cap şi am ştiut că ajunsesem în altă fundătură, chiar şi după trei whisky-uri.

Copila-zăpezii, într-adevăr. În frumuseţea lui Yukiko exista ceva rece, ba chiar calculat. Ceva nu era în regulă, deşi cum naiba i-aş fi putut spune asta lui Harry? Mi-am imaginat conversaţia: *Harry*, *am fost în Damask Rose*, *ca să te verific. Crede-mă*, *prietene*, *fata asta-i mult peste nivelul tău. În plus*, *am o senzaţie generală neplăcută despre ea. Ţine-te departe.*

Ştiam unde era mintea lui Harry în clipa asta: pentru el, Yukiko era lucrul cel mai bun care i se întâmplase vreodată şi orice sau oricine i-ar fi ameninţat sentimentul acela de mulţumire şi fericire ar fi fost contrazis pe baze logice sau ignorat. Un sfat din partea unui prieten ar fi fost inutil. Sau chiar mai rău.

Eu nu aveam să mai obţin nimic de la Naomi. Aveam să mai fac nişte săpături după ce reveneam în Osaka. Harry îmi era prieten şi-i datoram asta. Totuşi problema nu avea să fie să aflu ce dorea fata. După cum ştiam prea bine, problema avea să fie să-l determin pe Harry s-o recunoască.

— Vrei să te uiţi cum dansează? a întrebat Naomi.

Am clătinat din cap.

— Scuze, mă gândeam la altceva.

Am mai discutat despre Brazilia. Ea mi-a povestit despre varietatea etnică şi culturală a ţării, un melanj de europeni, indieni, japonezi şi vest-africani, despre atmosfera ei de exuberanţă, muzică şi sport, despre diferenţele extreme între bogaţi şi săraci şi, mai mult ca orice, despre frumuseţea Braziliei, cu mii de kilometri de coastă spectaculoasă, pampasurile vaste din sud şi bazinul verde şi fără drumuri al Amazonului. Mare parte din lucrurile acelea le ştiam deja, însă mi-a făcut plăcere s-o ascult şi s-o privesc în timp ce vorbea.

M-am gândit la ce spusese despre Yukiko: *Haide să zicem că ea n-are probleme să facă lucruri pe care eu nu le-aş face.*

Însă asta nu însemna decât că Yukiko juca de mai mult timp jocul acela. Inocenţa este ceva foarte fragil.

I-aş fi putut cere numărul de telefon. I-aş fi putut spune că deplasarea mea fusese prelungită sau altceva de felul ăsta. Era prea tânără, dar îmi plăcea felul cum mă făcea să mă simt. Îmi stârnea un amestec derutant de emoţii: afinitate bazată pe experienţele comune de sânge amestecat şi copilărie orfană, imboldul paternal de a o proteja de greşelile pe care avea să le facă şi o dorinţă sexuală tristă care era ca o elegie după Midori.

Se făcuse târziu.

— O să mă ierţi dacă renunţ la lap dance? am întrebat-o.

Mi-a zâmbit.

— Nu-i nimic.

M-am pregătit să plec şi ea s-a ridicat odată cu mine.

— Aşteaptă, mi-a spus şi a luat un pix. Dă-mi mâna.

Am întins mâna stângă. A prins-o şi a început să scrie pe palma mea. Scria încet. Degetele îi erau calde.

— Asta-i adresa mea privată de e-mail, a spus după ce a terminat. N-o dau niciodată clienţilor, aşa că te rog să fii discret. Data viitoare când ai drum în Salvador, anunţă-mă. O să-ţi spun locurile cele mai bune de vizitat. A surâs. Şi nu m-ar deranja nici să aud despre tine, dacă mai vii prin Tokio.

I-am zâmbit în ochii verzi şi zâmbetul mi s-a părut straniu de trist. Poate că ea n-a observat asta.

— Nu se ştie niciodată, am încuviinţat.

La ieşire, am achitat nota în cash, aşa cum fac întotdeauna. Am luat o carte de vizită, apoi am suit scara fără să privesc înapoi.

Pe Nogizaka aerul zorilor era rece şi uşor umed. Felinarele stradale proiectau petice galbene, spălăcite, de lumină. Pavajul era lunecos de rouă urbană. În jurul meu Tokio dormea, indiferent şi fără vise.

Adio tuturor, am gândit şi am pornit spre hotel.

Capitolul 5

M-am băgat direct în pat, dar n-am putut adormi. Mă gândeam întruna la Harry, la Harry şi Yukiko. Ştiam că ceva era în neregulă acolo. Ce ar fi vrut fata asta, sau cei pentru care lucra ea, de la unul ca Harry?

Presupuneam că era posibil ca tânărul să-şi fi făcut vreun duşman printr-o acţiune de spargere a sistemelor de securitate ale computerelor. Chiar şi aşa însă, ar fi fost teribil de greu să o iei înapoi pe urmele pirateriei, până să dai de el. Şi ce rost ar fi avut să i-o bage pe fată pe gât?

Harry îmi spusese că şeful lui îl dusese în Damask Rose ca să „sărbătorească" în seara când o cunoscuse pe Yukiko. Dacă fata era o momeală, atunci însemna că şeful lui Harry fusese complice. Am rumegat ideea asta.

M-am gândit să mă duc la individ. Puteam să-i aflu cu uşurinţă numele şi adresa şi să-l abordez într-o dimineaţă în drum spre birou.

Era ispititor, însă chiar dacă aş fi căpătat informaţia dorită, incidentul i-ar fi cauzat lui Harry neajunsuri, posibil severe. Nu era o soluţie.

Să încerc atunci altceva. Poate că cineva era interesat de Harry doar ca pistă care să ducă la mine.

Însă nimeni nu ştie despre Harry, mi-am spus. *Nici chiar Tatsu.*

Doar Midori, desigur. Ea ştia unde locuia Harry. Îi expediase scrisoarea

aceea.

Nu, nu văd nicio legătură.

M-am ridicat şi am început să mă plimb prin cameră. Midori avea legături în lumea spectacolelor. Să fi utilizat legăturile acelea? Să fi pus pe cineva să se apropie de Harry ca modalitate de a mă găsi pe mine?

Mi-am amintit ultima noapte petrecută cu ea în hotelul Imperial, cum o cuprinsesem dinapoi cu braţele, degetele ei împletite cu ale mele, parfumul părului, gustul ei... Am alungat amintirea aceea.

Pentru moment nu puteam şti cine se afla înapoia improbabilei idile a lui Harry, aşa că am lăsat-o deoparte pe Midori şi m-am concentrat spre „ce", nu spre „cine".

Eu sunt o ţintă greu de urmărit, fiindcă nu am puncte fixe în viaţă – nu am loc de muncă, adresă sau asociaţi cunoscuţi – pe care cineva le-ar putea descoperi şi apoi folosi ca să ajungă la mine. Dacă cineva descoperise o legătură între Harry şi mine, ar fi obţinut un astfel de punct fix şi ar fi fost de aşteptat din partea lui să-l exploateze.

Asta însemna că nişte oameni aveau să-l urmărească pe Harry. Nu doar prin intermediul lui Yukiko, ci ar fi trebuit să-l fileze pe el şi cât mai frecvent posibil.

Totuşi Harry fusese curat când sosise la Teize. Aşa îmi spusese, iar eu ştiam cu siguranţă că fusesem curat după aceea.

Am decis să întreprind un experiment. Era cam riscant, dar nu la fel de riscant pe cât ar fi fost să-i explic lui Harry realitatea situaţiei sale, ţinând seama de actuala lui stare de spirit. Pentru ca lucrurile să fie făcute aşa cum trebuia, era necesar să mai petrec o noapte în Tokio. Asta n-ar fi fost o problemă. Cât timp mă apropiasem de Ishihara, locuisem câte o săptămână în hoteluri anonime din oraş – nedorind să atrag atenţia prin şederi mai îndelungate –, iar rezervarea din New Otani era oricum valabilă pentru încă trei nopţi.

Am privit ceasul digital de pe noptieră. Era trecut de 4 dimineaţa. Doamne, aveam acelaşi program de viaţă ca şi prietenul meu cel îndrăgostit până peste urechi!

Aveam să-i telefonez seara, după ce ne vom fi trezit amândoi. Mai important încă, Yukiko avea să fie atunci în Damask Rose, iar Harry avea să fie singur. După care, în funcţie de rezultatul experimentului meu, urma să decid cât de multe să-i spun.

Am revenit în pat. Ultimele lucruri la care m-am gândit înainte de a luneca în somn au fost Midori şi afirmaţia din scrisoarea ei că dorea să depună o ofrandă pentru sufletul meu.

•••

Când m-am trezit a doua zi m-am simţit învigorat.

Mai târziu aveam să-l sun pe Harry şi să aranjez o întâlnire pentru seară, dar mai întâi doream să trasez o RDU pe care să-l rog s-o utilizeze.

Conceperea rutei mi-a ocupat aproape întreaga după-amiază. Toate elementele trebuiau concepute perfect, altfel ruta în sine ar fi fost un eşec. Trebuia să treacă prin zone cu care Harry era deja familiarizat, pentru că nu avea ocazia s-o străbată în prealabil. De asemenea, sincronizarea urma să fie importantă în câteva locuri, iar eu a trebuit să parcurg pe jos în întregime atât traseul lui Harry, cât şi al meu, ca să mă asigur că aveau să se încrucişeze doar aşa cum planificasem. Pe drum mi-am făcut notiţe detaliate, utilizând hârtie pentru imprimantă pe care o cumpărasem dintr-o papetărie.

După ce am terminat, m-am oprit într-o cafenea şi, pe o singură coală de hârtie, am schiţat o hartă cu adnotări. Am mers apoi la Shin-Okubo, un bastion al lumii interlope coreene din nordul lui Shinjuku, unde, printre medici fără autorizaţie şi prăvălii fără firme ascunse în blocuri cu apartamente dărăpănate, am putut cumpăra un telefon mobil clonat, cu bani-gheaţă şi fără să prezint vreun act de identitate.

Următoarea escală a fost cartierul lui Harry în Iikura, imediat în sudul lui Roppongi, unde am găsit un magazin universal din lanţul Lawson's nu departe de apartamentul lui. Am zăbovit în raionul de carte şi am strecurat harta într-o revistă de acolo.

La ora 19 l-am sunat pe Harry de la un telefon public.

— Scularea, somnorosule, i-am spus.

— Hei, da' ce se-ntâmplă? a exclamat el. Nu mă mai aşteptam să aud prea curând o veste din partea ta.

Nu părea somnoros. Poate că se trezise s-o conducă pe Yukiko la muncă.

— Ţi-am dus dorul, am replicat eu. Eşti singur?

— Da.

— Am nevoie de o favoare.

— Spune.

— Eşti liber acum?

— Da.

— Bun. Vreau să ieşi din casă şi să mă suni de la un telefon public. Ţi-l recomand pe cel de lângă Lawson's de la Azabu Iikura Katamachi, în stânga cum te uiţi la magazin. Telefonează-mi de acolo. O să-ţi dau numărul.

— Linia asta-i protejată, ştii bine.

— Pentru orice eventualitate. E ceva delicat.

Am folosit codul nostru obişnuit pentru a-i comunica numărul telefonului meu mobil.

După zece minute, telefonul mi-a sunat.

— În regulă, ce-i atât de delicat? a întrebat el.

— Cred că s-ar putea să fii urmărit.

A urmat o tăcere scurtă.

— Vorbeşti serios?

— Nu te mai uita peste umăr. Dacă ei sunt acolo chiar acum, nu vreau să le dai vreun indiciu. Şi oricum în felul ăla tot n-o să-i vezi.

Altă tăcere, apoi:

— Nu-nţeleg. Eu sunt foarte atent.

— Ştiu.

— Atunci de ce crezi asta?

— Nu prin telefon.

— Vrei să ne întâlnim?

— Da. Însă mai întâi, vreau să ridici ceva. În Lawson's lângă care te afli, în raionul de carte, am pus un bilet înaintea copertei din spate a penultimului exemplar din *TV Taro* de săptămâna asta. Intră în magazin şi ia biletul. Ai grijă să te comporţi cât mai natural, pentru eventualitatea în care cineva este în apropiere. Cumpără o cutie de lapte, ceva semipreparate, ca şi cum ţi-ai pregăti o cină acasă. Întoarce-te în apartament, aşteaptă o jumătate de oră, după care ieşi şi sună-mă de la alt telefon public. Pregăteşte-te pentru o plimbare de două ore.

— Am înţeles.

A trecut o jumătate de oră. Telefonul mobil a sunat din nou.

— Ai luat hârtia? am întrebat.

— Da. Înţeleg ce intenţionezi.

— Perfect. Tu urmează pur şi simplu ruta. Pleacă la opt şi jumătate fix. După ce termini, aşteaptă-mă în locul pe care l-am indicat. Ştii cum să interpretezi indicaţia.

Aluzia mea la „interpretare" îi reamintea că nu trebuia să accepte literalmente locul de întâlnire, ci să folosească Pagini Aurii pentru Tokio cu codul nostru obişnuit, pentru a-mi afla adevărata intenţie. Dacă cineva îl urmărea pe Harry şi îl ataca, avea să găsească probabil notiţa, să vadă presupusul loc al întâlnirii şi să-mi întindă o ambuscadă într-un loc greşit.

— Am înţeles, a zis el.

— Fii calm. N-ai de ce să-ţi faci griji. Când ne vom vedea, o să-ţi explic totul. Şi nu te îngrijora dacă voi întârzia niţel.

— N-o să mă îngrijorez. În regulă, ne vedem mai târziu.

Am închis.

Harry fusese curat când sosise la Teize, dar asta nu însemna că fusese curat şi anterior. Îl învăţasem să-şi înceapă discret RDU-urile, comportându-

se ca un civil obişnuit, astfel încât oricine l-ar fi putut urmări să fie amăgit să creadă că asta şi era. Însă chestiile de nivel redus erau doar pentru început. Pe măsură ce înainta, ruta devenea tot mai agresivă, mai puţin preocupată de a-şi adormi potenţialii urmăritori şi mai preocupată de a-i sili să se deconspire. Cobori dintr-un vagon de metrou şi aştepţi ca peronul să devină complet pustiu, după care sui într-o garnitură care merge în direcţia opusă. Coteşti la colţuri, te opreşti brusc şi aştepţi să vezi cine apare în goana mare imediat după tine. Foloseşti multe ascensoare, care-i obligă pe urmăritori fie să se înghesuie umăr la umăr cu tine, fie să te lase să scapi. Et cetera. Ideea este că-i mai bine să fii prins acţionând ca un spion, decât să-i conduci pe adversari spre sursa pe care încerci în primul rând s-o protejezi.

Harry respectase protocolul în drum spre Teize, când sosise acolo. Şi, pe măsură ce acţiunile lui de contrafilaj deveniseră mai agresive, urmăritorii trebuiseră să aleagă între a fi observaţi sau a renunţa la urmărire pentru a nu-l alerta, urmând să încerce din nou în altă zi. Dacă ar fi ales a doua variantă, Harry ar fi sosit la întâlnire curat, fără să fi ştiut că de fapt fusese urmărit până doar cu puţin în urmă.

Şi în acelaşi timp, văzându-l că se angajează în tactici de contrafilaj făţişe, urmăritorii ar fi presupus că avea ceva de ascuns, poate chiar ceea ce căutau ei. Drept urmare, aveau să-şi intensifice supravegherea.

Exerciţiul din seara asta fusese conceput pentru a determina dacă lucrurile stăteau într-adevăr aşa. Ruta proiectată avea să-i poarte pe eventualii urmăritori ai lui Harry într-un cerc prin Ebisu Garden Palace, un mall comercial în aer liber pe mai multe niveluri, care avea să-mi ofere câteva oportunităţi de a vedea, fără să fiu observat, atât pe tânăr, cât şi pe oricine ar fi manifestat vreun interes faţă de el. Era destul de agresivă pentru a-mi permite să sesizez urmăritorii, dar nu într-atât încât să-i sperie pe aceştia. Mai puţin în final, când Harry avea să dispară în faţă şi eu aveam să mă apropii decisiv din spate.

La ora 20, am pornit spre restaurantul Rue Favart, aflat pe colţul lui Ebisu 4-chome, vizavi de Blocul Sapporo. Doream să ajung acolo devreme, ca să mă asigur că voi obţine unul dintre cele trei locuri de la geam de la etajul al doilea al restaurantului, de unde aveam vedere directă spre trotuarul pe care urma să apară în scurt timp Harry. Dacă mesele erau ocupate, aş fi avut timp să aştept. În acelaşi timp mi se făcuse foame, iar Rue, cu oferta sa eclectică de paste şi sandvişuri, ar fi fost un loc bun pentru alimentare. Îmi plăcea şi-l frecventasem la răstimpuri când locuisem în Tokio, aşa că abia aşteptam să revin acolo.

Am urmat o chelneriţă pe treptele de lemn care suiau la etajul doi, privind pe drum decorul amuzant neconvenţional: pereţi verde-lămâie cu fresce

floricole uriaşe, scaune şi mese desperecheate din lemn, metal şi plastic matriţat. Când am sosit, mesele de la geam erau într-adevăr ocupate, dar i-am spus chelneriţei să nu-şi facă griji, deoarece eram dispus să aştept pentru privilegiul unei panorame atât de splendide. M-am aşezat pe o sofa mică şi m-am bucurat de o iced coffee şi de frescele halucinante de pe plafon, cu gândaci, fluturi şi libelule. După o jumătate de oră, cele două funcţionare de la una dintre mesele de la geam au plecat şi eu le-am luat locul.

Am comandat rizoto din ciuperci *shiitake* şi o supă *minestrone*, întrebând dacă mi-o puteau aduce mai repede, deoarece speram să prind un film de la 21:30. Trebuia să plec imediat după ce trecea Harry şi de aceea totul trebuia să fie perfect sincronizat.

M-am gândit la ce urma să fac dacă experimentul meu avea succes – dacă mi se confirma că Harry era într-adevăr urmărit. Bănuiam că răspunsul depindea în mare măsură de identitatea urmăritorilor şi de scopul lor. Principala mea grijă era ca nimic să nu-mi afecteze pregătirile pentru părăsirea ţării, pe care, acum după ce terminasem „favoarea" pentru Tatsu, trebuia să le accelerez. Trebuia să-mi protejez planurile, chiar dacă asta ar fi însemnat să-l las pe Harry pe cont propriu.

Rizoto era bun şi mi-ar fi plăcut să fi dispus de mai mult timp ca să mă bucur de el pe îndelete. Am mâncat însă repede, privind strada de jos. După ce am terminat, mi-am privit ceasul. Mai aveam timp pentru una dintre faimoasele cacao fierbinţi din Rue, licori dense create din cacao pură şi porţii zdravene de frişcă, din care Rue serveşte numai douăzeci pe zi. Am comandat una şi am savurat-o în timp ce aşteptam şi priveam.

L-am zărit pe Harry puţin după ora 21, deplasându-se în sensul acelor de ceasornic de la staţia Ebisu spre Kusunoki-dori. Mergea repede, aşa cum îl instruisem. La ora aceasta a serii, Ebisu este populat în principal de căutători de plăceri, atraşi de restaurantele şi barurile foarte elegante din complexul Garden Court. De aceea, ritmul pietonilor este relaxat. Oricine ar fi încercat să ţină pasul cu viteza lui Harry ar fi sărit în ochi, nepotrivindu-se cu mersul celor din jur.

L-am zărit pe primul potenţial candidat când Harry a cotit la dreapta pe Kusunoki-dori, la secţia de poliţie Ebisu 4-chome. Un japonez tânăr în costum bleumarin, subţirel, cu păr gelat şi ochelari cu rame din sârmă. Îl urmărea pe Harry de la zece metri depărtare, pe trotuarul opus – o tehnică bună, deoarece majoritatea oamenilor observă, dacă observă măcar atât, doar ceea ce se petrece imediat înapoia lor. Bineînţeles, deocamdată nu puteam fi sigur, totuşi poziţia, maniera şi ritmul pasului său trezeau bănuieli clare.

Harry a continuat să se îndepărteze de poziţia mea. Înapoia lui au apărut acum două grupuri de japonezi tineri, dar le-am ignorat ca fiind improbabile. Mergeau prea relaxaţi şi erau prea tineri.

Următorul suspect era un ins voinic cu trăsături europene, care părea american după croiala occidentală a costumului negru şi legănatul sigur pe sine al mersului; înainta cu pas rapid pe trotuar. Putea, desigur, să fie un om de afaceri care trăsese la apropiatul hotel Westin şi care se grăbea acum spre o întâlnire. Sau nu... L-am fişat ca „posibil".

Harry a dispărut, ocultat de ramurile unuia dintre arborii *kusunoki* care au dat numele străzii. A dispărut şi japonezul tânăr. Mi-am întors atenţia către american. L-am văzut oprindu-se, parcă brusc interesat de un poster „Căutat" de pe peretele secţiei de poliţie.

Te-am prins!

După câteva secunde, Harry a reapărut, întorcându-se pe propriile urme, dar acum pe celălalt trotuar. S-a oprit să examineze harta iluminată de pe colţul din faţa Blocului Sapporo, în diagonală faţă de secţia de poliţie unde americanul, care nu se mai grăbea să ajungă la întâlnire, îşi satisfăcea nou-descoperitul interes faţă de persoanele căutate de poliţiştii japonezi.

Întoarcerea cu 180 de grade a lui Harry fusese moderat agresivă, dar, consideram eu, nu atât de provocatoare pentru ca urmăritorii lui să-l abandoneze în seara asta. Ei n-ar fi simţit că el îi detectase. Nu încă.

Dar ia să vedem...

Harry a cotit la dreapta pe Platanus Avenue. Americanul şi-a păstrat poziţia. După altă secundă, japonezul a apărut din exteriorul câmpului meu vizual. După ce a cotit şi el la dreapta pe Platanus, americanul a pornit în urma lui.

Am mai aşteptat un minut, pentru a vedea dacă radarul meu depista şi alţi suspecţi, dar n-a fost aşa.

M-am ridicat şi am coborât pe scară la parter, unde am plătit şi i-am mulţumit proprietarului pentru o masă excelentă. După aceea am traversat complexul Garden Court şi am suit scara spre nivelul doi al promenadei în aer liber. M-am rezemat de parapetul din piatră înalt până la piept din faţa complexului de birouri Garden Court Tower, aidoma unei santinele pe meterezul unui castel, şi am privit traficul pietonal care se derula pe esplanada de sub mine.

Ştiam că Harry mersese printr-un pasaj subteran spre esplanadă şi că în drum se oprise pentru a mai privi vitrinele magazinelor, îngăduindu-mi astfel să ajung pe poziţie. După câteva minute, l-am zărit apărând dedesubt şi traversând în diagonală esplanada, îndepărtându-se de mine. Dacă aş fi vrut, m-aş fi putut instala în capătul opus al esplanadei, de unde l-aş fi putut

privi pe el şi pe orice urmăritori apropiindu-se de mine, însă acum eram nouăzeci la sută sigur că-i detectasem pe aceştia şi nu era necesar să risc, oferindu-le ocazia de a mă zări.

Au apărut şi ei, distanţaţi în urma lui Harry, ca două puncte de pe baza unui triunghi scalen aflat în mişcare. Am observat că japonezul privea acum în jur, spre ferestrele magazinelor şi restaurantelor esplanadei, ca şi spre persoanele care priveau în jos de pe nivelul superior. Am văzut cum capul i s-a rotit pentru a cerceta şi în spate şi, cu toate că rămâneam cu certitudine anonim printre ceilalţi privitori din jur, m-am retras câţiva paşi ca să mă asigur că voi rămâne nevăzut.

Japonezul dovedea cunoştinţe de contrafilaj decente, totuşi inutile în cazul acesta. În mod limpede, el sesizase că Harry îl conducea într-un cerc, o tactică clasică de contrafilaj, care oferă unei echipe statice mai multe oportunităţi de a încerca să depisteze urmăritorii. Eu însă anticipasem o asemenea reacţie şi de aici înainte traseul avea să fie liniştitor de rectiliniu, până când Harry avea să părăsească scena, iar eu să apar în mod surprinzător.

Am aşteptat zece secunde, după care m-am pus în mişcare. Harry tocmai ajunsese în vârful pantei care avea să-l scoată de pe esplanadă, ducându-l spre pasarela suspendată a staţiei Ebisu. Japonezul şi americanul şi-au păstrat poziţiile în urma lui. I-am privit până au dispărut toţi trei din raza mea vizuală, apoi am aşteptat pentru a vedea dacă nu puteau fi şi alţii. N-am fost surprins să nu descopăr nimic. Dacă ar fi fost mai mulţi, urmăritorii şi-ar fi schimbat poziţiile între ei pentru a evita potenţialul contrafilaj când sesizaseră că se deplasau în cerc. Faptul că nu procedaseră aşa sugera clar că era o echipă formată din numai două persoane.

M-am uitat la ceas. Mai erau cincisprezece minute.

Am plecat prin pasajul subteran spre Westin, de unde am luat un taxi spre apropiatul Hiro. Harry şi cei doi urmăritori ai lui mergeau acum spre acelaşi loc; eu luasem taxiul pentru a mă asigura că voi fi acolo mai devreme ca să-i întâmpin.

Am coborât din taxi la Meiji-dori şi am intrat repede într-un local Starbucks.

— Cu ce vă pot servi? m-a întrebat în japoneză fata de la tejghea.

— Doar o cafea, i-am răspuns. Dublă. Şi poţi s-o faci extra-fierbinte?

— Îmi pare rău, dar cafeaua picură la temperatura precisă de nouăzeci şi opt de grade Celsius şi este servită la temperatura de optzeci şi cinci de grade Celsius. Nu pot schimba parametrii aceştia.

Iisuse, m-am minunat, *i-au instruit serios pe tipii ăştia*!

— Am înţeles. Problema este că am guturai şi aş dori ceva realmente

fierbinte pentru vapori. Poate un ceai?

— Ah, da, ceaiul este foarte fierbinte. Nu este picurat, aşa că este produs şi servit la nouăzeci şi opt de grade Celsius.

— Minunat! Atunci o să iau un Earl Grey dublu.

Fata a pregătit ceaiul şi l-a pus pe tejghea lângă casa de marcat. Am plătit şi l-am luat.

— Staţi, a rostit ea şi mi-a întins încă un pahar. În felul ăsta se va păstra fierbinte.

Am zâmbit înaintea solicitudinii ei.

— Mulţumesc, i-am zis.

Ocolul acesta durase vreo patru minute. Am înaintat câteva sute de metri pe partea dreaptă a străzii, până la un teren mic de joacă pentru copii, unde m-am aşezat pe o băncuţă de pe colţ. Am pus ceaiul lângă mine şi am folosit telefonul mobil donat ca să confirm sosirea taxiului pe care-l comandasem. Aştepta într-adevăr şi am anunţat dispecerul că pasagerul va apărea în scurt timp.

După cinci minute, l-am zărit pe Harry venind spre mine. A cotit la stânga pe o stradă fără nume, care avea să-l ducă într-o zonă rezidenţială întunecoasă şi tăcută. Nici pe departe locul unde ai fi putut găsi un taxi. Din fericire, Harry ştia că pe el avea să-l aştepte unul. Desigur, urmăritorii n-aveau să se bucure de un asemenea noroc.

I-am văzut şi pe ei, câte unul pe fiecare trotuar. Americanul era acum în faţă, pe partea mea. A traversat strada şi l-a urmat pe Harry în zona rezidenţială. După zece secunde a apărut japonezul. Am luat paharul cu ceai şi am pornit după ei.

Cincizeci de metri la stânga, cincizeci de metri la dreapta, din nou cincizeci de metri la stânga. Străduţele acestea erau foarte înguste şi flancate de ziduri albe din beton, aproape ca un labirint. Am mers fără grabă. De la depărtarea la care mă aflam nu-i puteam vedea, însă ştiam unde mergeau.

După trei minute în faţa mea a apărut un taxi care se îndrepta către mine. M-am uitat pe geamul din spate şi l-am văzut pe Harry. Am fost mulţumit să constat că până acum nu apăruseră probleme. Dacă ar fi intervenit ceva neprevăzut, Harry s-ar fi întors pe acelaşi drum şi ar fi continuat pur şi simplu să meargă, iar eu aş fi improvizat. Dorisem însă tocmai pierderea bruscă şi cumva teatrală a ţintei lor, care să-i determine pe urmăritori să se consulte împreună. Ar fi fost mai simplu pentru mine dacă i-aş fi putut surprinde simultan.

Nici Harry, nici eu nu am schiţat vreun semn de recunoaştere când taxiul a trecut pe lângă mine. Mi-am urmat drumul, cotind la dreapta pe străduţa de pe care tocmai ieşise maşina.

Strada era lungă de treizeci de metri, după care cotea la dreapta în unghi de nouăzeci de grade. Nu se vedea nici urmă de Hopa şi Ţopa. Asta nu era o problemă. Locul în care-i adusese Harry era o fundătură.

Am ajuns la capătul străzii şi am cotit la dreapta. Acum i-am văzut, la vreo doisprezece metri depărtare. Japonezul era cu partea stângă a corpului spre mine. Vorbea cu americanul, care era cu faţa spre mine şi avea în gură o ţigară neaprinsă. La nivelul taliei ţinea o brichetă pe care încerca s-o aprindă.

M-am silit să-mi păstrez mersul nepăsător, ca un trecător banal. Inima a început să-mi bată mai tare. O puteam simţi bubuind în piept şi în urechi.

Mai aveam zece metri. Cu degetul mare, am săltat capacul de plastic al paharului din carton. L-am simţit zburând în spate peste încheietura mâinii.

Şapte metri. Adrenalina îmi încetinea perceperea scenei. Japonezul a privit spre mine. S-a uitat la faţa mea. Ochii au început să i se lărgească.

Cinci metri. Japonezul s-a întors spre american, cu un gest a cărui urgenţă era vizibilă chiar şi prin vederea mea derulată cu încetinitorul din cauza adrenalinei. I-a pus mâna pe braţ şi a început să-l tragă.

Trei metri. Americanul a ridicat ochii şi m-a văzut. Ţigara îi atârna între buze. În ochii lui nu exista niciun fel de recunoaştere.

Doi metri. M-am întins şi am azvârlit paharul înainte. Conţinutul lui de ceai Earl Grey la temperatura de 98 de grade Celsius a părăsit interiorul şi l-a lovit pe american drept în faţă şi gât. A zbierat şi braţele i s-au ridicat instantaneu.

M-am răsucit spre japonez. Ochii îi erau larg holbaţi, iar capul i se rotea într-o parte şi alta în gestul universal al negării. A dat să ridice braţele, parcă pentru a mă conjura să mă îndepărtez.

L-am prins de umeri şi l-am izbit de zid. Utilizând acelaşi moment de inerţie, l-am lovit cu genunchiul în testicule. A icnit şi s-a îndoit din mijloc.

Am revenit la american. Era aplecat în faţă şi se împleticea cu palmele pe obraji. L-am prins de gulerul sacoului şi de spatele pantalonilor şi l-am accelerat cu capul înainte în zid, aidoma unui toreador cu un taur. Corpul i s-a cutremurat în urma impactului şi a căzut pe pământ.

Japonezul zăcea pe o parte, ţinându-se cu mâinile de testicule, şi icnea. L-am prins de revere, l-am tras în picioare şi l-am proptit cu spatele de zid. Am privit scurt la stânga, apoi la dreapta. Eram numai noi trei.

— Spune cine eşti, am rostit în japoneză.

A scos nişte horcăituri, ca şi cum ar fi fost gata să vomite. Mi-am dat seama că trebuia să-l las puţin să-şi revină.

Continuând să-l apăs cu mâna stângă pe beregată, l-am percheziţionat cu dreapta, ca să mă asigur că nu are arme, după care i-am controlat urechile şi

sacoul în căutare de căşti şi microfoane. Era curat. Am băgat mâna în sacou şi i-am scos portofelul. L-am deschis. Legitimaţia era chiar în faţă, protejată într-un laminat din plastic.

Tomohisa Kanezaki. Subsecretar, Servicii Consulare, Ambasada SUA. Logoul vulturului pleşuv al Departamentului de Stat american se zărea galben şi albastru pe fundal.

Aşadar indivizii erau din CIA. Am băgat portofelul într-un buzunar al pantalonilor mei, pentru a-i examina conţinutul mai târziu, pe îndelete.

— Adună-te, Kanezaki-san, am vorbit de data asta în engleză, pentru că altfel te voi face să suferi cu adevărat.

— *Chotto matte*, *chotto matte*, a gâfâit el ridicând o mână pentru a-şi sublinia spusele. „Stai un pic, stai un pic". *Setsumei suru to yakusoku shimasu kara*... „Promit c-o să explic totul, dar..."

Japoneza lui avea accent american.

— Vorbeşte în engleză, i-am spus. N-am timp să-ţi dau lecţii de japoneză.

— Bine, în regulă, a rostit el. Gâfâielile i se mai reduseseră. Mă numesc Tomohisa Kanezaki şi lucrez la ambasada americană din Tokio.

— Ştiu cine eşti. Tocmai ţi-am controlat portofelul. De ce-l urmăreaţi pe bărbatul acela?

A tras aer adânc în piept şi a făcut o grimasă. Ochii îi lăcrimau după lovitura încasată în testicule.

— Încercam să te găsim pe tine. Tu eşti John Rain.

— De ce încercaţi să mă găsiţi?

— Nu ştiu. Parametrii pe care i-am primit...

L-am apăsat mai puternic pe gât şi mi-am apropiat faţa de a lui.

— Nu mă interesează parametrii voştri. Ignoranţa nu va fi o justificare pentru tine. Nu în seara asta. Ai înţeles?

A încercat să mă împingă şi să se elibereze.

— Lasă-mă dracului să vorbesc un minut, da? Dacă mă tot sugrumi, n-o să-ţi pot spune nimic!

Am fost surprins de replica lui. Părea mai degrabă iritat, decât temător. Mi-am dat seama că puştiul nu avea habar de rahatul în care intrase. Dacă nu-mi spunea ce doream să ştiu, aveam să fiu nevoit să-i ajustez atitudinea.

Am privit iute spre prietenul lui care zăcea nemişcat şi am revenit la el.

— Fii scurt, i-am spus.

— Eu trebuia doar să te localizez. Mi s-a atras atenţia în mod explicit să evit contactul.

— Şi ce urma să se întâmple după ce mă localizai?

— Superiorii mei aveau să preia cazul după aceea.

— Tu ştii însă cine sunt eu.

— Da, ţi-am spus-o.

Am încuviinţat din cap.

— Atunci ştii ce-ţi voi face, dacă apreciez că vreunul dintre răspunsurile tale nu mă satisface.

A pălit. Se părea că izbutisem să mă fac înţeles.

— Cine-i el? am întrebat, arătând din cap spre american.

— De la securitatea diplomatică. Parametrii... Mi s-a spus că nu trebuia să risc sub nicio formă să fiu singur când mă întâlnesc cu tine.

Un bodyguard, aşadar. Părea posibil. Văzusem clar că nu mă recunoscuse. Era prezent probabil doar pentru protecţie şi ca membru al echipei de filaj.

Sau poate că el era cel care apăsa pe trăgaci. Pentru chestiile murdare, CIA se bazează pe inşi din exterior, care lucrează cu contracte, oameni ca mine. Era posibil să fi fost unul dintre ei.

— Nu trebuia să fii singur când te întâlneai cu mine, deoarece..., am rostit eu.

— Deoarece eşti periculos. Avem un dosar despre tine.

Cel întocmit de Holtzer. Aşa era.

— Spune-mi despre bărbatul pe care-l urmăreaţi, i-am cerut.

Kanezaki a încuviinţat din cap.

— Se numeşte Haruyoshi Fukasawa şi este singurul tău asociat cunoscut. Îl urmăream pe el ca să ajungem la tine.

— Nu ajunge cât ai spus.

M-a privit rece, de parcă ar fi fost pregătit să abordeze situaţiile dure.

— Asta-i tot ce ştiu.

Partenerul lui a icnit şi a început să se ridice în genunchi. Kanezaki l-a privit şi am ştiut ce gândea: dacă partenerul lui îşi revenea, mi-ar fi fost greu să-i controlez pe amândoi.

— Kanezaki, am rostit eu, nu-mi spui tot ce ştii. Dă-mi voie să-ţi arăt ceva.

Am făcut un pas spre bodyguard, care se ridicase acum în patru labe cu faţa spre noi şi mormăia ceva neinteligibil. M-am aplecat, i-am prins bărbia cu o mână şi tâmpla cu cealaltă mână şi am răsucit brusc şi decisiv. Gâtul i s-a rupt cu un trosnet sonor şi el s-a prăbuşit pe pavaj.

I-am dat drumul capului şi am revenit lângă Kanezaki. Ochii i se căscaseră şi se plimbau întruna de la mine la cadavru şi înapoi.

— Doamne Dumnezeule! a bolborosit el. Doamne Dumnezeule!

— E prima dată când vezi aşa ceva? am întrebat pe un ton deliberat nepăsător. Te obişnuieşti pe măsură ce înaintezi în viaţă. În cazul tău, data viitoare când vei vedea aşa ceva, ţi se va întâmpla chiar ţie.

Faţa lui deja albă se albea şi mai mult, şi pentru o clipă m-am întrebat dacă nu exista pericolul să leşine. Trebuia să-l ajut să se concentreze.

— Kanezaki, am spus, îmi povesteai despre Haruyoshi Fukasawa. Despre faptul că voi ştiaţi că era un asociat al meu. Continuă, te rog.

A tras aer adânc în piept şi a închis ochii.

— Noi ştiam... noi ştiam de legătura dintre voi fiindcă am interceptat o scrisoare.

— Ce scrisoare?

A deschis ochii.

— De la Haruyoshi Fukasawa către Midori Kawamura din New York. Erai menţionat în ea.

La naiba, mi-am spus când am auzit numele lui Midori. Pur şi simplu nu puteam să scap de oamenii ăştia. Erau precum cancerul. Crezi că l-ai extirpat, dar revine de fiecare dată.

Şi se răspândeşte spre cei din jurul tău.

— Continuă, l-am îndemnat cu o grimasă pe chip.

— Iisuse, ţi-am spus tot ce ştiu!

Dacă avea să intre complet în panică, n-aveam să obţin nimic util. Trucul era să-l menţin speriat, totuşi nu atât de speriat încât să înceapă să inventeze lucruri doar pentru a-mi face plăcere.

— Bine, am încuviinţat. Asta-i tot ce ştii despre „cum", însă nu mi-ai spus nimic despre „de ce". De ce încercaţi să mă găsiţi?

— Uite ce-i, ştii bine că nu pot vorbi despre...

L-am strâns de gât, puternic. Ochii i s-au bulbucat. A strecurat un braţ sub al meu şi s-a străduit să creeze o pârghie prin care să-mi îndepărteze mâna. Părea ceva ce ar fi putut învăţa într-un curs de autoapărare CIA, ţinut în weekend. Bravo lui că şi-l reamintea în condiţii de presiune. Păcat că nu funcţiona.

— Kanezaki, am rostit şi am slăbit strânsoarea doar atât cât să poată respira, peste un minut fie că vei continua să trăieşti, fie că vei fi găsit lângă prietenul tău şi în aceeaşi stare ca el. Iar asta depinde numai de ceea ce-mi vei spune în minutul acela. Dă-i drumul şi vorbeşte.

L-am simţit înghiţind un nod sub apăsarea mâinii mele.

— Bine, bine, a spus şi a continuat repede. De zece ani, guvernul american presează Japonia să întreprindă reforma bancară şi să-şi pună finanţele în ordine. Iar de zece ani, lucrurile s-au înrăutăţit mereu. Economia a început să se prăbuşească. Dacă colapsul ăsta va continua, Japonia va fi prima piesă de domino care va cădea. Vor urma apoi Asia de sud-est, Europa şi America. Ţara trebuie să aplice reforme, însă interesele directe sunt atât de adânc înrădăcinate, încât reforma este imposibilă.

L-am privit în ochi.

— Ţi-au mai rămas patruzeci de secunde şi nu te descurci deloc bine.

— Bine, bine! Staţia Tokio a fost însărcinată cu un program de acţiune care să accelereze reformele şi să înlăture obstacolele din calea lor. Programul acela se numeşte „Crepuscular”. Noi ştim că eşti liber-profesionist. Eu cred... eu cred că superiorii mei doresc să-ţi solicite asistenţa.

— În ce scop? am întrebat.

— În vederea înlăturării obstacolelor.

— Dar nu eşti sigur în privinţa asta?

— Eu sunt în Agenţie numai de trei ani şi nu mi s-au spus multe, însă oricine ţi-ar cunoaşte trecutul şi ar şti despre „Crepuscular” ar putea pune lucrurile cap la cap.

M-am uitat la el şi mi-am examinat opţiunile. Să-l ucid? Superiorii lui n-ar fi ştiut ce se întâmplase. Dar, bineînţeles, ar fi bănuit că fusesem eu. Şi cu toate că n-ar fi putut ajunge la mine, aveau deja două repere clare: Harry şi Midori.

Nu, uciderea puştiului n-avea să alunge CIA din viaţa mea. Sau din viaţa lui Harry, ori a lui Midori.

— O să mă gândesc la propunerea ta, i-am zis. Le poţi spune asta superiorilor tăi.

— Eu n-am propus nimic. Am făcut doar o speculaţie. Dacă le voi spune superiorilor mei ce am vorbit, voi fi trimis înapoi la Langley, ca să mă înmormântez în spatele unui birou.

— Atunci, spune-le ce vrei. Dacă voi fi interesat, voi lua legătura cu tine. Cu tine personal. Dacă nu sunt interesat, mă aştept să înţelegeţi că tăcerea mea înseamnă „nu”. Mă aştept de asemenea să încetaţi să mai încercaţi să mă găsiţi, mai ales prin intermediul altor oameni. Dacă aflu că nu-mi respectaţi dorinţele astea, te voi considera pe tine responsabil. Pe tine, personal. Ai înţeles?

A dat să rostească ceva, apoi a icnit. Am înţeles ce urma şi m-am tras într-o parte. Kanezaki s-a îndoit din mijloc şi a vomitat.

Am considerat că fusese un răspuns afirmativ.

•••

Am mers pe jos până la Ebisu şi am suit într-un tren Yamanote spre Shibuya. Am ieşit prin Miyamasuzaka spre Shibuya 1-chome, apoi am mers pe jos distanţa scurtă până la cafeneaua Hatou. Localul fără ferestre, cu podele şi mese din lemn întunecat, cu tejghea *hinoki* lungă, sute de ceşti şi farfurioare delicate din porţelan şi băuturi preparate cu artă extraordinară, se numărase printre cele pe care le frecventasem regulat când locuisem în Tokio, sau cel puţin pe cât de regulat îmi puteam îngădui. Îi duceam dorul.

Am intrat prin uşa aflată la nivelul străzii. Bărbatul de la tejghea a rostit

încet *irasshaimase*, dar n-a ridicat ochii. A continuat să toarne apă din care se înălţau aburi dintr-un recipient argintiu, într-un filtru cocoţat pe o ceaşcă din porţelan albastru. Se aplecase într-o parte, astfel că avea ochii la nivelul ceştii, iar braţul îi descria cercuri mici prin aer pentru a asigura picurarea uniformă a apei prin cafeaua din filtru. Părea că picta sau dirija o orchestră minusculă. Era o plăcere să asişti la asemenea dedicare expertă şi mi-a fost imposibil să nu mă opresc pentru a-l privi.

După ce a terminat, a făcut o plecăciune şi m-a salutat din nou. I-am răspuns în acelaşi fel şi am pornit spre partea din spate a cafenelei. La capătul sălii în formă de „L" am cotit la stânga şi l-am văzut pe Harry aşezat la una dintre cele trei mese din spate.

— Salut, a rostit el.

S-a ridicat şi a întins mâna. I-am strâns-o.

— Mă bucur să văd că ai găsit locul.

A încuviinţat din cap.

— Indicaţiile tale au fost bune.

M-am uitat la masă, care era goală, cu excepţia unui pahar cu apă şi gheaţă.

— N-ai luat cafea?

— Nu ştiam când o să ajungi, aşa că am comandat două ceşti dintr-o specialitate care se numeşte Nire Blend şi a cărei preparare durează o jumătate de oră. M-am gândit c-o să-ţi placă – chelneriţa a spus că-i „extraordinar de intensă".

Am zâmbit.

— Aşa este. Nu sunt sigur că va fi şi pe gustul tău.

Harry a înălţat din umeri.

— Îmi place să-ncerc lucruri noi.

Yukiko, am gândit.

Ne-am aşezat.

— Deci? a întrebat el. Cum a mers?

Am scos portofelul lui Kanezaki şi l-am împins peste masă către el.

— Ai fost urmărit, am spus.

Harry a deschis portofelul şi s-a uitat la legitimaţia dinăuntru.

— Rahat, a rostit încet. CIA?

Am aprobat din cap.

— Dar cum? De ce?

I-am rezumat conversaţia pe care o purtasem cu Kanezaki.

— Se pare aşadar că au fost interesaţi de persoana mea, doar fiindcă sunt interesaţi de persoana ta, a zis el când am terminat.

Am încuviinţat încetişor.

— Da, aşa se pare.

— Mă întreb dacă ei ştiu cine sunt, cu excepţia faptului că am o legătură cu tine.

— Imposibil de spus. Dacă au verificat încrucişat cu alte agenţii de informaţii, ar şti că ai lucrat cândva pentru NSA, dar nu sunt întotdeauna atât de scrupuloşi.

— Au făcut însă o treabă excelentă ca să-mi dea de urmă prin intermediul scrisorii. A fost o prostie din partea mea că am expediat-o.

— Cred că n-a fost doar atât. Scrisoarea nu mi se pare suficient pentru asta, dar n-am avut timp să întreb mai multe.

Am tăcut amândoi aproape un minut. După aceea Harry a spus:

— S-ar putea să fi fost suficient. Eu am semnat doar cu prenumele, însă părinţii mei au ales trei *kanji*, nu cele două obişnuite.

A trasat pe palmă caracterele pentru „primăvară", „dăruire" şi „ambiţie", o ortografiere neobişnuită pentru un nume comun.

— Ei trebuie s-o fi urmărit oricum şi pe Midori, am zis eu.

Tânărul a aprobat.

— Da, ea era un punct de contact cunoscut. Este posibil s-o fi supravegheat static şi să-i fi verificat corespondenţa, sperând că ea va primi veşti de la tine. N-a fost aşa, dar m-au prins pe mine.

— Cu varianta asta aş fi de acord.

— În plus, eu am expediat scrisoarea de lângă oficiul poştal principal de la Chuo-ku, nu departe de biroul meu. De la ştampila poştei, au pornit spre exterior, în cercuri concentrice. A fost o prostie din partea mea. Ar fi trebuit s-o expediez de la un oficiu mai îndepărtat.

— Niciodată nu poţi să fii prea atent, am spus şi l-am privit cu atenţie.

Harry a oftat.

— Va trebui să mă mut iarăşi. Nu le pot îngădui să ştie unde locuiesc.

— Nu uita un amănunt – ei ştiu şi unde lucrezi.

— Nu-mi pasă de asta. În prezent lucrez în majoritate de la distanţă. În zilele când trebuie să merg totuşi la birou, o să rulez o RDU extra-atentă.

— N-ai făcut-o deja?

— Scuze... nu aşa cum ar fi trebuit. Totuşi, crede-mă, sunt foarte atent când trebuie să mă întâlnesc cu tine.

Aceasta era o problemă inevitabilă. În interiorul reţelelor de computere, Harry era ca şi invizibil, dar în lumea reală se comporta în general ca orice civil. Era un punct vulnerabil al armurii mele.

Am înălţat din umeri.

— Dacă n-ai fi fost atent, indivizii ăştia ar fi ajuns deja la mine. Poate la Teize, poate altundeva. Acţiunile tale i-au scuturat.

S-a mai luminat la chip şi a zis:

— Crezi că acum sunt în pericol?

Am căzut pe gânduri. Nu-i menţionasem că partenerul lui Kanezaki nu supravieţuise întâlnirii noastre. I-am spus-o acum.

— Rahat, a zis el. Exact la asta mă gândisem. Dacă vor să se răzbune?

— Nu cred că ar intenţiona să se răzbune pe tine. Dacă ar fi implicaţi *yakuza*, lucrurile ar putea sta altfel, fiindcă ei mi-ar putea ataca prietenii în ideea de a-mi face rău, dar CIA are treabă exclusiv cu mine. Tu nu reprezinţi o ameninţare pentru Agenţie, care nici nu are prea multă putere pe plan local. Congresului nu i-ar plăcea să audă aşa ceva. De aceea apelează la inşi ca mine.

— Dar poliţia? Un taxi m-a preluat din acelaşi loc în care se va găsi un cadavru.

— Kanezaki o să dea câteva telefoane şi cadavrul acela va dispărea înainte să fie descoperit accidental. Şi chiar dacă s-ar implica poliţiştii, ce informaţii au ei? Chiar dacă ar găsi o cale prin care să-l contacteze pe taximetrist, el nu ştie decât un nume fals şi imaginea neclară a unui individ banal, pe care abia l-a întrezărit în noapte, corect?

— Cred că da.

— Trebuie totuşi să fii prudent, am zis. Fata asta cu care eşti, Yukiko, ai încredere în ea?

Harry m-a privit fix. După o secundă a încuviinţat din cap.

— Pentru că dacă-ţi petreci nopţile cu ea, ea ştie unde locuieşti. Iar ăsta-i un punct vulnerabil în defensiva ta.

— Da, însă ea nu-i implicată cu oamenii ăştia...

— Nu poţi să ştii niciodată, Harry. Nu poţi să ştii niciodată cu adevărat.

A urmat o pauză lungă, după care el a spus:

— Eu nu pot să trăiesc aşa. Nu pot să trăiesc ca tine.

Prin minte mi-a fulgerat un gând: *Poate că ar fi trebuit să fi înţeles asta înainte să te implici în lumea mea.*

N-ar fi fost totuşi corect să-i spun cuvintele acelea. Şi nici tocmai util.

Chelneriţa ne-a adus două cești de Nire Blend şi le-a aşezat pe masă cu grijă extremă, ca şi cum ar fi fost artefacte nepreţuite. A făcut o plecăciune şi s-a îndepărtat.

Am sorbit amândoi din cafea. Harry a făcut nişte comentarii pozitive despre ea, dar eforturile dinapoia cuvintelor lui erau evidente. De obicei era încântat să-mi ironizeze recomandările gustative; n-am putut să nu observ deosebirea, dar nu mi-a păsat.

Am flecărit despre una şi despre alta. După ce am terminat cafelele, ne-am luat rămas bun şi l-am părăsit pentru a-mi începe ruta întortocheată

spre hotel.

M-am întrebat dacă credeam cu adevărat că CIA nu reprezenta un pericol pentru Harry. În linii mari asta îmi era convingerea, însă pe de altă parte, nu puteam preciza dacă Agenţia reprezenta un pericol pentru mine. Era posibil să vrea ajutorul meu, aşa cum spusese Kanezaki, ori să vrea să se răzbune pentru Holtzer. Nu aveam nicio cale prin care să mă asigur într-o privinţă sau alta. În plus, eliminarea bodyguardului lui Kanezaki nu avea să-mi atragă aprecieri.

La astea se adăuga problema lui Yukiko. Apariţia ei continua să fie un semn de întrebare pentru mine şi era imposibil să spun dacă lucra pentru CIA sau pentru altcineva.

După ce am ajuns la hotel, m-am întins în pat şi am privit tavanul, nereuşind o dată în plus să adorm.

Aşadar n-a fost totuşi Midori, am gândit.

CIA, nu Midori. Să mai spună cineva despre un premiu de consolare.

Ajunge! *Nu te mai gândi la asta*!

Brusc am fost mai puţin sigur decât fusesem cu o noapte în urmă că aceasta va fi ultima mea vizită în Tokio. Am rămas cu ochii aţintiţi spre plafon mult timp înainte să mă afund în somn.

Capitolul 6

În dimineaţa următoare am luat trenul expres înapoi spre Osaka. La începutul după-amiezii am ajuns în animata gară Shin-Osaka şi am fost surprins să constat că eram încântat că mă întorsesem. Poate că obosisem să locuiesc în hoteluri. Sau poate că era implicată ştiinţa faptului că urma să plec din nou, de data asta definitiv.

Ştiam că fusesem curat când plecasem din Tokio, totuşi călătoria de două ore şi jumătate cu trenul nu-mi îngăduise alte oportunităţi de a-mi verifica spatele. Asta înseamnă o durată lungă pentru mine, ţinând seama mai ales de recenta întâlnire cu Kanezaki el. Comp, şi pentru a-mi linişti temerea am derulat un traseu corespunzător de întortocheat înainte de a lua un tren pe linia Tanimachi până la Miyakojima, de unde am suit scările ieşirii A4 până în stradă.

Fără vreun motiv anume, am cotit la stânga în jurul secţiei de poliţie de la intersecţia Miyakojima Hon-dori, ocolind sutele de biciclete ale navetiştilor ce erau ticsite în jurul ieşirii. La fel de uşor aş fi putut coti la dreapta, pe lângă liceul local şi spre râul Okawa. Unul dintre lucrurile care mă atrăsese

la complexul Belfa era faptul că puteai intra în el dintr-o mulţime de direcţii.

Am luat-o la stânga la Miyakojima Kita-dori, apoi la dreapta în contra traficului pe o stradă cu sens unic, după care am cotit din nou la stânga. Mersul în sensul opus traficului ar fi împiedicat orice încercări ale cuiva de a mă urmări dintr-un vehicul. Iar fiecare cot pe care-l făceam îmi oferea oportunitatea de a privi în mod firesc în urmă şi mă aducea în acelaşi timp pe o stradă mai îngustă şi mai puţin populată decât cea dinainte. Oricine ar fi sperat să mă poată urmări pe jos trebuia să se menţină aproape, altfel m-ar fi pierdut. De asemenea, în zonă existau zeci de complexe de blocuri rezidenţiale, iar faptul că puteam intra în oricare dintre ele reprezenta alt factor care ar fi făcut ineficient orice alt filaj decât cel din apropiere.

Din unele puncte de vedere, cartierul era o reclamă vie pentru zonarea incompetentă. Blocuri rezidenţiale strălucitoare, din oţel şi sticlă, se ridicau vizavi de parcări improvizate din profiluri T şi tablă ondulată. Căsuţe unifamiliale conviețuiau cu unităţi de reciclare şi turnătorii. O şcoală nouă, cu multe etaje, îşi întorcea faţada mândră din granit de la vecinul ei, vestigiul dărăpănat al unui atelier de reparaţii auto, aidoma unui copil nerecunoscător care este ruşinat de un părinte infirm.

Rezidenţii cartierului nu păreau însă deranjaţi. Dimpotrivă, peste tot existau semne mărunte ale mândriei pe care o simţeau faţă de locuinţele lor. Macadamul monoton şi metalul ruginit erau înviorate de petice de bambuşi în ghivece, lavandă şi floarea-soarelui. Aici vedeai o grămăjoară de roci vulcanice aşezate cu grijă, dincolo un aranjament din coral uscat. O casă camuflase un perete hâd de beton armat cu o grădiniţă de trompeta-îngerilor, salvie şi lavandă, îngrijită cu multă dragoste.

Eu locuiam la nivelul treizeci şi şase în unul dintre cele două turnuri gemene ale complexului Belfa, într-un apartament de colţ cu trei dormitoare. Era mai mare decât aveam de fapt nevoie şi majoritatea camerelor rămăseseră nefolosite, dar îmi plăcea să stau la etajul cel mai de sus, pentru a vedea panorama de la mare înălţime. De asemenea, atunci când închiriasem apartamentul, mă gândisem că ar fi fost în avantajul meu să am o locuinţă care să nu se potrivească cu profilul unui bărbat singur, recent dispărut şi cu nevoi minime. Până la urmă asta nu contase desigur defel.

Îmi repet că-mi place să locuiesc în locuri ca Belfa, deoarece părinţii sunt inerent cu ochii în patru la persoanele străine şi, odată ce decid că eşti unul de-al lor, pot forma un obstacol inconştient, dar eficient, pentru ambuscade, însă ştiu că nu-i doar atât. Nu am o familie şi nici nu voi avea vreodată, iar asemenea medii mă atrag probabil nu numai din motive de securitate operaţională, ci şi pentru alte forme de securitate, mai indirecte. A existat o

vreme când nu păream să am nevoie de așa ceva, când aș fi fost amuzat și poate chiar vag dezgustat de ideea de a trăi ca un soi de vampir psihic, un spectru lipit de un geam unidirecțional, privind disperat și zadarnic spre viața obișnuită pe care soarta i-o refuzase.

Îți schimbă prioritățile. La naiba, îți schimbă până și valorile.

Am utilizat un telefon public ca să accesez un cont de căsuță vocală atașat la un telefon special din apartamentul meu, un aparat activat sonor, al cărui difuzor sensibil funcționa ca transmițător. Aparatul telefonează silențios la un cont de căsuță vocală dacă cineva intră în apartament fără să știe codul care dezactivează telefonul, astfel încât eu pot să știu din timp, și de la o distanță sigură, dacă am avut vreun vizitator nepoftit. O instalație similară mă salvase în Tokio de o ambuscadă organizată de Holtzer și am obiceiul să păstrez lucrurile care dau rezultate. Cât timp fusesem în Tokio, verificasem zilnic contul respectiv, fără incidente, iar căsuța vocală era goală și acum, așa că știam că apartamentul nu-mi fusese vizitat în absență.

De la cabina telefonică, am mers pe jos distanța scurtă până la complexul Belfa. Pe un teren din dreapta mea se desfășura o partidă de softball. Niște copii jucau fotbal lângă grădina cu statui de granit din fața clădirii. Un bătrân m-a ocolit în ultima clipă cu bicicleta; un nepoțel chicotea cocoțat pe ghidon.

Am intrat pe ușa din față, având grijă ca de fiecare dată să mă apropii astfel încât videocamera de securitate orientată spre clădire să nu mă vadă decât din spate. Genul ăsta de precauții face parte din rutinele mele, dar, așa cum îmi atrăsese atenția Tatsu, videocamerele sunt omniprezente și nu poți spera să le detectezi pe toate.

Am luat liftul până la nivelul treizeci și șase și am pornit pe coridor spre apartamentul meu. Am verificat bucățica de bandă transparentă pe care o lăsasem în partea de jos a ușii și am găsit-o intactă, atașată de cadrul ușii. Așa cum îi spusesem de atâtea ori lui Harry, o defensivă bună trebuie să aibă mai multe niveluri.

Am descuiat ușa și am intrat. Totul era așa cum lăsasem. Ceea ce nu însemna mare lucru. Dincolo de salteaua futon și noptieră se află o canapea din piele de culoarea măslinelor, care este nouă, dar nu arată ca nouă, lipită de peretele orientat spre vestul orașului, unde mă așez uneori ca să privesc apusul soarelui. O carpetă Gabeh mare acoperă o porțiune însemnată din parchetul lustruit; straturile ei albastre și verzi sunt intercalate cu o duzină de pete aleatorii de culoare crem, care intenționează probabil să reprezinte capre într-un peisaj pastoral, cu țesătură destul de moale și densă ca să fi putut sluji cândva drept saltea pentru nomazii care au țesut-o. Un birou masiv cu două corpuri, care a ajuns în Japonia din Anglia, cu tăblia dominată de o inserție din piele neagră, uzată după mai bine de un secol de apăsări ale

vârfurilor de stilouri şi pixuri ce s-au mişcat pe suprafaţa ei, pentru a tranzacţiona afaceri peste oceane sau transmite veşti care au ajuns abia după săptămâni la rudele din străinătate – anunţând naşteri şi decese, oferind felicitări, urări, condoleanţe ori regrete. Unul dintre fantastic de complicatele, dar uimitor de confortabilele scaune de birou Herman Miller Aeron, pe care l-am cumpărat dintr-un capriciu de la o companie tehnologică recent înfiinţată şi prompt decedată din Bit Valley din Shibuya. Pe birou, tronează un computer Macintosh G4 şi un monitor plat superb de 23 de inchi, despre care nu i-am pomenit nimic lui Harry, deoarece el are impresia că sunt un ins rudimentar în lumea computerelor şi nu văd niciun avantaj în a-l lăsa să ştie că am propriile mele resurse de a ajunge înapoia unui firewall atunci când se iveşte nevoia.

În faţa canapelei este un sistem home cinema Bang & Olufsen cu magazie de şase CD-uri. Alături, un raft care conţine o colecţie mare de CD-uri, majoritatea de jazz, şi modesta mea bibliotecă. Biblioteca include mai multe cărţi despre *bugei*, sau artele războinice, dintre care unele destul de vechi şi obscure, conţinând informaţii despre tehnici de luptă considerate prea periculoase pentru judoul modern – chei ale coloanei, ruperi ale gâtului şi altele similare – şi care, de aceea, au fost în general uitate şi pierdute. De asemenea, câteva volume mult-răsfoite de filosofie: Mishima, Musashi, Nietzsche. În plus, mai multe cărţi subţiri pe care le comand la răstimpuri de la edituri mai puţin cunoscute din SUA, care sunt ilegale în Japonia şi în alte ţări cărora le lipseşte devotamentul american poate excesiv faţă de libertatea de expresie, însă pe care am reuşit să le procur prin tehnici deprinse chiar din unele dintre volumele respective. Sunt lucrări despre cele mai recente metode şi tehnologii de supraveghere şi filaj, tehnici de anchetare ale poliţiei şi ştiinţe criminalistice, obţinerea de identităţi false, înfiinţarea de conturi şi căsuţe poştale offshore, metode de deghizare şi evaziune, spargeri de încuietori şi pătrunderi prin efracţie, ca subiecte asociate. Desigur, de-a lungul anilor mi-am dezvoltat propria mea cunoaştere la nivel expert în toate domeniile acestea, însă nu intenţionez să public o relatare a experienţelor mele. Prefer să citesc cărţile acestea pentru a afla ce ştiu oponenţii mei, pentru a înţelege cum gândesc oameni cu care m-aş putea confrunta, pentru a anticipa unde şi cum aş putea fi atacat şi pentru a lua contramăsurile corespunzătoare.

Unicul obiect bătător la ochi din apartament este un manechin din lemn folosit în antrenamentele de *wing-chun*, aproximativ de dimensiunile unui bărbat voinic, pe care l-am plasat în centrul unicei camere cu *tatami.* Dacă apartamentul ar fi fost ocupat de o familie, aici s-ar fi putut găsi *kotatsu*, măsuţa scundă cu pătură matlasată, care ajunge până la podea ca o fustă şi

sub care se află un radiator electric, în jurul căreia se strâng membrii familiei iarna, cu picioarele desculţe vârâte confortabil sub pătură pentru a fi încălzite de radiator, în timp ce bârfesc despre vecini, examinează facturile casei sau poate îşi fac planuri despre viitorul copiilor.

Însă manechinul de lemn este mult mai util pentru mine. Aproape din momentul în care m-am stabilit în Japonia, acum douăzeci şi cinci de ani, m-am antrenat în judo şi-mi plăcea accentul pus de arta aceasta pe aruncări şi lupta la sol. Dar odată ce Holtzer şi CIA au stabilit o legătură între mine şi centrul de judo Kodokan din Tokio, am ştiut că frecventarea sucursalei din Osaka ar fi fost o acţiune prea evidentă, similar felului cum un participant la programul federal de protecţie a martorilor se reabonează la aceleaşi reviste obscure de care se bucurase înainte de a intra în clandestinitate. Deocamdată mă simţeam mai în siguranţă să mă antrenez singur. Manechinul îmi menţine ascuţimea reflexelor şi pielea groasă şi bătătorită a suprafeţelor de lovire ale palmelor mele, îngăduindu-mi de asemenea să exersez unele lovituri şi blocaje pe care le neglijasem într-o oarecare măsură când mă antrenasem în sala de judo. Ar fi un subiect interesant de conversaţie, dacă cineva mi-ar vizita vreodată locuinţa.

În zilele următoare, m-am ocupat cu pregătirile pentru părăsirea Japoniei. O plecare pripită ar fi fost o eroare; tranziţiile sunt momentele de maximă vulnerabilitate, iar cineva care nu mă putuse urmări anterior ar fi putut descoperi că o putea face acum, dacă plonjam brusc într-o viaţă mai puţin asigurată din punctul de vedere al securităţii. Şi poate că Tatsu se aştepta din partea mea să acţionez rapid; într-un asemenea caz, el ar fi fost pregătit să pornească după mine. Dacă însă n-o făceam, ci rămâneam locului, îl puteam amăgi, oferindu-mi ocazia de a scăpa definitiv de el, când momentul şi pregătirile erau optime. Deocamdată nu avea niciun motiv să vină după mine, aşa că riscul mai mic era de a alege momentul potrivit pentru a stabili totul în mod corect.

Decisesem să plec în Brazilia şi de aceea studiasem portugheza care fusese atât de utilă cu Naomi. Hong Kong, Singapore sau altă destinaţie asiatică, ori, poate, Statele Unite, ar fi fost alegeri mai evidente, însă acela era desigur unul dintre motivele în favoarea Braziliei. Şi chiar dacă cineva s-ar fi gândit să mă caute acolo, i-ar fi fost al naibii de greu. Numeroşii japonezi etnici din Brazilia au pătruns în toate domeniile vieţii din ţara aceea şi încă un transplant n-ar fi trezit atenţia nimănui.

Ideal ar fi fost să mă stabilesc în Rio de Janeiro, care oferea viaţă culturală, climă favorabilă şi un procent însemnat de populaţie tranzitorie format în general din turişti. Oraşul se află departe de serviciile de informaţii mondiale, terorism şi punctele de focusare pentru Interpol, aşa

încât aş fi avut relativ puţine griji despre semnalări accidentale, reţele de videocamere de securitate şi ceilalţi inamici naturali ai fugarilor. Aş fi putut chiar să revin la judo, sau cel puţin la una dintre rudele sale; familia braziliană Gracie a preluat unul dintre strămoşii judoului, ju-jutsu, adus în ţară de imigranţii japonezi, şi l-a dezvoltat într-un sistem de luptă la sol despre care se poate afirma că este cel mai sofisticat din lume. Este practicat cu fanatism în Brazilia şi a devenit popular pe plan mondial, inclusiv în Japonia.

Alături de locul potrivit, dispuneam de o identitate alternativă ţinută la păstrare, pe care o şlefuisem de multă vreme, pregătindu-mă pentru o zi în care era posibil să ies de pe hartă mai complet decât o făcusem vreodată. Cu un deceniu în urmă, pe când urmăream şi mă pregăteam să elimin un birocrat, fusesem surprins de măsura în care individul semăna superficial cu mine – în privinţa vârstei, înălţimii, conformaţiei corporale, ba chiar şi a feţei. În plus, avea un nume minunat: Taro Yamada, echivalentul japonez al lui John Smith. Întreprinsesem unele investigaţii şi aflasem că Yamada-san nu avea rude apropiate. Se părea că nimeni nu avea să-i simtă lipsa într-atât încât să-l caute, dacă, cumva, ar fi dispărut.

Sigur că da, o mulţime de cărţi afirmă că o identitate nouă poate fi construită utilizând numele unui mort, dar asta-i adevărat numai dacă n-a fost emis un certificat de deces. Orice implicare a autorităţilor – de exemplu, dacă persoana a murit într-un spital sau cămin, sau dacă a fost incinerată ori înhumată, ceea ce, dacă ne gândim puţin, se aplică practic tuturor oamenilor, sau dacă cineva a anunţat poliţia de dispariţia ei – duce la completarea unui certificat. De asemenea, un certificat va fi completat dacă o rudă doreşte să obţină ceva din bunurile decedatului, caz în care vorbim despre transfer de titluri în proprietate reală şi personală şi, probabil, despre proceduri de probare a acestora. Iar dacă decizi să continui oricum, chiar dacă vei reuşi să capeţi o identitate nouă şi suplimentară bazată pe specificaţiile persoanei decedate, noua identitate va fi permanent imperfectă în mod fatal, iar în cele din urmă, când vei dori să obţii un permis de conducere auto, sau un credit, ori când vei încerca să te angajezi aproape oriunde, să plăteşti taxele sau să treci o graniţă – pe scurt, când vei încerca să faci oricare dintre nenumăratele lucruri pentru care ai avut de fapt nevoie de noua ta identitate –, pe ecranul cuiva va apărea o alertă de tipul „fotografia aceasta are o problemă”, după care ai încurcat-o prompt şi definitiv.

Ce se poate spune atunci despre identitatea cuiva care este încă în viaţă? Aşa ceva poate avea succes la escrocheriile pe termen scurt, cunoscute colocvial ca „furt de identitate”, deşi poate că o exprimare mai corectă ar fi „împrumut de identitate”, dar nu este fezabil pe termen lung. La urma

urmelor, cine va fi responsabil pentru toate cardurile de credit noi? Şi unde vor fi trimise facturile? Bun, ce se poate spune atunci despre utilizarea identităţii cuiva care, să zicem, a dispărut dintr-un motiv sau altul, presupunând desigur că am cunoaşte o astfel de persoană? Ei bine, ce ştim despre ea? A avut datorii? A fost cumva dealer de droguri? Pentru că dacă anterior cineva era pe urmele sale, acum va fi pe urmele noastre. Şi cum vom proceda dacă „Domnul Persoană-dispărută" reapare pe neaşteptate?

Bineînţeles, lucrurile se schimbă niţeluş dacă cunoaştem o persoană decedată pentru că, întâmplător, am ucis-o. Sigur că da, va trebui să scăpăm de cadavru – într-un fel care să asigure că nu va fi găsit niciodată –, o treabă riscantă şi adesea sinistră, care nu-i pentru toate stomacurile. Dar dacă am ajuns aşa departe şi dacă ştim că nimeni nu va raporta moartea sau măcar dispariţia sa, atunci dispunem de ceva potenţial, valoros. Dacă ştim de asemenea că are un trecut serios în privinţa creditelor, pentru că am continuat să achităm facturile sosite pe numele său, este posibil să fi tras un loz câştigător.

Aşa că, da, am dus la capăt contractul pentru nefericitul domn Yamada, dar nu i-am spus asta clientului, ci l-am anunţat că aparent subiectul dispăruse în „subteran" (nu m-am putut abţine înaintea jocului de cuvinte). Cine ştie, poate că aflase că pe capul lui fusese pus un preţ? Clientul a angajat un detectiv particular, care a confirmat toate indiciile unei dispariţii bruşte: închiderea unui cont bancar şi a altor afaceri personale, corespondenţa înaintată unei căsuţe poştale din străinătate, ca şi absenţa de haine şi alte obiecte personale din apartament. Evident, eu mă îngrijisem de toate astea. Clientul m-a anunţat că din punctul lui de vedere, dispariţia era la fel de bună ca moartea şi că nu mai trebuia să mă străduiesc să-l urmăresc pe Yamada pentru a-mi încheia contractul. Am fost plătit oricum pentru eforturile mele – nimeni nu doreşte ca unul ca mine să simtă că a fost tratat incorect – şi aşa s-a terminat totul. Între timp, clientul însuşi ajunsese la sfârşitul nefericit al vieţii sale, iar pentru mine trecuse destul timp ca să-l reînvii pe Yamada-san, deschizând o mică firmă de consultanţă în numele lui, plătind taxe, asigurându-mi o adresă poştală corespunzătoare, atrăgând datorii şi plătindu-le – toate flecuşteţele care, luate laolaltă, îi completau existenţa ca membru neremarcabil, dar perfect legitim, al societăţii.

Tot ce trebuia să fac de acum înainte era să intru în identitatea lui Yamada şi să-mi încep noua viaţă. Mai întâi însă Taro Yamada trebuia să facă unele dintre lucrurile pe care orice ins aflat în poziţia lui le-ar fi făcut după ce ar fi decis să renunţe la afacerea lui de consultanţă lipsită de succes şi să se mute în Brazilia, unde să le predea japonezilor din a treia generaţie limba lor pe care o uitaseră de acum. Aşadar, el avea nevoie de o viză, de un cont

bancar legal – spre deosebire de cele ilegale pe care le deţineam offshore sub diverse pseudonime –, asistenţă pentru găsirea unei locuinţe, un birou. Teoretic, urma să-şi aibă sediul în São Paulo, unde se află aproape jumătate din japonezii etnici din Brazilia, ceea ce ar fi îngreunat şi mai mult căutarea lui în Rio. Bineînţeles, ar fi fost mult mai simplu de rezolvat toate astea apelând la asistenţa consulatului japonez din Brazilia, dar domnul Yamada prefera modalităţi mai puţin oficiale şi mai greu de urmărit.

Pe când îl „instalam" pe Yamada în Brazilia, am citit despre un şir de scandaluri de corupţie şi m-am întrebat cum figurau ele în războiul din umbră purtat de Tatsu împotriva lui Yamaoto. Se dovedise că Universal Studios Japan servise alimente expirate de nouă luni şi falsificase etichete pentru a ascunde adevărul, iar în acelaşi timp opera un dozator de apă, care furniza apă industrială netratată. Franciza de fast-food Mister Donut obişnuia să vândă găluşte din carne ce conţineau aditivi interzişi. Lui Snow Brand Food îi plăcea să economisească nişte yeni, reciclând lapte vechi şi necurăţând ţevile din fabrici. Afacerea aceasta nu mai putuse fi muşamalizată, fiindcă se intoxicaseră cincisprezece mii de oameni. Mitsubishi Motors şi Bridgestone intraseră şi ele în vizor, pentru că ascunseseră defecte ale maşinilor şi pneurilor, pentru a evita retragerile din motive de securitate. Iar ştirea cea mai teribilă, şocantă chiar şi potrivit standardelor japoneze, era descoperirea că TEPCO, Tokyo Electric Power, preda de peste douăzeci de ani rapoarte false de securitate nucleară. Rapoartele acelea nu menţionaseră problemele serioase apărute la opt reactoare diferite, printre care fisuri în învelişurile de beton izolatoare.

Uimitoare nu erau însă scandalurile în sine, ci indiferenţa oamenilor faţă de ele. Probabil că era frustrant pentru Tatsu şi m-am întrebat ce-l mai putea mobiliza pe el. În alte ţări, asemenea dezvăluiri ar fi dus la o revoluţie. Dar în ciuda scandalurilor, în ciuda situaţiei economice, japonezii continuau să-i realeagă pe aceiaşi suspecţi de serviciu din Partidul Liberal Democrat. Iisuse, jumătate din problema cu care se lupta Tatsu era formată din propriii lui superiori, din oamenii pe care, într-o anumită măsură, trebuia să-i salute! Cum să mai continui în faţa unei ignoranţe atât de determinate şi a unei ipocrizii nesfârşite? De ce se mai sinchisea?

Am citit ştirile şi am încercat să-mi imaginez cum le interpreta Tatsu şi cum ar fi putut încerca el să le modeleze. Nu toate erau rele. Ba chiar se înregistraseră unele progrese în provincii, care probabil îl încurajaseră. Kitagawa Masayasu îi învinsese pe birocraţi în Mie, decizând pur şi simplu împotriva propunerii construirii unei centrale nucleare. În Chiba, Domoto Akiko, un fost reporter de televiziune în vârstă de şaizeci şi opt de ani, înfrânsese candidaţi susţinuţi de mediul de afaceri, sindicate şi diverse

partide politice. În Nagano, guvernatorul Tanaka Yasuo încetase toate construcţiile de baraje, în ciuda presiunilor exercitate de puternicele interese în domeniul construcţiilor din ţară. În Tottori, guvernatorul Yoshihiro Katayama deschisese registrele prefecturii oricui dorea să le consulte, stabilind un precedent care trebuie să-i fi făcut pe omologii lui din Tokio să se scape în pantaloni.

Am petrecut de asemenea timp căutând pe internet informaţii despre Yukiko şi Damask Rose. Comparativ cu Harry, sunt un hacker primitiv, totuşi în direcţia asta nu puteam solicita ajutorul lui fără să-i dezvălui că-l verificam.

Când am intrat în domeniul taxelor plătite de club, am găsit şi numele de familie al lui Yukiko: Nohara. Pornind de acolo, am izbutit să aflu câte ceva. Avea douăzeci şi şapte de ani, se născuse în Fukuoka şi absolvise Universitatea Waseda. Locuia într-un bloc de apartamente de pe Kotto-dori în Minami-Aoyama. Nu avea cazier. Nu avea datorii. Nimic remarcabil.

Clubul Damask Rose era mai interesant, dar şi mai opac. De-a lungul timpului fusese deţinut de o succesiune de corporaţii offshore. Dacă existau nume asociate proprietarilor săi, acestea figurau numai pe documentele constitutive în seiful cuiva, în niciun caz în computere, unde le-aş fi putut descoperi. Proprietarii lui nu doreau ca lumea să ştie ceva despre asocierea respectivă. În sine, aşa ceva nu era de blamat. Afacerile ce aduc bani lichizi sfârşesc întotdeauna prin a se întovărăşi cu interlopii.

Cu certitudine, Harry ar fi putut descoperi mai multe despre ambele subiecte. Păcat că nu-i puteam cere s-o facă. Tocmai îi dădusem un avertisment şi recomandarea de a întreprinde el însuşi câteva investigaţii. Era frustrant, însă nu vedeam ce altceva puteam face. Poate că avea s-o păţească, însă oricum eu nu aveam să mai fiu mult timp în preajmă. *Şi cine ştie*? mi-am spus. *Poate că greşeşti. Poate că nici el nu va găsi nimic*.

Am căutat-o şi pe Naomi, bineînţeles. Naomi Nascimento, cetăţean brazilian, sosise în Japonia pe 24 august 2000, prin intermediul programului JET. Utilizând adresa de e-mail primită de la ea, am scotocit niţel şi i-am găsit adresa la care locuia: blocul Lion's Gate, un complex de apartamente din Azabu Juban 3-chome. Nicio altă informaţie.

Când pregătirile mele de plecare s-au apropiat de final, mi-am propus să vizitez câteva locuri apropiate de Osaka despre care ştiam că nu le voi mai revedea niciodată. Unele erau aşa cum mi le reaminteam din excursiile întreprinse în copilărie. Aşa era Asuka, locul de naştere al poporului Yamato, cu gorganele sale de înmormântare de mult pustii, basoreliefuri cu imagini supranaturale de fiare şi semi-oameni, ale căror creatori şi înţeles se pierduseră în legănatul atemporal al orezăriilor din jur; Koya-san, muntele

sacru, presupusul loc de veci al lui Kobo Daishi, cel mai de seamă sfânt al Japoniei, despre care se spune că ar rătăci în apropierea vastei necropole a muntelui, fără să fie mort, ci afundat în meditaţie, cu veghea marcată de mantrele călugărilor care zumzăie printre monumentele funerare din apropiere, la fel de vechi şi atemporale ca insectele verii în livezi preistorice; şi Nara care, cu treisprezece secole în urmă, a fost pentru o vreme noua capitală a naţiunii, unde, dacă este destul de dimineaţă şi talazurile de turişti nu s-au ridicat încă în inundaţiile cotidiene, poţi trece pe lângă un octogenar singuratic, cu umerii gârboviţi de povara vârstei, târşâindu-şi papucii pe pietrele caldarâmului într-un mers la fel de etern şi ferm ca oraşul antic în sine. Bănuiesc că era straniu să simt imboldul de a-mi lua rămas-bun de la toate astea. La urma urmelor, niciuna dintre ele nu-mi aparţinuse vreodată. Încă din copilărie înţelesesem că a fi pe jumătate japonez înseamnă a fi pe jumătate altceva, iar a fi pe jumătate altceva înseamnă să fii... *chigatte*, un cuvânt care înseamnă „diferit", dar poate însemna în acelaşi timp „greşit". Ca şi cultura, limbajul nu face deosebire între nuanţe.

Am mers de asemenea la Kyoto. În mai bine de douăzeci de ani, nu-mi găsisem niciodată timp să vizitez oraşul şi am fost şocat să constat că metropola graţioasă şi plină de vitalitate pe care mi-o aminteam aproape că pierise, dispărând ca o grădină neiubită sub buruienile abundente şi insipide. Unde era coama strălucitoare a templului Higashi Honganji, ridicându-se printre ţiglele acoperişurilor înconjurătoare aidoma bărbiei semeţe a unei prinţese printre pretendenţii la mâna ei? Panorama aceea magnifică, care îi salutase cândva pe nou-sosiţi, era ocultată acum de gara feroviară, o monstruozitate care se lăbărţa pe aproape un kilometru de şine, ca un rahat masiv care se prăbuşise din spaţiu şi rămăsese aici, prea gargantuesc pentru a putea fi evacuat.

Am mers pe jos ore la rând, minunându-mă de dimensiunile distrugerilor. Maşini treceau prin templul Daitokuji. Muntele Hiei, locul de naştere al budismului japonez, fusese transformat într-o parcare în vârful căreia se lăfăia un uriaş centru de divertisment. Străzi cândva mărginite de case vechi din lemn, împodobite cu spaliere din bambus, erau acum împopoţonate ţipător cu plastic, aluminiu şi neon, iar casele din lemn fuseseră demolate. Peste tot se vedeau metastaze de cabluri telefonice, o abundenţă de fire electrice şi rufe atârnând la ferestrele apartamentelor din prefabricate aidoma unor lacrimi din ochi idioţi.

Pe drumul de întoarcere la Osaka, am intrat în Grand Hotel, mai mult sau mai puţin centrul geografic al oraşului. Am luat liftul până la ultimul etaj, de unde, cu excepţia pagodei Toji şi a unui petic din acoperişul templului Honganji, n-am văzut decât desfigurări urbane interşanjabile în toate

direcţiile. Frumuseţea vie a oraşului fusese alungată în pâlcuri de refugiaţi tremurători, precum rezultatele unui experiment inexplicabil în apartheid cultural.

M-am gândit la poemul lui Basho, bardul rătăcitor, care mă mişcase când mama mi-l recitase la prima mea excursie în oraş. Ea mă prinsese de mână pe când stăteam pe eşafodajul impresionant al templului Kiyomizu şi, privind peste oraşul nemişcat din faţa noastră, rostise cu un accent japonez surprinzător de pronunţat:

Kyou nite mo kyou natsukashiya... Deşi sunt în Kyoto, tânjesc după Kyoto...

Dar înţelesul poemului acela, cândva un imn adus melancoliei inefabile, neîmplinite, se schimbase. Precum oraşul în sine, era acum din păcate ironic.

Am zâmbit fără veselie, gândindu-mă că dacă toate astea ar fi fost ale mele, le-aş fi îngrijit mult mai bine. *Asta capeţi dacă te încrezi în guverne*, mi-am spus. *Oamenii ar trebui să ştie mai bine.*

Pagerul mi-a bâzâit. L-am privit şi am văzut codul stabilit de mine şi Tatsu pentru identificare reciprocă, urmat de un număr de telefon. Pe jumătate, mă aşteptasem la aşa ceva, totuşi nu chiar atât de repede. *Rahat*, mi-am spus. *Am ajuns atât de aproape.*

Am coborât cu liftul în holul de la intrare şi am ieşit pe stradă. Când am găsit o cabină telefonică într-un loc suficient de inofensiv, am introdus o cartelă şi am tastat numărul lui Tatsu. Aş fi putut la fel de bine să-l fi ignorat, însă era greu de prezis cum ar fi putut el reacţiona faţă de un asemenea răspuns. Mai bine să aflu ce dorea şi să menţin în acelaşi timp aparenţele cooperării.

Telefonul a sunat doar o singură dată, după care i-am auzit glasul.

— *Moshi moshi*, a rostit Tatsu fără să se identifice.

— Salut, i-am răspuns.

— Eşti în acelaşi loc?

— De ce aş vrea să plec? am întrebat, lăsându-l să-mi audă sarcasmul din glas.

— Mă gândisem că după ultima noastră întâlnire, ai putea opta să... călătoreşti din nou.

— S-ar putea s-o fac. Deocamdată n-am ajuns însă la asta. Crezusem că ştiai deja.

— Încerc să-ţi respect intimitatea.

Afurisitul! Chiar şi când se ocupa de ruinarea vieţii mele, tot îmi putea smulge un zâmbet.

— Apreciez asta, i-am replicat.

— Aş dori să ne revedem, dacă nu te deranjează.

Am şovăit. Tatsu ştia deja unde locuiam. Dacă ar fi dorit să ajungă la mine, n-ar fi fost nevoit să aranjeze o întâlnire altundeva.

— O vizită de curtoazie? am întrebat.

— Tu hotărăşti asta.

— O vizită de curtoazie.

— Perfect.

— Când?

— Diseară voi fi în oraş. Acelaşi loc ca data trecută?

Am ezitat din nou, apoi am spus:

— Nu ştiu dacă vom reuşi să mai intrăm acolo, dar în apropiere există un hotel cu un bar bun. Genul meu de loc. Ştii la ce mă refer?

Mă referem la barul din Osaka Ritz-Carlton.

— Îmi imaginez că-l pot găsi.

— Atunci ne întâlnim la bar la aceeaşi oră la care ne-am întâlnit ultima dată.

— Bine. Abia aştept să te văd. O pauză. Apoi: Mulţumesc!

Am închis telefonul.

Capitolul 7

Am luat trenul Hankyu înapoi spre Osaka şi am mers direct la Ritz. Voiam să mă asigur că ajungeam pe poziţie cu cel puţin câteva ore mai devreme, pentru eventualitatea în care ar fi existat ceva ce aş fi dorit să văd din timp. Am comandat un platou cu brânzeturi şi fructe şi am băut ceai Darjeeling, în timp ce am aşteptat.

Tatsu a fost punctual, ca de obicei. A fost de asemenea politicos, mergând încet şi îngăduindu-mi să-l pot vedea, pentru a demonstra că nu intenţiona nicio surpriză. S-a aşezat vizavi de mine într-un scaun capitonat şi a privit în jur, examinând lambriurile din lemn deschis la culoare, aplicele murale şi candelabrele.

— Am nevoie iarăşi de ajutorul tău, a rostit el după o clipă.

Predictibil. Şi direct la subiect, ca întotdeauna. Aveam să-l fac însă să aştepte, înainte de a-i răspunde.

— Vrei un whisky? l-am întrebat. Au un Cragganmore bun, vechi de doisprezece ani.

El a clătinat din cap.

— Mi-ar plăcea să mă alătur ţie, dar medicul m-a sfătuit să mă abţin de la asemenea abuzuri.

— N-am ştiut că ţii seama de spusele medicului tău.

Tatsu a ţuguiat buzele, parcă pregătindu-se să recunoască ceva dureros.

— Şi nevasta mea a devenit foarte strictă în privinţele astea.

M-am uitat la el şi am zâmbit, uşor surprins de imaginea tipului acesta dur şi plin de resurse, cedând supus în faţa soţiei.

— Ce este? a întrebat el.

I-am spus adevărul.

— Mă bucur întotdeauna să te văd, afurisitule.

A zâmbit şi el şi o reţea de cute i-a apărut în jurul ochilor.

— *Kochira koso*. „Şi eu".

A făcut semn chelneriţei şi a comandat ceai de muşeţel. Pentru că el nu bea, nici eu n-am comandat Cragganmore. Mi-a părut niţel rău.

După aceea s-a întors spre mine.

— Aşa cum ţi-am zis, am iarăşi nevoie de ajutorul tău.

Mi-am răpăit degetele pe pahar.

— Mi s-a părut că ai spus că va fi o vizită de curtoazie.

A încuviinţat din cap.

— Te-am minţit.

Ştiusem asta deja, iar el ştia că o ştiam. Cu toate acestea:

— Mi s-a părut că ai spus că pot avea încredere în tine.

— În lucrurile importante, sigur că da. Oricum, o vizită de curtoazie nu exclude solicitarea unei favori.

— Asta-mi ceri? O favoare?

Tatsu a ridicat din umeri.

— Nu-mi mai eşti obligat cu nimic.

— Obişnuiam să primesc bani frumoşi când făceam favoruri pentru alţii.

— Sunt încântat să te aud spunând „obişnuiam".

— Am fost în stare s-o spun cu destulă acurateţe, până recent.

— Pot continua?

— Atâta timp cât stabilim din capul locului că nu există nicio obligaţie.

A încuviinţat din nou.

— Aşa cum am spus deja.

A tăcut şi a scos dintr-un buzunar interior al sacoului o cutie de Tic-Tac. A deschis-o şi a întins-o spre mine. Am scuturat din cap. El a scos un drajeu şi l-a băgat în gură, fără să aplece capul ori să se oprească pentru a se uita ce făcea. Tatsu avea obiceiul să nu-şi ia ochii de la ceea ce se întâmpla în jurul lui, iar asta se vedea atât în lucrurile mărunte, cât şi în cele mai importante.

— Halterofilul a fost o marionetă, a spus el. Este adevărat că arăta ca un om de Neanderthal, dar de fapt făcea parte din noua generaţie a crimei organizate din Japonia. Specialitatea lui, în care s-a dovedit neaşteptat de

iscusit, era înfiinţarea de afaceri legale şi sustenabile, înapoia cărora se puteau ascunde după aceea asociaţii lui mai puţin... „progresişti”.

Am aprobat din cap, recunoscând fenomenul. Înţelegând că tatuajele, costumele ţipătoare şi maniera agresivă ofereau doar avantaje limitate în societate, noua generaţie renunţa la identitatea delincventă şi pătrundea în lumea afacerilor legale de felul imobiliarelor şi divertismentului. Generaţia mai vârstnică, încă strâns legată de droguri, prostituţie şi controlul industriei construcţiilor, ajunsese să se bazeze pe parveniţii aceştia pentru spălarea banilor, neplata impozitelor şi alte servicii. În acelaşi timp, noi-veniţii apelau la înaintaşii lor de câte ori presiunile concurenţiale ale afacerilor puteau fi diminuate prin aplicarea unor instrumente tradiţionale – mită, estorcare, crimă – în care generaţia mai vârstnică continua să se specializeze. Era o diviziune simbiotică a muncii, care ar fi îmbujorat de mândrie orice economist clasic.

— Halterofilul înfiinţase un sistem eficient, a urmat Tatsu. Toate *gumi* tradiţionale îi foloseau serviciile. Legalitatea acordată de sistemul acesta le făcea mai puţin vulnerabile înaintea urmăririlor judiciare şi mai influente în politică şi consiliile de administraţie. De fapt, mai influente în societate, în general. Cunoştinţa noastră comună Yamaoto Toshi devenise în mod aparte dependentă de operaţiunile halterofilului.

Gumi înseamnă „grup” sau „bandă”. În contextul *yakuza*, termenul se referă la familiile din crima organizată, echivalentul japonez al familiei americane Gambino sau al fictivului clan Corleone.

— Nu văd în ce fel absenţa lui va conta în vreun fel, am comentat eu. Nu va fi înlocuit pur şi simplu de altcineva?

— Pe termen lung, da, aşa va fi. Acolo unde cererea este mare, va apărea şi oferta. Dar până atunci, oferta a fost stopată. Halterofilul era esenţial pentru derularea lină a activităţilor organizaţiei sale. El nu şi-a pregătit niciun succesor, deoarece se temea, ca toţi conducătorii puternici, că prezenţa unui succesor va spori probabilitatea succesiunii. După dispariţia lui, în organizaţie vor începe lupte interne, care se vor baza pe trădări şi minciuni. Vor fi demascaţi informatori şi contacte care deocamdată sunt ascunse. Influenţa criminală asupra activităţilor legale va fi diminuată.

— Pentru o vreme, am rostit eu.

— Pentru o vreme.

M-am gândit la ceea ce-mi spusese Kanezaki despre „Crepuscular”.

— Recent, am avut o scurtă întâlnire cu cineva din CIA, am spus eu. El a menţionat ceva ce ar putea să te intereseze.

— Da?

— Individul se numeşte Tomohisa Kanezaki şi este american de etnie

japoneză. A amintit de un program CIA „care să accelereze reformele şi să înlăture obstacolele din calea lor". Ceva numit „Crepuscular". Pare ca şi cum ar fi jurisdicţia ta.

Tatsu a încuviinţat încet din cap, a rămas tăcut o clipă, după care a zis:

— Povesteşte-mi despre programul ăsta.

Am deschis gura să încep, apoi am înţeles.

— Tu-l ştii pe individul ăsta.

Tatsu a strâns din umeri.

— A fost unul dintre cei doi care au cerut poliţiei metropolitane asistenţă pentru localizarea ta.

Minunat!

— Şi cine era celălalt?

— James Biddle, succesorul lui Holtzer ca şef al Staţiei CIA din Tokio.

— N-am auzit de el.

— Este tânăr pentru poziţia asta. Are vreo patruzeci de ani. Poate că face parte dintr-o nouă generaţie în CIA.

I-am povestit cum mă întâlnisem cu Kanezaki şi bodyguardul lui, fără să amintesc toate detaliile, pentru a ascunde implicarea lui Harry.

— Cum au izbutit să te găsească? a întrebat Tatsu. Eu am avut nevoie de un an întreg, deşi am beneficiat de resursele locale şi de acces la Juki Net şi videocamere.

— O breşă în securitatea mea. A fost corectată.

— Şi „Crepuscular"?

— Doar ce ţi-am spus. N-am căpătat detalii.

El a răpăit cu degetele pe masă.

— Nu contează. Mă îndoiesc că Kanezaki-san ţi-ar fi putut spune mai multe decât ştiu eu deja.

L-am privit şi, ca întotdeauna, m-am simţit impresionat de dimensiunile informaţiilor lui.

— Ce anume ştii?

— Guvernul american canalizează bani spre diverşi reformatori japonezi. Este un program similar celui pe care CIA l-a derulat după război, când a susţinut Partidul Liberal Democrat ca bastion împotriva comunismului. Doar beneficiarii s-au schimbat.

— Şi cum rămâne cu partea de „înlăturare a obstacolelor"?

A înălţat din umeri.

— Bănuiesc că, aşa cum a sugerat Kanezaki-san, CIA ar putea dori s-o ajuţi în privinţa respectivă.

Am izbucnit în râs.

— Uneori tipii ăştia sunt atât de înfumuraţi, încât par de-a dreptul

grandioşi.

Tatsu a aprobat din cap.

— Sau ar putea crede în mod eronat că tu ai avea vreo legătură cu decesul lui William Holtzer. Indiferent care ar fi realitatea, ar trebui să te ţii departe. Cred că noi ştim că nu poţi avea încredere în ei.

Am zâmbit faţă de utilizarea deliberată a pronumelor „noi" şi „ei", ca şi cum Tatsu şi cu mine am fi fost parteneri.

— Bine, am spus. Spune-mi acum despre favoarea pe care o doreşti.

A tăcut câteva clipe, după care a zis:

— Este vorba despre alt activ important al lui Yamaoto. De asemenea, un individ a cărui înfăţişare primitivă maschează abilităţi mult mai sofisticate.

— Cine este?

Tatsu m-a privit drept în ochi.

— Cineva pe care tu ar trebui să-l înţelegi destul de bine. Un asasin.

— I-auzi, am simulat eu nonşalanţa.

Chelneriţa a adus ceaiul şi l-a aşezat în faţa lui Tatsu. El a ridicat ceaşca în direcţia mea într-un toast tăcut, apoi a sorbit.

— Este un bărbat ciudat, a continuat apoi fără să mă slăbească din ochi. Judecând după trecutul lui, ai putea trage concluzia că nu-i decât o brută. În copilărie, a existat un episod de abuz... Încăierări în şcoală şi dovezi timpurii de tendinţe sadice. A abandonat liceul ca să urmeze sumo, dar n-a putut dezvolta masa necesară. A urmat atunci boxul thailandez şi a avut o carieră profesionistă scurtă, însă nespectaculoasă. Acum cinci ani a devenit implicat într-un aşa-zis sport fără reguli numit „Pride". Îl cunoşti?

— Sigur că da, am încuviinţat.

Pride Fighting Championship este o organizaţie de arte marţiale mixte, cu sediul în Japonia, care organizează gale televizate ce se ţin cam la fiecare două luni. Aşa-numitele arte marţiale mixte, sau MMA, pleacă de la ideea că adversarii pot utiliza procedee din diverse discipline marţiale tradiţionale: box, ju-jutsu, judo, karate, kempo, kung-fu, Muay Thai (box thailandez), sambo şi lupte. Numărul spectatorilor la galele Pride a crescut continuu după înfiinţarea organizaţiei, alături de interesul faţă de evenimente asociate, ca King of the Cage în Marea Britanie şi Ultimate Fighting Championship în SUA. Sportul a avut unele dificultăţi cu reglementatorii, care par mai nepăsători faţă de un boxer care este bătut până îşi pierde cunoştinţa, decât faţă de cineva din MMA care bate cu mâna în podea anunţând că abandonează lupta înaintea unei fixări de cedare.

— Care-i impresia ta? a întrebat Tatsu.

Am ridicat din umeri.

— Luptătorii sunt puternici. Foarte tehnici, foarte bine antrenaţi. Şi de

asemenea foarte entuziaşti. Unele confruntări pe care le-am văzut au fost la limita dintre bătaia de stradă şi sport. Însă chestia aia cu „sport fără reguli" nu-i decât marketing, până nu vor decide să permită muşcăturile, scosul ochilor şi loviturile în testicule, şi până nu vor începe să lase pe ring tipuri de arme pe care să le poată folosi luptătorii.

— Interesant că ai spus asta, fiindcă cel despre care vorbesc pare să aibă aceleaşi idei. El a părăsit sportul organizat în favoarea bătăilor clandestine cu pumnii goi, unde într-adevăr nu există reguli. Unde de cele mai multe ori, lupta este într-adevăr până la sfârşit.

Auzisem şi eu despre bătăile acelea. Odată chiar cunoscusem pe cineva care participase la ele, un american pe nume Tom, care pentru un timp practicase judo în Kodokan. Era un bărbat cu aspect dur, însă surprinzător de articulat, care mi-a împărtăşit idei interesante şi valoroase despre lupta cu mâinile goale. Îl învinsesem la judo, dar nu eram sigur ce s-ar fi întâmplat într-o confruntare mai puţin oficială.

— Se pare că individul a înregistrat succese remarcabile în bătăile astea clandestine, a zis Tatsu. Şi nu numai împotriva altor bărbaţi, ci şi împotriva altor animale. Împotriva unor câini.

— Câini? am repetat, surprins.

El a încuviinţat, încruntat.

— Evenimentele astea sunt organizate de *yakuza.* Inevitabil, abilităţile insului nostru şi înclinaţiile lui spre cruzime au atras atenţia organizatorilor, care au înţeles după aceea că el avea o vocaţie mai interesantă decât să ucidă pentru bani în ring.

Am aprobat din cap.

— Putea să ucidă în lumea adevărată.

— Da. Şi exact asta a făcut în ultimul an.

— Ai spus mai devreme că deţine abilităţi mult mai sofisticate.

— Da. Apreciez că şi-a dezvoltat capacităţi despre care crezusem cândva că ar fi fost exclusiv apanajul tău.

Nu am comentat nimic.

— În ultimele şase luni, a urmat Tatsu, au avut loc două decese, aparent sinucideri. Ambele victime au fost directori executivi în bănci care în scurt timp urmau să fuzioneze. Ambii par să fi sărit în gol de pe acoperişurile unor clădiri.

Am strâns din umeri.

— Din câte citesc despre starea bilanţurilor generale ale băncilor, mă surprinde că s-au sinucis numai doi. M-aş fi aşteptat mai degrabă să fi fost vreo cincizeci.

— Poate că aşa au stat lucrurile acum douăzeci de ani, poate chiar acum

zece ani. Însă ispăşirea prin sinucidere mai există în Japonia doar ca ideal, nu ca practică. A sorbit din ceai. În prezent se preferă oferirea de scuze în stil american.

— „Regret că s-au comis erori", am rostit eu zâmbind.

— Uneori nu se spune nici măcar „regret", ci mai degrabă „este regretabil".

— Tot e bine că ei nu susţin că luarea de mită este o boală şi că au nevoie pur şi simplu de tratament ca să se vindece.

Tatsu a făcut o grimasă.

— Nu, nu încă.

A sorbit iarăşi din ceai.

— Niciunul dintre sinucigaşi n-a lăsat un bilet de adio. Şi am aflat că ambii erau îngrijoraţi că valoarea reală a creditelor neperformante era mult mai mare decât se anunţase.

— Şi ce dacă? Toţi ştiu că creditele cu probleme sunt mult mai mari decât recunosc băncile sau guvernul.

— Este adevărat, însă indivizii aceia ameninţaseră că vor dezvălui datele problematice ca modalitate de a bloca fuziuni care nu aveau nicio raţiune de business, însă care erau favorizate de anumite elemente din guvern.

— Se pare că n-a fost tocmai inteligent din partea lor.

— Aş vrea să te-ntreb ceva, a zis Tatsu privindu-mă cu atenţie. Ceva pur ipotetic. Ar fi posibil să arunci pe cineva de pe o clădire şi să faci să pară că a fost o sinucidere?

Întâmplător ştiam cu siguranţă că era posibil, dar am decis să accept invitaţia lui Tatsu de a menţine lucrurile la un nivel „ipotetic".

— Depinde cât de scrupulos va fi examenul patologic care ar trebui să urmeze după aceea, am răspuns.

— Să presupunem că ar fi foarte scrupulos.

— În cazul ăsta, ar fi destul de greu, totuşi nu imposibil. Principala problemă ar fi să aduci victima pe acoperiş fără s-o vadă nimeni. Dacă nu dispui de o modalitate prin care s-o atragi să se întâlnească cu tine pe acoperiş sau dacă nu ştii dinainte că va merge acolo, ar trebui s-o transporţi personal. Şi dacă victima va fi conştientă pe durata drumului, va face un tărăboi cu totul nedorit. În plus, dacă se va lupta cu tine, vor exista dovezi – fragmente de piele sub unghiile ei, poate chiar un smoc de păr în pumnii ei încleştaţi, sau alte elemente nepotrivite cu un act voluntar. Iar victima se va lupta fără să mai ţină seama deloc de propria ei siguranţă, fără să mai ţină seama de dureri, aşa că şi pe tine ar exista destule dovezi ale unei încăierări. Când cineva îşi dă seama că luptă pentru propria lui viaţă, o va face într-un fel pe care nu ţi-l poţi închipui.

— N-ai putea să legi victima?

— Dacă legi pe cineva, rămân urme chiar dacă nu s-ar zbătea deloc.

— Ori victima s-ar zbătea...

— Păi tu n-ai face-o?

— Să ucizi înainte victima?

— Este posibil, dar riscant. Modificările din corp se instaurează rapid după moarte. Sângele se încheagă, temperatura scade, iar rezultatele impactului asupra unui corp mort nu sunt la fel precum cele asupra unui corp viu. Legistul ar putea detecta discrepanţele. În plus, există dovezile lăsate de adevărata cauză a morţii.

— Dacă ai aduce victima în stare de inconştienţă?

— Da, aşa aş proceda eu, însă dacă ar fi inconştientă, ar trebui s-o transporţi ca pe un corp inert şi să ştii că nu-i uşor să manevrezi şaptezeci sau o sută de kilograme de masă inertă. De asemenea, dacă ai folosit un narcotic ca s-o aduci în stare de inconştienţă, urmele lui pot fi descoperite în sânge după moarte.

— Dar alcoolul?

— Dacă victima ar bea suficient ca să-şi piardă cunoştinţa, ar fi excelent. Mulţi sinucigaşi beau înainte să apese pe trăgaci, aşa că n-ar fi nimic suspect în asta. Întrebarea este cum ai putea s-o determini să bea până cade sub masă?

Tatsu a încuviinţat din cap.

— Cei doi sinucigaşi despre care vorbesc aveau niveluri de alcool în sânge destul de mari pentru a determina pierderea cunoştinţei.

— S-ar putea să fie ceea ce crezi tu. Sau nu... Asta-i adevărata frumuseţe.

— O injecţie?

— Posibil, dar pentru a injecta destul alcool ca să aibă efectul ăsta, trebuie să laşi un semn de înţepătură evident. În plus, în sânge există alcool, dar în stomac nu apar reziduuri de să zicem, bere Asahi Super Dry? Atunci nu-i bine!

— Dar o înscenare? Poate o femeie, sau altcineva care să îndemne victima să bea mai mult decât este capabilă să ducă.

— Da, aşa ceva ar putea avea succes.

— Tu cum ai proceda?

— Ipotetic?

Tatsu m-a privit pătrunzător.

— Bineînţeles, a zis el.

— Ipotetic, aş încerca să ajung la ţintă seara târziu, când în jur ar fi numărul cel mai mic de oameni. Poate chiar în apartamentul victimei, dacă aş fi suficient de sigur că va fi singură acolo şi că eu aş avea o modalitate

infailibilă de acces nedetectabil. Aş purta o uniformă de om de serviciu, fiindcă nimeni nu-i bagă niciodată în seamă, aş folosi o armă paralizantă şi apoi aş pune victima într-un cărucior pentru transportul rufelor murdare, sau într-un container mare pe roţi pentru deşeuri, ceva care să nu atragă atenţia în clădirea respectivă. Anterior aş căptuşi containerul cu un material moale, pentru ca victima să nu sufere contuzii inexplicabile prin căderea de la înălţime. Cam la fiecare cincisprezece secunde, ar trebui să-i aplic un şoc paralizant ca să mă asigur că nu face gălăgie, dar asta n-ar fi dificil dacă în jur nu sunt alte persoane. Aş sui-o pe acoperiş, aş duce-o până la margine şi aş răsturna-o de acolo. Aşa aş proceda eu. Ipotetic.

— Dar ce ai crede, dacă ai găsi o bucăţică de plastic prinsă în brăţara ceasului victimei?

— Ce fel de plastic?

— Folie de plastic. Groasă. Dintre cele care se vând la sul, pentru protejarea mobilelor şi a altor bunuri mari.

Eram familiarizat cu unele dintre utilizările genului acela de plastic şi am reflectat câteva clipe.

— Este posibil ca asasinul tău să fi îmbătat victima. Să ignorăm însă aspectul ăsta pentru moment. După aceea, el o rulează în plastic, ca să nu se contamineze de la mediul din jur în timpul transportului. O duce pe acoperiş, prinde o latură a foliei şi o smuceşte puternic. Victima se rostogoleşte din sul şi zboară drept în aer. Foarte elegant.

— Numai dacă nu cumva ceasul i s-a agăţat în plastic.

— Nu-i imposibil. Însă dacă asta-i tot ce aţi găsit, nu înseamnă prea mare lucru.

— A mai existat de asemenea un martor ocular. Un băiat de la recepţia hotelului în care a murit una dintre victime. La ora trei dimineaţa, aceeaşi pe care legistul a stabilit-o ca oră a morţii, el a văzut un om de serviciu cu un cărucior mare care a intrat într-un ascensor. Exact scena pe care ai descris-o.

— Şi l-a descris pe omul tău?

— În amănunt. Pometul stâng afundat, din zilele petrecute cu Muay Thay. Cicatrice neobişnuite pe cealaltă parte a feţei, sub ochi – muşcăturile de câine, vindecate. „O faţă înspăimântătoare”, a zis el. Foarte corect.

— În hotelul acela nu era angajat niciun astfel de om de serviciu?

— Exact.

— Ce s-a întâmplat cu băiatul de la recepţie?

— A dispărut.

— Mort?

— Probabil.

— Asta-i tot ce ai?

Tatsu a ridicat din umeri.

— Plus alte două morţi similare, dar nu în Tokio. În ambele cazuri, membri ai familiilor unor parlamentari importanţi. A strâns pentru o clipă din maxilare, apoi s-a destins. Unul dintre ei a fost un copil.

— Un copil?

Strângere, destindere.

— Da. Un copil lipsit de trecut psiho-emoţional sau probleme la şcoală. Nicio dovadă de precursori sinucigaşi.

Cândva auzisem că Tatsu pierduse un fiu încă prunc. Am vrut să-l întreb despre asta, dar n-am făcut-o.

— Dacă morţile acelea au avut intenţia de a transmite mesaje ţintelor primare, am spus eu, atunci au fost destul de subtile. Dacă ţinta primară crede că au fost sinucideri, impactul asupra comportamentului său este zero.

Tatsu a aprobat din cap.

— Am avut ocazia să discut cu ambele ţinte primare. Ambele au negat că ar fi fost contactate de cineva care să le spună că n-au fost sinucideri. Ambele minţeau.

Tatsu se pricepea la aşa ceva şi aveam încredere în judecata lui.

— Mă surprinde că n-ai suspectat implicarea mea, i-am spus.

A tăcut o clipă, după care a zis:

— Poate că aş fi făcut-o, dar, deşi nu pretind că înţeleg cum faci ceea ce faci, te cunosc. Tu n-ai putea omorî un copil. Nu în felul acela.

— Ţi-am zis-o deja.

— Nu discut despre ce mi-ai zis tu. Discut despre ce ştiu.

M-am simţit straniu de recunoscător pentru mărturisirea aceea.

— În tot cazul, a urmat Tatsu, unele dintre mişcările tale, aşa cum au fost înregistrate de reţeaua de videocamere de securitate din Osaka, ţi-au asigurat un alibi.

Am înălţat sprâncenele.

— Videocamerele voastre sunt atât de bune, încât să mă urmărească pe mine, dar nu atât de bune, încât să detecteze pe cineva învelind oameni în plastic şi aruncându-i de pe acoperişuri?

— Aşa cum ţi-am spus, reţelele sunt departe de perfecţiune. Eu n-am niciun control asupra operării lor. M-a privit. Şi nu sunt singurul care le poate accesa.

Am sorbit ultimele picături de ceai şi i-am mai cerut chelneriţei apă fierbinte. Până la sosirea ei am rămas amândoi tăcuţi.

Am ridicat ceaşca delicată de porţelan şi l-am privit pe Tatsu.

— Spune-mi ceva, am zis.

— Da?

— Întrebările pe care mi le-ai pus... Tu cunoşti deja răspunsurile.

— Bineînţeles.

— Atunci de ce mi le-ai mai pus?

A strâns din umeri.

— Cred că avem de-a face cu un sociopat, capabil să ucidă în orice condiţii. Încerc să înţeleg cum operează o asemenea fiinţă.

— Prin intermediul meu?

Tatsu a aprobat scurt din cap.

— Mi s-a părut că abia spuseseşi că nu sunt modelul cuvenit.

Tonul vocii mi-a fost mai apăsat decât intenţionasem.

— Tu eşti persoana cea mai apropiată de o asemenea fiinţă, ceea ce te face ideal pentru a o vâna.

— Ce vrei să spui prin „a o vâna”?

— Individul este foarte precaut în toate acţiunile lui. Nu-i uşor de filat. Am unele piste, însă ele trebuie urmărite.

Am sorbit din ceai şi m-am gândit.

— Nu ştiu, am spus în cele din urmă.

— De ce?

— Eliminarea primului ins, cel cu afacerile-paravan, am înţeles-o ca fiind o mişcare strategică. Dar cel de acum, luptătorul cu câini, nu-i decât un muşchi. De ce nu-i ataci pe Yamaoto şi ceilalţi tipi de la vârf?

— Este greu de ajuns la „tipii de la vârf”, cum le spui tu. Prea mulţi bodyguarzi, prea multă securitate, prea multă vizibilitate. Iar Yamaoto în mod special şi-a întărit defensivele, poate, mă gândesc eu, temându-se că l-ai putea vâna chiar tu, astfel că este la fel de inaccesibil ca prim-ministrul. Şi chiar dacă s-ar putea ajunge la ei, în diversele facţiuni există mulţi alţii care aşteaptă să le ia locul. Sunt ca dinţii rechinului, ştii? Scoţi unul şi în spatele lui sunt zece şiruri care aşteaptă să umple gaura. La urma urmelor, nu-i prea greu să fii un „tip de la vârf”. Ce-ţi trebuie? Ceva isteţime politică. Capacitate de raţionalizare. Şi lăcomie. Nu-i un profil chiar aşa rar.

A sorbit din ceai şi a continuat:

— În plus, cel despre care-ţi vorbesc nu-i un pion banal. Este nemilos, capabil şi temut. Un ins neobişnuit, a cărui pierdere nu va fi neînsemnată pentru stăpânii lui.

— Bine, am spus. Şi ce-mi oferi, ţinând seama de faptul că nu am nicio obligaţie?

— Nu-ţi pot oferi bani. Şi chiar dacă aş avea, mă îndoiesc că ar fi pe măsura celor pe care i-ai primit anterior de la Yamaoto şi CIA.

Poate că încerca să-mi stârnească orgoliul prin cuvintele acelea. Le-am ignorat.

— Îmi pare rău că trebuie să fiu deschis, vechiul meu prieten, dar îmi ceri să-mi asum un risc tare al naibii. Ştii bine că simplul fapt că trebuie să acţionez în Tokio implică pericole pentru mine.

Tatsu m-a privit. Când a început să vorbească, tonul îi era măsurat, încrezător.

— Nu cred că unul ca tine consideră că riscurile din partea lui Yamaoto şi CIA s-ar limita exclusiv la Tokio.

Nu eram sigur unde voia să ajungă.

— Nu, dar acolo sunt riscurile cele mai mari.

— Ţi-am spus, de când l-ai întâlnit ultima dată Yamaoto s-a simţit obligat să ducă o existenţă mult mai protejată. Şi-a redus apariţiile politice, nu se mai antrenează la Kodokan şi călătoreşte doar înconjurat de bodyguarzi. Am înţeles că nu-i încântat de aceste restricţii, ba chiar le detestă. Mai mult ca orice, detestă cauza lor.

— Nu trebuie să-mi spui că Yamaoto are un motiv, am zis eu. Ştiu ce i-ar plăcea să-mi facă. Şi nu-i vorba doar despre afaceri. El este genul de individ care s-ar simţi umilit şi furios pentru că am ajutat să-i fie furat CD-ul acela şi nu mă va uita pentru asta.

— Aşa... şi? Nimic din toate astea nu te ţine treaz nopţile?

— Dacă aş îngădui ca asemenea rahaturi să mă ţină treaz nopţile, aş avea nişte cearcăne cât insula Sado. În plus, Yamaoto poate avea toate motivele pe care şi le doreşte, fiindcă eu n-o să-i ofer nicio oportunitate.

Tatsu a încuviinţat din cap.

— Sunt sigur de asta. Cel puţin nu deliberat. Dar, aşa cum am amintit, eu nu sunt singurul cu acces la reţeaua Juki Net.

L-am privit şi m-am întrebat dacă era vorba despre o ameninţare ascunsă. Tatsu este întotdeauna subtil.

— Ce vrei să spui?

— Doar atât: dacă eu te-am putut găsi, te va putea găsi şi Yamaoto. Nu uita că el nu-i singur în eforturile lui. Aşa cum ştii, şi CIA este doritoare să vă reîntâlniţi.

A mai sorbit puţin ceai.

— Dacă m-aş pune în locul tău, aş vedea două soluţii posibile. Prima dintre ele este să rămâi în Japonia, dar nu în Tokio, şi să încerci să revii la vechea ta existenţă. Asta-i probabil calea cea mai simplă, însă cea mai puţin sigură.

A sorbit iarăşi.

— A doua soluţie ar fi să părăseşti ţara şi să începi altundeva o viaţă nouă.

Asta-i calea mai grea, dar ţi-ar oferi probabil securitatea cea mai mare. În ambele cazuri, problema este că ai lăsa lucruri neterminate cu anumite grupări care-ţi vor răul, grupări care au acces în toată lumea şi au memorie lungă, iar tu nu vei avea aliaţi împotriva lor.

— N-am nevoie de aliaţi, am anunţat, însă replica mi s-a părut lamentabilă chiar şi mie.

— Dacă intenţionezi să părăseşti Japonia, ne putem despărţi ca prieteni, a zis Tatsu. Dar dacă nu mă pot bizui pe ajutorul tău azi, îmi va fi greu să te ajut mâine, când este posibil să ai tu însuţi nevoie de ajutor.

Nu putea fi mai direct de atât în afirmaţiile lui. Am căzut pe gânduri, întrebându-mă ce să fac. Să abandonez totul şi să dispar în Brazilia, chiar dacă nu-mi terminasem pregătirile? Poate... Detestam însă ideea de a lăsa căpeţele rămase neînnodate, ceva ce alţii ar fi putut înhăţa şi folosi pentru a mă căuta. Pentru că, în ciuda evidentului său interes de a sublinia ameninţările reprezentate de Yamaoto şi CIA, evaluarea lui Tatsu nu era chiar atât de îndepărtată de propria mea opinie.

Cealaltă posibilitate era de a executa acest ultim job şi de a scăpa de Tatsu, de a mi-l îndepărta din cârcă până terminam pregătirile. Nici ceea ce-mi oferea el la schimb nu era de lepădat. Tatsu avea acces la oameni şi locuri la care nu putea pătrunde nici chiar Harry cu talentele lui de hacker. Indiferent cum aş fi procedat în continuare, el avea să fie un contact al naibii de util.

Am rămas gândindu-mă aproape un minut. După aceea am spus:

— Ceva îmi spune că ai asupra ta un plic.

El a încuviinţat tăcut.

— Dă-mi-l, am zis.

Capitolul 8

Am examinat plicul în apartamentul meu. M-am aşezat la birou şi am întins hârtiile pe tăblia lui. Am subliniat pasaje. Am notat idei pe margini. Unele părţi le-am citit în ordine. Altele le-am sărit. Am încercat să desprind esenţa, forma generală.

Numele subiectului era Murakami Ryu. Dosarul era voluminos în privinţa trecutului, asupra căruia Tatsu mă informase deja, dar firav în privinţa detaliilor curente de care aveam nevoie pentru a mă apropia de o ţintă. Unde locuia? Unde lucra? Care-i erau obiceiurile, locurile preferate, rutinele? Ce prieteni avea? Toate acestea erau pete albe, sau prea vagi pentru a fi

imediat utile.

El nu era o fantomă, dar nu era niciun cetăţean obişnuit. Cetăţenii obişnuiţi au adrese, locuri de muncă, istoricul achitării taxelor, automobile înregistrate, fişe medicale. Lipsa acestor detalii despre Murakami era în sine o formă de informaţie. Care asigura un cadru, însă tot nu aveam o imagine.

E-n regulă. Începe cu cadrul.

Absenţa oricăror informaţii însemna că era un ins atent. Serios. Un realist. Un individ care nu-şi asuma riscuri, care era precaut în acţiuni, din partea căruia era de aşteptat să facă puţine greşeli.

Am răsfoit hârtiile. Până şi asociaţii lui cunoscuţi din lumea crimei organizate proveneau din multe familii. El nu deservea exclusiv pe unul dintre *yakuza gumi* cunoscuţi. Era un liber-profesionist, conectat la multe lumi, dar fără să facă parte din niciuna.

Ca mine.

Se părea că îi plăceau barurile cu animatoare. Fusese observat în câteva, de obicei localuri de lux, unde cheltuia pe seară echivalentul în yeni a douăzeci de mii de dolari.

Nu ca mine.

Cheltuitorii pe picior mare sunt ţinuţi minte. În activitatea mea, prudenţa înseamnă *să nu* fii ţinut minte. Dovadă de impulsivitate? Lipsă de disciplină? Poate. În acelaşi timp însă comportamentul lui nu avea niciun şablon, ci doar exista ca atare. Nu aveam nicio pistă pe care s-o urmăresc.

În dezmăţurile acelea periodice exista totuşi un element comun. Mi-am notat să reexaminez ideea respectivă, apoi am închis ochii şi am încercat să formez în minte tabloul general.

Luptele erau o temă comună, totuşi informaţiile lui Tatsu despre locurile, datele şi auspiciile sub care se ţineau evenimentele acelea clandestine erau firave.

Poliţia întrerupsese câteva lupte, de fiecare dată în alt loc. Faptul în sine că nişte poliţişti interveniseră însemna că nu fuseseră plătiţi să închidă ochii. Iar asta denota că organizatorii erau dispuşi să cumpere discreţia totală cu preţul unor întreruperi aleatorii. Ceea ce dovedea o judecată sănătoasă, dar şi lăcomie, poate.

Din punctul meu de vedere, nu era bine. Dacă ar fi existat mite, atunci ar fi existat şi scurgeri de informaţii pe care Tatsu le-ar fi descoperit.

Rămâi la lupte, am gândit încercând să vizualizez situaţia. *Luptele. Pentru individul ăsta*, *luptele nu sunt o meserie. El este un ucigaş. Pentru el*, *luptele sunt o distracţie.*

Care ar fi fost câştigurile? Cu cât ar trebui să plăteşti doi oameni să intre pe ring, când ambii ştiu că este posibil ca numai unul să iasă viu la sfârşit?

Câţi spectatori ar fi fost? Cât ar fi fost ei dispuşi să plătească pentru a vedea doi bărbaţi luptându-se pe viaţă şi pe moarte? Cât ar fi pariat? Care ar fi fost cota reţinută de casă?

Spectatorii nu puteau fi prea mulţi, fiindcă în caz contrar s-ar fi răspândit zvonul şi ar fi existat posibilitatea apariţiei poliţiei.

Entuziaşti. Dedicaţi. Poate cincizeci de inşi. Biletul de intrare ar fi fost o sută-două sute de mii de yeni. Pariurile ar fi fost la liber. O grămadă de bani ar fi trecut dintr-o mână în alta.

M-am lăsat pe spate în scaunul Aeron, am încrucişat degetele la ceafă şi am închis ochii. Îi plăteşti învingătorului echivalentul în yeni a douăzeci de mii de dolari. Învinsul se alege cu două mii pentru eforturile lui, dacă supravieţuieşte. Dacă nu, cei două mii de dolari ajung la echipa care scapă de cadavru. Costuri generale minime. Casa încasează în jur de optzeci de mii. Deloc rău pentru o seară.

Lui Murakami îi plăcea să se bată. Ce dracu', Pride nu era îndeajuns pentru el, ci avea nevoie de mai mult. Şi nu era vorba despre bani, fiindcă Pride, cu promoţiile şi sistemul pay-per-view, ar fi plătit mult mai mult, atât învingătorilor, cât şi învinşilor.

Nu, pentru el nu banii contau, ci aţâţarea. Apropierea de moarte. Euforia pe care o poţi obţine doar când omori pe cineva care face tot ce-i stă în putere pentru a te ucide.

Cunosc senzaţia. Mă fascinează şi în acelaşi timp îmi repugnă. Ea cauzează dependenţă la foarte puţini indivizi, care în majoritate pot rămâne fideli propriului lor caracter numai sub forma celor mai duri dintre mercenarii duri.

Oamenii aceştia trăiesc ca să ucidă. Pentru ei, ucisul este unica realitate.

Cunoscusem un asemenea om. Fratele meu de sânge, Jake „Nebunu'.

Îmi aminteam cum se comporta el după ce revenea dintr-o misiune. Era surescitat, nu doar ca dispoziţie, ci întregul metabolism îi era amplificat şi zbârnâia. Puteai vedea aerul tremurând de căldură în jurul lui. Acelea erau unicele momente când era vorbăreţ. Atunci povestea cum decursese misiunea, cu ochi injectaţi, cu gura fixată într-un rânjet dement.

Atunci arăta trofee. Scalpuri şi urechi. Trofeele acelea anunţau: *Ei sunt morţi*! *Eu sunt viu*!

În Saigon, le făcea cinste la toţi cu bere. Închiria târfe. Dădea petreceri. Avea nevoie de un grup care să sărbătorească alături de el. *Eu sunt viu*! *Ei sunt morţi şi eu sunt viu*, *să dea dracii*!

M-am lăsat cu scaunul în faţă şi am apăsat palmele pe tăblia biroului. Am deschis ochii.

Notele de plată din baruri.

Tocmai ai ucis şi ai supravieţuit. Vrei să sărbătoreşti. Ai fost plătit cu cash. Poţi sărbători.

Părea valabil. Era prima rază de cunoaştere a individului ăsta din depărtare, de prindere a firelor de care aveam nevoie pentru a mă apropia de el.

El iubea luptele. Era dependent de euforia pe care i-o stârneau. În acelaşi timp însă era un tip serios. Un profesionist.

Să pornesc în sens invers. Trebuia să se antreneze. Şi nu doar cu abonament lunar într-o *dojo* de cartier, alături de luptători de weekend. Nici într-un loc serios, aşa cum era clubul Kodokan, unde *judoka* din poliţie se antrenau zilnic pentru a se menţine în formă. El avea nevoie de ceva mai intens.

Dacă găseşti locul acela, l-ai găsit şi pe el.

Am ieşit din casă şi am pornit în plimbare în lungul râului Okawa. Barje masive pentru transportul gunoaielor pluteau adormite pe apa verzuie. Lilieci cădeau în picaj în jurul meu, urmărind insecte. Doi puşti cocoţaţi pe un dig din beton întinseseră undiţe, sperând să pescuiască Dumnezeu-ştia-ce din lichidul tulbure de sub ei.

Am ajuns la un telefon public şi am folosit numărul primit de la Tatsu.

El a răspuns după primul apel.

— Putem vorbi? l-am întrebat.

— Da.

— Omul nostru se antrenează pentru lupte. N-o face însă într-o *dojo* obişnuit.

— Bănuiesc că ai dreptate.

— Ai informaţii în privinţa asta?

— Nimic care să nu existe deja în plic.

— Bun. Uite ce căutăm. Un loc mic, în jur de trei sute de metri pătraţi. Nu într-un cartier de lux, dar nici în mahala. Discret. Fără publicitate. Clienţi duri. Din crima organizată, genul de motocicliști, gorile de localuri. Indivizi cu cazier. Cu trecut violent. Ai auzit vreodată de un loc ca ăsta?

— Nu, dar ştiu unde să mă interesez.

— Cât durează?

— O zi. Poate mai puţin.

— Pune tot ce găseşti pe avizierul electronic şi după aceea trimite-mi un mesaj.

— În regulă.

Am închis.

•••

Mesajul a sosit a doua zi dimineaţă. M-am dus la un internet café din

Umeda şi am intrat pe avizierul electronic. Tatsu îmi lăsase acolo trei informaţii. Prima era o adresă: Asakusa 2-chome, numărul 14. A doua era că la adresa aceea fusese zărit un bărbat care corespundea descrierii memorabile a lui Murakami. A treia informaţie era că Ishihara se numărase printre giranţii sălii *dojo* de acolo. Prima informaţie mi-a spus unde să merg. A doua mi-a spus că merita s-o fac. A treia mi-a oferit o idee despre cum să intru.

I-am trimis un mesaj lui Harry, întrebându-l dacă putea verifica dacă fostul meu partener de ridicare a greutăţilor dăduse vreun telefon sau primise vreun telefon care să fi fost procesat de antena cea mai apropiată de adresa din Asakusa. Bazându-mă pe informaţia de la Tatsu, mă aşteptam ca răspunsul să fie afirmativ. În cazul acela, s-ar fi confirmat că Ishihara se antrenase în *dojo* respectivă şi era cunoscut, astfel că-i puteam utiliza numele ca introducere. L-am mai întrebat pe Harry dacă fusese contactat recent de vreun reprezentant al guvernului american. Am încărcat mesajul pe avizierul nostru electronic, după care l-am anunţat pe pager.

După o oră, Harry mi-a răspuns tot pe pager. Am deschis avizierul electronic şi i-am găsit răspunsurile. Nu fusese vizitat de niciun american, iar vestea aceea era urmată de un smiley fericit. Iar Ishihara avusese mai multe convorbiri telefonice preluate de antena Asakusa 2-chome. Puteam începe treaba.

I-am expediat un mesaj lui Tatsu, anunţându-l că voi vizita *dojo* şi-l voi anunţa ce găsisem. I-am spus că aveam nevoie de el să-i confere credibilitate lui Arai Katsuhiko, identitatea pe care o folosisem în clubul lui Ishihara. Arai-san trebuia să fie din provincie, ceea ce ar fi explicat de ce nu avea contacte locale. Ar fi fost o bonificaţie dacă Tatsu putea aranja o şedere în închisoare în provincie, de exemplu pentru agresiune. Ideale ar fi fost nişte angajări fictive la companii locale – ceva necalificat, dar care să nu se fi aflat sub controlul direct al mafiei. Oricine ar fi vrut să mă verifice şi eram convins că, dacă lucrurile se desfăşurau aşa cum speram, cineva urma s-o facă, ar fi găsit povestea simplă a unui bărbat care dorea să lase în urmă un trecut de eşecuri, care venise în oraşul cel mare pentru a scăpa de amintiri dureroase, poate pentru a încerca să ia viaţa de la început.

Am prins un tren expres de seară şi am ajuns în gara Tokio aproape de miezul nopţii. De data asta am tras la hotelul Imperial din Hibiya, alt stabiliment central lipsit de dotările şi eleganţa din să zicem, Seiyu Ginza, Chinzanso sau Marunouchi Four Seasons, pe care le compensa însă prin mărime, anonimat şi numărul mare de intrări şi ieşiri. Imperialul era de asemenea ultimul hotel în care fusesem cu Midori, însă l-am ales din considerente de securitate, nu de sentimentalism.

În dimineaţa următoare am intrat pe avizierul electronic. Tatsu îmi asigurase identitatea dorită şi anexase detaliile unui seif operat cu monede din gara Tokio, din care puteam lua actul de identitate relevant. Am memorat mesajul electronic, apoi l-am şters.

Am efectuat o RDU care cuprindea gara Tokio, de unde am luat documentele ce-mi puteau fi necesare, apoi am intrat în staţia Toranomon de pe Ginza, cea mai veche linie de metrou din oraş. De acolo am luat trenul spre Asakusa. Aflată în nord-estul oraşului, Asakusa face parte din resturile lui *shitamachi*, centrul, „oraşul de jos" din vechiul Tokio.

Asakusa 2-chome se găsea la nord-vest de staţie, aşa că m-am apropiat de ea prin Sensoji, complexul templului Asakusa. Am intrat prin Kaminarimon, Poarta Tunetului, despre care se spune că o proteja pe Kannon, zeiţa iertării, căreia îi este dedicat templul. Părinţii mă duseseră aici pe când aveam cinci ani şi felinarul din hârtie roşie înalt de trei metri de la poartă este una dintre primele mele amintiri. Mama insistase să stăm la coadă ca să cumpărăm *kaminari okoshi*, snackul definitoriu pentru Asakusa, din magazinul Tokiwado, unde se afirmă că sunt cele mai bune pişcoturi. Tata se plânsese că trebuia să aşteptăm pentru asemenea prostii turistice, dar ea îl ignorase. Pişcoturile mi se păruseră minunate – crocante şi dulci –, iar mama râsese în timp ce le mâncasem şi mă întrebase: „*Oichi*, *ne*? *Oichi*, ne?" „Nu-s grozave? Nu-s grozave?" până când tata cedase nervos şi plecase.

M-am oprit înaintea templului Sensoji şi am privit în urmă, spre complex. În jurul meu se învolbura agitaţia generală de turişti incitaţi, vânzători care-i băteau la cap pe potenţialii cumpărători „*Hai*, *irasshiae*! *Hai*, *dozo*!" şi elevi de şcoală care ţipau asediaţi de nenumăraţii porumbei stabiliţi în complex. Cineva agita o cutie pentru răvaşe *omikuji*, plină cu monede de o sută de yeni puse acolo cu speranţa de veşti bune. Fumul de tămâie din uriaşul *okoro* din bronz a plutit pe lângă mine, simultan dulce şi înţepător în aerul răcoros. Pâlcuri de oameni stăteau în jurul lui, vânturând fumul peste acele părţi ale corpurilor pe care sperau să le vindece cu presupusele lui proprietăţi magice. Un bătrân cu şapcă de pescar adunase un vălătuc mare de fum între picioare şi râdea încântat. Un ghid încerca să-şi aranjeze grupul pentru o fotografie, dar valurile de trecători ocultau întruna obiectivul aparatului. În tot vacarmul acela uriaşa Poartă Hozomon era tăcută, meditativă şi demnă, deprinsă de decenii cu hărmălaia turiştilor, foiala fotografilor şi găinaţul care i se acumulase pe streşini precum ceara din lumânările de sacrificiu.

M-am îndreptat spre vest. Gălăgia s-a diminuat, înlocuită de o linişte stranie şi deprimantă, care atârna aici aidoma fumului. Se părea că dincolo de activitatea din Sensoji alimentată de turişti, Asakusa fusese grav afectată

de declinul de un deceniu al Japoniei.

Am mers, privind mereu în stânga şi în dreapta, examinându-mi împrejurimile. În dreapta mea parcul de distracţii Hanayashiki era posac, cu roata Ferris pustie, învârtindu-se prosteşte pe fundalul cerului precum cenuşa. Esplanada care se întindea în continuare era ocupată în majoritate de porumbei rătăciţi aici de la complexul templului din apropiere şi ocazionalele lor fâlfâituri din aripi năşteau ecouri în tăcerea din jur. Ici-colo, pâlcuri mici de homeless fumau chiştoace recuperate de pe jos. Un poştaş a luat câteva plicuri dintr-o cutie poştală şi s-a grăbit mai departe, parcă vag temător să nu se molipsească de boala necunoscută care decimase locuitorii zonei. Proprietarul unei cafenele se întrezărea micuţ în fundul localului său, aşteptând clienţi ce dispăruseră de mult. Până şi saloanele de *pachinko* erau goale şi muzica artificial voioasă răsuna bizară şi ironică prin uşile lor.

Am cotit în capătul străzii pe care o căutam. Un puşti japonez voinic, cu ţeasta rasă şi ochii ascunşi de ochelari de soare, se rezema de perete. L-am identificat ca fiind o santinelă. Bineînţeles, în capătul opus al străzii se afla geamănul lui.

Am trecut de el şi, după câţiva paşi, am întors capul într-o doară şi l-am privit. Se uita după mine şi vorbea într-un aparat de radio. Era o stradă liniştită, iar eu nu semănăm cu pensionarii din cartier. Discuţia radio părea o rutină: vine cineva, nu ştiu cine este.

Mi-am continuat drumul, până am găsit adresa: o clădire banală cu etaj, cu faţada din ciment. Uşa veche era din metal gros. De-a curmezişul ei se vedeau trei rânduri de bolţuri orizontale mari, ataşate probabil unor bare de ranforsare pe interior. Bolţurile anunţau răspicat: *Nu primim vizitatori*.

Am privit în jur. Vizavi era o baracă din tablă ondulată albastră, dărăpănată, cu ferestrele năruite spre interior ca ochii afundaţi în orbite ai unui cadavru. În dreapta era o mică spălătorie de rufe cu automate acţionate de monede, ale cărei trei maşini de spălat şi trei uscătoare erau aranjate faţă în faţă pe două rânduri precise, parcă aşteptând să fie demontate şi ridicate de acolo. Pereţii erau îngălbeniţi şi decoraţi cu postere jupuite. Podeaua era acoperită cu dâre de detergent şi mucuri de ţigări. Un automat atârna pe un perete; alături de el, anunţul că pachetul de detergent costa 50 de yeni se adresa unor clienţi ce deveniseră probabil de mult fantome.

În dreapta uşii clădirii se găsea un buton mic şi negru, afundat în cărămida de culoarea noroiului. L-am apăsat şi am aşteptat.

O fantă s-a deschis la nivelul capului meu. Doi ochi m-au privit de cealaltă parte a unei plase din sârmă. Erau uşor injectaţi. M-au studiat în tăcere.

— Am venit să mă antrenez, am rostit în japoneză.

A trecut o secundă.

— Aici nu se fac antrenamente, a sosit răspunsul.

— Am patru *dan* în judo. Sala voastră mi-a fost recomandată de un prieten.

Am rostit numele lui Ishihara.

Ochii dinapoia fantei s-au mijit. Fanta s-a închis. Am aşteptat. A trecut un minut, apoi alte cinci minute. Fanta s-a redeschis.

— Când ţi-a recomandat Ishihara-san clubul acesta? a întrebat proprietarul altei perechi de ochi.

— Acum o lună.

— Ţi-a trebuit mult să vii.

Am strâns din umeri.

— N-am fost în oraş.

Ochii m-au privit atenţi.

— Ce mai face Ishihara-san?

— Ultima dată când l-am văzut, era bine.

— Când a fost asta?

— Acum o lună.

— Cum te numeşti?

— Arai Katsuhiko.

Ochii n-au clipit.

— Ishihara-san n-a menţionat niciodată numele tău.

— Trebuia s-o fi făcut?

Ochii n-au clipit nici acum.

— Clubul nostru are un obicei. Dacă un membru pomeneşte despre club cuiva care nu-i membru, atunci pomeneşte şi clubului despre omul acela.

N-am clipit nici eu.

— Nu vă cunosc obiceiurile. Ishihara-san mi-a spus că ăsta ar fi locul potrivit pentru mine. Pot sau nu să mă antrenez aici?

Ochii au coborât spre geanta de sport pe care o purtam.

— Vrei să te antrenezi acum?

— De-aia am venit.

Fanta s-a închis iarăşi. După un moment, uşa s-a deschis.

Înapoia ei era o anticameră mică. Construcţie din bolţari de beton. Vopsea gri, care se cojea. Proprietarul ochilor m-a studiat din cap până în picioare. N-a părut impresionat. Eu nu impresionez niciodată pe nimeni.

— Te poţi antrena, a spus el.

Era desculţ, purta şort şi tricou. Am apreciat că avea 1,80 m şi optzeci de kilograme. Cu tendinţă spre corpolenţă. Păr înspicat, tuns periuţă; avea în jur de şaizeci de ani. Trecuse de ceea ce simţeam că fusese un apogeu formidabil, totuşi rămânea un tip cu aspect dur, care nu făcea pe fanfaronul.

— *Sore wa yokatta*, am răspuns. „Bine”.

Înapoia lui, în dreapta, se găsea un ins mai scund, sârmos, cu tenul foarte oacheş pentru un japonez şi cu ţeasta rasă la nivelul unor tuleie negre scurte. Am recunoscut ochii injectaţi care mă priviseră iniţial dinapoia sârmei. Deşi era mai slăbuţ decât vârstnicul, radia ceva intens şi imprevizibil.

Luptătorii micuţi pot fi periculoşi. Deoarece nu s-au putut baza niciodată pe mărime pentru a intimida, au trebuit să înveţe să se bată în schimb. Ştiu asta deoarece, înainte de a mă înrola în armată, am fost unul dintre ei.

Anticamera era adiacentă cu o sală dreptunghiulară, cam şase metri pe nouă. Mirosea a transpiraţie stătută. Sala era dominată de o saltea *tatami* de judo, folosită de vreo şase indivizi musculoşi pentru un fel de *randori*, adică antrenamentul cu partener. Purtau şorturi şi tricouri, nu *judogi*, la fel ca bărbatul care deschisese uşa. Într-un colţ al saltelei, cineva exersa lovituri cu cotul şi genunchiul din săritură asupra unui manechin în formă de om răstignit. Capul, gâtul şi pieptul manechinului erau practic mumificate de ranforsările făcute cu bandă adezivă.

În alt colţ, doi saci grei atârnau suspendaţi de lanţuri groase, prinse de grinzile expuse. Erau saci mari, de minimum şaptezeci de kilograme. De mărimea unui om. La ele lucrau doi tipi cu cefe groase şi tunsori *punch perm* în stil *yakuza*, fără mănuşi şi fără bandaje protectoare, ale căror lovituri nu erau iuţi, însă erau puternice, şi bufnetele încheieturilor falangelor pe pielea sacilor reverberau în spaţiul închis.

Lipsa bandajelor protectoare pentru încheieturi şi degete mi-a atras atenţia. Boxerii poartă astfel de bandaje pentru a-şi proteja mâinile, însă devii dependent de ele şi după aceea nu mai ştii cu ce forţă să loveşti în absenţa lor. Până şi Mike Tyson şi-a fracturat odată mâna, când a lovit pe cineva cu pumnii goi într-o încăierare într-un bar. Într-o luptă reală, dacă îţi rupi mâna, ai pierdut lupta. Dacă lupţi pentru viaţa ta, ţi-ai pierdut-o şi pe aceea.

N-am văzut de asemenea niciun *judogi.* Şi asta era interesant, mai ales în Japonia iubitoare de tradiţie. Puriştii vor spune că antrenamentul în *judogi* este mai realist, fiindcă, la urma urmelor, oamenii luptă rareori dezbrăcaţi. Totuşi vestimentaţia modernă – tricoul, de exemplu – aduce mai degrabă cu un trup gol, decât *gi*-ul ranforsat, cu centură. De aceea, antrenamentele desfăşurate exclusiv în *gi*, deşi tradiţionale, nu sunt neapărat culmea realismului.

Toate semnele acestea denotau că aveam de-a face cu oameni serioşi.

— Te poţi schimba în vestiar, mi-a spus individul cu păr înspicat. Încălzeşte-te şi poţi face nişte *randori.* O să vedem de ce Ishihara-san s-a

gândit că ăsta ar fi un loc bun pentru tine.

Am încuviinţat din cap şi am pornit spre vestiar. Era un spaţiu umed, cu pardoseala acoperită de o mochetă gri-murdar. Cele şase dulăpioare din metal ponosit erau dispuse de o parte şi cealaltă a unei uşi care dădea spre exterior, cu aspect solid şi lacăt cu cifru. M-am schimbat în pantaloni de bumbac pentru judo şi tricou, lăsând chimonoul în geantă. Mai bine să fiu precum cei din jur.

Am revenit în sala principală şi am făcut mişcări de stretching. Nimeni n-a părut să mă bage în seamă... cu excepţia tipului oacheş, care m-a privit pe tot timpul încălzirii.

După vreo cincisprezece minute, el s-a apropiat de mine.

— *Randori*? m-a întrebat pe un ton care era mai degrabă o provocare decât o invitaţie.

Am încuviinţat din cap, ferindu-mi ochii de privirea lui sfredelitoare. În mintea mea, înfruntarea noastră începuse deja şi prefer ca oponenţii să mă subestimeze.

L-am urmat în centrul saltelei, uşor sfios, uşor intimidat.

Ne-am dat ocol unul altuia, căutându-ne reciproc breşele. Cu coada ochiului am văzut că ceilalţi din sală se opriseră din antrenamente şi priveau.

I-am agăţat braţul drept cu braţul meu stâng şi m-am strecurat pe sub el pentru o eschivă joasă, o mişcare simplă şi eficientă pe care o învăţasem în zilele de liceu, când făcusem lupte libere în America. Era însă iute: şi-a coborât braţul, s-a ghemuit şi s-a rotit în sensul acelor de ceasornic, îndepărtându-se de mine. Am comutat imediat atacul spre partea lui stângă, dar a parat elegant şi acolo. Nicio problemă. Fentam, testându-i apărările, fără să-i arăt deocamdată ce puteam face.

M-am retras din modul de atac şi am dat să-mi îndrept spinarea. În clipa aceea i-am văzut şoldurile rotindu-se şi am întrezărit o ceaţă spre tâmpla mea dreaptă. Un croşeu de stânga. *Uau*! Mi-am repezit dreapta în breşă şi am eschivat, plecând capul înainte. Croşeul mi-a atins ceafa, apoi s-a retras instantaneu.

Am făcut un pas scurt înapoi.

— *Kore ga randori nanoka*? *Bokushingu janaika*? l-am întrebat. „Facem *randori* sau boxăm?"

M-am străduit să par mai îngrijorat decât eram de fapt. Făcusem ceva box la viaţa mea. Şi nu întotdeauna cu mănuşi.

— Aşa facem noi *randori* aici, a rânjit el.

— Fără reguli? am întrebat, simulând îngrijorarea. Nu sunt sigur că-mi place.

— Dacă nu-ţi place, nu te-antrenezi aici, *judoyaro*, a zis el şi am auzit pe cineva râzând.

Am privit în jur, ca şi cum aş fi fost nesigur, dar de fapt fusese o simplă verificare de rutină a sălii. Adrenalina cauzează vederea de tip tunel. Experienţa şi dorinţa de supravieţuire ameliorează fenomenul. Chipurile din jurul *tatami* radiau amuzament, nu pericol.

— Nu prea sunt obişnuit cu aşa ceva, am spus eu.

— Atunci ieşi dracu' de pe *tatami*! a scuipat el.

M-am uitat iarăşi în jurul sălii. Nu părea o capcană. Dacă ar fi fost, n-ar fi stat să se lupte cu mine pe rând, ca nişte cavaleri.

— Bine, am încuviinţat strâmbându-mă puţin ca să par ca un tip moale care se străduieşte să joace rolul unui dur; mă prefăceam victima mândriei idioate. O să facem ca la voi.

Ne-am dat din nou ocol şi i-am studiat fentele. Prefera să stea cu piciorul drept în faţă şi ritmul loviturilor era regulat – o slăbiciune pe care probabil şi-o compensase mereu prin iuţeală.

Îi plăceau loviturile de picior la nivel jos. Piciorul drept proptit bine în faţă, lovitură circulară cu stângul, revenire la postura defensivă. Am încasat două asemenea şocuri în coapsa dreaptă. Au durut, dar erau lipsite de importanţă.

Piciorul drept a înaintat din nou. Când s-a aflat la câţiva milimetri deasupra *tatami*-ului şi oacheşul era pe punctul de a-l aşeza complet, m-am năpustit spre el, i-am prins gâtul prin spate cu braţul drept şi am dus iute mâna stângă imediat înapoia gleznei lui drepte. I-am folosit gâtul ca să-mi susţin greutatea, trăgându-l de cap în jos şi distrugându-i echilibrul. Am trecut prin el, cu cotul deschizând drum la nivelul pieptului. Glezna îi era blocată şi corpul nu mai avea unde să se ducă decât spre spate, pe *tatami.*

N-am dat drumul gleznei când a căzut, ci am smucit-o în sus şi am rotit-o în sensul acelor de ceasornic, astfel încât am aterizat cu faţa în aceeaşi direcţie ca el. Îi călăream piciorul şi-i ţineam glezna în faţa mea. Din aceeaşi mişcare, i-am prins-o în bicepsul drept, am cuprins cu degetele mâinii mele stângi degetele lui de la picior şi am apăsat în direcţia opusă. Glezna s-a rupt cu pocnetul unei lovituri de ciocan pe un lemn de esenţă tare. Laba piciorului s-a arcuit nefiresc spre dreapta. Tendoanele şi ligamentele s-au smuls.

Oacheşul a zbierat ascuţit şi a încercat să-şi folosească celălalt picior pentru a mă îndepărta, însă loviturile îi erau slabe. Sistemul nervos îi era supra-încărcat de durere.

M-am ridicat şi m-am întors cu faţa la el. Chipul îi era acoperit de sudoare unsuroasă şi se înverzise într-un fel care anunţa că era gata să vomite. Îşi

ţinea genunchiul piciorului distrus şi se uita cu ochi holbaţi la laba care-i atârna din capăt. A icnit, inspirând adânc, după care a urlat prelung.

Rănile gleznelor dor. Ştiu asta. Am văzut picioare pierdute din cauza minelor terestre.

Oacheşul a tras din nou aer în piept şi a zbierat iarăşi. Dacă am fi fost singuri, i-aş fi rupt gâtul numai ca să-l fac să tacă. M-am uitat prin sală, întrebându-mă dacă voi avea necazuri din partea tovarăşilor lui.

Unul dintre ei, un tip înalt şi cu picioare lungi, cu fizic de Adonis şi păr oxigenat tuns scurt, a pornit spre mine, strigând:

— *Oi*! „Hei!"

Cel cu păr înspicat i-a tăiat calea.

— *Ii kara*, *ii kara*, a spus el şi l-a împins înapoi. „Ajunge".

Adonis s-a retras, dar a continuat să mă fixeze cu o privire ostilă.

„Păr-înspicat" s-a întors şi a venit spre mine. Chipul îi purta o expresie de amuzament vag, care nu era tocmai un zâmbet.

— Data viitoare, foloseşte-ţi mai bine controlul când ameninţi cu luxarea articulaţiei, a rostit el pe un ton sec.

Oacheşul se zvârcolea. Adonis şi alţi doi s-au dus să-l ajute. Am strâns din umeri.

— Aşa aş fi făcut, dar el mi-a spus „fără reguli".

— I-adevărat. A fost probabil ultimul care-ţi va mai sugera aşa ceva.

M-am uitat la el.

— Îmi place locul ăsta. Păreţi nişte tipi serioşi.

— Suntem serioşi.

— Pot să mă antrenez aici?

— În fiecare seară între orele patru şi opt. Poţi să vii şi în majoritatea dimineţilor, de la opt la douăsprezece. Se plăteşte o taxă, dar despre asta putem vorbi altă dată.

— Tu eşti managerul?

Mi-a zâmbit.

— Aşa ceva.

— Eu sunt Arai, am rostit şi am făcut o plecăciune scurtă.

Cineva a adus o targă. Oacheşul scrâşnea din dinţi şi scâncea. Cineva l-a admonestat:

— *Urusei na*! *Gaman shiro*! „Taci din gură! Suportă durerea!"

— Washio, a zis „Păr-înspicat" răspunzându-mi la plecăciune. Şi, apropo, ştiai că Ishihara-san a murit recent?

L-am privit fix.

— Nu, n-am ştiut.

A încuviinţat din cap.

— Un accident în clubul lui de fitness.

— Îmi pare rău s-aud asta. Clubul acela mai este deschis?

— Acum îl conduc asociaţii lui.

— Asta-i bine. Deşi am impresia că de-acum încolo voi petrece oricum mai mult timp aici.

„Păr-înspicat" a zâmbit larg.

— *Yoroshiku.* „Abia aştept".

— *Yoroshiku.*

Am mai rămas încă două ore în sală. La răstimpuri, Adonis îmi arunca priviri ucigaşe, însă altfel s-a păstrat la distanţă. Murakami n-a apărut.

Întrebările lui Washio despre moartea lui Ishihara n-au fost nici surprinzătoare, nici prea neliniştitoare. Moartea halterofilului păruse un accident. Chiar dacă ei se întrebau asupra adevărului, nu aveau mai multe motive să mă suspecteze pe mine decât pe oricare altul care se antrenase acolo.

Bineînţeles, dacă aş mai fi fost întrebat despre subiectul acela, şi dacă întrebările ar fi fost pertinente, era posibil să-mi schimb părerea.

Am venit la club a doua şi a treia zi, totuşi n-am văzut niciun semn. Pentru mine era perfect. Mă simţeam bine să fiu din nou în Tokio şi m-am gândit că-mi puteam îngădui câteva zile aici, dacă eram la fel de precaut. În plus, este minunat să te poţi antrena când lucrezi pentru un job. Nu-i chiar o existenţă de instructor de gimnastică aerobică, însă oricum nu se compară cu filajele în care stai toată noaptea într-o dubă, bei cafea rece şi urinezi într-un recipient din plastic.

În ziua a patra am venit seara. Trei şedinţe consecutive în acelaşi loc şi la aceeaşi oră depăşeau capacitatea de acceptare a sistemului meu nervos paranoic. Am fost surprins să văd multe dintre aceleaşi feţe. Unii dintre tipii ăştia se antrenau de două ori pe zi. M-am întrebat cum îşi câştigau existenţa. Probabil comiteau infracţiuni. Erau propriii lor şefi. Aveau program de muncă flexibil.

L-am salutat pe Washio şi pe câţiva dintre ceilalţi pe care ajunsesem să-i cunosc, apoi m-am dezbrăcat în vestiar. Unul din sacii grei era liber şi am început să lucrez combinaţii de genunchi şi coate. Serii de atacuri de câte un minut, apoi pauză de treizeci de secunde. Foloseam un ceas mic de pe perete ca să mă cronometrez.

Viteza şi forţa continuau să-mi fie bune. Rezistenţa, la fel. Timpii de recuperare nu mai sunt ca altă dată, însă pare să ajute un regim constant de aminoacizi lichizi pentru muşchi, glucozamină pentru articulaţii şi Cognamine pentru reflexe.

Într-o perioadă de repaus, i-am simţit pe ceilalţi oprindu-se din

antrenamente şi le-am simţit atenţia îndreptându-se altundeva. Atmosfera din sală s-a schimbat.

M-am întors şi am zărit un bărbat în costum bleumarin la două rânduri care nu-i venea bine. Avea revere late şi umeri exagerat de vătuiţi. Genul de costum despre care se presupune că transmite trufia, chiar dacă stai nemişcat. Bărbatul era flancat de doi tipi mătăhăloşi, îmbrăcaţi mai puţin protocolar, cu tunsori *punch perm* în stil *yakuza.* După statura şi ţinuta lor, am presupus că erau bodyguarzi.

Probabil că tocmai intraseră. Cel în costum vorbea cu Washio, care era extrem de atent şi cumva stânjenitor de supus.

Am privit în continuare şi am observat că şi alţii se comportau la fel. Nou-venitul nu putea să aibă mai mult de 1,73 m, dar gâtul îi era masiv şi am apreciat că avea optzeci şi cinci-nouăzeci de kilograme. Urechile îi erau mase deformate de ţesut cicatrizat şi răsfrânt, care ar fi ieşit în evidenţă chiar şi în Japonia, unde astfel de cicatrice sunt uzuale printre *judoka* şi *kendoka.*

Washio indica diverşi bărbaţi care se antrenau şi nou-sositul aproba din cap. Părea un fel de actualizare de informaţii.

Pauza de treizeci de secunde luase sfârşit. Am revenit cu atenţia la sac. Cotul stâng. Upercutul drept. Genunchiul stâng. Din nou.

Când seria de un minut s-a terminat, m-am uitat în jur. Washio şi bărbatul în costum veneau spre mine. Bodyguarzii rămăseseră lângă uşă.

— *Oi*, Arai, a strigat Washio când ajunseseră la vreo doi metri. *Chotto mate*. „Stai un pic".

Am ridicat un prosop de jos şi mi-am şters faţa. Ei s-au apropiat şi Washio l-a indicat pe bărbat.

— Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu cineva, a spus el. Unul dintre finanţatorii acestei *dojo.*

Ştiam deja cine era. Exact ca în informarea lui Tatsu, avea pometele stâng turtit, iar celălalt etala o fisură de mărimea unei mingi de golf, cu margini zdrenţuite. Mi-am închipuit un câine muşcându-l de locul acela şi continuând să ţină colţii încleştaţi, deşi el împingea animalul în lături.

Ceva îmi spunea că animalul ieşise mai prost din înfruntarea aceea.

Am simţit cum mi se zbârlesc firele de păr de pe ceafă şi un val de adrenalină mi s-a năpustit prin vene. Reacţia mea de tipul „luptă sau fugi" este perfect acordată, iar prezenţa bărbatului acesta o declanşase prompt.

— *Arai desu,* am rostit eu şi am făcut o plecăciune scurtă.

— *Murakami da*, a replicat el încuviinţând din cap. Glasul nu-i era mai mult decât un mârâit. Washio mi-a spus că eşti bun.

Părea că se îndoieşte.

Am strâns din umeri.

— Mâine seară este o luptă, a continuat el. Din când în când, organizăm lupte din astea. Majoritatea spectatorilor plătesc o sută de mii de yeni, dar membrii *dojo*-ului pot intra gratuit. Te interesează?

O sută de mii de yeni – apreciasem destul de corect factorul economic al acestor evenimente. Iar dacă Murakami nu ezitase să mă invite, probabil că cineva mă verificase. Am fost mulţumit că-i cerusem lui Tatsu să-mi consolideze identitatea Arai.

Am strâns iarăşi din umeri şi am spus:

— Sigur că da.

El m-a privit, cu ochi inexpresivi, ca şi cum ar fi urmărit ceva aflat înapoia mea.

— Lupta începe la ora zece seara, fix. Spectatorii sosesc ceva mai devreme, ca să parieze. Asta va fi la Higashi Shinagawa, cinci-chome. De cealaltă parte a canalului de insula Tennozu.

— În cartierul portuar? am întrebat.

Zona face parte din Tokio, dar nu era un loc pe care să-l fi frecventat când locuisem în capitală. Se află în sud-estul oraşului, acolo unde se întind fabricile de prelucrare a cărnii şi staţiile de tratare a apelor reziduale, unităţile care funcţionează cu abur şi antrepozitele angrosiştilor, toate alimentate de marele port Tokio. Am bănuit că atracţia consta în faptul că noaptea era pustiu.

— Exact. Adresa este opt-douăzeci şi cinci. Un antrepozit pe uşa căruia este caracterul pentru „transport" scris într-un cerc mare. Vizavi de Lady Crystal Yacht Club. În dreapta, cum vii de la monorai. Ar trebui să fie uşor de găsit.

— Important este să nu spui nimănui despre asta, a precizat Washio. Oricum acolo nu intră decât invitaţii şi nu vrem s-avem necazuri cu poliţia.

Murakami a încuviinţat o dată, scurt, validându-i spusele de parcă abia meritau să fie amintite. Mi-am dat seama că lui nu-i păsa cine asista la evenimentele acelea, atâta timp cât avea să fie o luptă. Pe de altă parte, Washio era probabil responsabil cu logistica şi ar fi fost tras la răspundere dacă se iveau probleme.

— Tu te lupţi? am întrebat, privindu-l pe Murakami.

Pentru prima dată, bărbatul a zâmbit. Dinţii din faţă erau foarte mari şi prea egali şi mi-am dat seama că purta o proteză dentară ieftină.

— Uneori, dar nu mâine, a răspuns el.

Am aşteptat să văd dacă va mai adăuga altceva. N-a făcut-o.

M-am întrebat dacă nu putea fi o cursă, însă dacă ar fi dorit să mă lichideze, mă aflam deja într-un loc aproape perfect. N-ar fi trebuit să mă

convingă să merg altundeva.

— O să vin, i-am spus.

Murakami m-a mai privit o secundă, cu zâmbetul tot pe buze, cu ochii tot inexpresivi, după care s-a îndepărtat. Washio l-a urmat.

Am expirat prelung şi am privit ceasul. Când secundarul a ajuns la cifra 12, am atacat din nou sacul, consumând excesul de adrenalină pe care-l provocase prezenţa ucigaşului.

Fără doar şi poate, era un individ care te băga în sperieţi. Şi nu era vorba doar despre faţa distrusă. L-aş fi recunoscut şi în absenţa cicatricelor. Degaja acelaşi aer letal pe care-l cunoscusem, şi respectasem, la Jake „Nebunu". Cicatricele exterioare erau însemnele cele mai puţin importante ale firii lui.

N-aş fi dorit să încerc să-l dobor cu altceva decât o armă cu lunetă. Iar asta-i cam greu de confundat cu un deces din cauze naturale.

La naiba, mi-am spus. *Riscurile sunt riscuri*, *dar asta aduce mai degrabă a sinucidere.* Dacă Tatsu ţinea atât de mult să-l vadă mort, îi recomandam o echipă de şase oameni cu arme de foc. Mi-ar fi plăcut să fac ceva care să-mi asigure continuarea bunăvoinţei din partea lui Tatsu, însă aşa ceva nu merita.

M-am întrebat dacă vechiul meu prieten mă va ameninţa. Nu credeam. Iar dacă ar fi făcut-o, eu aş fi iuţit planurile pentru Rio. Pregătirile nu erau deocamdată complete, totuşi plecarea în pripă n-ar fi fost o opţiune dezastruoasă, dacă m-aş fi găsit prins între o misiune probabil sinucigaşă pe de o parte, şi presiuni din partea lui *Keisatsucho* pe de altă parte.

Aveam totuşi să mă duc la lupta de mâine, ca să culeg toate informaţiile posibile. Aveam să i le ofer lui Tatsu ca premiu de consolare pentru retragerea mea de pe scenă.

Secundarul ceasului a trecut de cifra 12. Am expediat o ultimă rafală de lovituri de coate, apoi m-am retras. În mare parte reuşisem să mă descarc de adrenalină, totuşi continuam să mă simt încordat. De obicei efortul fizic ajută în privinţa asta. Nu şi acum.

Am găsit un partener şi timp de o oră am exersat lovituri de picior. După aceea am încheiat prin exerciţii de stretching şi am plecat la duş. Eram mulţumit că povestea asta se va termina în curând.

Partea a II-a

Muzica dezvăluie un trecut personal pe
care niciunul dintre noi nu l-a conştientizat
până atunci, stârnindu-ne să plângem
pierderi pe care nu le-am suferit niciodată
şi rele
pe care nu le-am comis.

JORGE LUIS BORGES

Capitolul 9

În noaptea aceea am făcut o plimbare lungă şi întortocheată prin Tokio. Eram agitat şi simţeam nevoia să mă mişc, să îngădui curenţilor oraşului să mă poarte unde doreau ei.

Am rătăcit spre nord din Meguro, păstrându-mă pe străduţe secundare, alei, poteci singuratice din parcuri neiluminate.

Ceva din afurisitul ăsta de oraş continua să mă atragă, să mă seducă. Trebuia să plec. Doream să fiu în stare să plec. La naiba, încercasem să plec! Dar iată-mă revenit tot aici.

Poate că-i soarta.

Însă cu un cred în soartă. Soarta este o balivernă.

Atunci care-i motivul?

Am ajuns la Hikawa Jinja din Hiro, unul dintre zecile de lăcaşuri şintoiste din capitală. Având suprafaţa de treizeci de metri pătraţi, se numără printre cele mai mici asemenea spaţii verzi şi solemne, dar nu este chiar cel mai mic. Am intrat prin poarta veche din piatră şi am fost învăluit imediat de întuneric liniştitor.

Am închis ochii, am aplecat capul în faţă şi am inspirat pe nas. Am ridicat braţele înainte şi am răşchirat degetele, aidoma unui orb care încearcă să determine locul unde a ajuns.

Se afla acolo, imediat dincolo de limitele percepţiei obişnuite. Senzaţia de oraş viu, încolăcit şi stratificat, care vibra în jurul meu. Ca şi senzaţia că eu eram viu fiindcă făceam parte din el.

Am deschis ochii şi am înălţat fruntea. Lăcaşul era construit pe o colină şi

printre copacii de la periferia sa puteam vedea luminile din Hiro şi mai departe, din Meguro.

Tokio este atât de vast, şi poate fi atât de crud impersonal, încât sprijinul oferit de oazele lui ocazionale este mai dulce decât al oricăror alte locuri pe care le-am cunoscut. Liniştea unor lăcaşuri ca Hikawa induce un soi de meditaţie sumbră, care pentru mine avusese mereu tonalitatea clopoţeilor de vânt din templu; alinarea micuţelor *nomiya*, băruleţele de cartier, cu numai două sau poate patru scaune în faţa unei tejghele lungă doar cât jumătate din uşă, la care prezidează o mama-san fără vârstă, care poate fi mângâietoare sau severă, în funcţie de nevoile clientului ei, ceva ce oferă mai mult confort şi înţelegere decât orice canapea de psihiatrie; camaraderia straniu de anonimă din *yatai* şi *tachinomi*, tarabele pentru mâncat în aer liber care servesc bere în halbe mari şi frigărui la grill, tarabe care apar precum ciupercile sălbatice în colţurile întunecoase şi în umbrele şinelor trenurilor aeriene, în care râsetele clienţilor difuzează în văzduhul nopţii ca buzunăraşe de lumină pe fundalul beznei.

Am înaintat în penumbre şi m-am rezemat cu spatele de *honden*, structura simetrică cu acoperiş din ţigle care găzduia zeitatea acestui lăcaş mic. Am închis ochii şi am expirat, prelung şi complet, apoi am ascultat pentru o vreme nemişcarea.

În copilărie, fusesem prins furând un baton de ciocolată dintr-o prăvălie din cartier. Cuplul de vârstnici care deţinea magazinul mă cunoştea desigur şi i-a informat pe părinţii mei. Am fost îngrozit de posibila reacţie a tatii şi am negat totul când m-a întrebat. El nu s-a înfuriat. După ce m-a ascultat, s-a mulţumit să încuviinţeze încet din cap şi mi-a spus că lucrul cel mai important pentru un om este să-şi recunoască faptele, pentru că dacă nu va proceda aşa, nu poate fi decât un laş. M-a întrebat după aceea dacă îl înţelesesem.

La momentul respectiv n-am priceput cu adevărat ce voia să spună, însă cuvintele lui mi-au indus o ruşine arzătoare şi am mărturisit fapta. El m-a dus la prăvălie, unde mi-am cerut iertare printre lacrimi. În prezenţa proprietarilor, expresia tatii fusese severă, aproape mânioasă. După ce am plecat însă, în timp ce eu continuam să plâng dizgraţiat, el m-a alipit, scurt şi stângaci, de trupul său, după care şi-a pus palma cu blândeţe pe ceafa mea în timp ce mergeam.

Nu-i uitasem niciodată cuvintele acelea. Ştiu ce am făcut şi-mi recunosc toate faptele.

Prima mea ucidere personală a fost un vietcong în apropiere de râul Xe Kong care formează graniţa cu Laos. În Vietnam, „uciderea personală” însemna să omori pe cineva în mod deliberat. Pe atunci aveam

şaptesprezece ani.

Făceam parte dintr-o echipă de recunoaştere formată din trei oameni. Echipele erau mici, iar succesul şi supravieţuirea lor depindeau de capacitatea de a opera nedetectate în spatele liniilor inamice. De aceea, pentru acţiunile de recunoaştere erau selectaţi doar cei cu abilitatea de a se mişca nevăzuţi şi neauziţi. Misiunea avea nevoie mai degrabă de fantome, decât de ucigaşi.

S-a întâmplat în zori. Îmi amintesc că abia puteam distinge ceaţa care se ridica din solul umed, pe măsură ce lumina se furişa pe cer. Dintotdeauna mi se păruse o ţară frumoasă. Mulţi soldaţi o urau, fiindcă urau propria lor prezenţă acolo, însă eu nu simţeam aşa.

Ne aflam pe teren de două nopţi, fără să fi luat niciodată legătura cu baza, şi ne îndreptam spre punctul de unde urma să fim preluaţi, când l-am văzut pe bărbatul acela, singur, într-o poieniţă. Am încremenit şi l-am privit dinapoia lizierei. Avea o armă AK, aşa că ştiam că era vietcong. Înainta foarte încet, privind în stânga, apoi în dreapta. Părea că încerca să se orienteze. Ţin minte că m-am întrebat dacă nu cumva se rătăcise de unitatea lui. Părea uşor speriat.

Instrucţiunile noastre erau să evităm orice contacte, dar în acelaşi timp trebuia să culegem informaţii şi am văzut că vietcongul ţinea un catastif mare. Un fel de registru. Putea fi o pradă însemnată. Ne-am privit între noi şi conducătorul echipei mi-a făcut semn din cap.

Am îngenuncheat şi mi-am ridicat arma CAR-15, l-am adus pe vietcong în cătare şi am aşteptat o pauză în mersul lui.

Au trecut câteva secunde. Ştiam că dispuneam de timp şi doream să fiu sigur în privinţa împuşcăturii.

Vietcongul s-a aplecat şi a lăsat pe pământ arma şi catastiful, după care s-a ridicat, s-a descheiat la pantaloni şi a urinat. Aburi s-au ridicat din locul unde lichidul fierbinte a atins solul. L-am menţinut în cătare, gândindu-mă tot timpul că el nu ştia ce va urma şi că acela era un mod jalnic de a muri.

L-am lăsat să termine şi să-şi ridice pantalonii. Apoi, *ka-poc*! l-am doborât. L-am văzut căzând şi am simţit o exaltare incredibilă că reuşisem! Câştigasem! Eram priceput la asta!

Ne-am dus spre locul unde zăcea. Când am ajuns acolo, am fost surprins să văd că încă trăia. Îl nimerisem în stern şi avea o gaură în piept. Căzuse pe spate şi picioarele îi erau răşchirate. Pământul de sub el era deja întunecat de propriul lui sânge.

Ţin minte că m-a surprins tinereţea lui. Părea de o vârstă cu mine. Îmi amintesc că gândul acela mi-a fulgerat prin minte – *Dumnezeule*, *la fel ca mine*! –, pe când stăteam în cerc în jurul lui, neştiind ce să facem mai

departe.

El clipea repede şi ochii îi treceau de la o faţă la alta, şi iar înapoi. S-au oprit asupra mea şi m-am gândit că ştia că eu îl împuşcasem. Mai târziu am înţeles că explicaţia era probabil mai prozaică. Vietcongul încerca să-şi explice trăsăturile mele asiatice.

Cineva şi-a scos bidonaşul şi i l-a întins. El însă n-a schiţat niciun gest ca să-l ia. Răsuflările i-au devenit mai scurte şi mai precipitate. Prin colţurile ochilor i s-au prelins lacrimi şi cu glas ascuţit, totuşi reţinut, a murmurat cuvinte, pe care niciunul dintre noi n-a reuşit să le înţeleagă. Ulterior am aflat că răniţii muribunzi pe câmpul de bătălie îşi strigă adesea mamele. Poate că şi el făcuse la fel.

Noi l-am privit. Sângele a încetat să mai bolborosească în rana din piept. Ochii au încetat să mai clipească. Capul i-a rămas sub un unghi straniu pe pământul umed, ca şi cum ar fi ascultat ceva cu multă atenţie.

Am rămas lângă el, tăcuţi. Sentimentul iniţial de extaz dispăruse, înlocuit de o blândeţe bizar de intimă şi de o tristeţe oripilată, atât de bruscă şi de apăsătoare, încât m-a făcut realmente să gem.

La fel ca mine, am gândit din nou. Nu părea să fi fost un om rău. Am ştiut că, în alt univers, noi n-am fi încercat să ne ucidem reciproc. Poate că am fi fost chiar prieteni. El n-ar fi zăcut mort pe solul unei jungle, îmbibat în propriul lui sânge.

Unul dintre camarazii mei a început să plângă. Celălalt a început să geamă, *Iisuse*, *oh*, *Iisuse*, din nou şi din nou. Amândoi au vomitat.

Nu şi eu.

Am luat catastiful. Conţinea unele informaţii destul de utile despre plăţile Vietcongului către şefi de sate din zonă şi alte tentative de a cumpăra influenţă locală. Deşi, desigur, în cele din urmă, nimic din toate astea nu contase.

Cineva din elicopterul Huey care ne-a recuperat mai târziu a râs şi a spus că nu mai eram virgin. Nimeni n-a povestit despre ce a simţit de fapt, sau ce s-a întâmplat cât timp noi am stat într-un cerc tăcut şi am privit cum murea omul acela.

Când armata mi-a evaluat adecvarea pentru GOS, programul comun Forţele Speciale-CIA, psihiatrul dovedise un interes deosebit faţă de acea primă experienţă a uciderii unui om. El părea să considere meritoriu faptul că nu vomitasem. Şi că disipasem „sentimentele negative asociate", cum le denumise. Absenţa unor coşmaruri ulterioare a fost considerată un plus pentru mine.

Mai târziu aveam să aflu că fusesem clasificat ca aparţinând celor două procente magice de soldaţi care sunt capabili să ucidă în mod repetat, fără

ezitare, fără condiţionare specială şi fără regrete. Nu ştiu dacă aparţineam realmente categoriei aceleia. Pentru mine n-a fost la fel de uşor pe cât a fost pentru Jake „Nebunu". Dar acolo am fost încadrat.

O persoană obişnuită este surprinsă de măsura în care un soldat trebuie să facă faţă şovăielilor înainte de ucidere şi regretelor de după aceea. Desigur, unei persoane obişnuite nu i s-a cerut niciodată să omoare un străin de la mică distanţă.

Cei care au supravieţuit uciderilor din imediată apropiere ştiu că oamenii manifestă o ezitare profundă şi înnăscută de a-i omorî pe membrii propriei lor specii. Eu cred că existenţa acestei ezitări are explicaţii evolutive, însă asta-i lipsit de importanţă. Important este că scopul fundamental al instrucţiei de bază pentru majoritatea soldaţilor este utilizarea de tehnici clasice şi operante de condiţionare în vederea suprimării ezitării. Ştiu că instrucţia modernă atinge obiectivul acesta cu eficienţă nemiloasă. Mai ştiu că are succes mai mare cu suprimarea ezitării decât cu cea a regretului.

Am stat acolo mult timp, examinându-mi amintirile. După o vreme a început să mi se facă frig. M-am întors la hotel, păzindu-mi ca întotdeauna spatele pe tot drumul. Am făcut o baie opăritor de fierbinte, după care m-am strecurat într-un *yukata* din bumbac pe care hotelul îl pusese grijuliu la dispoziţie. Mi-am tras un scaun în faţa ferestrei şi am stat pe întuneric, privind traficul de pe Hibiya-dori, la douăzeci de niveluri mai jos. M-am gândit la Midori. M-am întrebat ce făcea ea chiar în clipa asta, de cealaltă parte a lumii.

Când traficul a început să se rarefieze, m-am suit în pat. Somnul a venit încet. Am visat Rio. Se simţea extrem de departe.

Capitolul 10

În seara următoare, în drum spre locul luptei, am rulat ca întotdeauna o RDU. Când am fost sigur că eram curat, am luat un taxi până la staţia de monorai Tennozu. De acolo am mers pe jos.

Aici lângă apă era mai rece. Se repara un trotuar şi un pâlc de indicatoare temporare ce anunţau *anzen daiichi*! – „Siguranţă mai presus de orice!" – se legănau rigid în vânt, ţipând ca nişte clopoţei nebuni. Am trecut peste masivul pod Higashi Shinagawa, de culoarea ruginii. În jurul meu se întindea o reţea de pasaje feroviare şi rutiere, al căror beton fusese înnegrit de anii de acumulare a gazelor de la motoarele diesel, atât de întreţesute pe fundalul cerului întunecat, încât solul de dedesubt părea vag subteran. Un

automat solitar stătea gârbovit la colţul unei străzi şi lumina lui fluorescentă pâlpâia ca un semnal SOS muribund.

Am zărit Lady Crystal Yacht Club, probabil eufemismul publicitar pentru un restaurant aflat întâmplător pe apă, şi am cotit la stânga. În dreapta mea se afla alt pasaj superior cu antrepozite dedesubt; vizavi, o parcare mică, în majoritate pustie. Mai departe se zărea alt canal ca Styxul.

Am găsit uşa de antrepozit pe care o descrisese Murakami. Era flancată de două ghivece din beton pentru flori, care sucombaseră sub buruieni. În stânga, un indicator metalic prevenea asupra pericolului de incendiu. Rugina se întipărise pe peretele dinapoia lui ca sângele închegat pe un bandaj desfăcut de pe o rană.

Am privit în jur. Dincolo de apă se zăreau blocuri înalte de birouri, apartamente şi hoteluri, cu ferestre puternic luminate şi numele proprietarilor strălucind mândru în neon roşu şi albastru: JAL, JTB, Dai-ichi Seafort. Părea ca şi cum pământul din jurul meu ar fi fost otrăvit şi incapabil să asigure aici creşterea unor asemenea structuri.

În şirul lung de antrepozite, exista un intrând în stânga mea. Am păşit acolo şi am văzut o uşă în dreapta, invizibilă de pe stradă. La nivelul ochiului era un vizor. Am ciocănit şi am aşteptat.

Am auzit tragerea unui zăvor, după care uşa s-a deschis. Era Washio.

— Ai venit devreme, a spus el.

Am strâns din umeri. Rareori obişnuiesc să stabilesc întâlniri. Nu vreau să ofer nimănui ocazia de a mă fixa în timp şi spaţiu. În rarele ocazii când nu am de ales, prefer să vin mai devreme ca să examinez împrejurimile. Dacă cineva vrea să-mi organizeze o petrecere surpriză, voi ajunge acolo înainte de sosirea muzicanţilor.

M-am uitat. Înăuntru era o sală cavernoasă, presărată cu stâlpi din beton. Din plafonul înalt de opt metri atârnau becuri cu fir incandescent în interiorul unor globuri din sârmă. Lângă toţi pereţii erau stivuite lăzi de carton, până la înălţimea de cinci metri. Două cărucioare elevatoare cu furcă păreau simple jucării pe lângă spaţiul înconjurător. Doi *chinpira* în tricouri negre aşezau scaune pe perimetrul sălii. În rest nu mai era nimeni.

M-am uitat apoi la Washio.

— Asta-i o problemă?

El a ridicat din umeri.

— Nu contează. Spectatorii vor apărea în curând.

Am păşit înăuntru.

— Tu te ocupi de uşă?

A încuviinţat.

— Dacă nu le cunosc faţa, nu intră.

— Cine se luptă?

— Nu știu. Eu mă ocup doar de sală, nu de organizarea luptelor.

I-am zâmbit.

— Participi vreodată?

Washio a izbucnit în râs.

— Sunt cam bătrân pentru așa ceva. Poate c-aș fi făcut-o în tinerețe, dar luptele astea au început de vreun an, un și jumătate, adică la mult timp după perioada mea de glorie.

M-am gândit cum îl văzusem vorbind cu Murakami, de parcă l-ar fi pus la curent cu ultimele noutăți.

— Îi antrenezi pe cei din club pentru luptele astea? l-am întrebat.

— Pe unii dintre ei, da.

— Și Murakami?

— Ce-i cu el?

— Cu ce se ocupă?

Washio a strâns din umeri.

— Cu multe. Îi antrenează pe unii băieți. Câteodată se luptă. Câștigăm frumos când luptă el.

— De ce?

— Murakami își termină întotdeauna luptele. Spectatorilor le place asta.

— Le „termină”?

— Știi ce vreau să spun. Când luptă Murakami, este sigur că un luptător n-o să mai iasă viu de pe ring. Iar Murakami n-a pierdut niciodată.

Nu-mi era greu s-o cred.

— Ce-l face să fie atât de bun? am întrebat.

S-a uitat la mine.

— Să sperăm că n-o să fii nevoit s-o afli niciodată.

— I-adevărat că se luptă cu câini?

Washio a rămas tăcut câteva clipe.

— Unde ai auzit asta?

Am înălțat din umeri.

— Zvonuri...

Altă tăcere.

— Nu știu dacă-i adevărat, a zis după aceea Washio. Știu că participă la lupte de câini clandestine. El crește câini. Tosa și pitbull americani. Și câinii lui se bat pe viață și pe moarte. Îi hrănește cu praf de pușcă și bagă în ei steroizi. Câinii ăia urăsc întreaga lume și sunt agresivi ca dracu'. Murakami i-a băgat unuia un ardei *jalapeño* în fund. S-a luptat dup-aia ca un diavol.

La ușă s-a auzit o ciocănitură. Washio s-a ridicat. M-am aplecat ușor în fața lui, ca să anunț că discuția noastră luase sfârșit.

El s-a întins şi mi-a prins braţul.

— Stai aşa. Mai întâi trebuie să-mi dai telefonul mobil.

M-am uitat la mâna lui.

— Nu-l am la mine, am spus.

M-a privit încruntat şi i-am răspuns în acelaşi fel. Era adevărat ceea ce-i spusesem, deşi, dacă aş fi minţit, o simplă încruntătură n-ar fi fost suficientă să mă determine s-o recunosc.

Expresia chipului i s-a destins şi mi-a eliberat braţul.

— N-o să te percheziţionez, a zis, dar nimeni n-are voie să intre aici cu telefon mobil sau pager. Prea multora le place să-şi sune prietenii ca să le spună ce văd. Nu-i sigur.

Am aprobat din cap.

— Mi se pare firesc.

— Dacă vreo gorilă te vede cu telefonul, o s-o încasezi rău de tot. Ca să ştii...

Am încuviinţat, ca să arăt că înţelesesem, după care m-am retras într-un colţ şi m-am uitat la oamenii care începeau să sosească. Pe unii i-am recunoscut din club. Adonis purta pantaloni de trening. M-am întrebat dacă avea să lupte.

Am rămas în colţul meu şi am privit sala care s-a umplut treptat. După vreo oră l-am zărit pe Murakami, flancat de o pereche de bodyguarzi, alţii decât cei cu care venise în *dojo.* A schimbat câteva cuvinte cu Washio, care a privit în jur, apoi m-a indicat.

Am simţit brusc că Murakami îmi acorda mai multă atenţie decât doream cu adevărat.

Şi-a îndemnat bodyguarzii şi toţi trei au pornit spre mine.

Adrenalina mi-a năvălit brusc în vene. I-am simţit impactul. Am privit în jur nepăsător, căutând o armă potrivită. N-am văzut nimic.

Cei trei s-au oprit înaintea mea, înşiruiţi, cu Murakami cu un pas mai în faţă.

— N-am fost sigur c-o să vii, a zis el. Mă bucur c-ai făcut-o.

— Îmi place aici, am spus şi mi-am frecat palmele în faţa corpului, parcă anticipând spectacolul care urma să înceapă.

De fapt era o postură defensivă convenabilă.

— Gala durează trei lupte sau treizeci de minute – care dintre praguri este atins primul. În felul ăsta, toţi sunt plătiţi cât face. O să-ţi explic regulile.

N-am înţeles de ce-mi spunea toate astea.

— Cine va lupta în seara asta? am întrebat.

Murakami a zâmbit. Proteza dentară era albă. De prădător.

— Tu, a spus el.

La naiba.

L-am privit şi am replicat:

— Nu cred.

Zâmbetul a dispărut şi ochii i s-au îngustat.

— N-o să-mi pierd timpul cu tine. Washio zice că eşti bun. Zice că i-ai rupt glezna unuia în nici treizeci de secunde. Prietenul tipului ăla vrea să se răzbune. O să te lupţi cu el.

Adonis. Trebuia să-mi fi dat seama.

— Sau...?

— Sau te poţi lupta cu trei bărbaţi pe care-i aleg eu. Dacă eşti atât de bun, voi avea grijă ca ei să aibă bastoane de poliţişti. Şi spectatorilor le va plăcea asta. Pentru mine e totuna.

Eram între ciocan şi nicovală. Am ales calea cea mai uşoară.

— O să lupt, am spus.

Ochii i s-au încreţit de râs stăpânit.

— Da, aşa o să faci.

— Mai trebuie să ştiu şi altceva?

A ridicat din umeri.

— Fără tricouri, fără încălţări, fără arme. În rest, ai voie orice. Nu există ring. Dacă te apropii prea mult de spectatori, te vor împinge înapoi în centru. Dacă ei cred că fugi de adversar, o să-ncasezi şi câţiva pumni. Vestea bună este că învingătorul primeşte două milioane de yeni.

— Şi învinsul cât primeşte?

Murakami a zâmbit iarăşi.

— Cheltuielile de înmormântare cad în seama noastră.

M-am uitat în ochii lui.

— Eu o să iau banii.

A izbucnit în râs.

— O să vedem. Acum fii atent. Vei lupta primul. Asta înseamnă că mai dispui de cincisprezece minute. Băieţii ăştia vor sta cu tine ca să te ajute să te pregăteşti.

S-a întors şi s-a îndepărtat.

M-am uitat la cele două gorile. Stăteau la o distanţă respectabilă, micşorându-mi şansele de a mă repezi pe neaşteptate şi trece de ele. Deşi, chiar dacă aş fi trecut, lângă uşă se aflau mulţi bărbaţi. Unii dintre ei ne priveau. Aş fi avut şanse mai multe dacă m-aş fi luptat cu Adonis.

M-am gândit la numărul luptelor. Prea multe burse acordate învingătorilor ar fi redus sau poate chiar ar fi eliminat cota de încasări a casei.

Am îndepărtat gândul acela şi mi-am scos blazerul bleumarin pe care-l

purtam, apoi cămaşa şi pantofii. Am ridicat ochii şi am văzut că şi Adonis făcea la fel.

Ceva rău s-a foit în adâncul meu. L-am simţit în măruntaie, în ceafă, în mâini.

M-am gândit la Musashi, maestrul spadasin, care a scris: *Nu trebuie să te gândeşti nici la victorie*, *nici la înfrângere*, *ci doar cum să-ţi tai şi să-ţi ucizi inamicul.*

Am făcut exerciţii de stretching şi box cu umbra. Mi-am îngustat tot mai mult focusarea. Nu conta unde mă aflam.

Murakami s-a apropiat de mine şi a spus:

— Să mergem.

Am mers în centrul sălii. Adonis aştepta acolo.

Pupilele îi erau dilatate şi mâinile îi tremurau. Părea dopat, poate că luase *kakuseizai.* Drogul i-ar fi asigurat o explozie de energie pe termen scurt, l-ar fi ajutat să-şi focalizeze atenţia.

Am decis să-i dau ceva asupra căruia să se focalizeze.

M-am apropiat de el, fără să încetinesc, până aproape mi-am atins faţa de a lui.

— Ce mai face glezna amicului tău? l-am întrebat. După cum zbiera, cred că-l durea.

S-a holbat la mine. Respiraţia îi era rapidă. Pupilele erau ca nişte mingi de baschet, negre. Luase în mod clar *kakuseizai.*

— Încearcă să faci la fel cu mine, a spus printre dinţii încleştaţi.

— Ah, nu, am replicat. Ţie n-o să-ţi rup glezna. Ţie o să-ţi rup genunchiul. M-am retras cu jumătate de pas şi am arătat cu degetul. Pe cel drept.

Idiotul chiar a urmărit cu privirea degetul meu întins. M-am încordat să-i lansez un upercut în plex, dar Washio, care era experimentat în asemenea trucuri, îşi dăduse seama ce va urma şi a sărit între noi.

— Nu-ncepeţi până n-anunţ eu, a mârâit el uitându-se la mine.

Am strâns din umeri. Nu poţi acuza pe cineva că încearcă.

— O să te scoată de-aici într-un sac, lăbarule, a zis Adonis. Ţi-o promit.

Washio ne-a despărţit. Mulţimea spectatorilor s-a strâns ca un laţ.

— Eşti gata? l-a întrebat Washio pe Adonis, care se legăna pe vârfurile degetelor ca un boxer hiperactiv.

Adonis a aprobat din cap, privindu-mă ucigaş.

Washio s-a întors spre mine.

— Eşti gata?

Am încuviinţat, fără să-mi desprind ochii de la Adonis.

— *Hajime*! *a* strigat Washio şi în jurul nostru s-a auzit un răcnet colectiv.

Adonis a fentat imediat cu o lovitură de picior, după care s-a retras cu un

pas în lateral şi spre înapoi. Apoi a repetat mişcarea. Am început să ne mişcăm în cercuri mici, care se deplasau prin sală.

Am înţeles ce intenţiona. Pentru el, aceştia erau practic spectatorii de la un meci pe teren propriu. Avea probabil prieteni în rândul audienţei. Deplasarea cercurilor noastre avea să ne apropie treptat de ei, oferindu-le posibilitatea de a mă lovi.

În acelaşi timp, prezenţa acelor prieteni îi gâdila vanitatea.

— *Doko ni ikunda*? l-am tachinat, mişcându-mă spre centru. *Koko da.* „Unde te duci? Eu sunt aici".

A făcut un pas înainte, dar nu destul pentru a reduce distanţa. Ironiile mele anterioare îl concentraseră asupra genunchilor. Se temea că mă voi năpusti asupra lui, aşa cum făcusem cu prietenul său, şi credea că dacă va rămâne la depărtare mă va împiedica s-o fac.

Am coborât braţele câţiva centimetri, păstrându-mi capul şi torsul aplecate uşor înainte. El s-a încordat pe tălpi şi l-am putut simţi gândind: *Lovitură de picior.* Lovea bine cu ambele picioare. Îl văzusem la antrenamente. Dacă aş fi fost în locul lui, aş fi încercat să-mi uzez adversarul de la distanţă şi să mă ţin departe, folosind picioarele acelea lungi.

Adonis şi-a adus piciorul stâng în faţă pentru sprijin şi a şfichiuit cu o lovitură circulară cu piciorul drept. Laba acestuia m-a lovit în coapsa stângă, după care a coborât fulgerător pe pământ. Am simţit un fulger de durere şi din mulţime s-a auzit un strigăt aprobator. Adonis s-a legănat din nou înainte şi înapoi pe vârfuri.

Era iute. Nu-mi lăsase nicio şansă de a-i prinde piciorul.

Trebuia să-i îngădui să simtă că loviturile acelea de picior funcţionau în avantajul lui, aşa încât să încerce să le lanseze cu ceva mai multă încredere. Două milisecunde suplimentare de contact ar fi putut schimba totul.

El şi-a repetat lovitura de picior. M-a lovit în coapsă ca o bâtă de baseball şi a ricoşat fulgerător pe podea. Spectatorii au zbierat din nou. Urechile îmi vuiau.

Impactul mă duruse mai tare de data asta. După alte câteva lovituri similare, aveam să pierd mobilitatea completă a piciorului. Ştiam că şi el gândea similar.

M-am retras o jumătate de pas şi m-am ghemuit, descoperindu-mă mai mult în partea dreaptă, ca şi cum aş fi intenţionat să-mi protejez stângul. L-am privit în ralantiul indus de adrenalină.

Nările i se dilatau şi contractau, iar ochii lui mă sfredeleau. A înaintat cu paşi târşâiţi, menţinându-şi tălpile în preajma podelei.

Cu vederea periferică am văzut cum talpa dreaptă i s-a desprins ceva mai ferm de pe sol. Greutatea corpului a început să i se deplaseze înainte şi spre

stânga. Şoldurile i s-au încordat pentru lovitură.

Mi-am înfrânat impulsul de a acţiona şi m-am silit să aştept jumătatea suplimentară de secundă de care ştiam că aveam nevoie.

Lovitura de picior a început să se desprindă de pe podea şi eu m-am repezit înainte, reducând distanţa la jumătate. Adonis şi-a înţeles greşeala şi a încercat s-o corijeze, însă eram deja prea aproape. I-am blocat lovitura de picior cu şoldul stâng şi mi-am rotit braţul stâng în jurul genunchiului lui drept întins.

Mulţimea a icnit:

— *Ahhh*!

Adonis a improvizat iute, cuprinzându-mi tricepsul stâng cu mâna dreaptă şi năpustindu-şi mâna liberă spre faţa mea, cu degetele întinse rigid, încercând să-mi scoată ochii. Am înteţit strânsoarea pe genunchiul lui şi am executat un pas căzut spre înainte cu piciorul meu stâng, silindu-l în jos spre podea. El a ţopăit înapoi pe piciorul lui stâng pentru a încerca să-şi regăsească echilibrul şi am expediat un upercut violent de dreapta în testiculele pe care şi le expusese.

A icnit şi a încercat să se retragă. Am făcut un pas lung înainte cu piciorul drept, strecurându-mă pe sub braţul lui stâng şi în acelaşi timp i-am eliberat genunchiul. Am măturat înapoia lui, mi-am încleştat mâinile în jurul mijlocului său, mi-am coborât şoldurile şi m-am arcuit mult pe spate. Adonis a zburat peste mine ca ultimul vagon al unui *roller coaster*, cu braţele şi picioarele răşchirate sub unghiuri nefireşti. Ceafa şi umerii lui au suferit impactul şi picioarele i-au trecut peste cap spre podea în urma momentului de inerţie generat de aruncarea mea.

Dacă aş fi optat să-mi eliberez strânsoarea din jurul taliei lui, ar fi făcut un salt mortal complet. Eu însă mi-am păstrat priza, aşa că picioarele i-au bubuit înapoi pe podea, aducându-l pe spinare. I-am prins faţa cu mâna stângă şi i-am împins capul spre spate, trecând în acelaşi timp înapoia lui. M-am ridicat pe genunchiul drept, mi-am încordat şoldurile şi i-am izbit gâtul expus cu braţul drept, punându-mi toată greutatea corpului în lovitură. Am simţit trosnetul dezastrului complet – cartilajul tiroid şi cricoid, probabil şi apofiza spinoasă. Mâinile i s-au ridicat spasmodic spre gât şi corpul i-a intrat în convulsii.

M-am ridicat şi m-am îndepărtat de lângă el. Spectatorii amuţiseră.

Am văzut că gâtul începea să i se umfle în urma hematomului indus de fracturi. Picioarele i-au zvâcnit şi au răpăit, iar el s-a rostogolit într-o parte şi alta. Chipul i s-a învineţit şi s-a contorsionat deasupra degetelor disperate. Nimeni n-a schiţat niciun gest de ajutor. Nici n-ar fi avut cum să-l ajute. După câteva secunde, a început să tremure în spasme neregulate, de parcă era

supus unor şocuri electrice. Iar după alte câteva secunde şi spasmele acelea au încetat.

Cineva a răcnit „*Yatta*!", „Victorie!", şi sala a reverberat cu un cor de ovaţii. Spectatorii s-au apropiat spre mine. Oameni m-au bătut pe spate şi m-au prins de mâini ca să le scuture. Eram neplăcut de conştient că unul dintre prietenii lui Adonis ar fi putut folosi momentul pentru a încerca să mă înjunghie, dar n-aveam ce face.

Am auzit glasul lui Washio:

— *Hora*, *sagatte*, *sagatte. Ikisasete yare*! „Haideţi, haideţi, lăsaţi-l să respire!"

El şi câteva gorile s-au apropiat de mine şi au început să împingă mulţimea înapoi.

Cineva mi-a întins un prosop şi mi-am şters faţa. Spectatorii s-au retras. Am privit în jur şi am văzut teancuri de bancnote de câte zece mii de yeni schimbându-şi proprietarii.

Murakami a păşit înăuntrul cercului. Rânjea.

— *Yokuyatta zo,* a zis el. „Bună treabă".

Am aruncat prosopul.

— Unde-s banii mei?

El a băgat mâna în buzunarul de la piept şi a scos un plic gros. L-a deschis, ca să pot vedea că era plin cu bancnote de zece mii de yeni, apoi l-a închis şi l-a strecurat înapoi în buzunar.

— Sunt ai tăi, a zis. O să ţi-i dau mai târziu. A privit în jur. Unii din oamenii ăştia ar putea încerca să te jefuiască.

— Dă-mi-i acum, am spus.

— Mai târziu.

Dă-i dracului de bani, am gândit. Eram bucuros că supravieţuisem pur şi simplu.

Am pornit către locul unde-mi lăsasem blazerul, cămaşa şi pantofii. Mulţimea s-a deschis respectuos înaintea mea. Câteva palme aleatorii m-au bătut pe umeri.

Murakami m-a urmat.

— Banii sunt ai tăi, a zis el, dar mai vreau ceva înainte să ţi-i dau.

— Du-te dracului.

Mi-am îmbrăcat cămaşa şi am început să închei nasturii.

El a izbucnit în râs.

— Bine, bine.

A scos plicul şi mi l-a aruncat.

L-am prins cu ambele mâini şi m-am uitat înăuntru. Părea să conţină suma promisă. L-am vârât într-un buzunar al pantalonilor şi am continuat

să-mi închei cămaşa.

— Voiam să-ţi spun, a zis el, cum poţi câştiga de zece sau de douăzeci de ori mai mult decât este în plicul ăla.

M-am uitat la el.

— Te interesează?

— Ascult.

A clătinat din cap.

— Nu aici. Să mergem undeva unde putem sărbători. A zâmbit. Fac eu cinste.

Am încălţat pantofii şi am îngenuncheat ca să le înnod şireturile.

— La ce te-ai gândit?

— Un locşor care-i proprietatea mea. O să-ţi placă.

Am căzut pe gânduri. O „sărbătorire" cu Murakami mi-ar fi îngăduit oportunitatea de a culege informaţii suplimentare pentru Tatsu. Nu vedeam niciun dezavantaj real.

— Bine, am spus.

Murakami a zâmbit.

Am văzut doi inşi care-l băgau pe Adonis într-un sac cu fermoar pentru cadavre. *Doamne*, mi-am spus, *chiar că sunt bine pregătiţi.* Au suit apoi sacul pe o targă cu rotile şi au împins-o spre uşă. Pe partea de dedesubt a tărgii erau prinse plăci de metal. Unul dintre inşi avea un lanţ masiv şi am înţeles că urmau să îngreuneze cadavrul şi să-l arunce într-un canal din jur.

Următoarea luptă a durat mult. Luptătorii erau conservatori şi păreau să fi convenit între ei să nu utilizeze tehnici potenţial letale sau de desfigurare. După vreo zece minute, Murakami mi-a spus:

— Nu merită să ne mai uităm. Haide!

A făcut un semn spre bodyguarzii lui şi am ieşit toţi patru din club. Washio ne-a zărit plecând şi a făcut o plecăciune.

Lângă trotuar staţiona un Mercedes S600 negru cu geamuri fumurii. Un bodyguard ne-a deschis portiera din spate. Pe banchetă era ghemuit un câine. Un pitbull alb, cu urechile tăiate scurt, şi corpul numai funii de muşchi. Purta o botniţă groasă din piele, dincolo de marginile căreia se zăreau cicatrice care mi-au spus că era unul dintre animalele de luptă ale lui Murakami. M-a privit de parcă m-ar fi luat în cătarea propriului său bot ca o ţeavă de armă şi în ochii uşor injectaţi mi s-a părut că văd echivalentul canin al demenţei. De altfel se zice despre câini că ajung să semene cu stăpânii lor.

Murakami mi-a făcut semn să intru.

— Nu te speria, a zis el. Atâta timp cât are botniţă, nu face probleme.

— Suie totuşi tu primul, i-am replicat.

A râs şi a urcat în Mercedes. Câinele s-a mişcat, pentru a-i face loc. Am

urcat şi eu, apoi bodyguardul a închis portiera. Ambii bodyguarzi au suit în faţă. Am mers spre nord pe Kaigan-dori, spre Sakura-dori, şi apoi spre Gaienhigashi-dori din Roppongi. N-a vorbit nimeni. Pe tot timpul drumului, câinele m-a privit neîncetat.

Când am traversat Roppongi-dori, am început să mă întreb. Când ne-am apropiat de Aoyama-dori, am ştiut.

Mergeam la Damask Rose.

Capitolul 11

Orice încercări care mai dăinuiseră pentru a mă convinge că Harry avusese pur şi simplu noroc cu o animatoare au dispărut. Brusc, aerul condiţionat din Mercedes mi s-a părut înăbuşitor de cald.

Aveam însă o problemă mult mai urgentă decât Harry. Ultima dată când fusesem în Damask Rose, vorbisem engleza şi mă dădusem drept cetăţean american care vorbea o japoneză aproximativă. De asemenea, utilizasem alt nume. Trebuia să decid cum să abordez situaţia de acum.

Când Mercedesul s-a apropiat de trotuar, am rostit:

— Da, este un loc bun.

— Ai fost aici? a întrebat Murakami.

— Doar o dată. Fetele sunt frumoase.

Buzele i s-au depărtat într-un zâmbet şi între ele a apărut proteza exagerat de albă.

— Aşa şi trebuie. Eu le aleg.

Şoferul ne-a deschis portiera şi am coborât. Câinele a rămas înăuntru, privindu-mă cu ochi flămânzi, de diavol, până când bodyguardul a închis portiera.

Intrarea era păzită de aceiaşi nigerieni. S-au plecat slugarnic pentru Murakami şi au murmurat la unison „*Irasshaimase*”. Cel din dreapta a vorbit în microfonul de la rever.

Am coborât treptele. Bărbatul cu chip rumen pe care-l văzusem acolo ultima dată a ridicat ochii. L-a văzut pe Murakami şi a înghiţit un nod.

— Bună seara, Murakami-san, a rostit el în japoneză şi s-a plecat adânc. Este întotdeauna o plăcere să vă avem printre noi. Doriţi să vedeţi pe cineva anume în seara asta?

O dungă subţire de sudoare îi apăruse deasupra sprâncenelor. Toată atenţia îi era îndreptată asupra lui Murakami, astfel că pe mine nici măcar nu mă băgase în seamă.

Murakami a privit prin sală. Câteva fete i-au zâmbit. Am bănuit că se cunoşteau deja.

— Yukiko, a spus el.

Harry, am gândit eu.

„Domnul Rumen" a încuviinţat şi s-a întors spre mine.

— *Okyakusama*? a întrebat el. „Şi dumneavoastră?"

Faptul că vorbise în japoneză arăta că nu mă ţinea minte de la vizita mea anterioară, când discutaserăm în engleză.

— Naomi este aici în seara asta? am întrebat tot în japoneză.

Dacă era prezentă, aş fi dorit s-o văd imediat, ca să am o şansă măruntă de a prelua controlul conversaţiei. Dacă lucrurile mergeau prost, cel puţin n-ar fi părut că încercam s-o evit.

Este posibil ca ochii „Domnului Rumen" să se fi îngustat puţin, amintindu-şi de cineva care o solicitase pe Naomi cu nişte săptămâni în urmă. Nu eram sigur.

A plecat scurt capul.

— V-o aduc.

Decisesem deja în privinţa unei poveşti de acoperire, dacă Naomi ar fi comentat despre schimbarea numelui meu sau alte inconsecvenţe. Eram însurat şi nu doream să risc ca genul acesta de aventuri nocturne să ajungă la urechile soţiei. M-ar fi susţinut faptul că plătisem cash, nu cu cardul de credit. Nu era chiar cea mai bună explicaţie din lume, dar trebuia să pot spune ceva dacă ea ar fi comentat despre neconcordanţe.

„Domnul Rumen" a luat două meniuri şi ne-a escortat în sala principală, oprindu-se mai întâi să şoptească ceva unei fete pe care am recunoscut-o de la vizita anterioară ca fiind Elsa. Am văzut-o pe Elsa atingând altă fată, Emi, pe braţ.

Am fost conduşi după aceea la o masă din colţ. Murakami şi cu mine am ocupat locuri alăturate, ambele cu faţa spre intrare. Am privit-o pe Emi mergând la altă masă, unde Yukiko întreţinea un client. S-a aşezat şi i-a şoptit ceva la ureche. După o secundă, Yukiko şi-a cerut scuze şi s-a ridicat. Elsa repeta scena la masa la care lucra Naomi. Discret şi fără probleme.

Yukiko s-a apropiat şi i-am zărit gura lărgindu-se într-un zâmbet felin la vederea lui Murakami. Naomi a urmat-o după câteva clipe. Purta altă rochie de seară elegantă, din mătase neagră, strânsă pe talie, dar largă în partea de sus. Brăţara din diamante îi scânteia tot pe încheietura mâinii stângi.

M-a văzut şi faţa a început să i se destindă într-un zâmbet, care a încetat când ochii i-au trecut de la mine la Murakami. Probabil că-l cunoştea şi, bazându-se pe povestea pe care i-o spusesem, era clar că nu se aştepta să ne vadă împreună. În mod cert încerca să-şi explice discordanţa aceea, totuşi

modul brusc în care i se schimbase expresia mi-a spus că asta nu era totul. Era speriată.

Yukiko s-a aşezat lângă Murakami şi vizavi de mine. M-a privit câteva secunde, apoi s-a uitat scurt la Murakami, şi din nou la mine. Buzele i s-au mişcat în sugestia vagă a unui surâs rece. Murakami a privit-o ca şi cum ar fi aşteptat mai mult, însă ea l-a ignorat. Am simţit o tensiune acumulându-se şi am gândit: *Să nu te joci cu individul ăsta. O poate lua razna.* Apoi însă Yukiko a revenit cu ochii la el şi i-a aruncat un zâmbet care spunea: *Doar te-am tachinat*, *scumpule. Nu fi copil.*

Tensiunea s-a diminuat. Mi-am spus că femeia aceasta era probabil singura care deţinea un grad de control asupra insului de lângă mine.

Naomi a ocupat scaunul rămas liber.

— *Hisashiburi desu ne*, i-am zis eu. „A trecut ceva vreme".

— *Un, so desu ne*, a replicat ea afişând acum o expresie neutră. „Da, a trecut".

Poate că i s-a părut ciudat că vorbeam japoneza, deşi data trecută insistasem să vorbim în engleză. Pe de altă parte, poate că le făceam plăcere celorlalţi comeseni.

— Voi doi vă cunoaşteţi, a intervenit Murakami în japoneză. Perfect. Arai-san, ea este Yukiko.

Naomi n-a oferit nicio indicaţie că ar fi observat că aveam alt nume.

— *Hajimemashite*, a zis Yukiko şi a continuat tot în japoneză, îmi amintesc că te-am văzut aici acum câteva săptămâni.

Am încuviinţat uşor din cap şi i-am întors salutul.

— Şi eu îmi amintesc de tine. Eşti o dansatoare minunată.

Ea şi-a aplecat capul într-o parte.

— Pari cumva diferit.

Personalităţile mele americană şi japoneză sunt distincte şi mă comport diferit în funcţie de limba pe care o vorbesc şi de felul în care mă simt. Poate că tocmai asta, alături de nervozitatea sa în prezenţa lui Murakami, îl făcuse pe „Domnul Rumen" să nu-şi amintească de mine. Yukiko reacţionase înaintea deosebirii aceleia, totuşi n-o înţelegea.

Mi-am trecut degetele prin păr, ca şi cum aş fi vrut să-l aranjez.

— Tocmai am venit de la un antrenament, am spus.

Murakami a chicotit.

— Chiar aşa.

A apărut o chelneriţă, care a aşezat pe masă patru *oshibori*, şervete fierbinţi cu care să ne ştergem mâinile şi poate feţele pentru a ne înviora, şi mai multe snackuri. După ce a terminat, l-a privit pe Murakami şi, aparent cunoscându-i preferinţele, a întrebat:

— Bombay Sapphire?

El a încuviinţat scurt şi a indicat să-i aducă şi lui Yukiko acelaşi lucru.

Chelneriţa m-a privit.

— *Okyakusama*? a întrebat ea.

M-am întors către Naomi.

— Springbank? am întrebat.

Ea a aprobat din cap şi am comandat două whisky-uri.

Femeia plină de viaţă care apăruse data trecută se retrăsese acum ca o broască ţestoasă în carapace. Oare ce gândea? *Alt nume*, *altă identitate japoneză*, *alt amic* yakuza. Toate astea ar fi fost subiecte de conversaţie, însă ea n-a spus nimic.

De ce? Dacă ne-am fi întâlnit din întâmplare pe stradă, primul lucru pe care mi l-ar fi spus ar fi fost: „De ce te-ai întors în Tokio?" Dacă aş fi folosit alt nume, cu certitudine că ar fi comentat despre asta. Iar dacă m-ar fi auzit vorbind în japoneză nativă fără accent, cu siguranţă că ar fi zis: „Mi se păruse că ai spus că te simţi mai în largul tău în engleză..."

Aşadar reticenţa ei era adecvată pur şi simplu contextului. M-am gândit la frica pe care i-o întrezărisem când îl văzuse pe Murakami. El era cauza. Naomi se temea să spună ori să facă ceva care să-i atragă atenţia.

Ultima dată când o văzusem, avusesem impresia că ştia mai multe decât era dispusă să spună. Reacţia la vederea lui Murakami îmi confirmase bănuiala aceea, iar dacă ar fi dorit să mă deconspire, ar fi făcut-o deja. Neprocedând astfel, devenise complicea mea şi împărtăşeam acum un secret. Ceva ce aş fi putut exploata.

Yukiko a ridicat un *oshibori* şi l-a folosit pentru a-i şterge mâinile lui Murakami, atentă, ca un dresor de animale care ţesală un leu. Naomi s-a mulţumit să-mi întindă şervetul.

— Arai-san este un prieten al meu, a zis Murakami privindu-mă, după care s-a uitat la fete şi a zâmbit în felul lui specific care-i dezvelea proteza dentară. Vă rog să fiţi drăguţe cu el.

Yukiko mi-a surâs şi m-a privit pătrunzător, de parcă ar fi spus: *Dacă am fi singuri*, *aş fi foaaarte drăguţă cu tine.* Cu coada ochiului l-am zărit pe Murakami încruntându-se.

N-aş vrea să fiu ţinta geloziei ticălosului ăstuia, am gândit şi mi l-am imaginat pe Harry.

Chelneriţa a venit şi a pus băuturile pe masă. Murakami şi-a dat paharul peste cap. Yukiko i-a urmat exemplul.

— *Ii yo*, a mârâit Murakami. „Bun".

Yukiko şi-a aşezat paharul pe masă cu delicateţe îndelung practicată. Murakami a privit-o şi ea i-a întors uitătura cu o expresie aproape teatral de

nonşalantă. Schimbul acela de priviri s-a prelungit, după care el a rânjit şi a prins-o de mână.

— *Okawari*, a strigat-o pe chelneriţă. „Încă două!"

A ridicat-o pe Yukiko şi a tras-o după el, îndepărtându-se de masă. L-am urmărit conducând-o spre o uşă de lângă una dintre scenele pentru dansatoare.

— Ce-a fost asta? am întrebat-o pe Naomi în japoneză.

Ea m-a privit câteva clipe. Cu prudenţă, mi s-a părut.

— Un lap dance, a rostit după aceea.

— Ei doi par să se cunoască destul de bine.

— Da.

M-am uitat în jur. La mesele vecine stăteau japonezi în vestimentaţie standard de *sarariman.* În ciuda zgomotelor ambientale, erau prea aproape ca să ne permitem o conversaţie privată.

M-am aplecat spre Naomi.

— Nu m-am aşteptat să revin aici, am şoptit.

Ea a făcut o grimasă.

— Mă bucur că ai venit.

N-am ştiut ce să înţeleg din nepotrivirea dintre reacţia şi cuvintele ei.

— Probabil că ai multe întrebări, am zis.

Naomi a clătinat din cap.

— Vreau doar să mă asigur că te simţi bine în seara asta.

— Cred că ştiu de ce te porţi aşa, am început să spun.

Ea m-a întrerupt, ridicând brusc o mână.

— Ce ai zice de dansul acela în poală? a întrebat.

Tonul era de invitaţie, însă ochii îi oscilau între serioşi şi furioşi.

Am privit-o, încercând să-i apreciez intenţiile, apoi am spus:

— Sigur că da.

Am pornit către aceeaşi uşă spre care merseseră Murakami şi Yukiko cu câteva minute mai devreme. Alt nigerian aştepta înăuntru, imediat înapoia uşii. A făcut o plecăciune şi a tras într-o parte o sofa semicirculară cu spătar înalt. De cealaltă parte a ei se afla altă sofa identică. Am păşit între ele şi nigerianul a împins jumătatea din faţă, închizând-o în urma noastră. Ne aflam acum într-un compartiment rotund, capitonat.

Naomi a arătat sofaua tapisată. M-am aşezat, fără să-mi desprind ochii de pe faţa ei.

Ea s-a retras, tot privindu-mă. Şi-a dus mâinile în spate şi am auzit sunetul unui fermoar. După aceea mâna ei dreaptă s-a ridicat spre breteaua stângă a rochiei şi a început s-o împingă uşor peste pielea netedă a umărului.

În buzunarul meu a vibrat deodată ceva.

Să fiu al naibii! Detectorul de microfoane al lui Harry.

Continuu, intermitent, continuu. Ceea ce însemna atât microfoane, cât şi videocamere.

Am avut grijă să nu privesc în jur sau să fac orice altceva care ar fi putut părea suspicios. Am deschis gura să-i spun ceva lui Naomi, cuvinte pe care le-ar fi putut rosti orice alt beneficiar excitat al unui lap dance incipient. Ea însă a arborat o expresie – pe jumătate dispreţuitoare, pe jumătate exasperată care m-a oprit. A ridicat subtil un deget arătător de la breteaua rochiei spre tavan. După aceea a aplecat foarte puţin capul şi a îndreptat degetul spre ureche.

Am recepţionat mesajul. Eram ascultaţi şi priviţi.

Şi nu numai aici. Şi la masă. De aceea răspunsurile ei fuseseră atât de stranii. Acolo nu mă putuse avertiza.

Am înţeles de asemenea de ce păruse furioasă în seara asta. Oare eu eram un simplu contabil american, aşa cum susţinusem, sau măcar un individ neutru? În caz afirmativ, tăcerea ar fi fost strategia ei cea mai sigură. Eram oare implicat alături de Murakami, care o înspăimânta? În caz afirmativ, un avertisment precum cel pe care tocmai mi-l adresase ar fi fost periculos. Fără să vreau, o silisem să aleagă.

Totuşi detectorul nu vibrase la masă. Atunci mi-am dat seama: Murakami. Mesele erau monitorizate, dar ei deconectau echipamentele când veneau boşii. Acelea ar fi fost regulile şi bănuiam că nimeni n-ar fi vrut ca Murakami să afle că nu fuseseră respectate. Iar data trecută când fusesem aici, bateria detectorului nu fusese încărcată şi de aceea nu mă prevenise.

Am vârât mâna în buzunar ca să închid aparatul, înclinând uşor din cap pentru a arăta că înţelesesem.

Naomi a terminat să-şi coboare breteaua, şi-a trecut braţul prin ea, apoi a repetat lent acţiunea în cealaltă parte. Şi-a încrucişat braţele. Nările i se dilatau uşor când respira. A făcut o pauză scurtă, după care, tot cu o grimasă pe chip, rigidă, şi-a dus braţele pe lângă trup. Rochia a lunecat în jos, peste sâni, peste abdomen, strângându-se în falduri negre pe şoldurile ei.

— Poţi să atingi cu mâinile, mi-a spus, dar numai deasupra taliei.

M-am ridicat, rămânând cu ochii în ai ei. M-am aplecat şi mi-am lipit buzele de urechea femeii.

— Mulţumesc pentru avertisment, am şoptit.

— Nu-mi mulţumi, a răspuns ea în acelaşi fel. Nici nu mi-ai lăsat prea mult de ales.

— Eu nu sunt cu oamenii ăştia.

— Nu? Ai luptat în seara asta, nu-i aşa?

— De ce spui asta?

— Eşti zgâriat pe faţă. Şi am înţeles gluma lui Murakami despre „antrenamentul" tău.

Probabil că Adonis mă şifonase niţel. Nici măcar nu observasem.

— Ştii de luptele alea? am întrebat.

— Toată lumea ştie de ele. Luptătorii vin aici după aceea şi se laudă. Uneori se comportă de parcă ar fi surzi.

— N-am ajuns voluntar acolo. Mă antrenez la o *dojo* şi nişte inşi m-au invitat să vizionez o luptă. N-am ştiut despre ce era vorba. S-a dovedit că nu fusesem adus acolo ca să mănânc, ci urma să fiu eu însumi felul principal.

— Păcat pentru tine, a murmurat Naomi.

— Dacă crezi că sunt cu oamenii ăştia, am spus, de ce mai vorbeşti acum cu mine? De ce m-ai avertizat de microfoane?

— Pentru că-s la fel de proastă ca tine.

S-a retras un pas şi m-a privit, punându-şi mâinile în şolduri şi ridicându-şi bărbia. A înălţat apoi din sprâncene şi a zâmbit.

— Ţi-e frică să m-atingi?

I-am cercetat chipul. Eu doream informaţii, nu un blestemat de lap dance.

— Ţi-e teamă până şi să priveşti? a întrebat Naomi cu un zâmbet batjocoritor.

Am mai privit-o câteva secunde în ochi, după care mi-am coborât uitătura.

— Îţi place ce vezi? a întrebat ea.

— E bine, am răspuns după o clipă, deşi în realitate era mult mai bine.

Ea s-a întors şi a venit cu spatele spre mine, aplecându-se în acelaşi timp uşor în faţă, modelându-şi spinarea după pieptul şi vintrele mele.

Brusc mi-am dat seama că acesta era un joc pe care nu puteam decât să-l pierd.

Naomi şi-a pus palmele pe genunchi şi şi-a mişcat şoldurile într-o parte şi alta. Frecarea feselor ei a căpătat un loc proeminent în conştiinţa mea.

— Îţi place? a întrebat, privind peste umăr.

— E bine, am repetat cu glas mai răguşit de data asta şi Naomi a râs.

— Am senzaţia că-ţi place mai mult decât doar „bine", aşa-i?

— Vreau să vorbim, am rostit.

Am observat că-mi pusesem palmele pe şoldurile ei. Le-am retras.

— Vorbeşte atunci, a replicat ea apăsându-se mai tare în mine. Spune ce vrei.

Încerca să mă distragă. Nu voia să vorbească şi eu nu ştiam cum s-o determin s-o facă.

Naomi şi-a arcuit spinarea şi a ridicat fundul mai sus. În scobitura de la

baza şirei spinării s-a format o umbră ca un iaz întunecat.

— Orice vrei, a repetat ea.

Umbra creştea şi se micşora la unison cu mişcările ei.

— Termină naibii cu asta, am şoptit.

Palmele îmi erau iarăşi pe şoldurile femeii.

— Dar îţi place, a uguit Naomi. Îmi place şi mie.

Desprinde-te, am gândit, însă mâinile nu mi s-au clintit. Ba chiar acum se mişcau. Le-am privit ca din depărtare. Sunetele ţesăturii frecate de piele răsunau puternic în spaţiul închis.

Te manipulează, am gândit.

Şi apoi: *Ce naiba*! *Oricum ar trebui să te comporţi ca un client obişnuit.*

M-am lăsat într-un genunchi şi mi-am coborât palmele pe spatele coapselor ei, după care m-am ridicat şi mâinile mele i-au tras rochia în sus prin mişcarea aceea. Purta un tanga negru. Strânsă deasupra taliei, rochia atârna uşor deasupra chilotului. Am prins-o cu o mână ca pe un căpăstru, iar cu cealaltă i-am apucat fundul.

— Numai deasupra taliei, a rostit ea zâmbind peste umăr, cu glas rece prin comparaţie cu dogoarea pe care o simţeam în cap şi în vintre. Altfel o să-l chem pe băiatul de la uşă.

Am simţit un fior de furie. *Ieşi*! am gândit. *Pleacă pur şi simplu de-aici. Aşa cum ar fi trebuit să faci înainte să fi început tot rahatul ăsta.*

Mi-am retras mâna de pe fundul ei şi am făcut un pas îndărăt, însă furia m-a învins. Continuând să-i ţin rochia cu o mână, mi-am rotit şoldurile şi i-am tras o palmă cât am putut de tare peste fesa dreaptă expusă. S-a auzit un *pleosc*! sonor şi Naomi a ţipat, smucindu-se ca înaintea unui şoc electric.

S-a întors apoi cu faţa la mine, ţinându-şi o mână pe posteriorul rănit. Ochii i se lărgiseră şi nările erau dilatate de şoc şi furie. Cu coada ochiului am văzut cum greutatea i se deplasează pe piciorul din spate şi m-am gândit că va încerca să-mi tragă un şut în testicule cu piciorul din faţă.

N-a făcut-o însă, ci s-a retras un pas. Braţele i-au coborât pe lângă corp şi a ridicat umerii şi bărbia, în imaginea vie a mâniei regale stăpânite. S-a uitat la mine.

— *Mo owari*, *okyakusama*? a întrebat cu tot dispreţul de care era în stare. „Am terminat, onorabile client?"

— Am încălcat vreo regulă? am întrebat eu, zâmbindu-i în ochi.

Naomi şi-a ridicat rochia şi şi-a trecut braţele prin bretele. Continua să fie roşie la faţă de furie şi n-am putut să nu-i admir felul cum se controla. Şi-a tras fermoarul fără să solicite ajutor, apoi a zis:

— Au fost trei dansuri, deci treizeci de mii de yeni. Şi ar trebui să-i dai zece la sută bacşiş băiatului de la uşă. Ken?

Ken era probabil nigerianul, fiindcă după o secundă sofaua semicirculară a fost trasă şi el a apărut. Mi-am scos teancul de bancnote şi i-am plătit pe amândoi.

— Mulţumesc, m-am adresat lui Naomi. Am rânjit, radiind ca un client foarte satisfăcut. A fost ceva... special.

Ea mi-a răspuns la surâs într-un fel care m-a făcut să mă bucur că n-avea o armă.

— *Kochira koso*, mi-a răspuns. „Plăcerea a fost de partea mea".

M-a însoţit apoi spre masă. Pe drum, am reactivat detectorul de microfoane. Murakami şi Yukiko ne aşteptau.

— *Yokatta ka*? a întrebat Murakami, arătându-mi dinţii falşi. „A fost bine?"

— *Maa na*, i-am zis. „Destul de bine".

El a prins-o pe Yukiko de mână şi s-a ridicat.

— O să discutăm afacerea noastră altă dată, mi s-a adresat.

— Când?

— În curând. Te găsesc eu la *dojo.*

Nu-i plăcea să stabilească întâlniri, la fel ca mine.

— Dimineaţa? Seara? am întrebat.

— Dimineaţa. În curând. S-a întors către Naomi. *Shikkari mendo mite yare yo.* „Să ai grijă de el".

Naomi a înclinat capul pentru a arăta că aşa va face.

Murakami şi Yukiko au plecat. După un minut, detectorul a început să vibreze – continuu, aşa că eram supravegheat doar audio. Avusesem dreptate în privinţa regulilor casei.

Naomi şi cu mine am flecărit prostii pentru câteva minute, în beneficiul microfoanelor. Tonul ei era rece şi corect. Ştiam că mica noastră întâlnire în intimitate nu se desfăşurase tocmai cum plănuise ea, însă izbutise să mă distragă de la întrebările mele şi de fapt exact asta urmărise. Probabil că-şi spunea că disputa se încheiase la egalitate, ceea ce putea să accepte.

Nu ştia însă că fusese doar prima rundă.

I-am spus că eram obosit şi trebuia să plec.

— Poţi să revii oricând, mi-a zâmbit sarcastic.

— Pentru alt dans în poală? am întrebat, întorcându-i zâmbetul. Negreşit.

Am suit scara şi am ieşit pe Gaienhigashi-dori. Când am ajuns pe stradă, am auzit un claxon. Am văzut-o pe Yukiko la volanul unui BMW M3 alb, cu Murakami alături. Ea mi-a făcut semn din mână, apoi a dispărut pe Aoyama-dori.

Era abia ora 1 noaptea. Clubul se închidea la ora 3. Naomi avea să plece spre casă la scurt timp după aceea.

Îmi făcusem temele pe internet şi ştiam unde era casa. Blocul Lion's Gate, Azabu Juban 3-chome.

Trenurile nu mai circulau la ora asta şi mă îndoiam că ea avea automobil; întreţinerea unei maşini este prea costisitoare în capitală şi oricum trenurile ajung peste tot. Pentru a merge acasă, avea nevoie de un taxi.

Am luat un taxi până la staţia de metrou Azabu Juban, apoi am mers prin 3-chome, până i-am găsit clădirea. *Manshon* cu apartamente standard, dar la nivelul de lux, fier-beton castaniu-deschis, nouă şi cu aspect modern şi elegant. Intrarea din faţă era simplă, cu uşi duble din sticlă, comandate electronic. Imediat în spatele lor, pe plafon erau montate videocamere de securitate.

Clădirea se afla pe colţul unei străzi cu sens unic. Am ocolit-o şi am găsit în spate o intrare secundară – mai mică, mai discretă decât prima, ceva ce ar fi folosit numai rezidenţii. Aici nu existau videocamere de securitate.

Al doilea punct de acces complica lucrurile. Dacă aşteptam la intrarea greşită, aş fi scăpat-o complet pe femeie.

Am căzut pe gânduri. Toate străzile acestea erau cu sens unic, una dintre caracteristicile districtului Azabu Juban. Dacă Naomi venea de la Damask Rose, taxiul ar fi trebuit să treacă mai întâi pe lângă intrarea secundară şi era cel mai probabil că femeia ar fi coborât acolo. Chiar dacă taxiul ar fi mers mai departe, spre intrarea din faţă a blocului, aş fi avut timp să ocolesc iute clădirea şi să ajung acolo înaintea ei.

Perfect! Am privit în jur, căutând un loc potrivit. De obicei, când pregătesc o ambuscadă, încerc să obţin maximum de ascundere şi de surprindere. Dar asta se întâmplă înaintea unor întâlniri fatale. Acum intenţionam doar să vorbesc cu Naomi. Dacă o speriam prea tare, dacă o făceam să se simtă vulnerabilă, ar fi fugit pur şi simplu în bloc şi totul s-ar fi terminat.

Exista o stradă laterală perpendiculară, care ducea în locul unde mă aflam şi se sfârşea chiar în laterala celei de-a doua intrări. Am pornit pe strada aceea. Am zărit o tendă pe partea blocului, în stânga mea, sub umbra căreia erau stivuite pubele mari din plastic. Puteam să aştept tăcut în umbra de acolo şi nu m-ar fi observat nici cineva care ar fi trecut chiar pe lângă mine.

M-am uitat la ceas. Era aproape ora 2. Mi-am pierdut timpul, plimbându-mă prin cartier. N-am întâlnit mai mult de şase-şapte oameni. Până la ora 3, zona avea să fie aproape complet pustie.

M-am gândit la tot ce văzusem în club în cursul serii. De la Tatsu ştiam că Yamaoto se baza parţial pe şantaj şi estorcare pentru a-şi controla reţeaua de politicieni docili. Tatsu îmi spusese că CD-ul pe care tatăl lui Midori îl luase de la Yamaoto conţinea, printre altele, înregistrări video cu oameni politici surprinşi în ipostaze compromiţătoare. Tot el îmi spusese că între

Yamaoto şi Murakami exista o conexiune. Ca atare, părea probabil ca Damask Rose să fie unul dintre locurile în care Yamaoto îi filma pe politicieni în toiul unor acte dezonorante.

Iar asta însemna că cineva din reţeaua lui Yamaoto avea acum chipul meu pe film. Asta ar fi fost rău, indiferent de circumstanţe, dar noul interes al lui Murakami înrăutăţea şi mai mult situaţia. Era foarte probabil ca Murakami să arate cuiva înregistrarea mea video, ca parte dintr-o verificare suplimentară a trecutului pe care îl declarasem. Era posibil să-l arate chiar lui Yamaoto, care-mi cunoştea faţa. Iar eu folosisem numele lui Ishihara ca introducere în *dojo*-ul lui Murakami. Dacă ei înţelegeau cu cine aveau de-a face de fapt, ar fi dedus de asemenea că „accidentul" halterofilului nu fusese nici pe departe aşa ceva.

Am încercat să pun cap la cap restul puzzle-ului. Yukiko, adică cineva aflat într-o poziţie de vârf din Damask Rose, poate Yamaoto, încerca să pună ghearele pe Harry. Dacă pe ei îi interesa Harry, asta putea fi numai din cauză că Harry îi putea conduce la mine.

Şi CIA? Potrivit lui Kanezaki, Agenţia îl urmărise pe Harry ca posibil canal spre mine. Întrebarea era dacă Yamaoto şi CIA acţionau împreună, sau dacă interesul lor era doar convergent? În primul caz, care era natura legăturii lor? În al doilea caz, care era natura interesului lor?

Dacă-mi jucam bine cărţile, Naomi m-ar fi putut ajuta să răspund la întrebările astea. De asemenea, trebuia să rezolv cât mai repede totul. Chiar dacă relevanţa lui Harry pentru oamenii ăştia era doar ca mijloc de a se apropia de mine, el se putea găsi în pericol real. Iar dacă Murakami înţelegea că Arai Katsuhiko era de fapt John Rain, atât Harry, cât şi eu urma să ne confruntăm cu o problemă acută.

Cu puţin înainte de ora 3, a început să plouă. Am revenit repede spre blocul lui Naomi şi mi-am ocupat poziţia în umbrele din apropierea lui. Sub tendă nu ploua, însă se făcuse frig. Piciorul mă durea acolo unde îl lovise Adonis. Am făcut mişcări de stretching, ca să-mi păstrez flexibilitatea.

La ora 3:20, un taxi a apărut pe stradă. L-am privit din umbră, când a trecut pe lângă mine. Pe bancheta din spate era Naomi.

Taxiul a cotit la stânga şi s-a oprit imediat după intrarea secundară în clădire. Portiera din spate s-a deschis puţin şi înăuntru s-a aprins plafoniera. Am văzut-o pe Naomi întinzându-i nişte bancnote şoferului, care i-a dat apoi restul. După aceea portiera s-a deschis complet şi ea a coborât. Purta un pardesiu negru lung până la genunchi, din lână subţire sau caşmir, pe care l-a strâns mai bine în jurul corpului. Portiera s-a închis şi taxiul s-a îndepărtat.

Naomi a deschis umbrela şi a pornit spre intrarea în bloc. Am ieşit de sub tendă.

— Naomi, am rostit eu încet.

Ea s-a răsucit pe călcâie şi am auzit-o inspirând şuierător.

— Ce dracu'? a exclamat în portugheza ei cu accent englezesc.

Am ridicat mâinile cu palmele înainte.

— Vreau doar să vorbesc cu tine.

Femeia a întors capul şi a privit peste umăr pentru o clipă, poate apreciind distanţa până la intrare, după care a revenit spre mine, aparent liniştită.

— Eu nu vreau să vorbesc cu tine.

A apăsat pe primul şi pe ultimul cuvânt al frazei şi agitaţia i-a intensificat accentul.

— Dacă nu vrei, poţi să nu vorbeşti. Eu doar te rog să-mi permiţi, atâta tot.

S-a uitat din nou în jur. Avea instincte bune în privinţa pericolului. Majoritatea oamenilor care percep o ameninţare se concentrează exclusiv asupra acesteia, ceea ce face din ei o pradă uşoară, dacă „ameninţarea" nu este decât un truc, iar adevăratul atac va sosi din flanc.

— De unde ştii unde locuiesc? m-a întrebat.

— Am căutat pe internet.

— Serios? Chiar crezi că cele cu meseria mea îşi afişează adresa peste tot?

Am strâns din umeri.

— Mi-ai dat adresa ta de e-mail. Ai fi surprinsă cât de multe poţi afla, dacă ai o informaţie de la care să porneşti.

Ochii i s-au mijit.

— Eşti dintre cei care urmăresc femeile?

— Nu, am clătinat din cap.

Începuse să plouă mai tare. Mi-am dat seama că, ignorând disconfortul fizic, vremea era în avantajul meu. Naomi era uscată şi mândră sub umbrela ei, pe când eu eram ud şi aproape că tremuram. Contrastul dintre noi ar fi ajutat-o să se simtă într-o măsură mai mare stăpână pe situaţie.

— Am necazuri? a întrebat ea.

Asta m-a surprins.

— Ce fel de necazuri?

— N-am făcut nimic ilegal. Nu sunt implicată în nimic, ci sunt doar o dansatoare, ai înţeles?

Nu ştiam ce voia să spună, însă n-am vrut s-o opresc.

— Nu eşti implicată? am repetat.

— Nu sunt implicată şi nici nu vreau să fiu! Îmi văd de treaba mea.

— Nu ai necazuri, cel puţin din partea mea. Realmente, vreau doar să stăm de vorbă.

— Dă-mi un singur motiv pentru care aş face-o.

— Fiindcă ai încredere în mine.

Expresia chipului ei a oscilat între amuzament şi scepticism.

— Eu am încredere în tine?

Am încuviinţat din cap.

— M-ai avertizat de microfoanele din club.

Naomi a închis ochii pentru o clipă.

— Doamne, am ştiut c-o să regret chestia aia.

— În acelaşi timp însă ştiai c-o să regreţi şi mai mult dacă n-ai fi spus nimic.

A clătinat din cap, lent şi apăsat. Ştiam ce gândea: *I-am făcut tipului ăsta o favoare şi acum nu mai pot scăpa de el. Iar el înseamnă nişte necazuri pe care nu le doresc.*

Mi-am îndepărtat de pe frunte o şuviţă udă de ploaie.

— Putem merge undeva?

Ea s-a uitat la stânga, apoi la dreapta. Strada era pustie.

— Bine, a spus după aceea. Să luăm un taxi. Ştiu un loc care ţine deschis până dimineaţa. Putem vorbi acolo.

Am găsit un taxi. Eu am suit primul şi ea m-a urmat. I-a spus şoferului să ne ducă la 3-3-5 Shibuya-ku, în partea de sud a lui Roppongi-dori. Am zâmbit.

— Tantra? am întrebat.

M-a privit, poate puţin mirată.

— Îl ştii?

— Există de ceva timp. Este un loc bun.

— N-am crezut că l-ai şti. Eşti niţel cam... vârstnic.

Am izbucnit în râs. Dacă încercase să mă enerveze, nu reuşise deloc. Nu voi fi niciodată sensibil în privinţa vârstei mele. Majoritatea celor pe care-i cunoşteam când eram tânăr au murit deja. Faptul că eu mai respir este de fapt un prilej de mândrie.

— Tantra este ca sexul, i-am spus şi am zâmbit uşor, cu indulgenţă. Fiecare generaţie crede că-l descoperă prima.

Ea a întors ochii spre geam şi am continuat drumul în tăcere. Aş fi preferat să fi ales un loc unde să fi putut ajunge mergând pe jos, potrivit obiceiurilor mele. Ţinând totuşi seama de circumstanţele generale ale nopţii, am apreciat că probabilitatea apariţiei unei probleme cauzată de ignorarea de către Naomi a unor principii elementare de securitate era gestionabil de redusă.

După câteva minute, am oprit în faţa unui bloc banal de birouri. Am achitat cursa şi am coborât. Ploaia se oprise, însă strada era pustie, aproape

părăsită. Dacă n-aş fi ştiut unde ne aflam, aş fi considerat că era un loc ciudat pentru a coborî dintr-un taxi în toiul nopţii.

Înapoia noastră, un „T" slab iluminat strălucea discret deasupra unei scări ce cobora la demisol, unicul semn exterior al existenţei lui Tantra. Am coborât treptele, am trecut printr-o pereche de uşi metalice impunătoare şi am intrat într-un vestibul luminat de lumânări care ducea ca un tunel scurt spre zona principală.

A apărut un chelner care ne-a întrebat în şoaptă dacă eram doar noi doi. Naomi i-a răspuns afirmativ şi el ne-a condus înăuntru.

Pereţii erau din ciment maro şi plafonul era negru. Pe tavan existau câteva spoturi, însă majoritatea luminii provenea de la lumânările de pe mese şi din colţurile podelei din beton lăcuit. Ici-colo în nişe erau statuete cu scene din Kama Sutra. În jurul nostru vreo şase grupuri mici de oameni stăteau pe perne sau pe scaune scunde. Interiorul zumzăia de conversaţii murmurate şi râsete discrete. Din difuzoare invizibile se auzea încet o muzică tehno lipsită de agresivitate, care suna vag arăbeşte.

Ştiam că în spate mai existau încă două saloane, ambele parţial mascate de draperii purpurii grele. L-am întrebat pe chelner dacă era disponibil vreunul şi l-a indicat pe cel din dreapta. Am privit-o pe Naomi şi ea încuviinţat din cap.

Am trecut dincolo de draperii într-o cameră ce aducea mai degrabă cu o grotă micuţă sau cu unul dintre localurile unde se fuma opiu pe timpuri. Tavanul era scund şi lumânările proiectau umbre pâlpâitoare pe pereţi. Ne-am aşezat pe pernele de pe podea din colţ, perpendicular unul faţă de celălalt. Chelnerul ne-a înmânat un meniu şi a dispărut în tăcere.

— Ţi-e foame? am întrebat-o.

— Da.

— Şi mie. Mi-am frecat umerii uzi. Şi frig.

Chelnerul a revenit. Am comandat ceai fierbinte, chipsurile Ayu care erau specialitatea casei şi pacheţele de primăvară. Naomi a ales un whisky Highland Park vechi de doisprezece ani şi eu am cerut la fel.

— De fapt, de unde ştii de locul ăsta? a întrebat ea după plecarea chelnerului.

— Ţi-am spus – există de-o vecie. De zece ani, poate mai mulţi.

— Aşadar locuieşti în Tokio.

Am tăcut. După câteva clipe, am spus:

— Am locuit. Până recent.

— Ce te-a adus înapoi?

— Un prieten care a intrat într-un fel de încurcături cu oameni de la clubul tău, fără ca măcar s-o ştie.

— Ce fel de încurcături?

— Asta încerc să aflu.

— De ce m-ai minţit că eşti contabil?

Am ridicat din umeri.

— Eram în căutare de informaţii. Nu era necesar să-ţi spun foarte multe.

Amândoi am tăcut. Chelnerul a sosit cu mâncarea şi băuturile. Eu am băut mai întâi ceai. M-a încălzit considerabil. Highland Park a fost încă şi mai bun.

— Aveam nevoie de aşa ceva, am spus şi m-am rezemat cu spatele de perete, simţind căldura care-mi radia din măruntaie.

Naomi a luat un pacheţel de primăvară.

— Ai fost cu adevărat în Brazilia? m-a întrebat.

— Da.

Era o minciună, însă poate echivalentul moral al adevărului. În niciun caz nu-i puteam spune că învăţam tot ce puteam despre ţara ei, pregătindu-mă pentru o primă şi irevocabilă călătorie acolo.

Ea a muşcat din pacheţel şi l-a mestecat, aplecând uşor capul spre un umăr, ca şi cum ar fi reflectat la ceva.

— În seara asta, când am văzut cu cine stăteai la masă, m-am gândit că poate ai învăţat câteva cuvinte în portugheză, doar ca să mă determini să fiu deschisă. Că dădusem de vreun necaz.

— Nu.

— Aşadar nu-ncercai să mă întâlneşti în privat?

— În seara când am venit prima dată, tu dansai, aşa că am întrebat de tine. A fost pur şi simplu o coincidenţă.

— Dacă nu eşti un contabil american, ce eşti atunci?

— Sunt o persoană care la răstimpuri... prestează anumite servicii. Serviciile respective mă aduc în contact cu mulţi jucători diferiţi din societate. Cu poliţişti, dar şi cu *yakuza.* Cu politicieni. Uneori cu inşi din lumea interlopă.

— Aşa scrie pe cartea ta de vizită?

Am zâmbit.

— Am încercat să trec toate astea, dar literele erau prea mici ca să poată fi citite.

— Ce eşti – un detectiv particular?

— Oarecum...

Naomi m-a privit cu atenţie.

— Pentru cine lucrezi în prezent?

— Ţi-am spus, în prezent încerc doar să ajut un prieten.

— Scuză-mă, dar asta sună chiar ca o minciună.

Am aprobat din cap.

— Îmi dau seama.

— În seara asta păreai destul de familiar cu Murakami.

— Asta te-a nemulţumit?

— El este un bărbat care mă sperie.

— Aşa ar şi trebui.

Şi-a ridicat paharul de Highland Park şi s-a rezemat de perete.

— Am auzit nişte poveşti urâte despre el.

— Probabil că sunt adevărate.

— Toţi se tem de el. Cu excepţia lui Yukiko.

— De ce oare?

— Nu ştiu. Are un fel de putere asupra lui. Nimeni altul n-o are.

— Nu-ţi place de ea.

Naomi s-a uitat la mine, apoi şi-a ferit ochii.

— Poate să fie la fel de înspăimântătoare ca Murakami.

— Data trecută ai spus că ea n-are probleme să facă lucruri pe care tu nu le-ai face.

— Aşa este.

— Are vreo legătură cu dispozitivele acelea de ascultare?

Femeia a dus whisky-ul la gură şi l-a terminat. După aceea a spus:

— Eu nu ştiu cu siguranţă dacă există dispozitive de ascultare, însă aşa bănuiesc. Noi avem mulţi clienţi importanţi: politicieni, oameni de afaceri, persoane din ministere. Proprietarii clubului le încurajează pe fete să vorbească cu ei şi să extragă informaţii. Toate fetele cred că conversaţiile sunt înregistrate şi se zvoneşte că unii clienţi sunt chiar filmaţi în camerele pentru lap dance.

Îi câştigam încrederea, iar după felul cum vorbea acum, ştiam că voi putea obţine mai multe. Un jucător de ruletă va agoniza ore în şir, dacă să-şi pună fisele pe roşu ori pe negru, iar apoi, când crupierul va învârti roata, îşi va dubla sau chiar tripla miza, ca modalitate de a-şi susţine convingerea că a mizat bine. De ce ar mai fi suplimentat cu toţi banii aceia, dacă ar fi mizat greşit, nu?

Am arătat spre paharul ei.

— Mai vrei unul?

A şovăit o clipă, apoi a aprobat din cap.

L-am terminat pe al meu şi am mai comandat două. Pereţii au pâlpâit sub flăcările lumânărilor. Odaia s-a simţit mai intimă şi mai caldă, ca un sanctuar subteran.

Chelnerul a adus whisky-urile. După ce a ieşit în tăcere, am privit-o pe Naomi şi am spus:

— Tu nu eşti implicată în nimic din toate astea?

Şi-a coborât ochii în pahar. Au trecut câteva secunde.

— Vrei un răspuns onest sau un răspuns realmente onest? m-a întrebat în cele din urmă.

— Dă-mi-le pe ambele.

— Bine, a încuviinţat ea. Răspunsul onest este „nu”.

A sorbit din Highland Park. A închis ochii.

— Răspunsul realmente onest este... este...

— Este „nu încă”, am spus încet.

A deschis ochii şi m-a privit.

— De unde ştii?

M-am uitat la ea pentru o secundă, simţindu-i tulburarea şi întrevăzând o oportunitate.

— Eşti pe cale de a fi coruptă, am spus. Ăsta-i un proces, o succesiune de tehnici. Dacă eşti măcar pe jumătate conştientă de asta, atunci eşti mai inteligentă decât majoritatea. Ai de asemenea o şansă de a face ceva în privinţa respectivă... dacă doreşti.

— Ce vrei să spui?

Am sorbit din pahar, am privit lichidul chihlimbariu strălucind în lumina lumânărilor şi mi-am amintit.

— Se începe încet. Sunt stabilite limitele subiectului, care este determinat să petreacă un timp acolo. El se obişnuieşte cu asta. În scurt timp, limitele se modifică. Niciodată nu este împins cu mai mult de un centimetru. Se procedează astfel încât să simtă că-i alegerea lui.

M-am uitat la ea.

— Mi-ai spus că atunci când ai sosit în club, erai atât de sfioasă, încât abia te puteai mişca pe scenă.

— Da, i-adevărat.

— La momentul acela, n-ai fi putut face niciodată un lap dance.

— Nu.

— Dar acum poţi.

— Da.

Vocea îi era stinsă, aproape o şoaptă.

— Când ai făcut primul tău lap dance, ţi-ai spus probabil că nu-l vei lăsa pe niciun client să te-atingă.

— Da, am spus asta, a zis ea.

Glasul îi era aproape neauzit.

— Bineînţeles! Aş putea continua. Ţi-aş putea spune unde vei fi după trei luni din clipa asta, după şase luni, după un an. După douăzeci de ani, dacă vei continua să faci ceea ce faci. Naomi, tu crezi că toate astea au fost accidente? Este o ştiinţă. Există experţi care-i condiţionează pe oameni să facă mâine

ceea ce este inacceptabil azi.

Naomi nu scotea niciun sunet, cu excepţia inspiraţiilor şi expiraţiilor rapide prin nări, şi m-am întrebat dacă se lupta să-şi stăvilească lacrimile.

Trebuia s-o împing însă niţel mai departe, înainte de a bate în retragere.

— Vrei să ştii ce te-aşteaptă în continuare? am întrebat.

S-a uitat la mine, dar n-a zis nimic.

— Tu ştii că fetele din Damask Rose sunt folosite pentru şantajarea politicienilor sau aşa ceva. Celelalte fete şuşotesc despre asta, însă nu-i totul. Ai fost abordată, aşa-i? A fost o abordare piezişă, dar clară. Ceva de felul: „Avem un client special despre care credem că s-ar putea să te placă. Am fi încântaţi dacă ai merge cu el şi l-ai face să se simtă realmente bine. Dacă este mulţumit după aceea, îţi vom plăti X". Poate că aveau un apartament închiriat într-un hotel unde doreau să-l duci. Acolo aveau să-l înregistreze, să-l filmeze. Presupun că ai refuzat, totuşi n-a existat nicio presiune. De ce să fi existat? Ei ştiu că până la urmă vei ceda, pur şi simplu din cauza expunerii permanente la uzură.

— Te-nşeli! a spus ea brusc, îndreptând un deget acuzator spre faţa mea.

Am privit-o deschis:

— Dacă m-aş fi înşelat, n-ai fi reacţionat aşa.

Naomi m-a privit cu ochi răniţi şi mânioşi, mişcând din buze de parcă ar fi încercat să găsească cuvintele potrivite.

Era suficient. Sosise momentul să văd dacă spusele mele avuseseră efectul dorit.

— Hei, am zis încet, însă ea a plecat fruntea. Hei... Mi-am pus palma peste mâinile ei. Iartă-mă.

I-am strâns scurt degetele, după care mi-am retras mâna.

Naomi a ridicat ochii şi m-a privit.

— Crezi că sunt o prostituată. Sau că voi deveni una.

— Nu, nu cred aşa ceva, am clătinat din cap.

— De unde ştii toate astea?

Era clipa pentru un răspuns onest, totuşi destul de vag pentru ca să rămân în siguranţă.

— Cu mult timp în urmă, şi într-un context diferit, eu însumi am trecut prin ceea ce treci tu acum.

— Ce vrei să spui?

Pentru o secundă mi l-am adus în minte pe Jake „Nebunu". Am clătinat din cap, pentru a-i arăta femeii că nu era un subiect despre care doream să vorbesc.

Am tăcut amândoi câteva clipe, după care ea a rostit:

— Ai avut dreptate. N-aş fi reacţionat atât de agresiv dacă spusele tale ar

fi fost neadevărate. Sunt lucruri la care m-am gândit mult şi n-am fost chiar atât de onestă cu mine însămi cum ai fost tu. S-a întins şi m-a prins de mână. Mi-a strâns-o apăsat. Mulţumesc.

Am simţit un amestec bizar de emoţii: satisfacţie că manipularea mea funcţiona, înţelegere faţă de situaţia prin care se străduia să treacă Naomi, reproş faţă de propria-mi persoană fiindcă profitasem de naivitatea ei.

Iar înapoia tuturor acelor sentimente continua să existe atracţia pe care o simţeam pentru ea. Îi conştientizam inconfortabil atingerea mâinii.

— Nu-mi mulţumi, am replicat fără s-o privesc.

Nu i-am răspuns strângerii de mână. După o secundă şi-a retras braţul.

— Încerci cu adevărat s-ajuţi un prieten? am auzit-o întrebând.

— Da.

— Te-aş ajuta dacă aş putea, însă nu ştiu mai multe decât ţi-am spus deja.

Am aprobat din cap şi m-am gândit la CIA şi la Yamaoto, întrebându-mă care putea fi legătura.

— Aş vrea să te-ntreb ceva, am rostit. Câţi europeni sau americani vezi în club?

Naomi a înălţat din umeri.

— Destui. Zece, poate douăzeci la sută din clienţi. De ce?

— L-ai văzut vreodată pe Murakami petrecând alături de ei?

— Nu, a clătinat ea din cap.

— Dar pe Yukiko?

— Nu prea. Ea vorbeşte destul de stricat engleza.

Neconcludent. Naomi nu ştia nimic. Începeam să mă îndoiesc că avea să-mi fie de mare ajutor până la urmă.

M-am uitat la ceas. Era aproape ora 5. În curând avea să răsară soarele.

— Ar trebui să plecăm, am rostit.

Ea a încuviinţat. Am achitat nota şi am ieşit.

Afară era umezeală, însă nu mai ploua. Felinarele de pe Roppongi-dori creau conuri strălucitoare de ceaţă ce se roteau lent. Era pe cât de târziu putea fi fără să fie devreme şi strada era silenţioasă pentru moment.

— Mă conduci până acasă? a întrebat ea, privindu-mă.

Am aprobat din cap.

— Sigur că da.

Pe la jumătatea drumului care ar fi trebuit să dureze douăzeci de minute, a început să plouă din nou.

— *Droga*! a înjurat ea în portugheză. Am uitat umbrela în Tantra.

— *Shoganai*, am replicat şi mi-am ridicat gulerul blazerului. „Ce să faci..."

Am iuţit amândoi pasul. Ploaia s-a înteţit. Mi-am trecut degetele prin păr şi am simţit pârâiaşe curgându-mi pe ceafă.

Când mai aveam de parcurs cam jumătate de kilometru, a răsunat o bubuitură impresionantă şi a început să plouă realmente cu găleata.

— *Que merda*! a exclamat Naomi şi a izbucnit în râs. Acum chiar c-am încurcat-o.

Am pornit să alergăm, însă fără mare succes. Am ajuns la blocul ei şi ne-am vârât sub streaşină de deasupra intrării din spate.

— *Meu deus*, a zis ea, râzând. În viaţa mea n-am fost udată în halul ăsta! Şi-a descheiat pardesiul de pe care şiroia apa, după care s-a uitat la mine şi a zâmbit. După ce eşti deja ud, este chiar destul de plăcut.

Fuioare de vapori se înălţau din rochia ei umedă.

— Ies aburi din tine, am comentat.

Naomi a coborât ochii, apoi m-a privit. A îndepărtat de pe faţă câteva şuviţe de păr ud.

— M-a încălzit alergarea, a explicat ea.

Mi-am şters apa de pe chip şi mi-am spus: *E timpul de plecare.*

Însă am rămas pe loc.

— Mulţumesc pentru o seară interesantă, a zis ea după o pauză. Pentru un bărbat care urmăreşte femei, eşti un tip cumsecade.

I-am oferit o jumătate de zâmbet.

— Aşa-mi spun toţi.

A urmat un moment straniu de tăcere. După aceea ea s-a apropiat de mine şi m-a îmbrăţişat, lipindu-şi faţa de umărul meu.

Am fost uimit şi am cuprins-o în braţe cu un gest reflex.

Doar puţină alinare, am gândit. *Ai fost dur cu ea înainte. Să se simtă bine înainte de despărţire.*

În chip îndepărtat, eram conştient de faptul că suna ca o justificare. Asta m-a neliniştit în mod vag. De obicei, mă descurc bine şi fără aşa ceva.

Puteam simţi forma moale a femeii şi căldura ei, condusă cu claritate electrică prin umezeala hainelor noastre.

Mi-am simţit trupul răspunzând. Am ştiut că a simţit-o şi Naomi. *La naiba*!

Ea şi-a desprins capul de umărul meu. Gura îi era foarte aproape de urechea mea. Am auzit-o spunând:

— Vino înăuntru.

Ultima persoană cu care intrasem într-o relaţie deşi ar fi trebuit s-o tratez doar ca pe o sursă de informaţii fusese Midori. Continuam să plătesc în privinţa aceea.

Nu fi prost din nou, am gândit. *Nu te apropia prea mult. Nu înceţoşa linia de demarcaţie.*

Gândurile erau însă deconectate. Nimeni nu părea să asculte.

Este o fată dintr-un bar. Nu-i cunoşti loialităţile.

Remarca aceea era cu totul neconvingătoare. Nimeni n-o trimisese împotriva mea, ci eu o urmărisem. Ea nu avusese nicio obligaţie să mă anunţe despre microfoane. Instinctul îmi spunea că nu disimula.

Naomi a pus o palmă pe pieptul meu.

— N-ai... fost de mult timp cu cineva, a spus.

Mi-am reamintit că acesta era alt motiv pentru care trăisem atât de mult.

— De ce spui asta? am întrebat-o.

— O pot spune. Felul cum mă priveşti.

Palma i s-a apăsat mai tare.

— Îţi pot simţi bătăile inimii, a adăugat.

Cu o palmă deasupra inimii mele şi cu şoldurile lipite de vintrele mele, putea la fel de bine să mă fi supus unui test la poligraf.

Am privit înapoi spre strada care se întindea dincolo de streaşină. Ploaia bătea în rafale sure, piezişe. Una dintre mâinile mele s-a ridicat spre obrazul femeii. Pielea îi era udă de ploaie şi m-am gândit la lacrimi.

Ea a ridicat capul şi i-am simţit obrazul lipindu-se de al meu. Capul i se mişca foarte uşor în sus şi în jos, parcă în ritmul unei muzici pe care aproape c-o puteam auzi. Am rămas cu ochii închişi, gândind: *Nu face asta*, *nu fi idiot.*

Îmi puteam auzi propria respiraţie, curgându-mi prin nări şi trecându-mi pe lângă dinţi.

Am dat să mă retrag, dezlipindu-mi obrazul ud de obrazul ei. Naomi şi-a ridicat o mână spre ceafa mea şi m-a oprit.

Am mişcat capul foarte puţin. Colţurile gurilor noastre s-au atins. I-am simţit respiraţia pe obraz.

Apoi ne-am sărutat. Gura îi era caldă şi moale. Limbile ni s-au împletit şi am gândit, *Idiotul dracului* şi simultan, *Ce bine este.*

Mâinile mele şi-au găsit drumul pe sub pardesiul ei, până la talie. Naomi mi-a luat faţa între palme şi m-a sărutat mai apăsat.

Am strâns-o puternic de şolduri, după care mi-am purtat mâinile în sus, peste curba coastelor, spre sânii ei. Sfârcurile îi erau întărite sub ţesătura udă a rochiei. Întregul corp îi radia căldură. M-am auzit gemând. A sunat ca o capitulare.

Naomi s-a retras un pas şi a bâjbâit prin poşetă. A scos o cheie şi m-a privit cu ochi negri, cu răsuflare uşor gâfâită.

— Vino înăuntru, a spus.

S-a întors şi a băgat cheia în broască. Uşa a glisat, deschizându-se, şi am intrat amândoi.

Am continuat să ne sărutăm în lift, pe durata drumului scurt până la nivelul al cincilea. Pe drumul pe coridor, ne smulgeam unul celuilalt hainele.

Am intrat în apartamentul ei, într-un vestibul aflat la capătul unui hol

scurt. Dincolo de el se afla livingul. Totul era slab iluminat de lumina cenuşie reflectată de pe stradă.

Naomi a închis după mine uşa şi m-a împins, lipindu-mă cu spatele de tăblia ei. A reînceput să mă sărute, înfometată, cu mâinile descheindu-mi cămaşa. Nu obişnuiesc să mă simt confortabil într-o casă dacă n-am avut posibilitatea să mă uit în jur, însă holul îngust, cu Naomi situată între mine şi orice atacator potenţial, n-ar fi fost locul ideal pentru o ambuscadă. N-am perceput nicio undă de pericol, cel puţin nu din genul respectiv. Iar detectorul lui Harry tăcea în mod binecuvântat.

I-am desprins pardesiul de pe umeri şi l-am lăsat să cadă înapoia ei. Naomi m-a sărutat pe gât şi pe piept, în timp ce trăgea cu degetele de cureaua şi pantalonii mei. Am cuprins-o cu braţele şi am deschis fermoarul de pe spatele rochiei. I-am tras bretelele de pe umeri şi rochia a lunecat tăcută pe podea. Am simţit-o azvârlindu-şi pantofii din picioare.

Ea mi-a împins blazerul spre înapoi, însă materialul ud se lipise de mine. M-am zbătut şi l-am scos, apoi mi-am tras cămaşa peste cap. Naomi şi-a pus o palmă caldă pe abdomenul meu pentru o clipă, de parcă ar fi vrut să mă încremenească în poziţia aceea. I-am simţit brăţara de diamante, un cerc mic şi rece în jurul încheieturii mâinii. Apoi şi-a deplasat mâna mai jos şi a început să-mi împingă pantalonii. Am oprit-o pentru a-mi putea scoate mai întâi pantofii şi şosetele. Pantalonii adunaţi în jurul gleznelor constituie o postură prea neajutorată pentru mine.

Am păşit afară din pantaloni şi chiloţi şi i-am dat cu piciorul la o parte. Naomi m-a lipit din nou de uşă, şi-a trecut braţele în jurul meu imediat deasupra mijlocului şi le-a strâns, lipindu-ne şi mai mult laolaltă. Sânii şi abdomenul ei m-au apăsat, calzi, moi şi nebunesc de ispititori, iar în clipa aceea nu mi-a mai păsat cât avea să mă coste asta. Cât ar fi putut s-o coste pe ea.

I-am prins faţa cu blândeţe între palme şi i-am aplecat uşor capul pe spate. Am privit-o în ochi. În penumbrele holului, păreau să aibă propria lor luminescenţă discretă.

Mâinile ei mi-au coborât pe şolduri şi Naomi s-a lăsat în genunchi în faţa mea. Am privit-o şi am respirat mai accelerat. Uşa era rece pe spinarea mea goală, apoi gura ei m-a cuprins şi pentru o clipă n-am mai putut simţi nimic altceva.

Una dintre palmele ei s-a ridicat spre abdomenul meu şi am prins-o între mâini, apoi i-am dat drumul. Capul mi s-a lăsat pe spate, lovind uşa cu un bufnet slab. O şuviţă rebelă mi-a atins coapsa. I-am putut simţi fiecare fir de păr, ca şi cum aş fi fost mângâiat cu un filament încins.

O palmă mi-a coborât şi a urmărit conturul urechii lui Naomi, curbura

obrazului, linia maxilarului. Am expirat prelung, încordându-mi abdomenul până n-a mai rămas nimic în plămâni, după care am inspirat adânc pe nas.

Mi-am adus degetele sub bărbia ei şi am încercat s-o ridic.

Naomi a lăsat capul puţin pe spate şi m-a privit.

— Vreau să termin, a zis ea.

M-am aplecat, mi-am pus mâinile pe trupul ei şi am tras-o în picioare. Mi-am trecut un braţ după gâtul ei şi celălalt pe sub fese, am păşit înainte şi am ridicat-o în braţe. A râs surprinsă şi m-a cuprins cu mâinile după gât.

— Există ceva ce vreau eu să termin, i-am spus.

Livingul se învecina cu o bucătărie micuţă şi un dormitor doar puţin mai larg. M-am îndreptat spre cel din urmă. Eram vag conştient de erecţia care se legăna în faţa mea, ca bastonul absurd al unui orb, în timp ce mergeam.

Imediat după uşa dormitorului, pe jos era o saltea. Am păşit pe ea şi am aşezat-o cu blândeţe pe Naomi pe spate. Femeia şi-a retras mâinile din jurul gâtului meu, atingându-mi cu palmele urechile şi faţă. Am pipăit cu ambele mâini şi i-am tras tanga peste pelvisul plat. Şi-a ridicat şoldurile, iar chilotul i-a lunecat peste curba feselor. I l-am tras dincolo de glezne şi l-am aruncat într-o parte.

Mi-am pus apoi mâinile pe saltea de o parte şi cealaltă a lui Naomi şi i-am sărutat gâtul, sânii, abdomenul. M-am îndreptat încet spre liniile coapselor. Ea mi-a prins un smoc de păr de la ceafă şi a tras îndeajuns de tare ca să mă doară, însă am silit-o să aştepte mai mult înainte de a-i da ceea ce dorea.

Când am făcut-o, a expirat şuierat şi şi-a înteţit strânsoarea smocului de păr. M-am aşezat în genunchi şi i-am prins fesele în ambele palme, ridicându-le de pe saltea. Am auzit-o spunând:

— *Isso*, *isso, continua.*

I-am simţit cealaltă mână atingându-mi ceafa. Am înălţat ochii. Muşchii abdomenului îi erau încordaţi şi sânii îi tremurau uşor de pe urma acţiunilor capului şi mâinilor mele.

Nu m-am grăbit deloc. Avea gust curat, sărat şi dulce. Degetele ei au trecut prin părul meu, uneori prinzând, uneori trăgând, în ritmul atingerilor mele. Nu m-am zorit, nici chiar când apăsarea palmelor ei mă îndemna să iuţesc.

Am auzit-o spunând „*Isso*", din nou, repetat. Picioarele i s-au ridicat înapoia mea şi s-au strâns peste urechile mele, astfel încât vocea i-a devenit brusc îndepărtată, ajungând până la mine parcă din adâncul apei. Picioarele i s-au încordat încă şi mai mult, iar încheieturile falangelor ei mi-au apăsat puternic scalpul. Iar apoi corpul i s-a destins lent şi sunetele au revenit în odaie.

Am lăsat-o înapoi pe saltea şi am privit-o. Lumina sură din dormitor

devenise ceva mai luminoasă. Îi accentua verdele ochilor şi, fără să mă gândesc, am spus:

— Eşti frumoasă.

Ea s-a întins şi mi-a prins chipul în palme.

— *Agora*, *venha aqui*, a spus în portugheză. „Vino aici".

M-am ridicat spre ea. A întins o mână în jos să mă ajute, dar mi-am găsit singur drumul înăuntru.

Mi-am strecurat braţele pe sub ale ei şi în jurul capului ei. Am plecat fruntea şi am închis ochii, aşa cum fusesem învăţat cândva să mă rog. I-am simţit buzele pe faţă, murmurând vorbe neauzite.

A trecut un minut, poate două. Mişcarea noastră laolaltă, înainte şi înapoi, a încetinit treptat, aidoma valurilor care avansează şi se retrag pe o plajă. Nu aveam să mai pot rezista mult.

Ea şi-a arcuit capul spre mine şi sărutul s-a iuţit. Prin buzele şi limba ei, am simţit ca un tors de felină sau un mârâit surd.

— *Agora, mete tudo*, a spus ea, mişcându-şi gura odată cu a mea. „Acum, totul acum".

S-a împins în mine, fără să reţină nimic. I-am ţinut chipul în palme şi am sărutat-o mai apăsat. Şi-a ridicat genunchii şi i-am simţit coapsele şi gleznele lunecând pe lângă şoldurile mele. Ne mişcăm mai rapid. Naomi şi-a încleştat picioarele îndărătul meu. Am auzit-o gemând ceva în portugheză. Spinarea mi s-a arcuit, degetele picioarelor mi s-au afundat în saltea, şi mi-am dat drumul cu un *kussouu* prelung care suna a durere şi în acelaşi timp a plăcere.

Puterea mi s-a scurs din corp şi m-am simţit brusc îngreunat. M-am aşezat pe saltea lângă Naomi, cu faţa spre spinarea ei, cu mâna aşezată uşor pe pântecul femeii.

— *Isso*, *foi otimo,* a zis ea întorcând capul spre mine. „A fost delicios".

Am zâmbit.

— *Otimo,* am repetat.

Membrele mi se păreau din gelatină.

Mi-a acoperit mâna cu palma şi mi-a strâns degetele. Am rămas tăcuţi o vreme. După aceea, ea a rostit:

— Pot să te-ntreb ceva?

Am privit-o.

— Sigur că da.

— De ce ai fost atât de şovăitor la început? Îmi puteam da seama că doreai. Iar eu ştiam că doream.

Am închis ochii pentru o secundă, flirtând cu somnul.

— Poate că m-am temut.

— De ce anume?

— Nu sunt sigur.

— Eu ar fi trebuit să mă tem. Când ai spus că ai ceva de terminat, m-am gândit pe jumătate că o să-ncerci să mă baţi din nou la fund.

Am zâmbit, cu ochii încă închişi.

— Te-aş fi bătut, dacă ai fi meritat.

— Aş fi avut grijă s-o regreţi.

— Dar n-ai făcut-o, ci m-ai făcut fericit.

Am auzit-o râzând.

— E bine atunci. Tot nu mi-ai spus însă de ce te-ai temut.

Am rămas pe gânduri. Somnolenţa mă acoperea ca o pătură.

— Să mă implic. Aşa cum ai spus, n-am mai fost de mult timp cu cineva.

Naomi a râs iarăşi.

— Cum ne-am putea implica noi doi? Eu nu ştiu nici măcar cine eşti.

Cu un efort, am deschis ochii. Am privit-o.

— Tu ştii mai multe decât majoritatea, i-am spus.

— Poate că tocmai asta te sperie, a replicat ea.

Dacă aş mai fi rămas o clipă întins, aş fi adormit. M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am trecut o palmă peste faţă.

— E-n regulă, a zis ea. Ştiu că trebuie să pleci.

Avea dreptate, bineînţeles.

— Da? am întrebat.

— Da. A făcut o pauză. Apoi: Mi-ar plăcea să te revăd. Dar nu în club.

— E logic, am răspuns cu mintea revenită la setările de securitate uzuale.

Naomi şi-a încreţit fruntea la auzul răspunsului meu. Mi-am înţeles eroarea, am zâmbit şi am încercat să corijez.

— După noaptea asta, oricum nu cred că aş putea respecta regula „numai deasupra taliei”.

Ea a râs la auzul cuvintelor, dar nu pe deplin destins.

Am folosit baia, apoi am revenit în vestibul, unde mi-am îmbrăcat hainele încă ude. Erau reci şi mi se lipeau de piele.

Naomi a venit în timp ce-mi legam şireturile la pantofi. Îşi pieptănase părul peste cap şi purta un capot din flanel negru. M-a privit câteva secunde lungi.

— O să-ncerc să te ajut, a spus după aceea.

I-am zis adevărul.

— Să fiu sincer, nu ştiu cât de multe poţi să faci.

— Nici eu nu ştiu, dar vreau să-ncerc. Nu vreau... nu vreau s-ajung într-un loc de unde să nu-mi mai pot găsi drumul de întoarcere.

Am încuviinţat din cap.

— Ăsta-i un motiv corect.

A băgat mâna într-un buzunar al capotului şi a scos o bucată de hârtie. A vrut să mi-o dea şi atunci am observat din nou brăţara de diamante. I-am prins uşor încheietura.

— Un cadou? am întrebat-o, curios.

Naomi a clătinat încet din cap.

— A fost a mamei mele.

Am luat hârtia şi am văzut că scrisese pe ea un număr de telefon. Am pus-o în buzunar.

I-am dat numărul meu de pager. Doream să aibă un mod de a mă contacta, dacă se întâmpla ceva la club.

N-am spus „O să te caut". N-am îmbrăţişat-o, din cauza hainelor ude. Doar un sărut scurt. Apoi m-am întors şi am plecat.

Am mers în tăcere pe coridor, până la casa scării. Puteam spune că ea credea că n-o să mă mai revadă. Trebuia să recunosc că era posibil să aibă dreptate. Ştiinţa respectivă era la fel de descurajantă şi rece ca hainele îmbibate cu apă.

Am ajuns la parter şi am privit afară, spre intrarea blocului. Pentru o secundă mi-am amintit cum Naomi mă îmbrăţişase acolo. Părea deja ceva care se petrecuse cu foarte mult timp în urmă. Am simţit un amestec neplăcut de recunoştinţă şi dor, brăzdate de vinovăţie şi regret.

Şi într-o străfulgerare care a retezat cu limpezime tăioasă prin ceaţa oboselii mele, am înţeles ceea ce nu fusesem în stare să spun anterior, nici chiar pentru mine însumi, când Naomi mă întrebase de ce anume mă temeam.

Mă temeam tocmai de asta, de momentul de după, când aveam să ajung faţă în faţă cu ştiinţa că totul se va sfârşi prost, dacă nu în dimineaţa asta, atunci în cea următoare. Sau în dimineaţa de după aceea.

Am folosit uşa din spate, unde nu existau videocamere. Când am ieşit, ploaia nu contenise. Prima geană de lumină a zilei era sură şi firavă. Am mers în pantofii uzi până am găsit un taxi şi am revenit la hotel.

Capitolul 12

A doua zi l-am contactat pe Tatsu prin intermediul pagerului şi al avizierului nostru electronic, şi am aranjat să ne întâlnim la amiază la Ginza-yu *sento*, adică baia publică. *Sento* este o instituţie japoneză, deşi a intrat în declin la scurt timp după sfârşitul războiului, când apartamentele noi au

început să fie dotate cu propriile lor căzi, iar *sento* a devenit mai puţin o necesitate igienică, cât mai degrabă satisfacerea periodică a unei plăceri. Dar, ca toate plăcerile care sunt preţuite nu doar pentru rezultatul final, ci pentru trăirea lor în sine, *sento* n-avea să dispară niciodată complet. Deoarece ritualurile lipsite de grabă ale frecatului şi înmuiatului, precum şi relaxarea profundă ce poate rezulta numai din imersiunea într-o apă pe care sfioşii o pot descrie ca „opăritoare" implică devoţiunea, celebrarea şi meditaţia, care sunt cerinţe simultane pentru o viaţă ce merită să fie trăită.

Ginza-yu se găseşte la depărtare atât geografică, cât şi psihologică de spectaculosul cartier comercial din apropiere al cărui omonim este mai bine cunoscut, ascunzându-se aproape viclean în umbra pasajului superior Takaracho şi făcându-şi prezenţa cunoscută doar printr-un indicator decolorat, scris manual. Am aşteptat în firida unei uşi de pe partea opusă a străzii până l-am văzut pe Tatsu sosind într-un automobil fără însemne distinctive. A parcat lângă trotuar şi a coborât. L-am privit dând colţul spre intrarea laterală a băii, apoi l-am urmat.

M-a zărit când am intrat după el. Îşi scosese deja pantofii şi se pregătea să-i pună în unul dintre dulăpioarele aflate imediat după uşă.

— Spune-mi ce ai obţinut, a rostit el.

M-am retras puţin, ca şi cum aş fi fost rănit. El m-a privit atent, apoi a suspinat şi a întrebat:

— Ce mai faci?

M-am aplecat şi mi-am scos pantofii.

— Bine, mulţumesc de întrebare. Şi tu?

— Foarte bine.

— Soţia? Fiicele?

Nu s-a putut abţine să nu zâmbească la menţionarea familiei sale. A încuviinţat din cap şi a spus:

— Mulţumesc, toată lumea este bine.

Am rânjit.

— O să-ţi spun mai multe înăuntru.

Ne-am lăsat încălţămintea în dulăpioare. Cumpărasem deja accesoriile necesare din magazinul de mărunţişuri de vizavi – şampon, săpun, bureţi şi prosoape – şi când am intrat, i-am întins lui Tatsu ce avea nevoie. Am plătit proprietarului câte patru sute de yeni fiecare, suma fixă autorizată şi subvenţionată de guvern, am suit scara lată din lemn, ne-am dezbrăcat în vestiarul simplu şi neîmpodobit, apoi am trecut prin uşa de sticlă glisantă spre baia propriu-zisă. Zona era pustie – ora de vârf este spre seară – şi, precum vestiarul, aproape spartană: un spaţiu pătrat mare, cu tavan înalt, pereţi cu faianţă albă pe care se prelinge condensul, lămpi fluorescente

puternice şi un exhaustor care părea disperat în lunga lui bătălie fără sorţi de izbândă împotriva aburilor dinăuntru. Singura concesie făcută unei estetici care nu era strict utilitaristă o reprezenta un mozaic mare şi viu colorat al lui Ginza 4-chome pe peretele de deasupra băii înseşi. Ne-am aşezat să ne frecăm.

Şmecheria este să foloseşti apă fierbinte de la robinetele unde stai aşezat, umplând găletuşa din plastic asigurată de *sento* cu apă din ce în ce mai fierbinte, pe care ţi-o torni peste cap şi corp. Dacă te îmbăiezi folosind apă doar călduţă, cada de înmuiere va fi insuportabilă când încerci să intri în ea.

Tatsu şi-a terminat ciclul de curăţare cu bruscheţea caracteristică şi a intrat în cadă înaintea mea. Eu nu m-am grăbit. Când am fost gata, m-am strecurat lângă el. Am simţit imediat cum muşchii încearcă să se contracte înaintea căldurii şi am ştiut că peste o clipă vor abandona lupta zadarnică şi vor ceda înaintea relaxării extatice.

— *Yappari*, *kore ga saiko da na*? am rostit, simţind cum încep să mă destind. „E grozav, nu?"

Tatsu a aprobat din cap.

— Un loc neobişnuit pentru o întâlnire, dar plăcut.

M-am afundat mai mult în apă.

— Pentru că tot bei atâta ceai, m-am gândit că ai aprecia ceva bun pentru sănătatea ta.

— Aha, deci ai fost politicos. Crezusem că poate acesta era felul tău de a-mi arăta că n-ai nimic de ascuns.

Am râs. L-am informat despre *dojo* şi luptele clandestine, ca şi despre conexiunea lui Murakami cu ambele. I-am oferit aprecierea mea asupra atuurilor şi slăbiciunilor acestuia: pe de o parte letal, pe de altă parte incapabil să se piardă printre cei din jur...

— Spui că organizatorii luptelor ăstora pierd bani, a rostit el după ce am terminat.

M-am uitat la frescă cu ochi pe jumătate închişi.

— Bazându-mă pe spusele lui Murakami, da. La trei lupte pe seară, cu două milioane de yeni plătiţi învingătorilor, plus cheltuielile, ar trebui să fie în pierdere. Nici în serile când au două lupte sau numai una, nu pot face mai mult decât să iasă pe zero.

— Şi ce-ţi spune asta?

Am închis ochii.

— Că n-o fac pentru bani.

— Exact. Atunci de ce o fac? Care-i beneficiul lor?

Mi-am imaginat zâmbetul de prădător al protezei dentare.

— La fel ca Murakami, unii dintre tipii ăştia sunt destul de bolnavi la cap.

Cred că le face pur şi simplu plăcere.

— Sunt sigur că aşa-i. Mă îndoiesc totuşi că divertismentul în sine ar fi un motiv suficient pentru a crea şi susţine genul ăsta de activitate.

— Şi care-i părerea ta, atunci?

— Când ai fost în Forţele Speciale, a spus Tatsu pe un ton meditativ, cum priveai personalul care îndeplinea o funcţie vitală pentru unitate?

Am deschis ochii şi l-am privit.

— Redundanţă. Rezervă. Similar unui rinichi suplimentar.

— Exact. Acum pune-te în locul lui Yamaoto. Avându-te pe tine, el putea elimina discret pe oricine n-ar fi fost interesat de recompensele lui, care ar fi fost invulnerabil faţă de şantajele lui sau ar fi reprezentat în alt mod o ameninţare pentru maşinăria înfiinţată de el. Tu ai deservit o funcţie vitală. După pierderea ta, Yamaoto a învăţat să nu se mai bizuie exclusiv pe o singură asemenea persoană şi va încerca să introducă redundanţă în sistem.

— Chiar dacă Murakami ar fi fost un înlocuitor perfect.

— Dar tu spui că el nu-i aşa.

— Prin urmare *dojo* condusă de Murakami şi luptele...

— Se pare că ar fi un fel de curs de instruire.

— Un curs de instruire..., am repetat eu clătinând din cap.

L-am văzut pe Tatsu privindu-mă, aşteptând, ca întotdeauna cu un pas înainte.

Apoi am înţeles.

— Asasini?

Tatsu a arcuit sprâncenele, parcă zicând: *Asta tu trebuie să-mi spui*.

— *Dojo* este cursul introductiv, am rostit, încuviinţând din cap. Iar prin genul de antrenamente de acolo, sunt selectaţi indivizii predispuşi la violenţă. Expunerea zilnică, uneori de două ori pe zi, la regimul acela îi desensibilizează şi mai mult, iar pasul următor este participarea ca spectatori la lupte reale pe viaţă şi pe moarte.

— Iar luptele în sine...

— Luptele completează procesul. Sigur că da, totul nu-i decât o formă de instruire de bază. De fapt, mai mult decât atât, fiindcă doar relativ puţini dintre cei care urmează instruirea de bază ajung după aceea să lupte şi să ucidă. Aici uciderea face parte din programă, iar în armata care este creată ajung doar supravieţuitorii, inşii cei mai eficienţi în aplicarea tehnicilor pe care le-au învăţat.

Părea logic. Recurgerea la asasini nu era nici măcar ceva original. În secolele anterioare, *shogun* şi *daimyo* foloseau ninja în propriile lor lupte interne. Mi l-am amintit pe Yamaoto din întâlnirea noastră petrecută cu un an în urmă şi am ştiut că ar fi fost probabil măgulit de comparaţia aceea.

— Înţelegi cum se potriveşte procesul ăsta în planurile pe termen lung ale lui Yamaoto? a întrebat Tatsu.

Am clătinat din cap. Căldura pătrunzătoare îmi îngreuna gândurile.

Tatsu s-a uitat la mine aşa cum ai putea privi un copil retardat, totuşi drăgălaş.

— Care sunt perspectivele generale ale Japoniei? a întrebat el.

— Ce vrei să zici?

— Unde vom fi noi ca naţiune peste zece sau douăzeci de ani?

Am căzut pe gânduri.

— Bănuiesc că n-am duce-o prea grozav. Există multe probleme – deflaţia, energia, şomajul, mediul, dezastrul bancar – şi nimeni nu pare-n stare să facă nimic în privinţele astea.

— Da. Şi judeci corect când asociezi problemele Japoniei, pe care le au toate ţările, cu propria noastră lipsă de putere de a le soluţiona... iar în privinţa asta suntem un caz unic printre statele industrializate.

M-a ţintuit cu privirea şi am ştiut la ce se gândea. Până recent, eu însumi fusesem una dintre cauzele acelei lipse de putere.

— Ajungerea la un consens durează, am spus.

— Adesea nici nu se ajunge vreodată la un consens. Totuşi problema reală nu este predispoziţia culturală spre ajungerea la un consens. Am zărit urma unui zâmbet. Nici chiar tu n-ai fost problema reală. Problema reală este natura corupţiei noastre.

— Au fost destule scandaluri în ultima vreme, am aprobat eu. În industria automobilelor, a energiei nucleare, a celei alimentare... ce naiba, dacă nu te mai poţi încrede în Mister Donut, în cine să mai ai încredere atunci?

El a făcut o grimasă.

— Povestea de la centrala nucleară TEPCO a fost mai rău decât o ruşine. Managerii aceia ar fi trebuit executaţi.

— Vrei să-mi ceri altă „favoare”?

A zâmbit.

— Trebuie să fiu mai grijuliu în alegerea cuvintelor când vorbesc cu tine.

— Oricum, am zis, managerii responsabili pentru TEPCO n-au demisionat?

— Ba da, au demisionat, însă autorităţile de reglementare au rămas aceleaşi... cele care îşi capătă cota-parte din fondurile alocate pentru construirea şi întreţinerea centralelor nucleare şi care au făcut publice abia acum pericole pe care le ştiuseră de mulţi ani.

S-a ridicat din apă şi s-a aşezat pe marginea căzii, pentru a se mai răcori.

— Rain-san, a urmat după aceea, societăţile sunt ca organismele şi nu există niciun organism invulnerabil la boală. Important este dacă

organismul se poate apăra eficient când se trezeşte supus unui atac. În Japonia, virusul corupţiei a atacat tocmai sistemul imunitar, ca o formă societală de SIDA şi, drept urmare, corpul şi-a pierdut capacitatea de autoapărare. La asta mă refer când spun că toate ţările au probleme, dar că numai Japonia şi-a pierdut abilitatea de a le rezolva. Managerii TEPCO au demisionat, totuşi cei însărcinaţi cu reglementarea activităţilor lor în anii respectivi au rămas în funcţii? Numai în Japonia este posibil aşa ceva.

Părea destul de deprimat şi pentru o clipă mi-am dorit să nu mai privească cu atâta seriozitate mizeriile astea. Dacă avea să mai continue mult, avea să capete un ulcer cât un asteroid. M-am aşezat pe marginea căzii lângă el.

— Ştiu că-i rău, am spus încercând să-i ofer puţină perspectivă, totuşi Japonia nu-i nici pe de parte unică în privinţa corupţiei. Poate că aici este nitel mai rău, dar în Statele Unite există Enron, Tyco, WorldCom, analişti care mulg banii clienţilor pentru a-şi da copiii la cele mai bune şcoli pregătitoare...

— De acord, însă uită-te şi tu la revolta pe care revelaţiile acelea le-au indus în sistemul de reglementare american. Au loc audieri deschise. Sunt promulgate legi noi. Directori de corporaţii sunt trimişi la închisoare. Pe când în Japonia revolta este considerată revoltătoare. Cultura noastră pare foarte predispusă spre toleranţă, *ne*?

Am zâmbit şi i-am răspuns prin una dintre cele mai uzuale expresii ale limbii.

— *Shoganai*, am spus.

Literal înseamnă „n-ai ce face".

— Da, a încuviinţat Tatsu. În alte părţi se spune „*C'est la vie*" sau „Asta-i viaţa". Acolo focalizarea este asupra circumstanţelor. Doar în Japonia ne focalizăm asupra propriei noastre incapacităţi de a schimba circumstanţele acelea.

Şi-a şters fruntea de transpiraţie.

— Bun! Haide să examinăm acum situaţia din punctul de vedere al lui Yamaoto. El înţelege că prin distrugerea sistemului imunitar se va petrece până la urmă o disfuncţie catastrofică a gazdei. S-au petrecut atât de multe evenimente la limita producerii unei catastrofe – financiare, ecologice, nucleare –, încât este doar o chestiune de timp până la un cataclism real. Poate un accident nuclear care să iradieze un oraş întreg. Sau insolvenţa băncilor din toată ţara şi pierderea depozitelor clienţilor. Indiferent ce ar fi, va avea finalmente suficientă magnitudine pentru a-i zgudui pe alegătorii japonezi din apatia lor. Yamaoto ştie că de-a lungul istoriei dezgustul violent faţă de un regim a cauzat reacţii extremiste. Aşa s-a întâmplat în Germania

în timpul Republicii de la Weimar şi în Rusia ţaristă, ca să amintesc doar două exemple.

— Până la urmă, oamenii vor vota pentru schimbare.

— Da. Întrebarea este: o schimbare în „ce”?

— Tu crezi aşadar că Yamaoto încearcă să se poziţioneze astfel încât să scape de talazul acela de indignare şi revoltă?

— Bineînţeles. Uită-te la cursul de instruire pentru asasini al lui Murakami. El va spori capacitatea lui Yamaoto de a reduce la tăcere şi a intimida. O asemenea capacitate este una dintre cerinţele istorice ale tuturor mişcărilor fasciste. Ţi-am mai spus-o, în adâncul sufletului Yamaoto este un extremist de dreapta.

M-am gândit la unele veşti bune din provincii pe care le citisem, cum unii dintre politicienii de acolo se ridicau împotriva birocraţilor şi altor interese corupte, deschizând registrele bugetare sau împotrivindu-se proiectelor de construcţii civile publice, care practic îngropaseră ţara sub betoane.

— Iar tu lucrezi cu politicieni nepătaţi pentru a te asigura că Yamaoto nu-i unica opţiune a alegătorilor scandalizaţi? am întrebat.

— Fac tot ce pot, a spus Tatsu.

Traducere: ţi-am spus atât de mult cât trebuie să ştii.

Eu ştiam însă că CD-ul, practic un inventar al reţelei de corupţi a lui Yamaoto, ar fi oferit prin implicare negativă o hartă nepreţuită către cei care nu făceau parte din reţeaua aceea. Mi l-am închipuit pe Tatsu lucrând cu personajele pozitive şi avertizându-le, încercând să le protejeze, poziţionându-le ca pe nişte piese pe o tablă de *go*.

I-am povestit despre Damask Rose şi aparenta conexiune a lui Murakami cu localul.

— Femeile acelea sunt folosite pentru a-i ademeni şi subjuga pe inamicii lui Yamaoto, a rostit el când am terminat.

— Nu toate, am spus gândindu-mă la Naomi.

— Nu, nu toate. Se poate ca unele dintre ele să nu ştie ce se întâmplă, deşi îmi imaginez că ar trebui cel puţin să suspecteze adevărul. Yamaoto preferă să conducă asemenea stabilimente în mod legal, întrucât aşa este greu să fie închise pentru activităţi dubioase. Ishihara a jucat un rol important în privinţa asta şi este bine că nu mai există.

Şi-a şters din nou fruntea.

— Interesant este că Murakami pare să aibă o funcţie importantă şi în privinţa acelui mijloc de control al lui Yamaoto. Este posibil ca el să fie mai important pentru puterea lui Yamaoto decât bănuisem iniţial. Nu-i de mirare că Yamaoto încearcă diversificarea. Trebuie să-şi reducă dependenţa faţă de Murakami.

— Tatsu, am spus eu.

M-a privit şi am simţit că ştia ce va urma.

— N-o să încerc să-l elimin.

A urmat o pauză lungă. Faţa lui rămas inexpresivă.

— Înţeleg, a răspuns cu glas încet.

— Este prea periculos. A fost periculos şi înainte, dar acum au imaginea mea pe înregistrările video din Damask Rose. Dacă vor fi văzute de cine nu trebuie, se va şti cine sunt eu.

— Interesul lor este faţă de politicieni, oameni din ministere şi alţii de aceeaşi natură. Şansa ca înregistrările acelea să ajungă la Yamaoto, sau la unul dintre puţinii oameni din organizaţia lui care ţi-ar putea recunoaşte faţa, pare îndepărtată.

— Mie nu mi se pare deloc îndepărtată. Oricum, Murakami este o ţintă foarte grea. Este aproape imposibil să-l elimini pe unul ca el şi să faci să pară c-a fost un deces natural.

Tatsu m-a privit fix.

— Poate fi şi nenatural. Miza este suficient de mare pentru a-mi asuma riscul respectiv.

— Poate că aş fi de acord sub forma asta, dar nu sunt expert în armele cu lunetă şi nici n-o să folosesc bombe, pentru că aş răni oameni nevinovaţi din imediata apropiere a lui Murakami. Iar cu excepţia acestor două opţiuni, eliminarea lui dublată de scăparea cu bine are o probabilitate foarte redusă de reuşită.

Mi-am dat seama că-mi îngăduisem să discut cu Tatsu despre obiecţii practice. Ar fi trebuit să-i fi spus pur şi simplu „nu” şi să tac din gură.

A urmat altă pauză lungă, după care el a zis:

— Ce părere crezi că şi-a făcut Murakami despre tine?

Am inspirat adânc aerul umed, apoi am expirat.

— Nu ştiu. Pe de o parte, a văzut ce pot să fac, dar pe de altă parte, eu nu eman pericolul ca el. Este ceva ce Murakami nu poate controla, aşa că nu s-ar gândi că altcineva o poate face.

— În cazul ăsta te subestimează.

— Poate că da. Însă nu mult. Cei ca Murakami nu subestimează niciodată.

— Ai dovedit că te poţi apropia de el. Ţi-aş putea face rost de o armă.

— Ţi-am spus, este însoţit mereu de minimum doi bodyguarzi.

În secunda în care am rostit cuvintele acelea, am regretat că o făcusem. Acum negociam cu el. Era o prostie.

— Aranjează-i cum trebuie, a spus Tatsu. Elimină-i pe toţi trei.

— Tu nu-nţelegi ce instincte are individul ăsta. Nu lasă pe nimeni să aranjeze nimic. Când am coborât din Mercedes în faţa clubului lui, l-am

văzut privind acoperişurile în căutare de lunetişti. Şi ştia unde să se uite. M-ar simţi „aranjându-l" de la un kilometru depărtare. Tot aşa cum şi eu l-aş simţi pe el. Las-o baltă!

El s-a încruntat.

— Cum te-aş putea convinge?

— Nu poţi. Uite care-i treaba, propunerea asta a fost riscantă din capul locului, dar am fost dispus să-mi asum riscul în schimbul a ceea ce poţi tu să faci pentru mine. Acum am aflat că riscul este mai mare decât crezusem iniţial. Recompensa este aceeaşi, aşa că ecuaţia s-a schimbat. Nimic mai simplu!

Am tăcut mult timp amândoi. În cele din urmă, Tatsu a suspinat şi a rostit:

— Şi ce intenţionezi să faci, să te retragi?

— Poate că da.

— Nu poţi să te retragi.

N-am replicat pe loc. Când am vorbit, glasul mi-a fost slab, doar o simplă şoaptă.

— Sper că nu spui că ai putea interveni.

El nici măcar n-a clipit.

— N-ar fi necesar să intervin, mi-a răspuns. Tu nu eşti pur şi simplu genul de om care să se retragă. Îmi pare rău că nu poţi să recunoşti asta. Ce vei face – vei găsi o insulă pe undeva şi-ţi vei petrece timpul pe plajă, aducându-te la zi cu toate lecturile pierdute în anii ăştia? Te vei înscrie într-un club de *go*? Te vei anestezia cu whisky, când amintirile agitate vor refuza să-ţi permită somnul?

Poate că auzul acelor cuvinte m-ar fi putut irita, dacă n-ar fi fost efectul lichefiant al căldurii.

— Sau poate vei recurge la terapie? a urmat el. Da, terapia este foarte populară în ultima vreme. Te-ar putea ajuta să accepţi toate vieţile pe care le-ai luat. Poate chiar şi pe cea pe care ai optat s-o iroseşti.

L-am privit fix.

— Încerci să mă îmboldeşti, am spus încet.

— Ai nevoie să fii îmboldit.

— Nu de tine.

S-a încruntat.

— Afirmi că s-ar putea să te retragi din activitate. Asta pot să-nţeleg. Însă acţiunile mele sunt importante şi corecte. Asta este ţara noastră.

Am pufnit.

— Nu este ţara „noastră". Eu sunt un simplu vizitator.

— Cine ţi-a spus asta?

— Toţi cei care contează.

— Ar fi încântaţi să ştie că ai ascultat.

— Ajunge! Am avut o datorie faţă de tine, am achitat-o şi am terminat.

M-am ridicat şi m-am clătit cu apă rece la un robinet. Tatsu a procedat la fel. Amândoi ne-am îmbrăcat şi am coborât scara. Imediat în faţa ieşirii din clădire, el s-a întors către mine.

— Rain-san, a rostit, te voi mai vedea?

L-am privit cu atenţie.

— Eşti o ameninţare pentru mine? l-am întrebat.

— Nu... dacă te vei retrage cu adevărat din activitate.

— Atunci s-ar putea să ne mai vedem. Dar nu pentru o vreme.

— Atunci nu-i nevoie să spunem *sayonara.*

— Nu, nu-i nevoie.

Şi-a etalat din nou zâmbetul trist.

— Am o rugăminte.

I-am zâmbit şi eu.

— Cu tine, ar fi niţel cam periculos să accept fără să ştiu despre ce-i vorba.

Tatsu a aprobat din cap, acceptându-mi adevărul spuselor.

— Întreabă-te ce speri să câştigi de pe urma retragerii. Şi dacă retragerea îţi va asigura cu adevărat lucrurile acelea.

— Da, asta pot face, am încuviinţat.

— Mulţumesc.

A întins mâna şi i-am scuturat-o.

— *De wa*, am spus la despărţire. „Ei bine, atunci..."

El a aprobat iarăşi din cap.

— *Ki o tsukete*, a rostit o formulă de rămas bun care poate fi interpretată ca nevinovata *Ai grijă de tine* sau, mai literal, *Vezi pe unde calci*.

Ambiguitatea mi s-a părut deliberată.

Capitolul 13

În seara aceea am aşteptat până la ora 19, când ştiam că Yukiko plecase la club, apoi i-am telefonat lui Harry. Intenţionam să-i spun ce trebuia să audă. Îi datoram măcar atât. Ce urma să facă după aceea cu informaţiile respective era problema lui, nu a mea.

Am stabilit să ne întâlnim la o cafenea în Nippori. I-am spus să nu se grăbească să ajungă acolo. A înţeles traducerea: Pentru că CIA îşi bagă nasul peste tot, fă naibii o RDU conştiincioasă!

Am ajuns la locul întâlnirii mai devreme, aşa cum obişnuiesc, şi mi-am petrecut timpul sorbind un espresso şi răsfoind o revistă lăsată de cineva pe masă. Harry a apărut după vreo oră.

— Salut, puştiule, am spus când l-am văzut.

Am observat că purta o jachetă elegantă din piele întoarsă şi pantaloni de lână, în locul jeanşilor lui obişnuiţi. De asemenea, se tunsese. Arăta aproape prezentabil. Mi-am dat seama că era imposibil să mă asculte şi aproape că am decis să nu mă obosesc să-i mai spun ceva.

N-ar fi fost totuşi corect. Aveam să-i dau informaţia şi rămânea responsabilitatea lui s-o folosească. Sau nu.

Harry s-a aşezat şi a spus înainte ca eu să pot deschide gura:

— Stai liniştit. Este imposibil să fi fost urmărit.

— Asta nu se-nţelege de la sine?

Ochii lui au început să se caşte, apoi şi-a dat seama că-l luam peste picior. A zâmbit.

— Arăţi bine, am continuat eu pe un ton uşor surprins.

Mi-a cercetat chipul, încercând să aprecieze, o ştiam, dacă glumeam din nou pe seama lui.

— Aşa crezi? a replicat nesigur.

Am încuviinţat din cap.

— Se pare că te-ai tuns în unul dintre saloanele acelea scumpe din Omotesando.

S-a învăpăiat la chip.

— Aşa-i.

— Nu trebuie să te ruşinezi. Merită... oricât ai fi plătit.

S-a învăpăiat încă şi mai tare.

— Nu mă mai tachina.

Am izbucnit în râs.

— Te tachinez doar pe jumătate.

— Ce se-ntâmplă?

— De ce trebuie mereu să se-ntâmple ceva? Poate că ţi-am dus pur şi simplu dorul.

Mi-a aruncat o privire neaşteptat de şmecheră pentru el şi am avut senzaţia că ştiam de unde o învăţase.

— Da, şi eu ţi-am dus dorul.

Nu aşteptam chiar atât de doritor turnura pe care avea s-o capete conversaţia noastră când urma să pomenesc de Yukiko, aşa că nu m-am grăbit s-o fac.

Când a sosit chelneriţa, Harry a comandat o cafea şi prăjitură de morcovi.

— Ai mai auzit în ultima vreme de noii noştri prieteni? l-am întrebat.

— Niciun cuvinţel. Probabil că i-ai speriat serios.

— Nu m-aş bizui pe asta. Am sorbit din espresso şi l-am privit. Tu locuieşti tot acolo?

— Da, însă sunt aproape gata de mutare. Ştii cum e... Pregătirile durează, dacă vrei să faci o treabă bună.

Amândoi am rămas tăcuţi o vreme şi eu mi-am spus, *Acum începem.*

— Intenţionezi să fii cu Yukiko la noua adresă?

Harry m-a privit precaut.

— Poate că da.

— Eu nu m-aş mai sinchisi atunci să mă mut.

A tresărit, cu expresia lui de nedumerire caracteristică sub tunsoarea nouă şi modernă.

— De ce? a întrebat nesigur.

— Este încurcată cu nişte oameni foarte răi.

El s-a încruntat.

— Ştiu.

A fost rândul meu să fiu surprins.

— Ştii?

A încuviinţat, dar tot încruntat.

— Mi-a spus ea.

— Ce ţi-a spus?

— Mi-a spus că Damask Rose este condus de *yakuza.* Şi ce dacă? Toate cluburile sunt dirijate de ei.

— Ţi-a spus şi că-i încurcată cu unul dintre proprietari?

— Cum adică... „încurcată”?

— Adică foarte apropiată de el.

Harry bătea nervos cu talpa piciorului pe sub masă. Puteam simţi vibraţiile.

— Nu ştiu ce trebuie ea să facă la club şi probabil că-i mai bine că nu ştiu.

Era decis să refuze orice. Ar fi fost o pierdere de timp din partea mea.

Perfect! Aveam să-mi modific abordarea şi să mai încerc o dată.

— Bine, am spus, scuză-mă că am adus vorba.

M-a privit nehotărât.

— De unde ştii tu despre toate astea? a întrebat. Mă spionezi?

Nu mi-a plăcut întrebarea lui, deşi bănuiam că esenţa ei era aproape de adevăr. Răspunsul meu n-a fost tocmai o minciună, ci doar incomplet.

— Am dezvoltat o... relaţie cu *yakuza* care cred că deţine Damask Rose. Este un ucigaş lipsit de sentimente, pe nume Murakami. El m-a dus acolo. În mod evident, el şi Yukiko erau apropiaţi. I-am văzut plecând împreună.

— Asta ai vrut să-mi spui? Pare să fie şeful ei. Au plecat împreună – şi ce

dacă?

Deschide ochii, idiotule! îmi venea să spun. *Femeia aia-i un rechin. Este din altă lume, din altă specie. Ceva nu-i deloc în regulă acolo.*

Am rostit însă:

— Harry, instinctele mele sunt destul de bune în privinţele astea.

— Ei bine, n-o să mă-ncred în instinctele tale mai mult decât mă-ncred în ale mele.

Chelneriţa a sosit cu cafeaua şi prăjitura, apoi a plecat. Harry n-a părut s-o bage în seamă.

Aş fi vrut să-i spun mai multe, aş fi vrut să-i ofer gândurile lui Naomi drept confirmare. Mi-am dat seama însă că n-aş fi avut mare succes. În plus, Harry nu trebuia să-mi cunoască sursa informaţiilor.

Am încercat pentru ultima dată.

— Clubul este ticsit de microfoane şi videocamere ascunse. Detectorul primit de la tine a luat-o razna tot timpul cât am fost acolo. Cred că locul este folosit pentru atragerea politicienilor în acte şantajabile.

— Chiar dacă ar fi adevărat, nu-nseamnă că Yukiko este implicată.

— Harry, tu chiar nu te-ai întrebat niciodată dacă a fost o coincidenţă faptul c-ai cunoscut-o pe femeia asta cam tot atunci când noi am descoperit că erai urmărit de CIA?

S-a uitat la mine de parcă o luasem realmente razna.

— Vrei să zici că Yukiko este amestecată cu CIA? Haide, zău...

— Mai gândeşte-te, l-am îndemnat. Ştim că CIA te urmărea pe tine, deoarece voia să ajungă la mine. Ţi-au dat de urmă prin intermediul scrisorii lui Midori. Ce au aflat despre tine din scrisoare? Doar un nume ortografiat ciudat şi un oficiu poştal.

— Şi?

— CIA nu deţine aşadar competenţa necesară pentru a utiliza informaţiile respective, ci are nevoie de resurse locale.

— Şi? a repetat el, pe un ton iritat.

— Agenţia îl cunoştea pe Yamaoto din legăturile lui cu Holtzer şi i-a cerut ajutorul. El şi-a pus oamenii să verifice înregistrările de domicilii şi angajări în cercuri concentrice, pornind de la oficiul poştal Chuoku. Poate că au accesat şi registrele fiscale, dar au aflat unde-i angajat un Haruyoshi ortografiat în chip mai puţin obişnuit. Acum aveau numele tău integral, dar tot nu puteau afla unde locuieşti, fiindcă tu eşti foarte grijuliu să protejezi adresa. Poate c-au încercat să te urmărească de la serviciu, însă le-ai dovedit că erai atent la filaje şi că nu aveau şanse. Atunci Yamaoto i-a cerut şefului tău să te ducă într-un loc unde să „sărbătoriţi" ceva, un loc unde să întâlneşti o adevărată frumuseţe, care să poată afla unde locuieşti, astfel ca ei să te

poată urmări mai des, sperând că vei coborî garda şi-i vei conduce la mine.

— Atunci de ce a mai rămas ea cu mine?

L-am privit fix. Era o întrebare bună.

— Vreau să spun, a urmat Harry, că dacă misiunea ei fusese doar de a-mi obţine adresa, putea să dispară imediat după ce am adus-o acasă. Dar n-a făcut aşa. Continuă să fie cu mine.

— Poate că rolul ei a fost să te ţină sub observaţie, să-ţi înveţe rutinele, să afle informaţii care i-ar fi ajutat pe şefii ei să se apropie de găsirea mea. Poate să te asculte când vorbeşti la telefon şi să-i anunţe dacă, sau când, unul dintre noi lua legătura cu celălalt. Nu ştiu sigur.

— Îmi pare rău, dar este mult prea implauzibil.

Am oftat.

— Harry, din păcate tu nu te afli în cea mai bună poziţie pentru a fi obiectiv. Trebuie s-o recunoşti.

— Şi tu te afli?

M-am uitat la el.

— Ce motive aş putea avea ca să distorsionez adevărul?

A strâns din umeri.

— Poate că te temi că nu te voi mai ajuta. Ai spus-o chiar tu: „Nu poţi să trăieşti cu un picior în lumina soarelui şi cu celălalt în umbre”. Poate că te temi că eu voi ieşi în lumina soarelui şi te voi lăsa în urmă.

Am simţit un val de indignare furioasă, dar l-am stăpânit.

— Puştiule, am rostit, dă-mi voie să-ţi spun ceva. În foarte scurt timp, eu intenţionez să trăiesc cu adevărat în lumina soarelui. Şi după aceea nu voi mai avea nevoie de „ajutorul” tău. Aşa încât, chiar dacă aş fi rahatul egoist şi manipulator despre care crezi că aş fi, n-aş fi avut niciun motiv să încerc să te ţin în umbre.

Harry s-a înroşit la faţă.

— Scuză-mă, a spus el după o clipă.

Am fluturat din mână.

— Să nu mai discutăm despre asta.

— Nu, m-a privit el insistent, vorbesc serios – scuză-mă.

Am încuviinţat din cap.

— Bine.

Am tăcut amândoi câteva clipe, după care am zis:

— Uite ce-i, să ştii că-nţeleg ce simţi pentru femeia asta. Am văzut-o. Toţi bărbaţii întorc capul după ea.

— Nu-i doar atât, a murmurat Harry.

Dobitocul idiot şi sentimental! Unica lui speranţă cu jigodia aceea de gheaţă ar fi fost ca ea să recunoască cât de neajutorat era şi să aibă scrupule

faţă de ceea ce intenţiona să facă.

Nu m-aş fi bazat totuşi pe aşa ceva.

— Nu mă încântă să-ţi dau motive de îndoială, am spus eu, dar nu pot să nu-ţi spun: Harry, ceva nu-i în regulă cu ea. Trebuie să fii prudent. Şi nimic nu te face mai imprudent decât genul de sentimente care au pus stăpânire pe tine chiar acum.

După un timp, el a zis:

— O să mă gândesc la spusele tale. E bine?

Nu părea totuşi că ar fi intenţionat s-o facă. Părea mai degrabă că ar fi vrut să-şi astupe urechile. Să-şi bage în nisip capul cu tunsoarea nou-nouţă. Să apese tasta „Delete" pentru tot ce-i spusesem.

— În seara asta o să mă văd cu Yukiko, a continuat Harry, şi o să fiu mai atent. N-o să uit ce ai spus.

Mi-am dat seama că-mi irosisem timpul.

— Crezusem că eşti mai inteligent, am clătinat încet din cap. Realmente, aşa crezusem.

M-am ridicat, am lăsat câteva bancnote pe masă şi am plecat fără să-l privesc.

Am mers spre staţia de tren, gândindu-mă la ce-i spusesem lui Tatsu mai devreme, despre risc şi recompensă.

Harry avea multe de oferit. Bănuiam că asta urma să fie valabil mereu, însă el nu mai era precaut. Dacă l-aş fi păstrat în viaţa mea, aş fi sporit riscurile ce existaseră până acum.

Am oftat. Două despărţiri în aceeaşi seară... Era deprimant. Şi nu se poate spune că aş avea o agendă ticsită de prieteni.

În acelaşi timp, n-are rost să fiu sentimental în privinţa asta. Sentimentele sunt stupide. Trăgând linie şi judecând, Harry a devenit un pericol. Trebuie să-l las în urmă.

Partea a III-a

Dumnezeu. Nemernicul ăla nu există.

SAMUEL BECKETT

Capitolul 14

M-am întors la Imperial, intrând în hotel prin latura dinspre parcul Hibiya. În mintea mea, orice loc în care stau oferă posibilităţi pentru ambuscade şi radarul meu şi-a intensificat atenţia când am traversat holul mare al recepţiei, îndreptându-mă spre lifturi. Am scanat reflex zona din jur, concentrându-mă întâi asupra locurilor ce ofereau vederea cea mai bună asupra intrării, cele unde o echipă de ambuscadă ar fi poziţionat individul însărcinat cu recunoaşterea persoanei filate. Nu am văzut nimic potenţial. Radarul meu s-a menţinut pe alertă de nivel mediu.

Când m-am apropiat de lifturi, am zărit o japoneză remarcabilă, în vârstă de vreo treizeci şi cinci de ani, cu păr ondulat, lung până la umeri şi iridescent de negru, contrastând puternic cu pielea netedă şi albă. Purta blugi prespălaţi, mocasini negri şi un pulover de aceeaşi culoare cu decolteu în „V". Stătea în faţa ascensoarelor şi se uita direct spre mine.

Era Midori.

Nu, am gândit. *Uită-te mai atent.*

De ultima dată când o privisem din umbre cum cânta în Village Vanguard din New York, cam cu un an în urmă, zărisem mai multe femei care, la prima vedere, semănau cu Midori. De fiecare dată când se întâmplase aşa, o parte a minţii mele completase detaliile, poate dorind să creadă că era într-adevăr ea şi iluzia durase o secundă sau două înainte ca o examinare mai atentă să mă convingă asupra erorii.

Femeia se uita la mine. Braţele ei, pe care şi le ţinuse încrucişate, începeau să coboare de pe piept.

Midori. Nu putea fi nicio îndoială.

Inima a început să-mi bubuie. O cascadă de întrebări mi-a erupt în minte: *Cum poate să fie ea aici*? *Cum poate să fie ea*? *Ce caută în Tokio*? *De unde a ştiut unde să mă găsească*? *De unde ar fi ştiut oricine unde să mă găsească*?

Am alungat toate întrebările acelea şi am început să verific zonele

secundare din jur. Doar pentru că ai observat o surpriză, nu înseamnă că nu mai există şi alta. De fapt prima surpriză poate fi o distragere deliberată, o înscenare după care să urmeze lovitura fatală pentru fraier.

Nimic nu părea nelalocul său. Nimic nu mi-a declanşat radarul care se ridicase deja la nivelul maxim. Perfect.

M-am uitat din nou la femeie, aşteptându-mă pe jumătate ca a doua examinare să-mi spună că mă înşelasem. Nu fusese aşa. Era chiar Midori.

Acum stătea nemişcată şi mă privea cu atenţie. Avea o postură încordată şi cumva decisă. Ochii îi erau fixaţi asupra mea, însă nu-i puteam descifra.

M-am uitat încă o dată în jurul holului mare, după care m-am îndreptat fără grabă spre locul unde stătea Midori. M-am oprit în faţa ei. M-am gândit că bubuiturile din pieptul meu erau îndeajuns de sonore ca să le audă.

Adună-te, mi-am spus. Dar n-am ştiut ce să spun.

— Cum m-ai găsit? au fost cuvintele pe care le-am rostit.

Expresia îi era placidă, aproape pustie. Ochii ei erau negri.

Radiau dogoarea lor caracteristică, intangibilă.

— Am căutat într-un catalog de persoane despre care se ştie că sunt moarte, a replicat ea.

Dacă încercase să mă tulbure, nu se descurcase deloc rău. M-am uitat din nou prin holul recepţiei.

— Te temi de ceva? m-a întrebat Midori cu blândeţe.

— Tot timpul, am spus şi am privit-o iarăşi în ochi.

— Te temi de mine? De ce ar trebui s-o faci?

Tăcere.

— Ce cauţi aici? am întrebat-o.

— Pe tine.

— De ce?

— Nu mai face pe prostul. Ştiu că nu eşti aşa.

Bătăile inimii au început să mi se potolească. Midori se înşela dacă credea că voi începe să mă spovedesc ca urmare a replicilor ei vagi. Nu-mi joc cărţile aşa, nici chiar pentru ea.

— O să-mi spui cum m-ai găsit? am întrebat-o.

— Nu ştiu.

Altă tăcere. Am privit-o.

— Vrei să bem ceva?

— Tu l-ai omorât pe tatăl meu?

Inima mea şi-a reluat ritmul accelerat.

Am privit-o mult timp. După aceea, am spus foarte încet:

— Da.

M-am uitat la ea. Nu mi-am ferit ochii.

Midori a rămas tăcută pentru o clipă. Când a vorbit, glasul îi era scăzut şi răguşit.

— Nu crezusem c-o vei recunoaşte. Sau, cel puţin, nu aşa uşor.

— Îmi pare rău, am spus gândindu-mă cât de ridicol suna.

Ea a strâns buzele într-o linie subţire şi a clătinat din cap, ca şi cum ar fi spus: *Nu cred că vorbeşti serios.*

Am privit din nou în jurul recepţiei. N-am zărit pe nimeni astfel poziţionat încât să-mi poată face rău, totuşi foarte mulţi oameni intrau şi ieşeau, aşa că nu puteam fi absolut sigur. Voiam să plec de acolo. Dacă Midori avea complici, i-aş fi silit să se pună în mişcare.

— Putem merge la bar, am urmat, şi o să-ţi spun ce vrei să ştii.

Femeia a încuviinţat din cap fără să mă privească.

Nu mă gândeam la barul Rendez-vous, aflat pe acelaşi nivel cu recepţia, care era atât de animat, încât este inutil din punct de vedere al securităţii, ci la barul Old Imperial de la mezanin. Este o relicvă din vechiul hotel Imperial proiectat de Frank Lloyd Wright, care a fost demolat în 1968, aparent din motive de securitate seismică, dar mai degrabă ca deferenţă înaintea unor noţiuni eronate de „progres". Un drum până la mezanin însemna traversarea în sens opus a holului recepţiei, suirea unei scări şi mai multe cotiri pe coridoare în majoritate pustii, cu diverse puncte de ieşire. Dacă Midori era însoţită de cineva care o urmărea, cu sau fără ştiinţa ei, individului respectiv i-ar fi fost destul de greu să nu se demaşte pe traseul acela.

Am suit scara spre mezanin. Cu excepţia unei duzini de clienţi din restaurantele pe lângă care am trecut, locul era aproape gol. Pe când aşteptam să fim conduşi la o masă din bar, am aruncat o privire în urmă. Nu s-a apropiat nimeni. Se părea că Midori era singură.

Ne-am aşezat unul lângă celălalt în unul dintre separeurile înalte şi semicirculare, ascunse faţă de intrare. Oricine ar fi vrut să confirme prezenţa noastră înăuntru ar fi trebuit să intre în local şi astfel să se deconspire. De pe excelentul meniu de whisky-uri single malt al barului, am comandat două Bunnahabhain vechi de optsprezece ani.

Eram încântat să revin în Old Imperial, deşi sentimentul era cumva straniu ţinând seama de circumstanţe. Fără ferestre şi cu plafonul scund, întunecat şi tăcut în ciuda mărimii sale, barul degaja istorie şi gravitate, poate ca o consecinţă a faptului că era unicul supravieţuitor al strămoşului martir al hotelului. Ca şi hotelul în sine, Old Imperial lasă impresia că a trecut de apogeul existenţei sale, dar păstrează o frumuseţe demnă şi o alură misterioasă, ca o *grande dame* care a văzut multe în viaţă, a avut mulţi amanţi şi a păstrat multe secrete, care nu trăieşte din gloria tinereţii ei exuberante, însă nici n-a uitat-o.

Am rămas tăcuţi până la sosirea băuturilor. Apoi Midori a rostit:

— De ce?

Mi-am ridicat whisky-ul.

— Ştii de ce. Am fost angajat.

— De cine?

— De persoanele de la care tatăl tău a luat CD-ul. Aceleaşi persoane care au crezut că-i la tine şi care au încercat să te omoare.

— Yamaoto?

— Da.

Ea m-a privit.

— Eşti un asasin, nu-i aşa? Când s-a zvonit că guvernul are un asasin pe statul de plată, despre tine era vorba, nu?

Am expirat prelung.

— Cam aşa ceva.

S-a lăsat din nou tăcere, apoi Midori a spus:

— Câţi oameni ai omorât?

Ochii mi s-au îndreptat către pahar.

— Nu ştiu.

— Nu mă refer la Vietnam, ci la perioada următoare.

— Nu ştiu, am repetat.

— Nu crezi că asta înseamnă deja prea mult?

Blândeţea glasului ei făcea ca întrebarea să fie şi mai teribilă.

— Nu... Eu am reguli. Nici femei, nici copii. Nicio acţiune împotriva unor personaje secundare.

Cuvintele îmi răsunau sec în urechi, precum mantra unui idiot, sunete ca nişte talismane care fuseseră brusc lipsite de magia ce le anima.

Midori a râs fără veselie.

— „Eu am reguli". Ai vorbit ca o târfă care vrea să fie recunoscută ca virtuoasă fiindcă nu se sărută cu clienţii cu care face sex.

Cuvintele acelea m-au durut. Dar le-am acceptat.

— După care amicul tău din poliţia metropolitană mi-a spus că ai murit. Şi tu m-ai lăsat s-o cred. Ştii că am plâns după tine? Ştii cum este aşa ceva?

Şi eu am plâns după tine, am vrut să spun.

— De ce? a întrebat ea. De ce m-ai minţit în felul ăsta? Chiar ignorând ceea ce i-ai făcut tatii, de ce m-ai minţit în felul ăsta?

Am privit în depărtare.

— Spune-mi, fir-ar al naibii! am auzit-o şuierând.

Am strâns paharul de Bunnahabhain în palmă.

— Am vrut să te scutesc de această... cunoaştere.

— Nu te cred. Oricum o ştiam pe jumătate. Ce ţi-ai închipuit c-o să cred

când dovezile de corupţie de pe CD-ul acela – pentru a căror publicare a murit tata – au fost muşamalizate? Ce ţi-ai închipuit c-o să cred, când n-am putut afla ce se făcuse cu trupul tău, pentru a-i putea aduce respectul cuvenit?

— N-am ştiut că dovezile nu vor fi publicate, i-am răspuns fără s-o privesc. De fapt, fusesem convins că vor fi făcute publice. Lăsându-le însă pe ele deoparte, m-am aşteptat să mă uiţi. La răstimpuri am avut îndoieli... dar ce aş fi putut face la momentul acela? Să reapar pur şi simplu în viaţa ta şi să-ţi explic? Şi dacă mă înşelasem, dacă tu mă uitaseşi, dacă nu suspectai nimic, dacă-ţi continuaseşi viaţa aşa cum sperasem c-o vei face? Am privit-o. În felul acela n-aş fi făcut decât să-ţi cauzez şi mai multă suferinţă.

Midori a clătinat din cap.

— N-ai fi putut face asta, nici dacă ai fi încercat.

A urmat o tăcere lungă. Apoi am întrebat-o:

— O să-mi spui cum m-ai găsit?

Ea a strâns din umeri.

— Prin intermediul amicului tău din poliţia metropolitană.

Am rămas cu adevărat buimăcit.

— Te-a contactat Tatsu?

— Nu, eu l-am contactat. Mai precis, de câteva ori, însă m-a evitat întruna. Săptămâna trecută am revenit în Tokio şi m-am dus la biroul lui. I-am spus unei secretare că dacă Ishikura-san nu mă primeşte, mă voi adresa presei. Voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să stârnesc un scandal public. Şi să ştii că m-aş fi ţinut de promisiune. Nu intenţionam să abandonez pista asta.

Fusese curajoasă, ba chiar uşor nesăbuită. Tatsu nu i-ar fi putut face rău, chiar sub forma unui răspuns la ameninţările acelea, însă ea nu avea de unde s-o ştie. Altă indicaţie a mâniei disperate de care fusese cuprinsă.

— Te-a primit? am întrebat-o.

— Nu imediat. M-a chemat azi după-amiază.

Azi după-amiază. Aşadar imediat după ce-l refuzasem.

— Şi ţi-a spus că mă poţi găsi aici?

Midori a aprobat din cap.

Cum izbutise oare Tatsu să-mi ia urma din nou? Probabil blestematele acelea de videocamere. Mi-am reamintit că-mi spusese: *Poţi să vezi pe unele dintre ele. Nu pe toate.* Sigur că da, utilizase videocamerele pentru a afla zona generală în care mă cazasem, după care trimisese agenţi la toate hotelurile din ea, eventual cu aceeaşi fotografie pe care o folosise software-ul de recunoaştere facială, pentru a îngusta căutarea.

Greşisem că rămăsesem în Tokio, deşi un apel telefonic din străinătate n-ar fi fost optim pentru avertismentul pe care trebuise să i-l transmit lui

Harry.

Totuşi ce intenţiona afurisitul ăla viclean de Tatsu?

— Ai idee de ce ar fi fost de acord să te primească după un an de refuzuri constante? am întrebat.

A ridicat iar din umeri.

— Probabil din cauza ameninţării mele.

Mă îndoiam. Tatsu n-o cunoştea pe femeie la fel ca mine. Ar fi putut presupune în mod greşit că ea încerca o cacealma.

— Chiar crezi că asta a fost tot?

— Poate că da. Poate că a avut şi alte motive ulterioare, dar cum ar fi trebuit să procedez – să-i fac lui în ciudă prin refuzul de a te vedea pe tine?

— Nu, cred că nu.

Şi Tatsu ar fi gândit la fel. Am simţit o undă trecătoare de iritare, la limita ostilităţii, faţă de Tatsu şi permanentele lui maşinaţiuni.

Midori a suspinat.

— Mi-a zis că ideea de a-mi spune că erai mort fusese a lui, nu a ta.

Asta ar fi trebuit să mă sensibilizeze faţă de onestitatea lui. Ce credea Tatsu, că aveam să accept să-l lichidez pe Murakami ca un *quid pro quo*?

— Ce ţi-a mai spus? am întrebat-o.

— Că tu l-ai ajutat să pună mâna pe CD, aşteptându-te că-l va preda mass-media pentru a fi făcut public.

— Ţi-a spus de ce n-a procedat aşa?

A aprobat din cap.

— Pentru că informaţiile de pe disc erau atât de explozive, încât i-ar fi putut doborî pe liberal-democraţi şi ar fi înlesnit drumul spre ascensiune al lui Yamaoto.

— Aşadar, pari să fii la curent cu toate.

— Nu sunt nici pe departe „la curent”...

— De ce nu i te-ai adresat însă lui Harry? am întrebat-o după o clipă.

Midori şi-a ferit ochii şi a răspuns:

— Am făcut-o. I-am trimis o scrisoare. Mi-a răspuns că auzise de moartea ta, însă nu ştia nimic mai mult.

După cum evita să mă privească... exista ceva ce nu-mi spunea.

— Şi l-ai crezut?

— N-ar fi trebuit să-l cred?

Replica aceea fusese bună, totuşi simţeam că mai era ceva.

— Mai ţii minte când ne-am văzut ultima oară? a întrebat ea.

Fusese chiar aici, în hotelul Imperial. Petrecuserăm noaptea împreună, iar în dimineaţa următoare eu plecasem să interceptez limuzina lui Holtzer. După aceea fusesem închis câteva zile în arestul poliţiei. Între timp Tatsu o

anunţase pe Midori că fusesem omorât şi îngropase CD-ul. Sfârşitul jocului!

— Da, ţin minte, am răspuns.

— Ai spus: „O să revin pe seară. Mă aştepţi?" Ei bine, am aşteptat două zile înainte să primesc o veste de la prietenul tău Ishikura-san. Nu aveam pe cine să contactez, nu aveam de unde să aflu ceva... orice.

I-am zărit ochii ridicându-se către tavan pentru o clipă, poate îndepărtându-se de amintiri pe care nu dorea să le revadă. Poate stăpânindu-şi lacrimi.

— Pur şi simplu, n-am putut să cred că ai dispărut, a urmat ea. Apoi am început să mă-ntreb dacă ai dispărut cu adevărat. Şi dacă n-ai dispărut, ce însemna asta? După aceea m-am contrazis. Da, m-am contrazis. Am gândit: „Nu se poate ca el să mai fie în viaţă, nu te-ar fi minţit în felul ăsta". Însă n-am putut scăpa de suspiciuni. Nu ştiam dacă să te jelesc, ori să-mi doresc să te omor cu mâinile mele.

A coborât ochii şi m-a privit.

— Tu înţelegi prin ce m-ai trecut? m-a întrebat şi glasul i-a coborât la nivelul unui murmur. M-ai... m-ai torturat, fir-ar al dracu' să fie!

Cu coada ochiului, am zărit-o trecându-şi iute degetul mare peste un obraz, apoi peste celălalt. Mi-am aplecat ochii asupra paharului. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit ar fi fost ca eu să-i văd lacrimile.

După câteva secunde, m-am uitat la ea.

— Midori, am rostit cu o voce înceată care a sunat stranie în propriile mele urechi, îmi pare mai rău decât ţi-aş putea spune pentru tot ce s-a întâmplat. Dacă aş putea schimba ceva, aş face-o chiar în clipa asta.

Amândoi am tăcut. Eu m-am gândit la Rio şi am urmat:

— Poate că nu-nseamnă nimic pentru tine, dar încerc să ies din afacerea asta.

Fără să-şi desprindă ochii din ai mei, a întrebat:

— Cât de tare te străduieşti s-o faci? Majoritatea oamenilor se descurcă binişor fără să omoare pe nimeni. Şi nu trebuie să se chinuie din răsputeri ca să evite asta.

— În cazul meu lucrurile sunt ceva mai complicate.

— De ce?

Am înălţat din umeri.

— În clipa asta, cei care mă cunosc par să fie împărţiţi egal în două tabere: una vrea să mă ucidă, iar cealaltă vrea ca eu să ucid.

— Ishikura-san?

Am încuviinţat din cap.

— Tatsu şi-a dedicat viaţa luptei împotriva corupţiei în Japonia. Are destule atuuri, însă forţele cu care se confruntă sunt mai puternice. El

încearcă să egalizeze şansele.

— Îmi vine greu să mi-l imaginez ca pe un personaj pozitiv.

— Eu sunt sigur că aşa este, însă lumea în care trăieşte şi în care acţionează nu-i la fel de clar împărţită în alb şi negru ca lumea în care trăieşti tu. Chiar dacă n-o crezi, el încerca să-l ajute pe tatăl tău.

În clipa aceea, brusc, am înţeles motivul pentru care Tatsu o trimisese pe Midori aici. Nu pentru că ar fi sperat că-l voi ajuta, ca răsplată pentru câteva comentarii disculpatoare pe care i le făcuse femeii. Sau cel puţin nu numai din cauza aceea. Nu, adevărata lui speranţă era că, dacă Midori îl va considera pe el ca pe un continuator al luptei începute de tatăl ei, atunci poate că ea m-ar fi putut determina să-l ajut pe Tatsu. El spera că revederea femeii îmi va naşte regrete faţă de tatăl ei şi mă va face mai maleabil faţă de cererea lui.

— Aşadar, a zis ea, acum „încerci să ieşi".

Am aprobat din cap, gândindu-mă că asta ar fi vrut ea să audă.

Însă Midori a izbucnit în râs.

— Asta-i căinţa ta pentru tot ce ai făcut? N-am ştiut că-i atât de uşor să ajungi în rai.

Poate că nu aveam niciun drept, dar începeam să mă enervez.

— Uite care-i treaba, am comis o greşeală cu tatăl tău. Ţi-am spus că-mi pare rău pentru asta şi ţi-am spus că aş schimba lucrurile dacă mi-ar sta în putinţă. Ce altceva pot face? Vrei să-mi torn benzină-n cap şi să aprind un chibrit? Să hrănesc săracii? Ce vrei?

Ea a plecat ochii.

— Nu ştiu.

— Ei bine, nici eu nu ştiu, dar măcar încerc.

Afurisitul ăla de Tatsu, mi-am spus. El pusese totul la cale. Ştiuse că Midori mă va tulbura.

Mi-am terminat whisky-ul. Am pus pe masă paharul gol şi l-am privit.

— Aş vrea ceva de la tine, am auzit-o rostind după câteva clipe.

— Ştiu, i-am răspuns fără s-o privesc.

— Eu nu ştiu însă ce aş vrea.

Am închis ochii.

— Ştiu că nu ştii.

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred că vorbesc cu tine acum.

De data asta m-am mulţumit doar să încuviinţez din cap.

A urmat altă tăcere lungă în decursul căreia am examinat în minte toate lucrurile pe care aş fi vrut să i le pot spune, lucruri despre care speram să poată schimba ceva.

— Noi doi n-am terminat, am auzit-o rostind.

Am privit-o, neştiind la ce se referea, şi Midori a continuat:

— Când voi şti ce vreau de la tine, o să-ţi spun.

— Aş aprecia asta, am replicat sec. În felul acela voi fi măcar pregătit dinainte.

Ea n-a râs.

— Tu eşti ucigaşul, nu eu.

— Aşa este.

Midori a tăcut şi s-a mulţumit să mă privească nişte secunde, apoi a zis:

— Te pot găsi aici?

Am clătinat din cap.

— Nu.

— Unde atunci?

— Ar fi mai bine să te găsesc eu.

— Ba nu! a izbucnit ea cu o vehemenţă atât de bruscă, încât m-a surprins. S-a terminat cu rahaturile astea! Dacă vrei să mă revezi, spune-mi unde o să fii!

Mi-am ridicat paharul gol şi l-am strâns puternic în palmă.

Pleacă, am gândit. *Nici măcar nu mai este nevoie să spui nimic. Lasă câteva bancnote pe masă şi pleacă. N-o s-o mai revezi niciodată.*

Atât doar că aveam s-o revăd mereu. Nu puteam scăpa de realitatea aceea.

Mă obişnuisem cu speranţe atât de mici, încât păream să-mi fi pierdut imunitatea naturală faţă de infecţia emoţiilor. Speranţele mele pentru Midori căpătaseră o bază şi, oricât de ridicole ar fi devenit, se părea că nu le pot alunga.

— Uite ce-i, am spus ştiind deja că era inutil. Eu am trăit mult timp în felul ăsta. Este şi motivul pentru care am supravieţuit până acum.

— Las-o baltă atunci, a zis Midori.

S-a ridicat în picioare.

— Bine, am spus. Mă poţi găsi aici.

S-a uitat la mine, apoi a încuviinţat din cap.

— În regulă.

Am tăcut un timp, după care am întrebat:

— O să-mi dai vreun semn?

— Îţi pasă?

— Mă tem că da.

— Asta-i bine, a aprobat ea. Să vedem cum îţi place incertitudinea.

S-a răsucit pe călcâie şi s-a îndepărtat.

Am achitat nota de plată şi am mai aşteptat un minut, apoi am părăsit hotelul printr-o ieşire din subsol.

Nu mai puteam rămâne aici. Poate că aş fi putut accepta ca Midori să ştie unde pot fi găsit, însă ea nu avea niciun fel de circumspecţii vizavi de securitate, iar eu nu puteam accepta posibilitatea ca femeia să pună, accidental, pe cineva pe urmele mele. Doream de asemenea să îngreunez şi sarcina lui Tatsu. În momentul acesta poate că n-ar fi contat prea mult dacă el avea o modalitate de a mă găsi, dar nu-mi plăcea ideea în sine.

Aveam să stau în cele mai anonime hoteluri din Tokio, schimbându-le în fiecare noapte. În felul acela aş fi fost protejat de oricine ar fi putut-o urmări pe Midori şi l-aş fi obligat pe Tatsu să se chinuie să ţină pasul cu mine.

Aveam desigur să păstrez camera din Imperial, ceea ce îl putea pune pe o pistă greşită. De asemenea, puteam verifica de la distanţă căsuţa vocală a camerei, pentru eventualitatea în care Midori ar fi încercat să mă contacteze acolo. La răstimpuri puteam înnopta în Imperial, folosind măsuri suplimentare de precauţie, doar pentru a păstra aparenţele.

Am ţinut capul plecat şi am făcut tot ce am putut ca să încerc să evit să prezint o imagine clară pentru videocamere, totuşi era imposibil să am vreo certitudine în privinţa asta. Mă simţeam înghesuit, încercat de claustrofobie.

Poate că aveam totuşi s-o şterg. Primul lucru mâine dimineaţă, Osaka, Rio, *finito.*

Detestam însă ideea că Midori ar putea încerca să mă caute din nou, numai pentru a descoperi, din nou, că plecasem.

Deja o minţi, mi-am spus. *N-ai avut nevoie decât de o jumătate de oră.*

Atunci poate că aveam să mai rămân o zi, maximum două. Da, poate... Iar după aceea, Midori sau Tatsu sau oricare altul aveau să audă de mine doar prin intermediul unei vederi poştale expediate *par avion.*

Am rulat câteva acţiuni agresive, ca să mă asigur că nu eram urmărit, după care am încetinit pasul şi am rătăcit prin noaptea din Tokio, fără să ştiu încotro mă îndreptam şi fără să-mi pese.

Am văzut doi tineri *furita* – „freeteri"[2] – leneşi, care răspunseseră faţă de recesiunea japoneză lungă de un deceniu prin evitarea posturilor care oricum nu le mai erau accesibile, preferând în schimb joburi bizare, de pildă vânzători de noapte în magazine, unde răspundeau nevoilor altor cetăţeni nocturni din Tokio: părinţi cu ochi sticloşi în căutare de detergenţi pentru corvezile gospodăreşti pe care nu mai reuşeau să le facă în timpul zilei din cauza navetei la muncă şi a pruncilor plângăcioşi, bărbaţi singuratici încă purtând mânecuţele interşanjabile ale joburilor cotidiene, suferind în

[2] Cuvânt japonez, format din „free" („liber" în lb. engleză) şi „arbeiter" („muncitor", în lb. germană). Îi defineşte pe japonezii care nu sunt angajaţi permanent sau care nu au loc de muncă, excluzând gospodinele şi studenţii; iniţial, definiţia îi includea şi pe tinerii care optau deliberat să nu devină *sarariman*, deşi existau locuri de muncă. (*n. trad.*).

mijlocul vastului oraş de o solitudine atât de acută, încât nici măcar narcoticul talk-show-urilor TV de noapte nu-i mai putea distrage de la ocazionalele incursiuni nocturne în căutarea semnelor altor vieţi, ba chiar şi alţi *furita,* care reveneau spre apartamentele părinţilor, unde continuau să locuiască, neavând alte soluţii cu câştigurile lor sărăcăcioase, care împărţeau o ţigară strivită şi câteva glume anoste, înainte de a dormi toată dimineaţa şi a se trezi în cursul zilei ca să ia totul de la început.

Am trecut pe lângă lucrători la canalizări, muncitori care trudeau sub lămpi cu halogen ca să astupe noaptea găurile de pe străzile tăcute, şoferi insomniaci de camioane descărcându-şi silenţios mărfurile pe trotuare pustii şi în faţa uşilor tăcute.

M-am trezit lângă staţia Nogizaka şi am înţeles că mersesem fără să-mi dau seama spre nord-vest. M-am oprit. Aoyama Bochi era chiar vizavi de mine, tăcut şi ameninţător, atrăgându-mă ca o gaură neagră larg căscată, a cărei gravitaţie era chiar mai mare decât a capitalei din jur.

Fără să gândesc, am traversat strada sărind peste despărţitorul metalic dintre sensuri. M-am oprit la treptele din piatră dinaintea mea, apoi am cedat şi am pornit către mormintele dinăuntru.

Aproape imediat zgomotele de pe strada de dedesubt au devenit îndepărtate şi detaşate, ecouri fără sens de glasuri urbane ale căror note de urgenţă ajungeau până la necropola ca un parc dinăuntru, dar n-aveau nicio putere asupra ei. Din locul unde mă aflam, cimitirul părea să nu aibă sfârşit. Se întindea înaintea mea aidoma unui oraş în sine, cu nenumăratele lui monumente funerare, locuinţe miniaturale fără ferestre, dispuse în simetrie nemişcată, ca nişte lungi bulevarde ale morţilor.

Am înaintat în umbrele liniştitoare, pe o alee cu dale din piatră, deasupra căreia se arcuiau cireşi ale căror flori păreau o zăpadă tenebroasă în strălucirea felinarelor de pe margini. Cu numai câteva zile în urmă aceleaşi flori fuseseră sărbătorite de tokioţi vii, care sosiseră aici cu miile pentru a vedea patosul inerent al propriilor lor vieţi reflectat în frumuseţea scurtă şi vitală a florilor. Acum însă florile se scuturau, chefliii plecaseră, gunoaiele lăsate de petrecerile lor fuseseră strânse şi evacuate eficient, iar locul redevenise numai al morţilor.

M-am gândit la felul cum Midori articulase ideea de *mono no aware*, o sensibilitate care, deşi frecvent ocultată în timpul înfloririi cireşilor de cacofonia poezioarelor beţivilor şi a televizoarelor cu baterii, rămâne fermă în una dintre cele două culturi din care provin eu. Femeia o numise „tristeţea de a fi om". O tristeţe înţeleaptă, tolerantă, îmi explicase ea. O admirasem pentru profunzimea de caracter pe care o indica o asemenea descriere. Pentru mine, „trist" fusese întotdeauna un sinonim pentru „amar"

şi bănuiesc că aşa va fi mereu.

Am continuat să merg şi paşii mi-au sunat melancolic, respectuoşi înaintea tăcerii groase din jur. Spre deosebire de oraşul înconjurător, Aoyama Bochi este neschimbat şi, în ciuda deceniilor care au trecut de când am fost ultima dată aici, n-am avut nicio greutate să găsesc ceea ce mă chemase spre el.

Monumentul funerar era simplu şi sobru, distingându-se doar prin declaraţia scurtă că Fujiwara Shuichi trăise între 1912 şi 1960 şi că tot ce rămăsese din el fusese îngropat aici. Fujiwara Shuichi, tatăl meu, ucis în demonstraţiile stradale care zguduiseră Tokio într-o vară teribilă, pe când eram un băieţaş.

M-am oprit înaintea mormântului şi am rămas mult timp plecat, cu palmele lipite laolaltă înaintea feţei în atitudinea budistă de respect faţă de morţi. Mama ar fi dorit să spun o rugăciune şi să-mi fac cruce după ce o terminam, şi aşa aş fi procedat dacă acesta ar fi fost mormântul ei. Dar un astfel de ritual occidental ar fi însemnat o insultă pentru tata în timpul vieţii lui şi de ce atunci să fi făcut ceva care să-l ofenseze acum?

Am zâmbit. Era greu să evit genul ăsta de gândire. Tata era mort.

Nu am oferit totuşi nicio rugăciune.

Am aşteptat o clipă, apoi m-am aşezat cu picioarele încrucişate pe pământ. Unele morminte erau împodobite cu flori în diverse etape de prospeţime şi putrefacţie. Morţii nu le puteau simţi oricum mirosurile.

O briză a suspinat printre monumentele funerare. Am coborât fruntea în palme şi am privit solul dinaintea mea.

Pentru comuniunea cu morţii, oamenii au ritualuri ce depind mai degrabă de idiosincraziile lor decât de influenţa culturii. Unii vizitează cimitire. Alţii vorbesc cu fotografii sau cu urnele cu cenuşă ţinute pe poliţa şemineului. Unii merg în locurile favorite ale răposaţilor, rostesc rugăciuni silenţioase în lăcaşuri de cult sau plantează arbori în amintirea lor în locuri îndepărtate.

Desigur, numitorul comun este sentimentul mai presus de raţiune că morţii sunt conştienţi de toate astea, că ei pot auzi rugăciunile şi pot vedea faptele şi că simt iubirea şi regretul permanent. Oamenii par să considere liniştitor sentimentul respectiv.

Eu nu cred în nimic din toate astea. N-am văzut niciun suflet părăsind corpul. N-am fost niciodată bântuit de fantome, mânioase sau iubitoare. N-am fost niciodată recompensat, pedepsit sau atins de vreun călător din tărâmul nedescoperit. Ştiu, în aceeaşi măsură în care ştiu orice altceva, că morţii sunt pur şi simplu morţi.

Am rămas în tăcere câteva minute, împotrivindu-mă imboldului de a vorbi, ştiind că era stupid. Din tatăl meu nu mai rămăsese nimic. Şi chiar

dacă ar fi rămas, ar fi fost ridicol să cred că ar fi fost tot acolo, plutind printre cenuşă şi praf, înghesuindu-se pentru o poziţie mai bună printre sufletele sutelor de mii de alte persoane înmormântate aici.

Oamenii depun fiori şi spun rugăciuni; ei cred în lucrurile astea, deoarece credinţa respectivă evită disconfortul de a recunoaşte că persoana iubită a *dispărut.* Este mai uşor de crezut că ea poate încă să vadă, să audă şi să-i pese.

Am privit monumentul funerar al tatii. Potrivit standardelor cimitirului, era recent, doar cu puţin mai mult de patru decenii, însă deja se înnegrise de poluare. Muşchiul creştea subţire, dar pe o suprafaţă mare a laturii sale stângi. Fără să gândesc, am întins mâna şi mi-am trecut degetele peste literele ieşite în relief ale numelui tatii.

— *Hisashiburi*, *papa*, am şoptit, adresându-mă lui ca băieţaşul care fusesem când el murise. „A trecut mult timp, tată".

Iartă-mă, *tată. Au trecut treizeci de ani de la ultima mea spovedanie.*

Încetează cu rahatul ăsta!

— Îmi pare rău că nu vin să te vizitez mai des, am spus cu glas scăzut în japoneză. Sau măcar să mă gândesc mai des la tine. Sunt multe lucruri pe care le ţin la depărtare, fiindcă sunt dureroase. Amintirea ta este unul dintre ele. De fapt, primul dintre ele.

Am tăcut o clipă şi am cercetat cu auzul liniştea din jur.

— Dar tu nu asculţi oricum.

M-am uitat în jur.

— Asta-i o prostie, am zis. Tu eşti mort. Tu nu eşti aici.

Mi-am coborât apoi din nou faţa în palme.

— Aş dori s-o pot face să-nţeleagă, am spus. Aş dori ca tu să mă poţi ajuta.

La naiba, fusese dură cu mine. Îmi spusese „târfă".

Poate că era corect. La urma urmei, uciderea este expresia supremă a urii şi fricii, tot aşa cum sexul este expresia supremă a iubirii şi dorinţei. Şi, la fel ca în cazul sexului, este inerent nefiresc să ucizi un străin care nu ţi-a cauzat absolut nicio emoţie. Bănuiesc că ai putea spune că bărbatul care ucide pe cineva este similar femeii care întreţine relaţii sexuale în circumstanţe analoge. Că un bărbat plătit să ucidă este ca o femeie plătită să facă sex. Cu certitudine, bărbatul este supus aceloraşi ezitări, nepăsări şi regrete. Aceleiaşi vătămări a sufletului.

— Dar, ce naiba, am reflectat cu glas tare, este moral să omori pe cineva pe care nici măcar nu-l cunoşti, un amărât probabil exact ca tine, doar pentru că guvernul spune c-o poţi face? Sau să lansezi o bombă de la zece mii de metri altitudine ca să-i omori pe tipii cei răi şi cu ocazia asta să-ngropi femei şi copii sub dărâmăturile propriilor lor case, dar să nu te

sinchiseşti pentru că de fapt n-ai văzut distrugerile – asta-i moral? Eu nu mă ascund înapoia razei lungi de bătaie a mortierului, a formei trasate de cătarea termică a armei lunetistului sau a medaliilor cu care te decorează după aceea, ca să te asigure că măcelul a fost un act de justeţe. Tot rahatul ăla este un soporific administrat ucigaşilor ca să-i anestezieze după ce au omorât. Faptele mele nu-s cu nimic mai rele decât ceea ce se-ntâmplă şi s-a-ntâmplat dintotdeauna în întreaga lume. Deosebirea este că eu sunt onest în privinţa asta.

Am rămas tăcut o vreme, gândindu-mă.

— Şi ce zici şi de o mică disculpare? am urmat după aceea. Tatăl ei oricum urma să moară de cancer, în dureri mult mai cumplite decât i-am cauzat eu. Ai auzit de principiul „nu există prejudiciu, nu există nici rău”? Practic i-am făcut o favoare. Ce naiba, există culturi în care fapta mea ar fi privită pur şi simplu ca eutanasie. Ea aproape c-ar trebui să-mi mulţumească pentru asta.

În Osaka lucrurile îmi merseseră bine, rezonabil de bine. Privind retrospectiv, simţeam că totul începuse să se dezintegreze după apariţia lui Tatsu.

M-am gândit să-l scot pe el din activitate. Exista însă o duzină de motive pentru care nu doream s-o fac. Necazul era că el începuse să se comporte ca şi cum ar fi ştiut că nu doream, iar asta nu era bine.

Trebuia să revin în Osaka, să-mi termin cât mai repede pregătirile şi să plec. Tatsu se putea descurca şi singur. Pentru Harry nu mai existau speranţe. Midori ştia acum adevărul în căutarea căruia venise aici. Naomi era dulce, însă îşi slujise scopul.

M-am ridicat. Picioarele îmi amorţiseră pe solul rece şi le-am masat, ca să restabilesc circulaţia sângelui. Am făcut o plecăciune spre mormântul tatii, după care am rămas privindu-l mult timp.

— *Jaa,* am spus în cele din urmă. Apoi: *Arigato.*

M-am întors şi am plecat.

Capitolul 15

În dimineaţa următoare am mers la cabina unui telefon public şi l-am sunat pe Harry. De-a lungul anilor făcuse multe pentru mine şi nu-mi plăcea felul cum ne despărţiserăm.

Mi-a răspuns un glas masculin necunoscut.

— *Moshi moshi*?

— *Moshi moshi*, am spus încruntându-mă. *Haruyoshi-san irasshaimasu*

ka? „Haruyoshi este acolo?”

La celălalt capăt al firului a urmat o pauză.

— Sunteţi un prieten al lui Haruyoshi? m-a întrebat glasul în japoneză.

— Da. S-a întâmplat ceva?

— Eu sunt unchiul lui Haruyoshi. Îmi pare rău să vă informez că a decedat azi-noapte.

Am strâns receptorul în pumn şi am închis ochii. M-am gândit la ultimele lui cuvinte: *În seara asta o să mă văd cu ea. O să fiu mai atent. N-o să uit ce ai spus.*

Da, se dusese la ea. Însă uitase unele dintre lucrurile pe care i le spusesem.

— Iertaţi-mă că întreb, am rostit fără să deschid ochii, dar îmi puteţi spune cum a decedat Haruyoshi?

Altă pauză.

— Se pare că a băut niţel cam mult şi a suit pe acoperişul blocului să se plimbe. Probabil că s-a apropiat prea mult de margine şi şi-a pierdut echilibrul.

Am strâns receptorul şi mai tare în pumn. Nu ştiusem ca Harry să fi băut vreodată. În tot cazul, nu excesiv. Deşi eram perfect conştient că el putea să fi încercat multe lucruri noi dacă Yukiko ar fi fost lângă el ca să-l îndemne.

— Mulţumesc pentru informaţii, am rostit, şi vă rog să primiţi sincerele mele condoleanţe pentru acest trist eveniment. Vă rog să transmiteţi aceleaşi condoleanţe şi părinţilor lui Harry. Voi rosti o rugăciune pentru sufletul lui.

— Vă mulţumesc, a zis vocea.

Am pus receptorul în furcă.

Instinctele îmi spuneau că ceea ce auzisem fusese adevărat, totuşi am sunat la secţia de poliţie din cartierul lui ca să verific. I-am spus poliţistului care a răspuns că eram un prieten al lui Haruyoshi Fukasawa şi că auzisem că i s-ar fi întâmplat ceva rău. Poliţistul a confirmat că Harry murise. Căzuse de pe bloc; se pare că fusese un accident. A adăugat că-i părea rău. I-am mulţumit şi am închis.

Am rămas nemişcat o clipă, simţindu-mă mizerabil şi straniu de singur.

Ei căpătaseră ceea ce doriseră de la el. Se ocupau de toate căpeţelele rămase neînnodate.

Acum nu mai puteam face nimic pentru Harry. Încercasem să-l ajut când fusese important, însă acum era prea târziu.

Din unele puncte de vedere fusese greşeala mea. Ştiusem că Yukiko era periculoasă pentru el, dar nu făcusem nimic altceva decât să-i spun suspiciunile mele. De fapt n-ar fi trebuit să-i fi zis nimic, ci doar să-i provoc

ei un accident mărunt. Harry ar fi suferit, însă ar fi rămas în viaţă.

Mi-am dat seama că scrâşneam din dinţi şi m-am silit să încetez.

M-am gândit cât de fericit fusese când îmi povestise prima dată despre Yukiko, cât de timid, de sentimental şi evident îndrăgostit vorbise.

Mi-am amintit cum îl tachinase căţeaua glacială pe Murakami, pentru ca după aceea să-l bine dispună. Cum spusese Naomi: *Ea n-are probleme să facă lucruri pe care eu nu le-aş face.*

Mi-am închipuit-o pompând cu băuturi corpul lui Harry, neobişnuit cu alcoolul. Mi l-am închipuit pe el, ascultând-o pentru a-i face plăcere. Mi-am închipuit-o sugerând o plimbare pe acoperiş, unde aştepta Murakami.

Sau poate că o făcuse ea însăşi. N-ar fi fost greu. Petrecuse ceva timp în clădire şi-i cunoştea ritmurile, rutinele şi amplasarea videocamerelor de securitate. Iar Harry avea încredere în ea. În ciuda avertismentului meu, n-ar fi ezitat să meargă până la marginea acoperişului, dacă ar fi fost îndeajuns de ameţit. Poate de amuzament. Poate ca o provocare.

Fără să mă gândesc, am smuls receptorul din furcă şi l-am ridicat deasupra capului ca să izbesc cu el de peretele cabinei. Am rămas aşa mult timp, cu braţul încordat, cu corpul tremurând, nedorind să fac o scenă şi să atrag atenţia asupra mea.

În cele din urmă am pus receptorul în furcă. Am închis ochii şi am inspirat, după care am expirat profund. Apoi încă o dată. Şi încă o dată.

Am mers în altă cabină telefonică şi l-am sunat pe Tatsu. I-am spus să se uite pe avizierul nostru electronic, fiindcă doream să ne întâlnim. După aceea am mers la un internet café, ca să-l anunţ când şi unde.

•••

Ne-am întâlnit la Café Peshaworl, o cafenea şi bar din districtul de afaceri Nihonbashi – alt local care-mi plăcuse în anii cât locuisem în Tokio.

Am ajuns acolo devreme, ca de obicei, şi am coborât de pe Sakura-dori spre interiorul discret al cafenelei. Peshaworl are forma literei „I" şi m-am aşezat în colţul uneia dintre liniuţele orizontale ale „I-ului. Eram mascat faţă de intrare, însă puteam vedea tejgheaua barului, cu balanţa roşie din oţel pentru măsurarea cantităţilor precise de boabe, cu ibricele pentru infuzarea cafelei, ale căror adâncituri cauzate de loviturile primite de-a lungul timpului, precum cele din alambicurile celor mai bune whisky-uri single malt, determinau probabil gustul unic al băuturilor din Peshaworl, şi cu aparatele sale stranii, intimidante prin specificitatea lor, concepute fără îndoială exclusiv pentru crearea celor mai minunate amestecuri, a căror utilizare corectă nu era cunoscută decât de iniţiaţi.

Am comandat specialitatea casei Roa şi am ascultat-o pe Monica Borrfors cântând „August Wishing", în timp ce-l aşteptam pe Tatsu. Imediat după ora

12, am auzit uşa deschizându-se, apoi închizându-se, după care au urmat târşâiturile specifice ale mersului lui Tatsu. După o clipă, capul i-a apărut după colţ şi m-a zărit. S-a apropiat şi s-a aşezat astfel încât stăteam pe două laturi perpendiculare ale mesei şi puteam discuta în condiţii de maximă intimitate. El a mormăit un salut şi după aceea a spus:

— Bazându-mă pe recenta ta întâlnire cu Kawamura-san, pot doar să presupun că m-ai adus aici, fie pentru a-mi mulţumi, fie pentru a mă omorî.

— N-am venit pentru asta, i-am răspuns.

El m-a privit în tăcere.

Chelneriţa s-a apropiat şi l-a întrebat ce dorea. Tatsu a comandat un ceai cu lapte, probabil mai mult ca o concesie făcută mediului înconjurător decât dintr-o dorinţă reală pentru aşa ceva.

Pe când aşteptam ceaiul, el a zis:

— Sper că ai înţeles de ce am procedat aşa cum am făcut-o.

— Bineînţeles. Eşti un ticălos manipulator şi fanatic, care crede că scopul scuză întotdeauna mijloacele.

— Acum ai vorbit exact ca nevastă-mea.

N-am râs.

— N-ar fi trebuit s-o fi târât pe Midori din nou în chestia asta.

— Nici n-am făcut-o. Sperasem că va dori să creadă că eşti mort. Dacă ar fi dorit s-o creadă, atunci ar fi crezut. Dacă n-ar fi dorit, atunci ar fi investigat. Este destul de tenace.

— Mi-a spus că te-a ameninţat cu un scandal.

— Probabil că era o cacealma.

— Să ţii minte că nu obişnuieşte să recurgă la cacealmale.

— Nici nu contează. I-am spus unde să te găsească, fiindcă nu mai era util să încerc s-o amăgesc. De fapt, nici n-a fost amăgită. De asemenea, m-am gândit că ai putea profita şi tu de pe urma întâlnirii.

Am clătinat din cap.

— Chiar ai crezut că ea m-ar putea convinge să te ajut?

— Bineînţeles.

— De ce?

— Ştii bine de ce.

— Termină cu astea, Tatsu.

— Bine. În mod conştient sau nu, tu vrei să fii demn de ea. Îţi respect sentimentul ăsta, deoarece Kawamura-san are multe trăsături admirabile. Este însă posibil ca tu s-o abordezi greşit şi doream să-ţi ofer oportunitatea să vezi asta.

— Te-nşeli, i-am replicat.

— Atunci de ce te afli aici?

M-am uitat la el.

— O să te ajut în privinţa asta. N-are nicio legătură cu Midori. Mi l-am imaginat pe Harry pentru o secundă, apoi am urmat: Ba nu, tu o să mă ajuţi pe mine.

Chelneriţa i-a adus ceaiul şi s-a îndepărtat.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat Tatsu.

Reflexul meu a fost să nu-i spun, să-l protejez pe Harry, aşa cum încercasem s-o fac întotdeauna până atunci. Însă acum nu mai conta.

— Murakami mi-a ucis un prieten, am spus. Un puşti pe nume Haruyoshi. Yamaoto s-a folosit de el, cred, pentru a mă găsi pe mine. Când ei au apreciat că obţinuseră ce doreau, l-au eliminat.

— Îmi pare rău, a zis el.

Am strâns din umeri.

— Este-n avantajul tău. Dacă nu te-aş cunoaşte atât de bine, aş fi putut avea bănuieli.

Am regretat cuvintele acelea imediat cum le-am spus. Tatsu avea prea multă demnitate ca să răspundă.

— Oricum, am continuat, vreau să investighezi ceva pentru mine.

— În regulă.

I-am povestit cum Kanezaki îl urmărise pe Harry, cum scrisoarea lui Midori declanşase totul şi cum era implicată Yukiko şi Damask Rose.

— O să văd ce pot găsi, a zis el.

— Mulţumesc.

— Prietenul tău era... tânăr?

L-am privit cu atenţie.

— Destul de tânăr.

Tatsu a încuviinţat, cu ochi trişti.

Mi-am amintit cum mă informase despre Murakami şi cum maxilarele i se încleştaseră şi descleştaseră când îmi spusese că el credea că Murakami fusese implicat în uciderea unui copil.

— Tatsu, a fost cumva... tu ai avut un fiu?

A urmat o tăcere lungă, în timpul căreia el a digerat probabil înţelegerea că ştiam ceva din viaţa lui personală şi a decis cum dorea să răspundă.

— Da, a încuviinţat după un timp. În februarie care a trecut, ar fi împlinit treizeci şi doi de ani.

Părea să cântărească cuvintele grijuliu, ba chiar să le pronunţe grijuliu. M-am întrebat când vorbise ultima dată despre subiectul acesta.

— Avea opt luni şi abia fusese înţărcat, a continuat Tatsu. Soţia mea şi cu mine nu mai ieşiserăm împreună în oraş de mult timp, aşa că am angajat un babysitter. Când am ajuns acasă, aceasta era agitată. Îl scăpase din braţe pe

băieţel, care avea o vânătaie pe cap. Ne-a spus că plânsese, dar acum părea să-i fi trecut. Dormea. Soţia mea a vrut să-l ducem imediat la medic, însă părea să doarmă liniştit şi eu am zis: „De ce să-i tulburăm inutil somnul? Dacă ar fi fost vreo problemă, am fi ştiut-o până acum”. Soţia mea dorea să creadă că totul era bine, aşa că am fost în stare s-o conving.

A tăcut şi a sorbit din ceai.

— Dimineaţă, băieţelul era mort. Medicul ne-a spus că fusese un hematom subdural. Ne-a mai spus că n-ar fi contat absolut deloc dacă l-am fi adus imediat la spital. Dar, desigur, eu mă voi întreba mereu în privinţa asta. Pentru că am fost pus în faţa unei alegeri, înţelegi? Poate că-i oribil s-o spun, dar ar fi fost mai uşor dacă fiul meu ar fi murit instantaneu. Sau dacă acea babysitter ar fi fost mai puţin onestă şi nu ne-ar fi spus nimic. Finalul ar fi fost acelaşi, totuşi complet diferit.

L-am privit cu atenţie.

— Câţi ani aveau fetele tale? l-am întrebat.

— Doi, respectiv patru ani.

— Doamne, am murmurat.

Tatsu a aprobat din cap, nesinchisindu-se să dea un spectacol de stoicism din contrazicerea mea.

— Pierderea unui copil este lucrul cel mai rău, a spus el. Nu există durere mai mare. Mult timp am vrut să mă sinucid. Pe de o parte, mă gândeam că în felul acela exista şansa de a putea fi reunit cu fiul meu, de a-l putea alina şi proteja. Pe de altă parte pentru a ispăşi răul pe care i-l făcusem. Iar pe de altă parte pur şi simplu pentru a pune capăt suferinţelor mele. Totuşi datoria pe care o aveam faţă de soţia şi fiicele mele a fost mai mare decât impulsurile acelea iraţionale şi egoiste. Şi am ajuns să-mi văd durerea ca fiind o pedeapsă justă, karma mea. Mă gândesc însă zilnic la băieţaşul meu. Mă întreb zilnic dacă voi mai avea vreo şansă să-l revăd.

Am tăcut amândoi. Dinapoia tejghelei barului se auzea sunetul boabelor râşnite.

— O să-l scoatem din circulaţie pe Murakami, i-am spus. Eu n-o pot face singur şi nici tu, dar poate c-o putem face împreună.

— Spune-mi ce propui.

— El vine din când în când la *dojo*, dar nu poţi supraveghea permanent locul ăla. Se află pe o stradă liniştită, cu trafic rutier sau pietonal minim, aşa că este greu să te camuflezi. În plus, pe drumul de acces am observat cel puţin două santinele.

El a încuviinţat din cap.

— Ştiu, am trimis un agent să treacă pe acolo.

— M-am gândit c-o s-o faci. Este însă posibil să nu avem nevoie de un filaj.

Dacă voi apărea eu, probabil că cineva îl va chema pe Murakami şi atunci îl prindem.

Tatsu m-a privit.

— Dacă Murakami ţi-a ucis prietenul, fiindcă ei au decis că nu le mai era necesar pentru a ajunge la tine, atunci este posibil să ştie cine eşti.

— Exact. De aceea ştiu că cineva îl va chema, când voi apărea acolo. Şi chiar dacă mă înşel şi ei nu ştiu cine sunt, Murakami a spus că dorea să vorbească cu mine la *dojo.* Mai devreme sau mai târziu va apărea acolo, iar în clipa aceea, îţi voi da un semn. Tu vii cu oamenii tăi şi-l arestaţi.

— S-ar putea să se împotrivească arestării, a comentat Tatsu sec.

— Bineînţeles. Unul ca el s-ar putea împotrivi cu sălbăticie. Sunt convins că acţiunile letale ar fi pe deplin justificate pentru supunerea lui.

— Exact.

— De fapt, este chiar posibil ca, după ce i-ai pus cătuşele, cineva, care poate fi descris ulterior ca „unul dintre partenerii lui care fugiseră", să reapară şi să-i frângă gâtul.

Tatsu a aprobat încetişor din cap.

— Văd şi locul în care s-ar putea întâmpla aşa ceva.

— Eu o să merg pentru antrenamente de câte două ore, i-am spus. În timpul acestor perioade, să ai în apropiere oameni gata oricând să acţioneze şi să vină la semnalul meu.

El a tăcut câteva clipe, după care a zis:

— Nu-mi place să amintesc posibilitatea, dar se poate ca Murakami să nu apară personal. S-ar putea ca el să subcontracteze altcuiva operaţiunea, iar atunci ai intra degeaba într-un pericol maxim.

— O să vină, am spus eu. Îl cunosc pe individul ăsta. Dacă ştie cine sunt, va dori o bucată din mine. Şi sunt pregătit să i-o ofer.

Capitolul 16

În noaptea aceea am tras la un hotel mic din Nishi-Nippori. Era îndeajuns de spartan ca să duc dorul lui New Otani şi Imperial, însă era un loc tăcut dintr-o parte mai puţin animată a oraşului şi m-am simţit rezonabil de ferit peste noapte.

În dimineaţa următoare m-am dus la *dojo*-ul lui Murakami din Asakusa. Când am ajuns, toţi cei care se antrenau deja s-au oprit şi s-au plecat la unison – un semn al respectului lor pentru felul cum îl învinsesem pe Adonis. După aceea am fost tratat într-o duzină de moduri subtile, cu o

deferenţă învecinată cu veneraţia. Până şi Washio, care era mai vârstnic decât mine şi avea o legătură mai îndelungată şi mai profundă cu *dojo*, a folosit forme verbale diferite pentru a arăta că acum mă considera superiorul său. Senzaţia mea era că indiferent ce putuseră descoperi Yamaoto şi Murakami despre mine, cunoaşterea respectivă nu fusese împărtăşită eşalonului inferior.

Tatsu îmi dăduse un Glock 26, pistolul cu ţeava cea mai scurtă din excelenta linie Glock cu calibrul de 9 milimetri. Nu era, evident, o armă din dotarea *Keisatsucho.* Nu ştiam cum făcuse rost de pistol, deoarece controlul armelor este foarte strict reglementat în Japonia, şi nici n-am întrebat. În ciuda dimensiunilor sale reduse, nu-l puteam păstra asupra mea în timp ce mă antrenam. L-am lăsat de aceea în geanta de sport şi am ţinut geanta în apropierea mea.

Tatsu îmi dăduse de asemenea un telefon mobil cu care să-l alertez când apărea Murakami. Creasem o apelare rapidă, astfel încât era suficient să apăs o tastă, să aştept să sune şi apoi să închid. Tatsu avea să-şi trimită oamenii la *dojo* imediat cum primea un apel de la numărul respectiv.

Însă Murakami n-a apărut. Nici în ziua aceea, nici în următoarea.

Începusem să devin neliniştit. Trăiam prea mult în hoteluri, pe care le schimbam în fiecare noapte. Îmi făceam prea multe griji în privinţa videocamerelor de securitate. Aveam prea multe gânduri despre Harry, despre moartea lui inutilă, despre modul dur în care-l tratasem chiar în seara morţii.

Şi prea multe gânduri despre Midori, întrebându-mă dacă ea va mai lua legătura cu mine şi ce ar fi dorit dacă m-ar fi căutat.

Am mers la *dojo* şi în a treia zi consecutivă. Făceam antrenamente lungi, încercând să-i ofer lui Murakami intervale cât mai largi în care să apară, totuşi nu dădea absolut niciun semn. Începusem să cred că pur şi simplu nu avea să apară.

A apărut însă. Făceam mişcări de stretching pe *tatami*, când am auzit soneria de la uşă. Am ridicat ochii şi l-am văzut intrând în sală pe Murakami, care purta jachetă din piele neagră şi ochelari de soare ce-i acopereau complet faţa, însoţit de cei doi bodyguarzi, îmbrăcaţi la fel. Ca întotdeauna, atmosfera din *dojo* s-a schimbat brusc – prezenţa lui alerta ca un şoc de tensiune electrică radarele vestigiale de tip luptă sau fugi ale tuturor.

— *Oi Arai-san*, *yo*, a spus el apropiindu-se. „Să stăm de vorbă”.

M-am ridicat.

— Bine.

Unul dintre bodyguarzi s-a apropiat. M-am îndreptat către geanta de sport, dar a ajuns acolo înaintea mea. A ridicat-o şi a pus-o pe umăr.

— O iau eu, mi-a spus.

N-am lăsat să se vadă că asta m-ar fi deranjat. Cel puţin telefonul mobil, mult mai mic decât pistolul, se afla în buzunarul meu. Am strâns din umeri şi am spus:

— Mulţumesc.

Murakami mi-a făcut semn din cap spre uşă.

— Afară.

Ritmul cardiac mi se dublase, însă tonul glasului mi-a rămas neschimbat.

— Perfect! i-am strigat. Doar să urinez.

Am mers spre capătul opus al sălii şi am intrat în grupul sanitar. Eram deja atât de surescitat de adrenalină, încât n-aş fi putut stoarce nicio picătură din mine, dar nu de aceea venisem aici.

Căutam o armă improvizată. Îl puteam suna pe Tatsu şi după ce o găseam. Poate nişte săpun pe care să-l pot arunca în ochii cuiva, sau un mâner de mop, pe care să-l rup şi să obţin un baston improvizat. Orice pentru a-mi îmbunătăţi şansele, care deocamdată erau hidos de reduse.

Am cercetat rapid încăperea cu ochii, dar n-am zărit nimic. Săpunul era lichid. Dacă aveau mopuri, le ţineau altundeva.

Ar fi trebuit să te fi ocupat de asta înainte să conteze. *Stupid*! *Stupid*!

În perete, imediat deasupra podelei şi în spatele uşii, era înşurubat un opritor de uşă din alamă. Am îngenuncheat şi am încercat să-l rotesc. Era prea aproape de pardoseală pentru ca să-l pot cuprinde în mână. Şi era acoperit de vreo zece straturi de vopsea, părând de aceeaşi vechime ca şi clădirea. Nici măcar nu s-ar fi clintit.

— Rahat, am icnit.

Aş fi putut încerca să-l izbesc cu călcâiul, însă asta ar fi putut rupe tija care era înşurubată în perete.

De aceea am încercat să-l apăs cu palma, mai întâi într-o direcţie, apoi în direcţia opusă. În sus, în jos. La dreapta, la stânga. L-am zgâlţâit, totuşi n-am simţit să fi cedat câtuşi de puţin. *La naiba*, *durează prea mult.*

L-am strâns cât am putut de tare între degetele mari şi arătătoare ale ambelor mâini şi l-am rotit în sens invers acelor de ceasornic. Pentru o secundă am crezut că degetele îmi lunecaseră, dar apoi mi-am dat seama că se rotise.

L-am deşurubat complet şi m-am ridicat exact în clipa când s-a deschis uşa grupului sanitar. Era un bodyguard.

S-a uitat la mine.

— Totu-i în regulă? a întrebat el, ţinând uşa deschisă.

Am palmat opritorul.

— Da, mă spălam pe mâini. Vin imediat.

A încuviinţat din cap şi a ieşit. Uşa s-a închis în urma lui şi eu am strecurat opritorul în buzunarul drept din faţă.

Desigur nu ştiam cu certitudine dacă ei veniseră după mine. Era posibil ca Murakami să fi sosit pentru a discuta despre ceea ce intenţionase când fusesem cu el în Damask Rose. Dar asta era lipsit de importanţă. Important era să fiu pregătit. Majoritatea oamenilor nu vor să creadă că crima, sau ambuscada, ori violenţa care urmează să se declanşeze se va întâmpla cu adevărat. La un nivel, ei ştiu perfect adevărul, totuşi continuă să-l nege până când soseşte dovada reală. Iar atunci, desigur, este prea târziu ca să mai poată face ceva.

Dacă voi greşi, mai bine s-o fac presupunând întotdeauna scenariul cel mai nefavorabil. În felul acela, pot oricând să-mi cer scuze. Ori să trimit o jerbă. Dacă greşeşti în direcţia opusă, jerba va sosi pe adresa ta.

În clipa dinainte să ies pe uşă, am scos telefonul mobil şi am apăsat tasta de apelare rapidă. Primul lucru pe care l-am observat a fost că sala era pustie. Nu mai rămăseseră decât Murakami şi cele două gorile ale lui, care se aflau între mine şi uşă. Îmi puseseră geanta de sport lângă intrarea respectivă. N-am văzut pistolul, aşa că se părea că nu se gândiseră să deschidă geanta în timpul scurtei mele absenţe.

— S-a-ntâmplat ceva? am întrebat, dar pe un ton relaxat, de parcă aş fi fost prea idiot pentru a-mi da seama că se petrecea ceva foarte serios şi m-aş fi bizuit pe Murakami pentru un răspuns sincer.

— Totu-i în regulă, a răspuns el şi toţi trei au pornit spre mine. Le-am cerut doar celorlalţi s-aştepte afară, ca să avem puţină intimitate.

— Ah, bun, am încuviinţat şi am arătat telefonul mobil pe care-l ţineam în mână. Numai să dau un telefon scurt.

— Mai târziu, a zis Murakami.

Speram că Tatsu şi oamenii lui se aflau aproape. Dacă intenţionau să-mi fie de un real folos, ar fi trebuit să fi fost chiar după colţul străzii.

— Sigur? am întrebat, privindu-l şi îngăduind apelului meu să ajungă la destinaţie. Nu durează niciun minut.

— Mai târziu, a repetat el.

Bodyguarzii care-l flancau s-au îndepărtat puţin în lateral.

Am coborât ochii şi am văzut că apelul ajunsese la destinaţie.

— Bine, am încuviinţat şi am strâns din umeri.

Am vârât mâinile în buzunare – băgând telefonul cu stânga şi palmând opritorul de uşă cu dreapta. Aveam să aştept până ajungeau în raza mea de lovire.

Ei s-au oprit însă imediat în afara razei respective. I-am privit cu ochi întrebători, prosteşti, ca şi cum aş fi spus: *Ce-i asta*, *băieţi*?

Murakami m-a privit câteva clipe lungi. Când a vorbit, glasul lui a răsunat ca un mârâit înfundat.

— Avem o problemă, a spus el.

— O problemă? am repetat.

— Da. Problema este că pe tine nu te cheamă Arai. Numele tău este Rain.

Am lăsat ochii să-mi treacă temători de la un chip la altul, după aceea spre uşă, apoi iar înapoi. Doream să-i las să creadă că m-aş putea năpusti într-acolo. Ceea ce bineînţeles că aş fi făcut dacă aş fi avut vreo şansă.

— Prindeţi-l, a zis Murakami.

Bărbatul din stânga mea s-a repezit. Eram pregătit. Mâinile mele ieşiseră deja din buzunare şi am întins braţul stâng, ca şi cum aş fi intenţionat să-l blochez. El a muşcat momeala şi l-a prins cu ambele mâini pentru a-l imobiliza, în timp ce partenerul lui sosea din dreapta. Am strecurat mâna pe care încerca s-o ţină peste încheietura lui stângă, blocând-o, şi am folosit strânsoarea ca să-l smucesc spre mine. Era încordat pentru mişcarea mea în direcţia opusă şi n-a putut reacţiona la timp pentru a-mi stopa apropierea. Opritorul era deja scos, palmat în pumn, cu tija filetată ieşindu-mi printre degetele arătător şi mijlociu precum cel mai letal inel cu sigiliu din lume.

Am lansat un jab rapid peste braţul lui stâng pe care-l blocaseră, şi în sus în gât, ţintind sub linia maxilarului. Nu era o lovitură de putere deosebită, pentru că nici nu era necesară; mă interesa precizia, iar pe aceea o avea. Tija s-a înfipt ca un ac hipodermic spiralat şi, înainte ca bodyguardul să se poată trage îndărăt, am răsucit-o în jos şi am smucit-o cu toată forţa spre înapoi. El a urlat, mi-a dat drumul şi a sărit în lături, apăsându-şi instinctiv palma peste rana rezultată. Sângele i-a ţâşnit printre degete şi am ştiut că lovisem carotida.

A scos un sunet oribil, ca un gâlgâit horcăit, şi s-a apăsat şi cu cealaltă mână peste rană, dar sângele a continuat să se reverse. M-am rotit fulgerător spre dreapta. Camaradul lui se oprise pentru o clipă, neînţelegând ce se întâmplase, şocat de abundenţa de sânge. Am ţinut opritorul între degetul mare şi arătător şi l-am repezit către el în stil hollywoodian, cu braţul întins şi arma mult îndepărtată de corpul meu.

Când şi-a dat seama că nu aveam o macetă, a încercat să prindă ţinta atât de ispititoare a braţului. I-am îngăduit să-mi apuce încheietura, după care am simulat că mă smucesc pentru a mă elibera. El s-a încordat ca să se opună şi a îndreptat genunchiul din faţă, rămânând concentrat cu ochii şi toată atenţia asupra armei. Folosindu-mă de tragerea noastră contrabalansată, am ridicat talpa dreaptă de pe podea şi am repezit-o în genunchiul lui aflat în faţă. Mi-a zărit atacul în ultima clipă şi a încercat să se ferească, dar avea prea multă greutate pe picior. Lovitura i-a demolat pur şi

simplu genunchiul şi s-a năruit urlând pe podea.

Murakami continua să stea între mine şi uşă. I-a privit calm pe cei doi bărbaţi căzuţi, unul zbierând şi zvârcolindu-se pe spate, iar celălalt aşezat pe podea, cu palmele apăsate strâns pe gâtlejul din care şiroia sânge, într-un gest de umilire burlescă. După aceea a revenit cu ochii la mine. A zâmbit, dezvăluind puntea dentară.

— Eşti bun, a spus. Nu pari a fi cine ştie ce, dar eşti bun.

— Amicul tău are nevoie de un medic, am rostit gâfâind din greu. Dacă nu i se acordă ajutor de specialitate, îşi va pierde tot sângele în cinci minute, poate chiar mai puţin.

Murakami a înălţat din umeri.

— Crezi că l-aş mai vrea ca bodyguard după asta? Dacă n-ar muri, l-aş omorî eu.

Bărbatul scăldat în sânge îl privea inexpresiv. Gura i s-a deschis şi s-a închis, dar nu s-a auzit niciun sunet. După încă o clipă, a căzut fără zgomot într-o parte.

Murakami s-a uitat de la el la mine. A strâns iarăşi din umeri.

— Se pare că m-ai scutit de efort, a zis el.

Haide, *Tatsu*, *unde dracu-eşti*?

Murakami şi-a descheiat fermoarul jachetei şi a făcut un pas respectuos înapoi, înainte de a o scoate. Dacă ar fi rămas doar puţin mai aproape, aş fi sărit asupra lui imediat ce jacheta i-ar fi ajuns în jurul coatelor, iar el o ştia prea bine.

S-a uitat la opritorul de uşă pe care-l ţineam în mâna plină de sânge.

— O facem înarmaţi? a întrebat pe un ton sec. Bine.

A vârât mâna într-un buzunar de la spate şi a scos un cuţit cu arc. A apăsat un buton de pe mâner şi lama a ţâşnit pe poziţie şi s-a blocat. Din deschiderea aceea instantanee, semiautomată, am ştiut că era un model Kershaw, în esenţă un briceag de calitate, perfect legal. Muchia tăietoare era neagră, acoperită cu nitrit de titan, lungă de nouă centimetri. *Rahat*!

Potrivit experienţelor mele neplăcute, când te lupţi neînarmat împotriva unui cuţit, dispui în esenţă de patru opţiuni. Cea mai recomandabilă este s-o ştergi urgent de acolo, dacă poţi. Următoarea este să faci imediat ceva care să împiedice declanşarea atacului. A treia opţiune este să creezi distanţă, pentru ca să poţi acţiona o armă cu rază mai mare de acţiune. A patra este să-ţi ataci ca scos din minţi adversarul, sperând că nu vei fi înjunghiat fatal până vei ajunge la el.

Nu-mi pasă câtă instruire aţi căpătat şi câte antrenamente aţi făcut, dar acestea sunt unicele opţiuni realiste şi despre niciuna dintre ele nu pot spune că este realmente bună, poate cu excepţia primei. Tehnicile de luptă

de tipul neînarmat împotriva unui cuţit sunt pură fantezie. Singurii care le predau sunt cei care n-au înfruntat niciodată un atacator decis, înarmat cu un cuţit letal.

Au trecut cel puţin două decenii de la perioada mea macho şi aş fi fost în culmea fericirii dacă aş fi putut să mă întorc şi s-o rup la fugă. Dar în spaţiul închis din *dojo*, cu un inamic mai tânăr, şi probabil mai rapid, care stătea între mine şi ieşire, fuga nu era defel o opţiune şi mi-am dat seama că şansele, de obicei deprimante, de a scăpa nerănit în confruntarea cu un cuţit păreau acum de-a dreptul dezolante.

Am tras cu privirea la geanta mea de sport. Se afla la zece metri depărtare, iar şansele de a ajunge până la ea şi de a scoate pistolul înainte ca Murakami să mă tragă în ţeapă nu erau deloc grozave.

El a zâmbit şi puntea dentară i s-a văzut ca rictusul unui prădător.

— Aruncă-ţi arma şi-o arunc şi eu pe-a mea, a zis el.

Era într-adevăr dus cu mintea. Nu aveam niciun interes să mă lupt cu el, ci fie să-l ucid acum, fie să fug pentru a aştepta o ocazie mai prielnică. Dar poate că reuşeam să mai trag de timp.

— Ai de gând să-mi spui despre ce-i vorba? l-am întrebat.

— Aruncă-ţi arma şi-o arunc şi eu pe-a mea, a repetat.

În privinţa asta nu mai aveam ce discuta. Ştiam că în spatele meu se afla un set de greutăţi pentru haltere. Aş fi putut ajunge la ele înainte ca Murakami să ajungă la mine. Dacă erau discuri independente, le puteam utiliza ca pe nişte proiectile, să-l obosesc şi să creez o deschidere care să-mi ofere timpul de a ajunge la pistol. Nu era o posibilitate tocmai fericită împotriva unui individ care avea reflexe atât de iuţi încât se lupta cu câinii, dar rămăsesem în pană de idei.

— Arunc-o tu primul, am spus.

— Bine, atunci înarmaţi, a replicat el şi a pornit spre mine.

Însă încet, fără să se grăbească.

M-am încordat, ca să mă reped spre greutăţi.

O serie de ciocănituri autoritare a răsunat dinspre uşa din faţă şi am auzit o portavoce bubuind:

— *Keisatsu da*! „Poliţia!"

Murakami a rotit capul în direcţia aceea, însă fără să-şi desprindă ochii de la mine. Din mişcarea aceea reflexă mi-am dat seama că ciocăniturile îl luaseră prin surprindere, că nu se aşteptase la nimeni.

Un pumn a lovit în metalul uşii. Apoi:

— *Keisatsu da*! *Akero*! „Poliţia! Deschideţi!"

Tatsu, am gândit.

Ne-am privit o secundă lungă, dar ştiam deja ce va face Murakami. Poate

că era dement, însă era un supravieţuitor. Un supravieţuitor reevaluează permanent şansele şi nu le desconsideră.

M-a indicat cu vârful cuţitului.

— Rămâne pe altă dată, a spus, după care s-a repezit spre spatele sălii.

M-am năpustit la geanta de sport, dar până am ajuns la ea, Murakami intrase deja în vestiar şi trântise uşa în urma lui. Ar fi fost periculos să-ncerc să-l urmez acolo de unul singur. Mai bine să beneficiez de susţinerea lui Tatsu.

Am sprintat spre intrare. Uşa era asigurată prin traverse orizontale acţionate de arcuri şi mi-au trebuit câteva secunde ca să deduc funcţionarea mecanismului. În centru exista un angrenaj care nu voia să cedeze. *Acolo, clichetul ăla – apasă-l pe el mai întâi.* Am apăsat, angrenajul s-a rotit şi barele s-au retras în locaşurile lor.

Am izbit uşa cu umărul şi s-a deschis. De cealaltă parte a ei erau Tatsu şi alt bărbat, ambii cu armele în mâini.

— Înăuntru, am rostit şi am indicat din cap. În spate există o ieşire spre stradă. Murakami e înarmat cu un cuţit.

— Am trimis deja un om în spate, a zis Tatsu.

A încuviinţat din cap spre partenerul lui şi au intrat amândoi în clădire. I-am urmat.

I-au văzut pe cei doi bărbaţi care zăceau pe podea, dar şi-au dat seama că ei n-aveau să plece de acolo. Ne-am îndreptat spre spatele *dojo*-ului. L-am văzut pe tovarăşul lui Tatsu pornind spre baie.

— Nu acolo, l-am oprit, ci în vestiar. De acolo există altă ieşire, totuşi s-ar putea ca el să mai fie înăuntru.

Au ocupat poziţii de o parte şi cealaltă a uşii, ghemuindu-se pentru a oferi o ţintă cât mai mică. Amândoi ţineau arma aproape de corp, la nivelul taliei, în aşa-numita poziţie „al treilea ochi", ceea dovedea inteligenţă tactică. Tatsu a încuviinţat o dată din cap şi omul său, care se afla de partea cu mâner a uşii, s-a întins şi a împins uşa spre înăuntru, în timp ce Tatsu o fixa cu privirea. Uşa a basculat şi el a urmărit spaţiul dintre ea şi canat, atât cu ochii, cât şi cu arma.

Altă încuviinţare silenţioasă şi au pătruns în vestiar, în frunte cu Tatsu. Încăperea era goală. Uşa spre exterior era închisă, dar zăvorul fusese tras, iar lacătul pe care-l văzusem anterior dispăruse.

— Acolo, am rostit. A ieşit pe-acolo.

M-am gândit la omul lui Tatsu, cel care ocolise clădirea pentru a asigura spatele. El şi Murakami se întâlniseră cu certitudine.

Cei doi au ocupat iarăşi poziţii de o parte şi cealaltă a uşii, după care au ieşit. I-am urmat. În spatele clădirii era o curte micuţă, plină cu containere

de gunoi, lăzi goale şi materiale de construcţie abandonate. Într-o parte se vedea o unitate de condiţionare a aerului, deconectată şi inertă. Vizavi de ea, carcasa unui frigider era răsturnată pe o parte, rezemată de un perete din tablă ondulată, fără uşă, cu două rafturi interioare pe jumătate atârnând în afară ca măruntaiele unui animal sfârtecat.

Din curticică se ieşea într-o stradelă. Acolo l-am găsit pe omul lui Tatsu.

Zăcea pe spate, cu ochii deschişi, încă strângând în mână arma care-i fusese inutilă. Murakami îl spintecase şi trecuse mai departe. Pământul din jurul lui era îmbibat de sânge.

— *Chikusho*, l-am auzit pe Tatsu şuierând. „Rahat!"

A îngenuncheat pentru a verifica dacă bărbatul era mort, apoi şi-a scos telefonul mobil şi a vorbit cu cineva, în timp ce tovarăşul lui cerceta străduţa.

Am observat absenţa oricăror răni defensive pe cadavru – nicio tăietură pe mâini sau pe încheieturi. Nici măcar nu-şi ridicase braţele pentru a se apăra, cu atât mai puţin să fi tras cu pistolul. Bietul de el... Probabil că arma de foc îi exagerase încrederea în sine. O eroare uzuală. În unele circumstanţe, printre care se numără străduţele înguste, un cuţit va învinge un glonţ.

Tatsu s-a ridicat şi m-a privit. Tonul îi era calm, dar în ochi i-am putut zări mânia reţinută.

— Murakami? a întrebat el.

Am aprobat din cap.

— Oamenii dinăuntru sunt ai lui?

Am aprobat din nou.

— În faţa clădirii este parcat un Mercedes mare. Bănuiesc că este al lui şi că intenţiona să plece tot cu el. Acum va fi silit să se bizuie pe taxiuri sau transportul public. N-a putut face asta – l-a indicat pe agentul ucis – fără să se stropească considerabil cu sânge. În curând vor sosi specialiştii, să cerceteze zona. S-ar putea să reuşim să-i luăm urma.

— Nu cred, am spus.

Nările lui Tatsu s-au dilatat.

— Unul dintre cei doi pe care i-am văzut înăuntru, a comentat el, părea capabil să fie supus unui interogatoriu. Şi asta va fi util.

— Când aţi venit, era cineva în faţa clădirii? am întrebat. Murakami îi evacuase pe toţi înainte de sosirea voastră.

— Da, erau câţiva indivizi, care s-au împrăştiat când ne-au văzut. Nu vor fi imediat utili.

— Îmi pare rău de omul tău, am spus neştiind ce altceva să zic.

El a aprobat încet din cap şi pentru o clipă trăsăturile feţei au părut că-i

tremură.

— Se numea Fujimori. Era un om bun, capabil şi idealist. Ceva mai târziu în cursul zilei de azi va trebui să spun toate astea văduvei lui.

S-a îndreptat de spate, parcă încercând să se stăpânească.

— Spune-mi ce s-a-ntâmplat, şi după aceea pleacă, înainte să vină ceilalţi poliţişti.

I-am povestit totul. A ascultat fără niciun comentariu. După ce am terminat, m-a privit şi a zis:

— Vreau să ne întâlnim diseară la ora şapte în ceainăria Christie din Harajuku. Să nu dispari. Să nu mă sileşti să te găsesc.

Ştiam ceainăria, fiindcă o frecventasem de multe ori cât timp locuisem în Tokio.

— Voi fi acolo, am încuviinţat.

— Unde-i pistolul?

— Înăuntru. Într-o geantă de sport, lângă intrarea din faţă. Aş vrea să-l păstrez.

Tatsu a clătinat din cap.

— Am fost întrebat chiar azi despre el. Trebuie să-l arăt, altfel voi avea necazuri. Poate îţi fac rost de altul.

— Fă-o, am zis gândindu-mă cât de sigur pe sine fusese Murakami când scosese cuţitul Kershaw din teacă.

A aprobat din cap, apoi şi-a privit camaradul căzut. Maxilarele i s-au încleştat, după care s-au relaxat.

— Când îl voi prinde, a rostit, asta o să-i fac.

Capitolul 17

Am ieşit de pe Kototoi-dori şi am găsit un taxi. Deşi organizarea oamenilor lui Murakami era temporar afectată de cele petrecute în *dojo*, ştiam că erau perfect conştienţi că eu mă aflam în Asakusa, iar staţia de metrou ar fi fost un loc foarte probabil pentru o ambuscadă.

Întâlnirea cu Tatsu avea să fie abia peste şase ore şi mă copleşea senzaţia bizară de derivă, de a nu avea unde să mă duc şi ce să fac. Am simţit un val de ceva ce psihologii ar trebui să numească „sindrom post-traumatic de excitaţie sexuală” şi m-am gândit să-i telefonez lui Naomi. Ea ar fi fost acasă acum, poate că abia se trezea, însă cu Murakami pe urmele mele, n-aş fi vrut să merg în locurile unde ar fi existat chiar şi cea mai măruntă şansă de a cădea într-o ambuscadă.

Pagerul mi-a bâzâit. L-am scos şi am văzut un număr necunoscut.

Am format numărul acela de la o cabină de telefon publică. Mi s-a răspuns după primul apel.

— Poţi spune cine sunt? a întrebat în engleză un glas de bărbat.

L-am recunoscut – era Kanezaki, cel mai recent prieten al meu din CIA.

— Te rog, a continuat el, nu închide, ci ascultă ce am de spus.

— De unde ai numărul ăsta? l-am întrebat.

— Din arhivele telefonice cu apelurile făcute din cabine publice din vecinătatea apartamentului prietenului tău. Eu însă nu am nicio legătură cu ceea ce i s-a întâmplat. Tocmai am aflat vestea şi de aceea te-am sunat.

Am căzut pe gânduri. Dacă Kanezaki putea să acceadă o arhivă a apelurilor făcute de la telefoanele publice, era posibil într-adevăr să-mi descopere numărul de pager. Harry obişnuia să utilizeze diverse cabine telefonice locale pentru a mă apela pe pager, după care revenea în apartamentul lui şi aştepta să-l sun. Dacă deţii acces la o asemenea arhivă, poţi să distingi un şablon – acelaşi număr apelat din diverse cabine telefonice din cartier. Dacă aveai mai multe posibilităţi, şi bănuiam că aşa stăteau lucrurile, telefonai pur şi simplu la toate şi le eliminai succesiv pe cele greşite. Era o posibilitate la care Harry şi cu mine ar fi trebuit să ne fi gândit, dar de fapt nu conta. Chiar dacă cineva ar fi izbutit să-mi intercepteze numărul, aşa cum părea că făcuse Kanezaki, n-ar fi aflat nimic mai mult decât o adresă de pager.

— Ascult, am rostit.

— Vreau să ne întâlnim, a zis el. Cred că ne putem ajuta reciproc.

— Chiar aşa?

— Da. Uite ce-i, îmi asum un risc important să fac chestia asta. Ştiu că-i posibil să crezi că am avut vreo legătură cu ce i s-a întâmplat prietenului tău şi că asta s-ar putea să te facă să doreşti răzbunare.

— S-ar putea să ai dreptate.

— Da, şi ştiu că oricum m-ai putea găsi. Presupun că ar fi mai bine să-ţi explic ce cred că s-a-ntâmplat, decât să-mi fac griji tot restul vieţii că te vei furişa pe urmele mele.

— Ce propui? l-am întrebat.

— O întâlnire. Oriunde doreşti, atâta timp cât este un loc public. Ştiu că dacă mă vei asculta, mă vei crede, dar mă tem că ai putea încerca să faci ceva înainte de a fi ascultat. Aşa cum ai făcut ultima oară când ne-am văzut.

Am reflectat scurt. Dacă era o înscenare, existau două moduri prin care ar fi putut încerca să ajungă la mine. O primă modalitate ar fi fost ca nişte oameni să-l urmărească pe Kanezaki şi să acţioneze imediat cum apăream eu. A doua modalitate ar fi fost să fie monitorizat de la distanţă, prin

intermediul unui transmiţător, aşa cum CIA mai făcuse o dată, când Holtzer încercase să mă prindă după ce propusese o „întâlnire” similară.

A doua metodă era mai probabilă, fiindcă mi-ar fi fost mai greu să depistez echipa lui Kanezaki dacă aceasta nu trebuia să menţină contactul vizual. Pentru contracararea ei, aş fi putut utiliza detectorul de microfoane al lui Harry. Pentru contracararea primei metode, ar fi trebuit să-l duc într-un loc pustiu.

— Unde eşti acum? am întrebat.

— În Toranomon. Lângă ambasadă.

— Ştii Japan Sword? Magazinul de săbii antice din Toranomon 3-chome, de lângă staţie?

— Da, îl ştiu.

— Du-te acolo. Ne vedem peste treizeci de minute.

— Bine.

Am închis telefonul. De fapt, n-aveam nici cea mai mică intenţie să intru în magazinul de arme, oricât de mult îmi place să-l vizitez uneori. Doream ca Kanezaki şi oricine l-ar fi însoţit să se străduiască să pregătească terenul acolo, în timp ce eu mă instalam într-un loc mult mai sigur.

Am luat o succesiune de taxiuri şi trenuri până la poarta Wadakuramon a Palatului Imperial. Cu hoardele de turişti de acolo, videocamerele de securitate şi numeroşii poliţişti care protejau personajele importante dinăuntru, poarta Wadakuramon ar fi fost un loc extrem de nepotrivit ca să împuşti pe cineva, dacă asta intenţionau Kanezaki şi compania. Silindu-l să vină acolo după ce eu mă instalasem deja, sileam o potenţială echipă de filaj să se mişte rapid, ceea ce mi-ar fi oferit o şansă mai bună s-o detectez.

După ce am ajuns pe poziţie, am folosit telefonul mobil primit de la Tatsu ca să-l sun pe Kanezaki.

— Modificare de planuri, l-am anunţat.

La celălalt capăt al firului a urmat o pauză.

— Bine.

— Ne întâlnim la poarta Wadakuramon a Palatului Imperial, vizavi de staţia Tokio. Vino chiar acum. Eu te aştept în faţă. Să vii dinspre staţia Tokio, ca să pot vedea că eşti singur.

— Sosesc în zece minute.

Am închis telefonul.

Am găsit un taxi pe Hibiya-dori, care intersectează bulevardul ce duce de la staţia Tokio la Palatul Imperial. Am suit şi i-am cerut şoferului să aştepte, explicând că mă voi întâlni în curând cu un prieten. El a pornit aparatul de taxat şi am rămas amândoi în tăcere.

După zece minute l-am văzut pe Kanezaki apropiindu-se aşa cum îi

cerusem. Privea în jur, însă nu m-a zărit în taxi.

Am coborât geamul.

— Kanezaki, am rostit când a trecut pe lângă mine.

A tresărit şi m-a privit.

— Urcă!

Şoferul a deschis portiera automată. Kanezaki a ezitat; în mod vădit, un taxi nu era tocmai „locul public" la care sperase. Şi-a înfrânat totuşi temerile şi a suit lângă mine. Portiera s-a închis şi am pornit.

I-am spus taximetristului să ne ducă spre Akihabara, Mecca electronică din Tokio. Am privit în urmă, însă n-am văzut nicio activitate neobişnuită. Nimeni nu alerga disperat pentru a ţine pasul cu noi. Părea ca şi cum Kanezaki ar fi fost singur.

M-am întins şi l-am percheziţionat. Nu avea nimic, cu excepţia telefonului mobil, a cheilor şi a unui portofel nou. Detectorul lui Harry tăcea.

I-am cerut şoferului să meargă pe străzi lăturalnice pentru a reduce şansa de a putea fi urmăriţi de cineva. Am coborât amândoi în apropiere de staţia Ochanomizu şi de acolo am continuat printr-o succesiune de deplasări rapide pe jos şi cu trenurile, pentru a mă convinge că eram singuri.

Am terminat traseul în Otsuka, extremitatea nordică a liniei Yamanote. Otsuka este un cartier liniştit, deşi destul de sordid, cu o ofertă generoasă de saloane de masaj şi Iove hoteluri. În afara rezidenţilor care locuiesc şi muncesc aici, pare să se adreseze în principal bărbaţilor vârstnici aflaţi în căutarea unui comerţ sexual second-hand. Europenii sunt rari pe aici. Dacă exista o echipă de filaj CIA ai cărei membri erau albi, le-ar fi fost greu să rămână nedetectaţi în Otsuka.

Am suit pe scări până la restaurantul Royal Host situat la etaj, vizavi de staţie. Am intrat, iar eu am privit în jur. Localul era ocupat în majoritate de familii care se bucurau de o ieşire în oraş, cărora li se adăugau doi *sararimani* cu chipuri obosite, care evitau să-şi petreacă seara acasă. Nimic anormal.

Ne-am aşezat într-un colţ care-mi oferea imaginea bună a străzii de jos.

M-am uitat apoi la Kanezaki.

— Dă-i drumul, i-am spus.

El şi-a frecat palmele şi a privit în jur.

— Dumnezeule, dacă sunt prins făcând asta...

— Termină cu drama, l-am întrerupt. Spune-mi direct ce vrei.

— Nu vreau să crezi că am avut ceva de-a face cu prietenul tău, a început el. Şi aş dori să ne cumulăm resursele.

— Ascult.

— Bun. În primul rând, cred... cred că mi se înscenează ceva.

— Şi ce legătură are asta cu prietenul meu?

— Dă-mi voie să povestesc totul de la început şi o să înţelegi, de acord?

Am încuviinţat din cap.

— Spune.

Kanezaki şi-a umezit buzele.

— Mai ţii minte programul despre care ţi-am povestit? „Crepuscular”?

Când a sosit chelneriţa, mi-am dat seama că eram lihnit. Fără să consult meniul, am comandat un *sandoichi* cu friptură de vită şi supa care era specialitatea localului. Kanezaki a cerut o cafea.

— Da, îl ţin minte, i-am zis.

— Ei bine, programul a fost stopat oficial acum şase luni.

— Şi?

— În realitate, programul continuă şi eu răspund de el, deşi finanţarea s-a oprit. De ce nu mi-a spus nimeni nimic? Şi de unde sosesc banii?

— Stai puţin, l-am oprit. Ia-o încet. Cum ai aflat asta?

— Acum câteva zile, superiorul meu direct, Şeful Staţiei, mi-a spus că dorea să vadă toate chitanţele pe care le aveam de la informatorii programului.

— Biddle?

Kanezaki s-a uitat la mine.

— Da. Îl cunoşti?

— Am auzit de el. Explică-mi ce-i cu chitanţele.

— Politica Agenţiei. Când îi plătim, informatorii trebuie să semneze o chitanţă. Fără chitanţe, agenţilor de caz le-ar fi foarte simplu să delapideze fonduri.

— Adică le cereţi oamenilor ăia să... semneze pentru banii pe care-i încasează de la voi? am întrebat, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

— Asta-i politica Agenţiei, a repetat el.

— Şi informatorii sunt de acord?

A strâns din umeri.

— Nu întotdeauna şi nu de la început. Noi suntem instruiţi cum să procedăm pentru a-i obişnui cu ideea asta. La început nu le spunem absolut nimic. La a doua întâlnire le zicem că-i o politică nouă a guvernului american, concepută pentru a se asigura că toţi destinatarii finanţărilor noastre şi-au primit integral banii. Dacă protestează, le spunem că o să ne punem pielea în joc pentru ei şi o să vedem ce putem face ca să-i ajutăm. Până s-a ajuns la a cincea plată, au devenit dependenţi de bani şi-i anunţăm că superiorii noştri ne-au amendat fiindcă nu aducem chitanţele şi ne-au ameninţat că ne vor da afară dacă nu venim cu semnăturile. Le dăm chitanţele şi-i rugăm să mâzgălească pur şi simplu ceva. Primele semnături

sunt indescifrabile. Ulterior devin mai lizibile.

Uluitor, am gândit, dar am spus:

— Bun, aşadar Biddle a cerut chitanţele.

— Da, şi i le-am dat, însă mi s-a părut straniu.

— De ce?

Kanezaki şi-a frecat ceafa.

— Când a început programul ăsta, mi s-a spus că voi ţine toate chitanţele în seiful meu, aşa că m-am întrebat de ce le dorea brusc, deşi Şeful îmi spusese că nu era decât o rutină. M-am interesat la nişte tipi din Langley pe care-i cunoşteam... pe departe, bineînţeles, şi am aflat că, în cazul unui program cu nivelul acesta de securitate, nimeni nu poate cere să vadă documentaţia, decât dacă s-a depus o plângere oficială la inspectorul-general al CIA, cu acuzaţii specifice privind necinstea agentului de caz.

— Şi de unde ştii că nu s-a întâmplat chiar asta?

El s-a înroşit la faţă.

— În primul rând, fiindcă nu există niciun motiv pentru aşa ceva. Eu n-am comis nimic ilegal. În al doilea rând, dacă ar fi existat o plângere oficială, Şeful trebuia să discute cu mine potrivit protocolului în prezenţa avocaţilor. Delapidarea fondurilor este o acuzaţie serioasă.

— Bun. Deci tu i-ai dat lui Biddle chitanţele, dar ai rămas cu o senzaţie stranie.

— Exact. De aceea, am început să examinez traficul de telegrame din cadrul programului „Crepuscular". Traficul este numerotat succesiv şi am observat că lipsea o telegramă. N-aş fi sesizat nimic, dacă nu m-aş fi gândit să verific succesiunea numerică. În mod uzual nu observi asta, fiindcă nimeni nu caută prin dosare numărul unei telegrame – este prea complicat şi, oricum, numărul nici nu este de obicei relevant. Am telefonat unei colege din Divizia Asia de Est din Langley şi am rugat-o să-mi citească la telefon telegrama care nu mai exista la noi. Telegrama anunţa că programul „Crepuscular" fusese stopat şi fondurile fuseseră transferate altundeva.

— Crezi că cineva din Staţia Tokio a eliminat telegrama pentru ca tu să nu ştii că programul fusese stopat? am întrebat.

— Da, a încuviinţat el din cap.

Chelneriţa ne-a adus comenzile. Am început să înfulec sandvişul.

Kanezaki părea vorbăreţ, iar eu doream să aud mai multe. În scurt timp urma să ajungem şi la Harry.

— Povesteşte-mi mai multe despre „Crepuscular", am rostit între două muşcături.

— Ce vrei să ştii?

— De pildă, când a început. Şi cum ai aflat despre el.

— Ţi-am spus deja. Acum optsprezece luni, mi s-a spus că Staţia Tokio fusese însărcinată cu un program de acţiune pentru asistenţă şi înlăturarea obstacolelor. Numele de cod: „Crepuscular”.

Acum optsprezece luni, am gândit. *Hmmm.*

— Cine te-a numit iniţial la conducerea programului? am întrebat, deşi, ţinând seama de data precizată, aveam deja o idee destul de bună cu privire la răspuns.

— Fostul Şef al Staţiei, William Holtzer.

Holtzer, am gândit. *Munca lui de calitate dăinuie.*

— Spune-mi cum ţi-a prezentat programul, am insistat. Dă-mi detalii.

Kanezaki a ridicat ochii spre stânga, ceea ce la majoritatea oamenilor este un semn neurolingvistic de reamintire, nu de născocire. Dacă s-ar fi uitat în dreapta, mi-aş fi dat seama că era o minciună.

— Mi-a zis că programul era clasificat „secret” la nivel compartimental şi că dorea ca eu să-l conduc.

— Care era rolul tău precis?

— Extinderea şi stimularea informatorilor, investiţia fondurilor şi managementul global al programului.

— De ce te alesese tocmai pe tine?

A înălţat din umeri.

— N-am întrebat asta.

Mi-am stăpânit râsul.

— Ai presupus că era perfect firesc ca, în ciuda tinereţii şi a lipsei tale de experienţă, Holtzer să-ţi sesizeze calităţile inerente şi să-ţi încredinţeze ceva atât de important?

Kanezaki s-a îmbujorat.

— Da, cred că aşa ceva.

Am închis scurt ochii şi am clătinat din cap.

— Cunoşti expresiile „om de paie” şi „ţap ispăşitor”?

Roşeaţa chipului i s-a intensificat.

— Poate că nu sunt atât de prost pe cât crezi, a replicat.

— Alte detalii?

— Holtzer mi-a spus că susţinerea reformei va implica dirijarea de fonduri spre anumiţi politicieni care susţineau genul de reforme favorizate de statul american. Potrivit teoriei, pentru a fi competitiv în politica japoneză, ai nevoie de acces la cantităţi mari de numerar. Fără aşa ceva nu-ţi poţi păstra scaunul, aşa că, în timp, toţi politicienii devin corupţi, deoarece fie acceptă banii, fie sunt eliminaţi pentru că au refuzat s-o facă. Noi urma să schimbăm ecuaţia aceea, utilizând o sursă alternativă de finanţare.

— Finanţări confirmate prin chitanţe.

— Asta-i politica, da, ţi-am spus.

— Bănuiesc că atunci când semnează chitanţele, informatorii tăi le ating, nu?

— Normal, a înălţat el din umeri.

M-am întrebat în treacăt de ce naiba îi angajau pe tipii ăştia direct după ce terminau colegiul.

— Sunt curios, am zis, dacă te poţi gândi la ce ar putea utiliza cineva nişte documente semnate şi atestate prin prezenţa amprentelor, care recunosc că s-au primit bani de la CIA?

El a clătinat din cap.

— Nu-i ceea ce crezi. CIA nu recurge la şantaje.

Am izbucnit în râs.

— Uite ce-i, a continuat el cu o sinceritate aproape comică, nu spun că noi nu utilizăm şantajele pentru că suntem nişte tipi drăguţi, ci pentru că s-a demonstrat că n-au succes. Sigur că da, poţi folosi şantajul pentru a obţine cooperare pe termen scurt, dar pe termen lung nu este pur şi simplu un mijloc eficient de control.

L-am privit fix.

— Ţi se pare că CIA ar fi o organizaţie foarte preocupată de viziunea pe termen lung?

— Da, aşa încercăm să fim.

— Bun, atunci dacă tu nu eşti investigat pentru delapidare, iar şantajul este o noţiune străină pentru CIA, ce crezi că face Biddle cu chitanţele acelea?

A plecat ochii.

— Nu ştiu.

— Atunci ce vrei de la mine?

— Mai există un lucru... straniu.

Am arcuit sprâncenele.

— Înaintea oricărei întâlniri cu un informator, agentul de caz trebuie să completeze potrivit protocolului un formular cu detalii despre întâlnire: persoana, locul, data şi ora. În felul acesta se asigură o bază ce poate fi utilizată de alţi agenţi de caz dacă ceva nu merge bine. După ce Şeful mi-a cerut chitanţele, am predat formularul spunând că aveam în seara asta o întâlnire cu un informator, deşi nu era adevărat, dar am lăsat necompletat locul întâlnirii.

— Şi ai fost întrebat despre ce era vorba.

— Exact. Ceea ce este ciudat. Nimeni n-ar trebui să fie interesat de aşa ceva anterior unei întâlniri. Formularele există doar pentru urgenţe post-întâlniri. De fapt în jumătate din cazuri nici măcar nu ne obosim să le

completăm, ci o facem ulterior. Este o complicaţie prea mare. Şi oricum nu mai auzi niciodată despre ele.

— La ce te gândeşti?

— Că cineva urmăreşte întâlnirile astea.

— În ce scop?

— Nu... nu ştiu.

— Atunci nici eu nu ştiu cum te-aş putea ajuta.

— Bine. Este posibil ca o persoană să încerce să adune dovezi că eu am condus „Crepuscular" de unul singur după ce fusese stopat. Dacă s-ar întâmpla ceva, Biddle sau altul ar putea arunca atunci totul în cârca mea. M-a privit. Ca ţap ispăşitor.

Poate că puştiul nu era chiar naiv, totuşi.

— Tot nu mi-ai spus ce vrei de la mine, am zis.

— Aş vrea să rulezi un contrafilaj în seara asta şi să-mi spui ce descoperi.

L-am privit.

— Sunt măgulit de propunere, dar n-ar fi mai bine dacă te-ai adresa inspectorului-general CIA?

— Pe ce bază? A unor suspiciuni? În plus, din câte ştiu, IG şi Şeful Staţiei au fost colegi la Yale. Nu uita, „Crepuscular" a fost stopat acum şase luni şi de atunci a devenit practic ilegal. Iar eu l-am condus în tot acel timp. Înainte de a mă adresa canalelor oficiale, trebuie să ştiu ce se întâmplă.

Am rămas tăcut o vreme, după care am întrebat:

— Şi ce-mi oferi la schimb?

— O să-ţi spun ce ştiu despre prietenul tău.

Am aprobat din cap.

— Dacă informaţiile tale vor fi convingătoare şi valoroase, te voi ajuta.

— N-o să-ţi calci cuvântul?

L-am privit din nou.

— Va trebui să-ţi asumi riscul ăsta.

Kanezaki a ţuguiat buzele aidoma unui copil care crede că a făcut o cerere rezonabilă şi este rănit că nu-i luat în serios.

— Bine, a spus el după un moment. Ultima dată când ne-am întâlnit, ţi-am spus că l-am identificat pe Haruyoshi Fukasawa ca fiind o cunoştinţă a ta, după ce am interceptat o scrisoare pe care i-o adresase lui Kawamura Midori. Scrisoarea aceea ne oferise doar numele lui, care era ortografiat cu o combinaţie neobişnuită de *kanji*, plus ştampila oficiului poştal principal de la Chuo-ku.

Asta corespundea destul de mult cu ceea ce dedusesem eu împreună cu Harry.

— Continuă, l-am îndemnat.

— Dacă doream să exploatăm aceste două date mărunte pe care le ştiam, trebuia să cernem foarte multe informaţii. Registrele de adrese ale biroului din sectorul local, arhivele achitării taxelor... instituţii de felul ăsta. Trebuia să pornim de la oficiul poştal Chuoku şi să ne extindem cercetările spre exterior în cercuri concentrice. Asta însemna forţă de muncă şi experţi locali.

Am aprobat din cap, ştiind ce va urma.

— Aşa că aţi externalizat...

— Exact. Ne-am folosit de un informator al Staţiei pe nume Yamaoto.

Doamne, la fel de bine ar fi putut pune un preţ pe capul lui Harry! Am închis ochii şi am gândit câteva clipe.

— I-aţi spus lui Yamaoto de ce vă interesa Fukasawa?

El a scuturat din cap.

— Bineînţeles că nu. I-am spus doar că voiam să ştim unde locuia şi lucra o persoană cu numele respectiv.

— Şi ce s-a-ntâmplat după aceea?

— Nu ştiu. Yamaoto ne-a făcut rost de adresele dorite. L-am filat pe Fukasawa pe cât de bine am putut, dar era foarte precaut şi n-am reuşit niciodată să stăm suficient pe urmele lui ca să ne ducă la tine.

— Nu-mi spui multe lucruri pe care să nu le fi cunoscut deja. Ce ştii despre moartea lui Fukasawa?

— A doua zi m-am dus la apartamentul lui cu oameni din securitatea diplomatică, pentru a încerca să-l filăm ca de obicei. Îi spusesem lui Biddle că nu mi se părea o idee prea bună după întâlnirea noastră anterioară, că era periculos pentru mine, însă el insistase. Când am ajuns acolo am văzut foarte multă activitate neobişnuită. Echipaje de poliţie şi o... o echipă de curăţenie pe trotuarul din faţa clădirii lui. M-am interesat şi am aflat ce se întâmplase. Când i-am spus lui Biddle, s-a schimbat complet la faţă.

— Adică?

— Am avut impresia că a fost atât surprins, cât şi tulburat. Dacă a fost surprins, asta înseamnă că altcineva fusese responsabil de moartea lui Fukasawa. Presupun că n-a fost un accident. În felul acesta, rămâi tu şi Yamaoto. Întrucât tu te afli aici şi pari afectat, presupun că n-ai avut niciun conflict cu Fukasawa. În felul acesta, rămâne doar Yamaoto.

— Să presupunem că ai avea dreptate. De ce ar fi făcut-o?

Kanezaki a înghiţit un nod.

— Nu ştiu. La nivel general, aş bănui fie că Fukasawa prezenta un soi de ameninţare, fie că nu mai era util, dar nu ştiu mai mult de atât.

— L-ai văzut vreodată pe Fukasawa cu o femeie?

A încuviinţat din cap.

— Da, l-am văzut de câteva ori venind şi plecând cu Yukiko Nohara, care lucrează la clubul Damask Rose din Nogizaka.

Am rămas iarăşi pe gânduri. Instinctul îmi spunea că Kanezaki era deschis, dar nu aveam cum să fiu sigur. În plus, pentru puţinele informaţii pe care mi le oferise, nu intenţionam să-mi asum genul de riscuri pe care le putea cauza rularea unui contrafilaj.

Pe de altă parte, Tatsu putea fi interesat şi ar fi putut exploata mai bine decât mine informaţiile sărăcăcioase ale lui Kanezaki.

— În câteva ore, am rostit, mă-ntâlnesc cu cineva care te poate ajuta cu problema ta. Cineva care poate face mai multe decât mine.

— Asta înseamnă că mă crezi?

L-am privit în ochi.

— Încă n-am decis.

După o pauză, Kanezaki a rostit:

— Portofelul meu.

Am ridicat sprâncenele.

— Unde este? a întrebat el.

Am chicotit.

— A dispărut.

— Înăuntru erau cincizeci de mii de yeni.

Am aprobat din cap.

— Îndeajuns pentru un meniu de degustare şi o sticlă de vin Rousseau Chambertin ’85 la un restaurant care-mi place. A trebuit totuşi să plătesc din buzunarul meu vinul Vega Sicilia Unico ’70 pe care l-am băut la desert, aşa că data viitoare când îţi mai trece prin minte să mă urmăreşti, ia cu tine mai mulţi yeni, ai înţeles?

El s-a înnegurat la faţă.

— M-ai jefuit.

— Fiule, ai noroc că n-ai plătit un preţ mult mai mare pentru c-ai încercat să mă urmăreşti. Acum să vedem dacă bărbatul cu care mă voi întâlni este de acord să-ţi ofere ajutorul pe care-l doreşti.

L-am dus la Christie Tea & Cake, *kissaten* pe care Tatsu îl propusese mai devreme. Am mers pe jos distanţa scurtă de la staţia feroviară Harajuku. Poate reamintindu-şi de mine şi de preferinţele mele din perioada cât stătusem în Tokio, proprietarul ne-a dus la o masă din fundul sălii lungi în forma literei „L”, unde nu puteam fi văzuţi prin fereastra mare din faţă.

Kanezaki a comandat un ceai Assam, iar eu am cerut ceai de iasomie, atât pentru mine, cât şi pentru a treia persoană care urma să ni se alăture. După ziua prin care trecusem, m-am gândit că eu şi Tatsu ne puteam mulţumi cu o băutură cu un nivel mai redus de cafeină.

Cât timp l-am aşteptat pe Tatsu, am flecărit despre diverse. Kanezaki era surprinzător de guraliv, poate din cauza nervozităţii pe care o simţea faţă de circumstanţele sale.

— Cum ai intrat în chestia asta? l-am întrebat.

— Sunt japonez-american din a treia generaţie, mi-a spus el. *Sansei.* Părinţii mei vorbesc japoneza, dar acasă îmi vorbeau numai în engleză, aşa că am învăţat doar ce am prins de la bunici. În colegiu am urmat un program de studiu în Japonia, în Nagano-ken, şi mi-a plăcut foarte mult. M-a pus cumva în contact cu obârşia mea, înţelegi? După aceea m-am înscris la toate cursurile de japoneză disponibile şi am mai avut un program de studiu în străinătate. În ultimul an, am cunoscut în campus un agent de recrutare CIA, care mi-a spus că Agenţia căuta persoane cu abilităţi lingvistice în limbi mai puţin populare printre occidentali – japoneza, chineza, coreeana, arabă. Atunci m-am gândit „ce naiba!" Am susţinut testele, am trecut de o verificare de dosar şi... iată-mă-s.

— Jobul ţi-a satisfăcut aşteptările? l-am întrebat, zâmbind.

— Nu tocmai, dar nu mă dau bătut uşor. Să ştii că pot fi mai dur decât ai crede.

M-am gândit la surprinzătoarea lui lipsă de teamă de la întâlnirea noastră iniţială, la felul cum se stăpânise după ce mă văzuse omorându-i partenerul, şi nu l-am contrazis.

— Oricum, a continuat el, principalul este că jobul m-a adus într-o poziţie din care să slujesc interesele ambelor ţări. De fapt asta m-a atras de la bun început.

— Cum adică?

— Păi SUA doresc ca Japonia să se reformeze, iar Japonia trebuie să se reformeze, însă îi lipsesc resursele interne pentru a o face. Aşa că *gaiatsu* din partea Statelor Unite este în interesul ambelor ţări.

Gaiatsu înseamnă „presiune străină". M-am întrebat în treacăt dacă în afară de Japonia mai exista vreo ţară care să aibă un termen special pentru conceptul respectiv.

— Pare idealist, am comentat, nereuşind probabil să-mi ascund îndoiala.

El a strâns din umeri.

— Poate că da, însă noi suntem acum o singură lume. Dacă economia Japoniei se prăbuşeşte, va târî şi Statele Unite cu ea. Aşa că suntem toţi laolaltă, cu idealurile şi pragmatismul americane pe de o parte, şi cu nevoile japoneze pe de altă parte. Mă simt norocos că mă aflu într-o poziţie din care pot lucra pentru bunăstarea mutuală a ambelor ţări.

Am avut o imagine fugară a puştiului ăstuia peste zece ani, candidând la preşedinţie.

— Te-ai gândit ce vei face, dacă vei fi vreodată silit să alegi între ele? l-am întrebat.

M-a privit inexpresiv.

— Eu sunt american.

Am aprobat din cap.

— Atunci n-ar trebui să ai probleme, atâta timp cât America este la înălţimea idealurilor ei.

Chelneriţa ne-a adus ceaiurile. După câteva clipe a apărut Tatsu. Dacă a fost surprins să mă vadă cu Kanezaki, nu s-a trădat în niciun fel. Tatsu ar fi un excelent jucător de pocher.

Kanezaki s-a uitat de la mine la Tatsu.

— Ishikura-san, a rostit el şi a dat să se ridice din scaun.

Tatsu a înclinat scurt din cap în semn de salut.

— Ne-ai spus că era mort, a urmat Kanezaki arătând din cap spre mine.

Tatsu a strâns din umeri.

— Aşa crezusem la momentul respectiv.

— De ce nu ai luat legătura cu noi când ai aflat că nu murise?

Am zărit în ochii lui Tatsu o undă de amuzament faţă de firea deschisă a puştiului.

— Ceva îmi spune, a răspuns el, că a fost mai bine că n-am făcut-o.

Kanezaki s-a încruntat, după care a aprobat.

— Poate că aşa este.

M-am uitat la el.

— Spune-i ce mi-ai zis şi mie, l-am îndemnat.

Kanezaki a început să povestească. După ce a terminat, Tatsu a rostit:

— Explicaţia cea mai probabilă pentru înşiruirea aceasta neobişnuită de evenimente este că Şeful Staţiei, Biddle, sau altcineva din CIA se pregăteşte să te transforme într-un Oliver North din secolul al XXI-lea.

— Oliver North? a repetat Kanezaki.

— Da, a continuat Tatsu, din scandalul Iran-contras. Administraţia Reagan decisese să ocolească o interdicţie a Congresului privind finanţarea forţelor contras din Nicaragua cu banii proveniţi din vânzarea de arme „moderaţilor" iranieni şi să continue fără ştiinţa Congresului. Oliver North a fost un membru al Consiliului Naţional de Securitate care a condus programul respectiv. Când informaţii despre program s-au „scurs" către mass-media, superiorii lui North din CNS şi Casa Albă au dat vina pe el că ar fi continuat programul fără ştiinţa lor, pentru a evita să fie acuzaţi.

Kanezaki a pălit.

— Nu mă gândisem în direcţia asta, a spus el şi a privit de la stânga la dreapta, ca şi cum ar fi încercat să-şi redescopere coordonatele. Doamne,

Doamne, ai dreptate – asta ar putea fi cu adevărat ca Iran-contras. Nu ştiu cine a inventat „Crepuscularul”, dar cineva l-a stopat, poate Langley, sau CNS, sau poate chiar Comisia Specială pentru Informaţii a Senatului. Iar acum Staţia Tokio continuă să-l ruleze... eu continui să-l rulez, cu fonduri provenite dintr-o sursă dinafara jurisdicţiei Congresului. Doamne, Doamne!

Am avut impresia că se imagina depunând jurământ în faţa unei comisii speciale a Congresului, înfiinţată pentru a investiga cel mai recent scandal, singur, cu mâna ridicată, cu congresmenii şi consilierii lor rigizi şi ipocriţi înapoia pupitrelor din lemn lustruit, cu reflectoarele camerelor TV orbitoare şi fierbinţi, în timp ce superiorii lui povesteau compătimitor presei despre talentatul tânăr agent CIA ale cărui convingeri exagerat de intense îl împinseseră spre necinste.

Tatsu s-a întors către mine.

— Am o informaţie care te va interesa.

Am arcuit sprâncenele.

— Este vorba despre Kawamura Midori. Se pare că în zelul ei de a-ţi descoperi adresa, a angajat o firmă japoneză de detectivi particulari. Multe dintre firmele astea au ca angajaţi foşti membri ai *Keisatsucho* sau ai altor instituţii de aplicare a legii, iar eu am contacte în câteva. Midori ştia unde locuia prietenul tău şi a dat firmei adresa lui. Detectivii au încercat să-l urmărească, dar se pare că n-au reuşit, fiindcă Fukasawa era foarte precaut. Ca atare, n-au aflat nimic despre tine. Cred că acesta este motivul pentru care Kawamura-san a venit recent la biroul meu cu ameninţarea unui scandal. Celelalte metode prin care încercase să te localizeze dăduseră greş.

Probabil că Midori folosise vreo moştenire de la tatăl ei – roadele corupţiei care-l îmbogăţiseră pe el şi o dezgustaseră pe ea. Soarta poate fi ironică uneori.

M-am gândit la aerul evaziv al femeii din timpul întâlnirii noastre din Imperial. Acum ştiam motivul. Ea angajase un detectiv să-l urmărească pe Harry şi nu dorise să-mi spună.

— Firmele astea de detectivi particulari, l-am întrebat, sunt cumva asociate cu Yamaoto?

— Fără doar şi poate.

— De aceea i-a băgat-o pe Yukiko pe gât lui Harry, am rostit eu înţelegând în sfârşit totul. N-a fost solicitarea CIA, care nu-i spusese că între mine şi Harry exista vreo legătură, ci au fost detectivii lui Midori. Ea trebuie să le fi spus că-l urmăreau pe Harry ca să ajungă la mine. Când informaţia respectivă a ajuns la Yamaoto, el a dorit să-şi trimită propriii oameni – mai buni decât ai firmei de detectivi sau chiar decât ai CIA. Yukiko urma să stea foarte aproape de Harry şi să afle cât putea de multe pentru a-i ajuta să

ajungă la mine.

Mi-am completat tabloul în minte. Folosindu-se probabil de intermediari, Yamaoto îl pusese pe şeful lui Harry să-l scoată pe acesta în oraş, pentru a „sărbători" clientul care fusese făcut fericit. Şeful lui Harry nu ştia bineînţeles care era scopul real al ieşirii respective, ci doar unde şi când trebuia să apară cu tânărul. Yukiko aştepta acolo, cu o replică despre configurarea Macintosh-ului, înapoia căreia ochii ei făgăduiau plăcerile dormitorului. Harry înghiţise momeala fără măcar să clipească. O dusese pe Yukiko şi pe partenerii ei direct la apartamentul lui şi în cele din urmă la mine.

— Şi totuşi de ce l-au ucis? a întrebat Kanezaki.

Am ridicat din umeri, amintindu-mi cum mârâise Murakami: *Pe tine nu te cheamă Arai. Numele tău este Rain.*

— Ei aflaseră cine eram şi ştiau unde să mă găsească. După asta, nu mai aveau nevoie de Harry, iar Yukiko aflase şi câte ceva despre abilităţile lui – era hacker şi lucrase la NSA. Probabil l-au considerat un informator al meu. Mai bine să-l înlăture de pe tabla de joc.

M-am gândit cât de energic refuzase Harry să mă creadă, cât de ostil fusese faţă de orice sugestii că Yukiko l-ar fi putut manipula. Am oftat.

— Probabil că tot aşa au aflat şi cine eram eu, am rostit. Harry şi cu mine ne-am certat în privinţa fetei aceleia. Probabil că el i-a spus că avea un prieten care spusese aşa-şi-aşa, un prieten pe care bossul ei îl dusese recent în Damask Rose. De acolo, ei au pus lucrurile cap la cap. Sau poate că i-au arătat lui Yamaoto înregistrarea video pe care mi-o făcuseră în club. Nu conta. Odată ce au ştiut, au decis că Harry nu mai avea nicio utilitate.

A urmat o tăcere prelungă. După un timp Tatsu a spus:

— Kanezaki-san, care este propunerea ta?

Kanezaki l-a privit cu o expresie nesigură.

— Păi, iniţial dorisem ca o persoană, care să nu fie din CIA, să ruleze în seara asta un contrafilaj pentru mine. În felul acela aş fi ştiut dacă eram filat, sau manipulat, sau altceva. Însă nu de către tine. Tu eşti...

Tatsu a zâmbit.

— Eu sunt *Keisatsucho.*

— Exact. N-ar fi potrivit ca FBI-ul japonez să fileze o întâlnire dintre CIA şi un informator local confidenţial.

— Crezusem că întâlnirea din seara asta era fictivă, inventată pentru a-ţi testa teoria că cineva doreşte răul informatorilor tăi.

— Este fictivă, dar am completat documentaţie care afirmă că este reală. Dacă voi fi prins cu tine, consecinţele vor fi aceleaşi.

Tatsu a înălţat din umeri.

— Dacă cineva ne vede împreună, îi poţi spune că mă cultivi ca viitor informator, în urma contactului iniţial pe care tu şi Şeful Staţiei Biddle l-aţi stabilit pe când îl căutaţi pe amicul nostru aici prezent.

Kanezaki s-a uitat la el.

— Poate că te cultiv într-adevăr pe tine.

Tatsu ştia că vei spune asta, *puştiule*, am gândit eu.

— Vezi? a spus Tatsu. Nu-i chiar imposibil.

Mi-am amintit o veche expresie a jucătorilor de pocher: *Dacă te uiţi la partenerii tăi şi nu-l poţi detecta pe fraier*, *atunci fraierul eşti tu.*

Nimeni n-a mai spus nimic mult timp. Apoi Kanezaki a expirat prelung şi a zis:

— Nu pot să cred că fac aşa ceva. Aş putea sfârşi în închisoare.

— Pentru o întâlnire cu un informator important? a întrebat Tatsu şi am ştiut atunci că-l convinsese.

— Aşa-i, a spus Kanezaki mai mult pentru sine decât pentru altcineva. Aşa-i.

Mi-am amintit altă expresie pe care o auzisem cândva: *Cel mai uşor este să vinzi ceva altui vânzător.*

Toate lecţiile şi instruirile despre convingerea informatorilor să semneze chitanţe fuseseră zadarnice. Kanezaki se lăudase cu viclenia de care putea da dovadă un bun agent de caz, şi tocmai el trecuse peste o linie, fără măcar să coboare ochii pentru a vedea dacă era acolo.

M-am gândit la reprezentările grafice ale lanţului trofic: un peşte înghiţit de un peşte mai mare, care este înghiţit la rândul său de alt peşte şi mai mare.

M-am uitat la el şi am gândit: *Cel puţin*, *Tatsu nu te va trăda. Decât numai dacă va trebui neapărat s-o facă.*

Capitolul 18

Ne-am despărţit toţi, pentru ca Kanezaki să poată pleca la „întâlnirea" lui, iar Tatsu să-şi amplaseze oamenii pentru contrafilaj. Am căzut de acord să ne revedem tot în Christie, după două ore. Înainte de plecare, l-am întrebat pe Tatsu dacă reuşise să-mi facă rost de altă armă. Mi-a spus că nu avusese succes.

Am petrecut o vreme, scotocind prin antichităţile din subsolul apropiatei clădiri Hanae Mori. Magazinele erau închise, dar prin geamul vitrinelor am admirat delicatele obiecte de sticlărie Art Nouveau lucrate de artişti ca

Daum Nancy şi Emile Gallé. M-am pierdut în lumile miniaturale reprezentate pe vaze şi carafe: o luncă verde populată de lăcuste plutitoare, mori de vânt greoaie sub o pătură de omăt, o pădure de arbori atât de minunat realizaţi, încât păreau că unduiesc în gravurile de pe sticlă.

Am revenit în Christie cu mult înaintea întâlnirii pe care o stabilisem, dar n-am aşteptat acolo. Am verificat locurile pe care le-ar fi folosit o echipă de filaj dacă ar fi fost interesată de cineva din ceainărie, după care, confirmându-mi că locurile respective erau pustii, m-am cocoţat în beznă, ca unul dintre încruntaţii corbi din Tokio, pe panta din dreapta localului, urmărindu-i intrarea. Abia după ce i-am văzut pe Kanezaki, şi apoi pe Tatsu, revenind, şi abia după ce am zăbovit ca să mă asigur că nu erau urmăriţi, am coborât şi m-am alăturat lor.

— Te-am aşteptat, a rostit Tatsu când m-am aşezat. N-am vrut să începem fără tine.

— Scuze pentru întârziere, am zis.

El m-a privit de parcă ar fi înţeles cu exactitate ce anume cauzase întârzierea, apoi s-a întors spre Kanezaki şi a spus:

— Am pus doi oameni să observe zona din jurul presupusei tale întâlniri. Ei au descoperit că acolo era cineva care a încercat să vă fotografieze.

Ochii lui Kanezaki s-au holbat.

— Să fotografieze?

Tatsu a aprobat din cap.

— Şi ce-ai făcut? am întrebat.

— L-am reţinut pe individ.

— Doamne, Doamne, a zis Kanezaki imaginându-şi probabil titlurile din ziarele de mâine. L-aţi arestat oficial?

Tatsu a clătinat din cap.

— L-am reţinut neoficial.

— Cine este? a întrebat Kanezaki.

— Se numeşte Edmund Gretz, a spus Tatsu. A sosit în Tokio acum trei ani, sperând să dea lovitura ca fotograf liber-profesionist şi închipuindu-şi manechine pe podiumurile de prezentare a modei. În loc de aşa ceva, a ajuns că ţină lecţii de engleză pentru diverse corporaţii japoneze. În cele din urmă, a izbutit totuşi să găsească pe cineva interesat de talentele lui fotografice.

— CIA? a întrebat Kanezaki, pălind.

— Da. Lucrează pe bază de contract cu ei. Acum şase luni a primit instruire în filaj şi contrafilaj, ca şi alte îndeletniciri clandestine. De atunci CIA l-a contactat în trei rânduri. De fiecare dată a primit o oră şi un loc unde urma să se desfăşoare o întâlnire pe care trebuia s-o fotografieze.

— De unde ştia pe cine trebuia să fotografieze?

— A căpătat poza unui etnic japonez, care avea să participe la toate întâlnirile.

— Eu.

— Da.

Am clătinat din cap uimit şi mi-am spus: *Ar trebui să precizezi „ţap ispăşitor" pe toate cărţile tale de vizită.*

— Şi agentul de caz al lui Gretz..., a zis Kanezaki.

— Este Şeful Staţiei Tokio, a răspuns Tatsu. James Biddle.

— Acelaşi tip care dorea chitanţele, am adăugat eu.

— Da, a încuviinţat Tatsu.

— Bănuiesc că fotograful n-a reuşit să arunce nicio lumină asupra motivelor, am spus eu.

Tatsu a clătinat din cap.

— Gretz nu-i decât un novice, cu ceva talent de fotograf. El nu ştie nimic. Grija lui principală era ca nimeni să nu afle că l-am reţinut noi, pentru că poate să-şi piardă contractele de muncă sau chiar să fie deportat.

— N-aţi mai putut afla nimic de la el? a întrebat Kanezaki.

Tatsu a strâns din umeri.

— Oamenii mei nu sunt recunoscuţi pentru politeţe. Nu cred că mai putea fi obţinut ceva.

— Şi ce face cu fotografiile după aceea? a întrebat Kanezaki.

— I le dă lui Biddle, a zis Tatsu.

Kanezaki răpăia cu degetele pe masă.

— Ce va face Biddle cu fotografiile acelea? De ce mi-ar face una ca asta?

— S-ar putea să existe o cale prin care să aflu răspunsul, a comentat Tatsu gânditor.

— Care anume?

Tatsu a clătinat din cap.

— Nu încă. Lasă-mă să pun nişte întrebări discrete. Te voi contacta în curând.

Kanezaki a mijit ochii.

— De ce ai dori să mă ajuţi? a întrebat el.

Tatsu l-a privit deschis.

— Am propriile mele motive pentru a dori să evit un scandal, printre care dorinţa de a nu fi afectaţi reformatorii pe care tu ai încercat să-i ajuţi.

Expresia celuilalt s-a destins. Kanezaki era speriat şi dorea să creadă că avea un prieten.

— Bine, a încuviinţat el.

Kanezaki s-a ridicat să plece. A băgat mâna în buzunarul sacoului, a scos o carte de vizită şi i-a întins-o lui Tatsu.

— Te rog, contactează-mă imediat ce ştii mai multe.

Tatsu s-a ridicat de asemenea şi i-a oferit cartea lui de vizită în schimb.

— Aşa voi face.

— Mulţumesc, a zis Kanezaki.

Tatsu s-a plecat adânc şi a spus:

— *Kochira koso.* „Şi eu la fel".

Kanezaki m-a salutat din cap şi a plecat.

Am aşteptat un minut, ca să-l las să se îndepărteze, după care am rostit:

— Haidem.

Tatsu a înţeles. În adolescenţă, îl bătusem pe un tip la o petrecere. Individul plecase, iar eu mă bucurasem de sentimentul de a fi un erou. Necazul fusese că individul revenise după o jumătate de oră, dar însoţit de doi prieteni. Toţi trei mă bătuseră de-mi merseseră fulgii. Lecţia primită meritase din plin. Mă învăţase că după terminarea unei întâlniri, pleci imediat, dacă nu vrei să-ţi asumi riscul să-ţi ia cineva urma.

Am pornit spre Inokashira-dori, având în dreapta bezna nemişcată din parcul Yoyogi.

— Cum a mers azi? l-am întrebat în timp ce mergeam. Mă refer la soţia omului tău... La văduvă.

Au trecut câteva secunde până mi-a răspuns.

— Fujimori-san, a spus Tatsu şi n-am fost sigur dacă vorbea despre colegul lui ucis de Murakami sau despre soţia lui. Am avut norocul ca de când lucrez în *Keisatsucho* să nu port decât trei asemenea conversaţii.

Am continuat în tăcere. După un timp l-am întrebat:

— Ceva noroc cu filajul lui Murakami?

El a scuturat din cap.

— Nu.

— Bodyguardul pe care l-aţi interogat?

— Deocamdată nimic.

— De ce ai vrut să ne-ntâlnim în seara asta?

— Am vrut să am toate resursele disponibile, în cazul în care apărea o pistă fierbinte spre Murakami.

— De acum a devenit o chestiune personală?

— Da.

Am mers fără să scoatem o vorbă.

— Vreau să-ţi spun ceva, am spus după o vreme. Tocmai când credeam că nu mă mai poate surprinde nimic, CIA a făcut chestia asta neaşteptată – să angajeze pe cineva care să-i fotografieze pe propriii săi agenţi de caz, dacă va trebui să-i sacrifice. Este reconfortant.

— Nu există niciun fotograf, a spus Tatsu.

M-am oprit şi l-am privit.

— Poftim?

El a strâns din umeri.

— A fost născocirea mea.

Am clătinat din cap şi am clipit.

— Gretz nu există?

— Ba da, există un Gretz, pentru cazul în care Kanezaki se gândeşte să verifice. Un dealer mărunt de droguri pe care l-am prins cândva şi căruia i-am dat drumul. Am simţit că ar putea fi util mai târziu.

N-am ştiut ce să zic.

— Spune-mi ce-mi scapă din povestea asta, Tatsu.

— De fapt, nu mare lucru. I-am oferit pur şi simplu lui Kanezaki confirmarea că temerile lui nu sunt simplă paranoia şi în acelaşi timp m-am poziţionat ca prieten al lui.

— De ce?

— Am nevoie ca el să fie pe deplin convins că este într-adevăr manipulat. Deocamdată nu dispunem de suficiente informaţii ca să ştim realmente ce acţiuni să întreprindem. Vreau să se simtă relaxat când apelează la mine. Ba chiar doritor.

— Tu crezi că este manipulat?

A strâns din umeri.

— Cine poate şti? Cererea chitanţelor de către Biddle pare suspectă, la fel ca şi telegrama dispărută, însă nu pretind că înţeleg toate procedurile birocratice ale CIA.

— Totuşi de ce ar manifesta Biddle un asemenea interes neobişnuit faţă de întâlnirile lui Kanezaki?

— Nu ştiu. Dar în niciun caz nu a dispus fotografierea lor. Oamenii mei n-au observat nimic anormal în locul respectiv. Oricum, pe nimeni cu un aparat de fotografiat.

Era foarte deschis în privinţa duplicităţii sale. Poate că acela era modul prin care mă anunţa că avea încredere în mine. Grupul interior şi grupul exterior. Noi şi ei.

Ne-am reluat mersul.

— În cazul ăsta a fost un noroc că puştiul a venit la mine cu suspiciunile lui, am zis.

— Şi că tu ai venit la mine. Îţi mulţumesc pentru asta.

Am clătinat din cap şi l-am întrebat:

— Tu ce ştii despre „Crepuscular”?

— Nu mai multe decât ne-a spus Kanezaki.

— Tu lucrezi cu vreunul dintre politicienii pe care i-a finanţat programul?

Poate dintre cei care nu figurau pe CD?

— Da, cu câţiva dintre ei.

— Cum ai procedat? Vizionând CD-ul, ai aflat că ei nu făceau parte din reţeaua lui Yamaoto. Şi după aceea?

— I-am avertizat. Simplul fapt că mi-am partajat informaţiile despre metodele lui Yamaoto şi despre aceia dintre ei care erau marionetele lui Yamaoto i-a transformat în ţinte considerabil mai înţelepte şi mai greu de vizat.

— Şi ştiai că unii dintre ei luau bani de la CIA?

— Despre unii dintre ei ştiam, însă nu neapărat despre toţi. Din poziţia mea pot doar să ajut la protejarea acestor persoane de practicile de extorcare ale lui Yamaoto. Însă Kanezaki a avut dreptate când a spus că în sistemul politicii cu bani din Japonia, politicienii oneşti tot au nevoie de lichidităţi pentru a concura cu candidaţii finanţaţi de Yamaoto. Însă eu nu le pot asigura numerarul respectiv.

Am mers amândoi în tăcere vreme de un minut. După aceea, Tatsu a continuat:

— Recunosc că m-a surprins să aflu că oamenii aceştia ar fi atât de naivi încât să semneze chitanţe pentru bani primiţi de la CIA. Mă învinovăţesc pentru că le-am subestimat profunzimea vinovăţiei. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama de realitate. Ca specie, politicienii pot fi uluitor de mărginiţi, chiar şi când nu sunt lacomi. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, lui Yamaoto i-ar fi fost mult mai greu să-i controleze.

Am căzut pe gânduri.

— Iartă-mă că ţi-o spun, am spus, dar totul mi se pare pur şi simplu o pierdere de timp.

— De ce crezi aşa?

— Deoarece chiar dacă indivizii ăştia ar avea idealuri, chiar dacă tu i-ai putea proteja de Yamaoto, chiar dacă ei ar avea acces la bani-gheaţă, tu ştii prea bine că ei n-ar putea juca niciun rol decisiv. Politicienii din Japonia sunt doar simple ornamente. Jocul este condus de aparatul de stat.

— Sistemul nostru este ciudat, nu-i aşa? a clătinat el din cap. O combinaţie stânjenitoare de istorie internă şi intervenţii străine. Aparatul de stat este cu certitudine puternic. Funcţional vorbind, membrii lui, birocraţii, sunt descendenţii samurailor, cu tot ceea ce implică linia aceasta coborâtoare.

Am aprobat în tăcere. După restauraţia Meiji din 1868, samuraii deveniseră slujitorii împăratului, despre care se considera că se trăgea direct din zei. Asocierea aceea însemna un statut uriaş.

— Iar după aceea, a urmat Tatsu, sistemul din timpul războiului i-a adus

pe birocraţi la conducerea economiei industriale. Ocupaţia americană a menţinut sistemul, aşa că Statele Unite au putut conduce prin intermediul birocraţiei, nu al politicienilor aleşi. Toate acestea au condus la adăugarea de prestigiu suplimentar, de putere suplimentară.

— Am spus dintotdeauna că conducerea Japoniei prin intermediul birocraţiei este un fel de totalitarism.

— Este adevărat, totuşi se deosebeşte de totalitarism pentru că nu există niciun personaj de felul Big Brother. Mai degrabă structura în sine funcţionează ca Big Brother.

— Exact aşa mi se pare şi mie. Ce poţi câştiga atunci din protejarea unei mâini de politicieni aleşi?

— Pentru moment, poate că nu mare lucru. În prezent politicienii acţionează în principal ca mediatori între birocraţi şi electorat. Sarcina lor este de a le asigura alegătorilor felia cea mai mare cu putinţă din tortul controlat de birocraţi.

— Aşa cum fac lobbiştii în Statele Unite.

— Da, însă politicienii sunt aleşi, pe când birocraţii nu. Asta înseamnă că alegătorii exercită totuşi un control teoretic. Dacă ei au ales politicieni cu mandatul înfrânării birocraţiei, birocraţii se vor supune deoarece puterea lor este o funcţie a prestigiului lor, iar opoziţia faţă de un consens politic clar ar însemna un risc pentru prestigiul respectiv.

Nu am comentat. Îi înţelegeam punctul de vedere, deşi suspectam că planurile lui erau pe termen atât de lung, încât erau finalmente inutile.

Pentru alte minute am mers tăcuţi. După aceea Tatsu s-a oprit şi s-a întors către mine.

— Aş dori să stai de vorbă cu acest Biddle, a zis el.

— Mi-ar plăcea, am încuviinţat. Kanezaki pare să creadă că Biddle a fost surprins să audă de moartea lui Harry, însă aş dori să mă asigur personal în privinţa asta. Problema este cum să ajung la el.

— Şeful Staţiei CIA este o persoană declarată guvernului japonez. Multe din mişcările lui sunt perfect cunoscute de *Keisatsucho.*

Tatsu a băgat mâna în buzunarul sacoului şi a scos o fotografie. Am văzut un bărbat cu trăsături europene care avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, cu chip şi nas îngust, păr rar şi nisipiu tuns periuţă, ochi albaştri înapoia ochelarilor cu rame din baga.

— În timpul săptămânii, a spus el, domnul Biddle îşi bea ceaiul de după-amiază în Jardin de Luseine, în Harajuku. Blocul doi. Pe Brahms-no-komichi.

— Este un individ cu tabieturi?

— Se pare că domnul Biddle crede că o rutină respectată cu credinţă este sănătoasă pentru minte.

— Este posibil, am reflectat eu. Dar poate fi distrugătoare pentru corp.

Tatsu a aprobat din cap.

— De ce nu i te alături mâine?

L-am privit.

— S-ar putea s-o fac, am zis.

•••

Am mers pe jos mult timp după ce m-am despărţit de Tatsu. M-am gândit la Murakami. Am încercat să găsesc punctele nodale, intersecţiile dintre existenţa lui fluidă şi lumea mai concretă care-l înconjura. Nu erau prea multe: *dojo*, Damask Rose, poate Yukiko.

Ştiam însă că el se va ţine departe de toate astea pentru o vreme, posibil chiar o vreme îndelungată, la fel cum aş fi procedat eu. Ştiam de asemenea că şi el va rula aceeaşi analiză în privinţa mea. Eram mulţumit că, din perspectiva lui, punctele nodale bune păreau foarte puţine.

În acelaşi timp însă aş fi dorit să fi păstrat Glockul lui Tatsu. De obicei nu-mi place să am asupra mea arme fără echivoc. Armele de foc sunt zgomotoase, iar testele balistice pot asocia glonţul pe care l-ai lăsat în urmă cu arma care continuă să fie în posesia ta. În plus, deţinerea unei arme de foc în Japonia este o garanţie a condamnării la închisoare. Nici cuţitele nu sunt prea grozave, deoarece murdăria pe care o fac te poate mânji din cap până în picioare. Şi orice poliţist cât de cât capabil, din orice ţară, va trata un individ prins cu un cuţit ascuns asupra sa – fie chiar şi un briceag micuţ – cu o atenţie suplimentară acordată inşilor periculoşi. Fiindcă Murakami se afla în libertate şi posibil pe urmele mele, raportul dintre risc şi răsplată al unei arme ascunse suferise desigur unele modificări.

M-am întrebat dacă Tatsu va obţine ceva util de la individul căruia îi rupsesem genunchiul. Mă îndoiam. Murakami ştia că Tatsu acţiona în privinţa respectivă şi ca atare şi-ar fi modificat tiparele faţă de orice ar fi putut destăinui sub presiune omul lui capturat.

Poate că Yukiko deţinea unele informaţii utile. Murakami ar fi anticipat şi direcţia aceea, bineînţeles, totuşi merita explorată. Mai ales pentru că, după ce-i făcuseră lui Harry, interesul meu faţă de femeie devenise independent faţă de interesul meu faţă de bossul ei.

Mi-am imaginat-o – părul lung şi încrederea în sine superioară. Era posibil să-şi fi luat precauţii după episodul cu Harry. Poate că Murakami însuşi o avertizase să fie prudentă, totuşi nu era o ţintă greu de urmărit. Aş fi putut ajunge la ea. Şi mă gândeam că ştiam cum să procedez.

Am mers la un magazin cu articole pentru spionat din Shinjuku ca să-mi cumpăr câteva obiecte care aveau să-mi fie necesare. Ceea ce oferea magazinul de vânzare aproape că te speria: videocamere şi microfoane mici

cât gămălia de ac. Arme taser şi spray-uri cu gaz paralizant. Freze diamantate şi şperacle. Toate se puteau cumpăra, desigur, „exclusiv în scopuri educaţionale". Eu m-am mulţumit cu un baston tactic ASP în stil Serviciul Secret – o chestie fioroasă din oţel negru care se plia până la lungimea de douăzeci de centimetri şi se telescopa până la şaizeci de centimetri dintr-o simplă şfichiuire a încheieturii.

Dintr-o sucursală Gap am cumpărat un set complet de haine banale, care să nu atragă atenţia, iar dintr-un magazin de cadouri am achiziţionat o perucă pentru farse şi un set de dinţi falşi, cariaţi. *Shinjuku*, m-am gândit ca într-un spot publicitar muzical. *Pentru toate nevoile dumneavoastră.*

M-am cazat în alt hotel, de data asta în Ueno. Am potrivit alarma ceasului să mă trezească la miezul nopţii şi m-am culcat.

Când m-a trezit alarma, am îmbrăcat combinezonul pe sub haine şi mi-am fixat bastonul de încheietura mâinii cu două bucăţi lungi de bandă adezivă. Am udat prosopul, l-am stors şi l-am pus alături de celelalte articole în geanta din pânză, după care am mers pe jos până la staţie, unde am căutat o cabină telefonică publică. Nu aruncasem cartea de vizită pe care o primisem la cea dintâi vizită făcută în Damask Rose. Am sunat la numărul tipărit pe ea.

Mi-a răspuns un bărbat. Putea să fi fost „Domnul Rumen", dar n-am fost sigur.

— *Hai*, Damask Rose, a rostit el.

Am auzit J-Pop cântând pe fundal şi mi-am imaginat dansatoarele pe scenele gemene.

— Salut, am spus în japoneză ridicând puţin vocea ca să-i modific timbrul. Îmi poţi spune ce fete sunt în seara asta?

Glasul a recitat şase nume. Naomi era printre ele. La fel şi Yukiko.

— Grozav, am spus. Toate stau până la ora trei?

— *Hai, so desu.* „Da, toate stau".

— Grozav, am repetat. Ne vedem mai târziu.

Am închis.

Am mers cu un taxi până la Shibuya, apoi am rulat o RDU pe jos până la Minami-Aoyama. Ţineam minte adresa lui Yukiko din ziua când verificasem trecutul ei şi al lui Naomi şi n-am avut greutăţi în găsirea blocului cu apartamente. Intrarea principală era în faţă. Într-o parte se afla un garaj subteran, accesibil doar printr-o uşă din grătar metalic, controlată de un cititor de cârduri magnetice dintr-o insulă centrală. Nu existau alte modalităţi de intrare sau de ieşire.

M-am gândit la M3-ul ei alb. Presupunând că noaptea când o văzusem şofându-l nu fusese o anomalie, era maşina pe care o folosea în mod curent în deplasările la club. În noaptea asta nu avea să meargă cu ea la Harry, iar

Murakami fie că era de necontactat pentru moment, fie o anunţase să se ţină departe. Apreciam că exista posibilitatea excelentă ca ea să apară destul de repede după ora trei noaptea.

Am găsit în apropiere o alee lungă şi îngustă între două clădiri. Am intrat în umbrele ei şi mi-am deschis geanta cu surprize. Am scos colonia şi mi-am aplicat o doză zdravănă pe nări. După aceea am închis geanta, am ascuns-o pe alee şi am ieşit în apropiatul Roppongi.

Nu mi-a trebuit mult să găsesc un homeless care părea de statura potrivită. Stătea pe un bloc de beton în umbrele unei şosele suspendate din Roppongi-dori, lângă un adăpost din cutii de carton şi prelată. Purta pantaloni cafenii foarte largi, strânşi pe talie cu o curea uzată, o cămaşă pepit jegoasă, cu nasturi, şi un cardigan destrămat, care cu două generaţii în urmă putuse fi roşu.

M-am apropiat de el.

— *Fuku o kokan site kürenai ka*? am rostit, indicându-mă cu un deget. „Vrei să schimbăm hainele?"

El m-a privit în tăcere, mult timp, ca şi cum aş fi fost cu minţile duse.

— *Nandatte*? a întrebat. „Ce dracu' tot spui?"

— Vorbesc serios, am rostit în japoneză. Este o ocazie cu care nu te mai întâlneşti în viaţă.

Mi-am scos jacheta din nailon pe care o purtam şi i-am întins-o. A luat-o, cu o expresie neîncrezătoare pentru o clipă, apoi a început să-şi scoată zdrenţele fără niciun alt cuvânt.

După două minute purtam hainele lui. În ciuda dozei masive de colonie cu care mă tamponasem, mirosul era oribil. I-am mulţumit şi am revenit spre Aoyama.

După ce am ajuns pe alee, mi-am pus peruca şi am fixat-o cu căciula, apoi mi-am pus dantura falsă. Am aprins o ţigară şi am lăsat-o să ardă, după care m-am frecat pe faţă cu un amestec de scrum şi salivă. Am aprins un chibrit şi m-am privit rapid în oglinda dentară cu mâner retezat pe care o ţin pe portchei. Abia am recunoscut ceea ce am văzut şi am rânjit, dezvelindu-mi dinţii cariaţi.

Mi-am pus mănuşile şi m-am îndreptat spre intrarea în garajul blocului lui Yukiko, dar am lăsat geanta şi conţinutul ei pe alee. Imediat deasupra intrării în garaj se afla o videocameră de securitate. Am descris un ocol larg în jurul ei şi m-am întors către garaj din partea opusă, mai îndepărtată de stradă. Colţul clădirii ieşea în afară câţiva centimetri, aparent din motive estetice. M-am ghemuit mult, utilizând proeminenţa aceea pentru o camuflare parţială. Un locatar obişnuit care ar fi venit sau plecat nu m-ar fi observat. Iar dacă m-ar fi observat totuşi, ar fi bănuit că eram un homeless,

probabil beat, care adormise acolo. Deghizarea mea era asigurarea împotriva şansei foarte reduse ca un locatar să cheme poliţia. Dacă apărea cineva care să investigheze, aspectul şi mirosul meu ar fi fost stimulente puternice ca să se mulţumească să mă alunge de acolo şi să nu mai insiste.

Era târziu şi puţini mai veneau sau plecau acum din clădire. După aproape o oră am auzit ceea ce aşteptasem: o maşină care intra pe aleea de acces spre garaj.

Am auzit-o oprindu-se în faţa porţii, cu motorul torcând încetişor. Mi-am imaginat şoferul coborând geamul şi introducând cardul magnetic în cititor. Peste altă clipă am auzit vaierul mecanic al uşii care se ridica. Am numărat până la zece, după care sunetul a încetat. Am auzit maşina intrând.

Vaierul mecanic a reînceput. Am numărat cinci secunde, plecând de la presupunerea că, ajutată de forţa gravitaţiei, poarta va coborî mai repede decât se ridicase. Mi-am părăsit apoi rapid poziţia, m-am dus la poartă, m-am întins pe jos şi m-am rostogolit pe sub ea.

Am rămas pe spate pentru a-mi menţine profilul redus şi am ridicat doar capul ca să privesc în jur. Garajul avea forma unui dreptunghi mare. În faţa fiecărui perete era câte un şir de automobile parcate, la care se adăugau alte două şiruri duble de automobile pe mijloc. Maşina tocmai sosită a intrat într-un spaţiu din şirurile centrale. M-am ridicat încet şi m-am ghemuit înapoia unui vehicul din apropiere.

Lifturile şi o uşă pe care scria „Scară” se aflau în capătul opus al garajului, vizavi de uşa metalică prin care intrasem. O femeie a coborât din automobilul care parcase, s-a apropiat de lifturi şi a apăsat un buton. După o secundă uşile s-au deschis. Ea a intrat şi uşile s-au închis în urma ei.

M-am uitat în jur. La fiecare câţiva metri se ridicau stâlpi de rezistenţă din beton. Nu existau rampe, aşadar garajul era pe un singur nivel. După dimensiuni şi amplasament, am bănuit că se adresa exclusiv rezidenţilor blocului.

Ideal ar fi fost s-o surprind pe Yukiko imediat ce ieşea din maşină, dar nu puteam şti care era locul ei de parcare şi ea m-ar fi zărit cu uşurinţă dacă m-aş fi apropiat de la o distanţă prea mare. Unicul loc îngust erau ascensoarele. Am decis să acţionez acolo.

Am privit în jur după videocamerele de securitate. Am văzut doar una: o instalaţie CCTV mare, dublă, montată pe tavan chiar în faţa lifturilor, cu o unitate orientată spre acestea şi cealaltă spre garaj. Exceptând instalaţiile de înaltă securitate, unde fluxul de la CCTV-uri este monitorizat în timp real de paznici, înregistrările videocamerelor de securitate sunt suprascrise de obicei la fiecare douăzeci şi patru de ore. Într-un asemenea bloc rezidenţial, era aproape sigur că nimeni nu supraveghea garajul în momentul acesta. În

tot cazul însă aveau să examineze înregistrarea mâine şi am fost mulţumit de deghizarea pe care mi-o asigurasem.

Am aşteptat cam o oră. Am auzit de două ori uşa garajului şi am folosit oglinda. Prima dată a fost un Saab albastru. A doua a fost un Nissan negru. Al treilea automobil a fost alb. Un BMW. Un M3.

Am ascultat cum automobilul se apropia întruna. L-am auzit oprindu-se la numai doi metri de mine. Avea un loc bun de parcare. Probabil că plătea mai mult pentru el.

Am auzit portiera deschizându-se, apoi închizându-se. După aceea piuitul dublu al încuietorii automate. Am privit în oglinda dentară ca să confirm că era Yukiko şi că era singură. Ambele ipoteze erau corecte.

Ea purta un trenci negru şi pantofi cu toc. Cureaua poşetei îi traversa în diagonală pieptul. Nimic din toate astea nu erau ideale pentru reacţii sau manevre din partea ei.

Am văzut că ţinea în mâna dreaptă un tub mic. Probabil un spray cu piper sau gaz lacrimogen. O femeie singură, noaptea târziu, într-un garaj – poate că nimic din toate astea nu erau neobişnuite pentru ea. Aveam totuşi impresia că se gândea la Harry şi la mine. Perfect.

Mergea cu pas energic. Am privit-o apropiindu-se de perimetrul balustradei metalice. Răsuflarea îmi ieşea şi intra printre buze în pale silenţioase, scurte. Unu. Doi. Trei.

Am izbit-o de portiera maşinii. Părea speriată, însă nu i-am citit în ochi că m-ar fi recunoscut. Ţinând seama de deghizarea mea, credea poate că eram un jefuitor sau un violator.

— Nu mă mai ţii minte? am întrebat. Ne-am cunoscut în Damask Rose. Sunt prietenul lui Harry. Am fost prietenul lui Harry.

Fruntea i s-a încruntat pentru o clipă, străduindu-se să echivaleze imaginea pe care o vedea cu cuvintele pe care le auzise. Apoi a înţeles. A deschis gura, însă nu s-a auzit niciun sunet.

— Unde-l pot găsi pe Murakami? am întrebat.

Yukiko a închis gura. Răsufla accelerat pe nas, dar în rest izbutise să-şi suprime orice semne exterioare de frică. Aproape că o admiram pentru puterea ei.

— Dacă vrei să mai trăieşti, i-am spus, o să-mi spui ce vreau să ştiu.

M-a privit, însă a rămas tăcută.

I-am expediat un upercut în stomac. Îndeajuns de dur pentru a fi dureros, totuşi nu foarte dur. A icnit şi s-a îndoit din mijloc.

— Următorul va fi în feţişoara ta frumoasă, am spus. După ce voi termina cu nasul, dinţii şi ochii tăi, se va termina şi cu dansurile tale. Vreau să ştiu un lucru. Cine l-a ucis? Tu sau Murakami?

De fapt, puţin îmi păsa de răspunsul ei. În niciun caz nu aveam să cred indiferent ce mi-ar fi spus. Voiam totuşi să-i ofer oportunitatea de a se disculpa, ca să poată crede că o voi lăsa în viaţă dacă-mi spunea unde-l pot găsi pe bossul ei.

— El... el a fost, a icnit Yukiko.

— Perfect. Spune-mi unde-l pot găsi.

— Nu ştiu.

— Ar fi bine să te gândeşti la ceva.

— Este greu de găsit. Nu ştiu cum să dau de el. Apare pur şi simplu la club, câteodată.

A privit pe lângă mine, spre uşa garajului dinapoia mea. Am clătinat din cap.

— Ştiu la ce te gândeşti, i-am spus. Dacă poţi rezista îndeajuns până apare altă maşină, eu va trebui să fug şi să-ţi dau drumul. Sau poate că cineva a văzut pe videocamere ce s-a întâmplat şi a pornit deja încoace. Ai înţeles însă complet greşit. Dacă vine cineva şi tu nu mi-ai spus ce vreau să aud, acela va fi momentul când te voi omorî. Spune-mi acum – unde-i el?

Yukiko a scuturat din cap.

— Pierdem timpul, am zis eu. O să-ţi mai dau o singură şansă. Îmi spui – trăieşti. Nu-mi spui – ai murit. Aici şi acum.

A strâns din maxilare şi m-a privit drept în ochi.

La naiba, era o tipă dură. Trebuia s-o fi ştiut după ce văzusem cum îl manevra pe bossul ei, care avea volatilitatea nitroglicerinei.

— Bine, am încuviinţat. Ai câştigat.

I-am expediat alt upercut în abdomen, de data aceasta îndeajuns de brutal ca să-i cauzeze leziuni interne. Ea s-a îndoit din mijloc, expirând şuierat şi violent. Am păşit îndărătul ei, i-am prins capul cu o mână înmănuşată şi bărbia cu cealaltă mână şi i-am rupt gâtul. A murit înainte să atingă podeaua.

Până atunci nu mai ucisesem niciodată o femeie. Pentru o clipă m-am gândit la unele dintre lucrurile pe care i le spusesem lui Naomi despre corupţie, la lucrurile pe care le spusese Midori despre căinţă. N-am simţit însă nimic, cu excepţia unei observaţii detaşate despre relativa uşurinţă a manevrei datorate masei musculare mai mici.

— Salută-l pe Harry din partea mea, am rostit.

I-am luat poşeta ca să simulez că fusese victima unui jaf aleatoriu şi am suit pe scară, până la parter. Am ieşit pe uşa din faţă, ţinând capul plecat ca să evit videocamera de acolo. Am ocolit colţul şi am intrat pe alee, unde mi-am scos căciula şi peruca, mi-am scuipat dantura falsă şi mi-am şters scrumul de pe faţă cu prosopul umed. Mi-am scos hainele de la homeless şi

combinezonul şi m-am îmbrăcat cu cele cumpărate din Gap, apoi le-am îndesat pe toate celelalte în geantă. Am rulat în minte o listă a conţinutului genţii, ca să verific că nu lăsam nimic în urmă, apoi am examinat şi solul, pentru absolută siguranţă. Totul era perfect. Am inspirat adânc şi am ieşit la pas pe Aoyama-dori.

După ce m-am îndepărtat cu câteva cvartale, m-am oprit sub un felinar stradal şi am examinat rapid conţinutul poşetei lui Yukiko. N-am găsit nimic interesant.

Am continuat pe Roppongi-dori până am găsit un grup de homeless. Am lăsat geanta şi poşeta în preajma lor şi mi-am continuat drumul, scoţându-mi şi aruncând mănuşile pe parcurs. De dinţii falşi aveam să scap altundeva. Aveau ADN-ul meu şi nu erau genul de obiect pe care populaţiile fluctuante de homeless din Tokio să-l fi recuperat şi astfel să-i facă pierdută urma.

Am intrat pe o străduţă secundară şi am lansat un jet din spray-ul cu piper, ca să-i verific funcţionalitatea. Am decis să-l păstrez. După ce Murakami avea să afle despre Yukiko, aveam să-mi doresc o doză de protecţie suplimentară.

Capitolul 19

În după-amiaza următoare am efectuat o RDU care s-a încheiat în staţia feroviară Harajuku. Am ieşit din staţie şi am lăsat fluviul permanent de pietoni în vestimentaţii pe care probabil că un extraterestru le-ar fi găsit prietenoase să mă poarte pe Takeshita-dori, Mecca shoppingului pentru adolescenţii capitalei. Doar în Tokio este posibil ca bizareria ticsită până la refuz a unei artere ca Takeshita-dori să existe alături de ceainăriile elegante şi magazinele de antichităţi de pe Brahms-no-komichi, iar contrastul frapant este unul dintre motivele pentru care Harajuku fusese dintotdeauna una dintre părţile mele favorite din oraş.

Tatsu mă asigurase că Biddle nu avea niciodată bodyguarzi, dar verificarea independentă este sfântă pentru a-mi reduce tensiunea arterială. Existau mai multe puncte din care mă puteam apropia de Jardin de Luseine şi le-am examinat pe toate, testându-le şi imaginându-mi unde aş fi putut amplasa oameni dacă ar fi trebuit să protejez pe cineva din restaurant. Am mers în cercuri concentrice tot mai strânse, până m-am asigurat că nimeni nu era poziţionat afară. După aceea m-am întors pe Takeshita-dori şi am traversat o străduţă paralelă cu restaurantul.

L-am zărit pe Biddle prin fereastra enormă din sticlă care forma aproape

complet peretele clădirii dinspre străduţă. Era singur, citea un ziar şi sorbea dintr-o ceaşcă de porţelan. Acelaşi bărbat pe care-l văzusem în fotografie, îmbrăcat elegant în costum albastru cu dungulițe, la un rând de nasturi, cu cămaşă albă cu guler italian şi cravată grena-închis cu dungi diagonale. Per ansamblu, impresia era pretenţioasă, totuşi nu exagerat; mai puţin american şi mai mult britanic; mai degrabă director executiv, decât şef de spioni.

Stătea la fereastră, cu profilul spre stradă, ceea ce mi-a spus multe: nu era atent la împrejurimi, nu înţelegea că sticla nu-i un obstacol pentru un lunetist sau chiar pentru un trăgător obişnuit cu o armă de foc – pe scurt, gândea ca un civil, nu ca un spion. L-am privit în tăcere pentru un moment, imaginându-mi o inteligenţă nativă ridicată, în care el s-ar fi refugiat când îşi descoperea inadecvarea faţă de cerinţele lumii reale; o şcoală din Ivy League[3] şi posibil diplomă postuniversitară, din care ar fi învăţat multe despre coridoarele inter-birouri şi nimic despre viaţa de pe stradă; o căsătorie lipsită de pasiune, dar potrivită cu o femeie care-i născuse cei doi-trei copii obligatorii, în timp ce-l urmase îndatoritoare de la un post la altul pe drumul carierei, ascunzându-şi sentimentul de pierdere şi disperarea incipientă înapoia surâsurilor de la cocktailuri şi apelând tot mai frecvent la o sticlă frapată de Chablis sau Chardonnay pentru a învinge tăcerile lungi ale după-amiezilor agitate.

Am intrat în restaurant. Uşa s-a deschis şi s-a închis cu un zgomot audibil, însă Biddle n-a ridicat ochii ca să verifice cine intrase.

Am înaintat pe parchetul întunecat, pe sub candelabre Art Deco, printre mese şi scaune victoriene, pe lângă un pian cu coadă. Abia când am ajuns realmente în faţa lui, şi-a ridicat ochii de la lectură. I-a trebuit o jumătate de secundă să mă recunoască. Atunci a tresărit.

— Ce dracu'! s-a bâlbâit el.

M-am aşezat vizavi de el. A dat să se scoale de pe scaun. L-am oprit, apăsându-l ferm cu mâna pe umăr.

— Stai jos, am rostit încet. Ţine mâinile astfel ca să le pot vedea. Am venit aici doar ca să stăm de vorbă. Dacă aş fi vrut să te omor, ai fi fost mort deja.

Ochii i s-au holbat.

— Ce dracu'! a repetat.

— Calmează-te, i-am spus. Mă căutai. Iată-mă-s.

A expirat sonor şi a înghiţit un nod.

— Scuză-mă, a spus după aceea, pentru că nu mă aşteptam să te întâlnesc în felul acesta.

---

[3] Termen general folosit pentru opt scoli prestigioase şi vechi din nord-estul Statelor Unite: Brown, Columbia, Cornell, Dartmouth, Harvard, Princeton, Yale şi Universitatea din Pennsylvania. (*n. trad.*).

Am aşteptat.

— Bine, a continuat el după o clipă. Primul lucru pe care ar trebui să-l menţionez este că motivul pentru care te căutam n-are absolut nicio legătură cu William Holtzer.

Am continuat să aştept.

— Vreau să spun că el n-a avut mulţi susţinători. Nu-i duce nimeni dorul.

Mă îndoiam că lui Holtzer i-ar fi dus dorul până şi propria lui familie. Am rămas însă tăcut.

— Noi dorim, a urmat Biddle, adică motivul pentru care te-am căutat este că dorim să... ăăă, să intervii în activităţile cuiva.

Un nou eufemism, am gândit. *Ce surescitant.*

— Cine? am întrebat, pentru a-l anunţa că se găsea în sfârşit pe drumul cel bun.

— Stai puţin. Înainte de a discuta despre asta, vreau să ştiu dacă eşti interesat.

M-am uitat drept în ochii lui.

— Domnule Biddle, sunt sigur că ştii că sunt selectiv în privinţa persoanelor în ale căror activităţi „intervin". De aceea, dacă nu ştiu despre cine-i vorba, nu ţi-aş putea spune dacă sunt sau nu interesat.

— Este un bărbat. O ţintă primară.

Am încuviinţat din cap.

— Bun.

— „Bun" înseamnă că eşti interesat?

— Înseamnă că deocamdată nu mi-ai trezit dezinteresul.

A aprobat din cap.

— Cunoşti bărbatul despre care vorbesc. L-ai întâlnit recent, pe când urmărea o cunoştinţă de-a ta.

Doar stăpânirea de sine practicată de atâta vreme m-a împiedicat să-mi trădez surprinderea.

— Spune-mi numele lui, l-am îndemnat.

— Kanezaki.

— De ce?

Biddle s-a încruntat.

— Ce vrei să spui prin „de ce"?

— Haide să spunem doar că relaţiile mele nu tocmai fericite din trecut cu organizaţia voastră necesită niveluri de dezvăluire mai ridicate ca de obicei.

— Îmi pare rău, dar nu-ţi pot spune mai mult decât ţi-am spus deja.

— Îmi pare rău, dar va trebui s-o faci.

— Sau nu vei lua jobul?

— Sau îţi voi lua viaţa.

A pălit, însă a rămas inexpresiv.

— Nu cred că discuţia aceasta reclamă ameninţări, a spus el. Discutăm o propunere de afaceri.

— „Ameninţări”, am repetat eu gânditor. Am supravieţuit atâta vreme, pentru că am identificat şi eliminat preventiv „ameninţările”. De aceea, uite care-i propunerea mea de afaceri pentru tine. Convinge-mă că tu nu eşti o „ameninţare” şi nu te voi elimina.

— Nu cred asta, a spus Biddle. Ştii cine sunt eu?

— Spune-mi, ca să nu greşim nimic pe piatra funerară.

Biddle m-a sfredelit cu privirea. După un moment, a zis:

— Bine, o să-ţi spun. Dar asta numai pentru că este logic să ştii, nu din cauza ameninţărilor tale. A sorbit din ceaşca de porţelan. Kanezaki este un individ periculos. El conduce un program secret, care ar putea cauza probleme delicate pe ambele ţărmuri ale Pacificului dacă ar fi deconspirat.

— „Crepuscular”?

Biddle a căscat instinctiv gura.

— Ştii... cum este posibil să ştii de existenţa lui? De la Kanezaki?

Ticălos prost, am gândit. *Indiferent ce aş fi ştiut*, *tu tocmai mi-ai oferit confirmarea.*

L-am privit în ochi.

— Domnule Biddle, cum crezi că am rezistat atât de mult în domeniul ăsta de activitate? Pentru mine este vital să ştiu în ce mă bag şi dacă răsplata merită riscul. Aşa am rămas în viaţă şi clienţii mei au căpătat rezultate pe măsura banilor pe care i-au plătit.

L-am aşteptat să digere această nouă viziune asupra lumii.

— Ce altceva mai ştii despre asta? a întrebat el după un moment, încercând acum să fie viclean.

— Destule. Spune-mi de ce ai decis că Kanezaki a devenit un pericol. Din câte înţelesesem, până recent a fost băiatul vostru de aur.

A încreţit din nas ca înaintea unui miros neplăcut.

— Este de „aur” doar în mintea lui. Scuză-mă, dar simpla prezenţă a sângelui japonez nu conferă nimănui cunoştinţe speciale despre ţara aceasta.

Am clătinat din cap pentru a-i dovedi că, desigur, comentariul lui nu mă ofensase.

— Cunoştinţele despre ţara aceasta, de altfel despre orice ţară, necesită ani de educaţie, experienţă şi înţelegere, a urmat Biddle. Însă puştiul acesta crede că ştie destule ca să conceapă şi să implementeze propria lui politică externă!

Am încuviinţat tăcut, pentru a arăta că-i susţineam punctul de vedere şi el

a continuat:

— Ştii aşadar că a existat un program, dar programul acela a fost închis oficial acum şase luni. Nu sunt neapărat de acord cu stoparea lui, însă opiniile mele private despre chestiune sunt irelevante. Relevant este faptul că Kanezaki l-a continuat pe cont propriu.

— Înţeleg care ar fi problema în privinţa asta, am rostit.

— Din unele puncte de vedere, este regretabil. El pune multă pasiune şi nu este lipsit de talent, totuşi trebuie oprit înainte de a produce neajunsuri realmente grave.

— Ce vrei să fac eu? am întrebat.

Biddle m-a privit.

— Vreau să... uite ce-i, eu am înţeles că poţi să aranjezi chestiile acestea astfel încât să pară că persoana respectivă le-a făcut ea însăşi.

— Este adevărat, am încuviinţat observând că iniţial vorbise despre „noi", pentru ca acum să spună „eu".

— Ei bine, asta trebuie făcut. Există un onorariu anume?

— Pentru un agent CIA, onorariul va fi mare.

— Perfect. Despre ce sumă este vorba?

Era îndeajuns de nerăbdător, aşa că am fost pe jumătate ispitit să-l escrochez. Să-l pun să-mi dea banii în avans, apoi *Sayonara*, *fraiere*!

Şi poate că aveam să procedez chiar aşa, însă mai întâi aveam nişte întrebări de pus.

— Dă-mi voie să te-ntreb ceva, am spus şi mi-am încruntat fruntea, imitându-l cât mai bine pe Columbo. De unde ştii despre mine? Despre serviciile mele?

— Agenţia are un dosar despre tine. Un dosar alcătuit în majoritate graţie eforturilor lui Holtzer.

— Aha, am rostit. Sigur că da. E logic. Şi când ai început să mă cauţi iniţial, a fost pentru acelaşi job pe care mi-l oferi acum?

Nu avea de unde să ştie că aflasem că-l însoţise pe Kanezaki când îl abordase prima dată pe Tatsu, pentru a se interesa de mine. Întrebarea era concepută să-i întindă o capcană.

N-a fost însă aşa.

— Nu, a răspuns el. Iniţial ne-am gândit că te-am putea folosi pentru „Crepuscular", dar, aşa cum am spus, programul a fost stopat. Poate că pe viitor va reapărea ceva similar, însă deocamdată am nevoie de tine numai pentru a te ocupa de căpeţelele rămase neînnodate.

Am aprobat din cap.

— Atâta doar că mi se pare straniu. Vreau să spun... tu l-ai trimis pe Kanezaki să mă caute, da?

— Da, a zis Biddle.

Tonul îi era precaut, de parcă se temea de ce aș putea întreba în continuare și încerca deja să se gândească la un răspuns.

— Atunci mi se pare cumva curios... Ținând mai ales seama că de fapt doreai să „intervin în activitățile” lui.

Biddle a clătinat din cap.

— El trebuia doar să te localizeze, nu să intre în contact cu tine. Eu personal urma să mă ocup de întâlnirea ulterioară.

Am zâmbit, zărind adevărul.

— Ți-am citit dosarul, a continuat el, și am apreciat că era posibil ca, dacă vei afla că cineva încearcă să te găsească, să consideri persoana aceea ca pe o amenințare, așa cum te exprimi tu, și să acționezi ca atare.

Aproape că am izbucnit în râs. Biddle căutase un chilipir.

— Ce era însă cu individul care l-a însoțit atunci? am întrebat. Kanezaki a spus că făcea parte din securitatea diplomatică.

— Așa este. Ce-i cu el?

— Dacă îl doreai eliminat, de ce i-ai oferit un bodyguard?

Biddle a țuguiat buzele.

— Este imposibil să filezi singur pe unul ca tine. Kanezaki avea nevoie de un partener. Doream să fie cineva din exteriorul CIA, care să nu știe ce se întâmpla de fapt.

— Un „consumabil”...

— Dacă vrei să te exprimi așa.

— Domnule Biddle, i-am spus, am senzația că asta-i o chestiune personală.

A urmat o pauză lungă, după care el a zis:

— Și dacă ar fi așa?

Am strâns din umeri.

— Pentru mine este totuna, atâta timp cât sunt plătit. Însă am pornit cu stângul. Mi-ai spus că problema cu Kanezaki este că el reprezintă un pericol, că activitățile lui ar putea cauza probleme delicate pe ambele țărmuri ale Pacificului, dar se pare că potențiala problemă delicată se află mult mai aproape.

M-a privit cu atenție.

— Nu ți-am spus niciun neadevăr, să știi. Însă este adevărat, am și motive personale. Ce crezi că mi se va întâmpla mie, în calitate de șef direct al lui Kanezaki, dacă activitățile îi vor fi descoperite?

— Un scandal uriaș, probabil. Nu văd însă în ce fel sinuciderea lui Kanezaki ți-ar rezolva problemele. N-ar mai rămâne dovezi ale activităților lui? Chitanțe pentru sumele plătite, chestii de felul ăsta?

A mijit ochii.

— Acestea vor cădea în grija mea, a spus el.

— Bineînţeles, tu ştii cel mai bine. Eu doar am amintit detaliul respectiv. Şi că veni vorba, de unde crezi c-a obţinut Kanezaki banii pentru a rula „Crepuscularul", chiar şi după ce robinetul a fost închis de cei de sus? Bănuiesc că-i vorba de nişte sume semnificative.

El şi-a întors privirea uşor spre dreapta, un gest din categoria *Născoceşte ceva.*

— Nu ştiu, a răspuns.

— Dacă vei continua să mă minţi, am spus pe un ton blând, o să-ncep să te consider o ameninţare.

Biddle m-a privit fix o vreme, apoi a spus:

— Bine. Kanezaki primea banii de la un bărbat pe nume Fumio Tanaka. Este un individ care a moştenit o avere importantă şi are simpatiile politice corespunzătoare. Nu mi se par însă amănunte relevante pentru jobul propus.

Am tăcut câteva clipe, parcă reflectând.

— După cum văd eu situaţia, chiar dacă Kanezaki dispare, Tanaka va rămâne, nu? De ce nu „intervin în activităţile" lui?

Biddle a scuturat violent din cap.

— Nu, asta nu-i necesar. Ţi-am solicitat asistenţa într-o chestiune specifică şi aş dori un răspuns doar în privinţa ei, te rog.

— Voi avea nevoie de un mijloc prin care să te pot contacta, i-am zis.

— Accepţi jobul?

L-am privit în ochi.

— Mai întâi vreau să mă gândesc la tot ce mi-ai spus. Dacă decid că pot lucra cu tine în siguranţă, da, îl accept.

Biddle a scos un Mont Blanc Meisterstück, i-a deşurubat capacul şi a scris un număr pe un şerveţel.

— Mă poţi găsi aici, mi-a spus.

— Şi încă ceva, am rostit luând şerveţelul. Este vorba despre bărbatul prin intermediul căruia aţi încercat să ajungeţi la mine, Haruyoshi Fukasawa. A murit recent.

El a înghiţit un nod.

— Ştiu. Mi-a spus Kanezaki.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu el?

— Din spusele lui Kanezaki, am înţeles că a fost un accident.

Am aprobat din cap.

— Chestia este că Fukasawa mi-a fost prieten. Nu obişnuia să bea alcool. Pe de altă parte însă, avea mult alcool în sânge când a căzut de pe acoperişul

acela. Ciudat, nu?

— Dacă crezi că noi avem vreo legătură cu asta...

— Poate că mi-ai putea doar spune cine a făcut-o.

Biddle a mişcat din nou privirea spre dreapta.

— Nu ştiu.

— Oamenii tăi îl urmăreau pe Harry, iar eu ştiu că moartea lui n-a fost un accident. Dacă nu-mi vei spune nimic pe lângă ce mi-ai spus deja, voi începe să cred că ai fost implicat chiar tu.

— Îţi repet, nu ştiu cine a făcut-o. Chiar presupunând că n-a fost un accident.

— Cum aţi aflat unde locuia Harry?

Mi-a repetat povestea lui Kanezaki despre scrisoarea lui Midori.

— Dacă n-aţi avut decât informaţiile astea, am comentat eu apăsat, trebuie să fi recurs la resurse locale.

Biddle m-a privit în ochi.

— S-ar părea că ştii multe, însă nu voi începe să confirm sau să infirm detalii despre resurse locale. Dacă suspectezi că în moartea prietenului tău au fost implicate resurse locale, nu te pot ajuta. Cum ţi-am spus – nu ştiu.

Era clar că într-un loc ca acesta nu puteam să obţin mai multe de la el. Pentru o secundă, am regretat că nu eram singuri.

M-am ridicat să plec.

— O să te caut, i-am spus.

•••

Stabilisem cu Tatsu să ne întâlnim în parcul Yoyogi, după ce terminam cu Biddle. M-am dus acolo, luându-mi precauţiile obişnuite. El mă aştepta deja, aşezat pe o bancă sub unul dintre miile de arţari, citind un ziar şi semănând cu unul din pensionarii din zonă care-şi treceau timpul făcând acelaşi lucru.

— Cum a mers? m-a întrebat.

I-am rezumat conversaţia cu Biddle.

— Am auzit de Tanaka, a spus el după ce am terminat. În anii 1920, tatăl lui a înfiinţat o companie de produse electronice care a supravieţuit războiului şi a prosperat după aceea. După moartea tatălui, Tanaka a vândut-o şi de atunci a trăit pe baza câştigului considerabil pe care l-a încasat. Se spune că ar avea un libido uriaş, mai ales pentru un bărbat care se apropie de şaptezeci de ani. Se mai spune că ar fi dependent de codeină şi alte narcotice.

— Simpatiile politice?

— Din câte ştiu, nu are aşa ceva.

— Atunci de ce ar fi dorit să finanţeze un program CIA care să-i ajute pe reformatori?

— Aş vrea să mă ajuţi să aflu asta.

— De ce?

Tatsu m-a privit fix.

— Am nevoie de un „poliţist rău”. Şi este posibil să căpătăm o pistă despre Murakami.

— N-ai aflat nimic de la bărbatul din *dojo*?

A clătinat din cap.

— Problema este că individul este mult mai îngrozit de bossul lui decât de mine. M-a impresionat totuşi mereu felul cum atitudinea oamenilor se schimbă când sunt lipsiţi de somn între patruzeci şi opt şi şaptezeci şi două de ore. Mai avem timp să aflăm câte ceva.

Şi-a scos telefonul mobil şi a tastat un număr. A pus câteva întrebări. A ascultat. A dat instrucţiuni. După aceea a spus:

— *So da. So da. So.* „Aşa este. Aşa este. Da”.

A închis şi s-a întors spre mine.

— Un om de-al meu a pornit încoace să ne ia cu un automobil. Ne va duce la reşedinţa lui Tanaka din Shirokanedai.

Shirokanedai este probabil cartierul cel mai aristocratic din Tokio. Dincolo de artera principală Meguro-dori care îl traversează, străzile înguste cu case şi apartamente elegante pentru o singură familie sunt incredibil de liniştite şi paşnice, ca şi cum banii rezidenţilor au izbutit să cumpere tumultul oraşului înconjurător şi să-l trimită altundeva. Zona degajă un rafinament relaxat. Rezidentele, cunoscute local ca *shiroganeze*, sunt în largul lor în blănurile cu care se îmbracă pentru a-şi plimba pudelii ca nişte jucării şi căţeii Pomeranian între vizite făcute în ceainării, buticuri de lux şi saloane; rezidenţii şofează BMW-uri şi Mercedesuri care-i duc la joburile lor influente, iar copiii de acolo, relaxaţi şi lipsiţi de griji, nu au deocamdată habar că locul în care trăiesc reprezintă o excepţie, nu regula, de la viaţa din Tokio şi din alte părţi.

Omul lui Tatsu a sosit şi în zece minute am ajuns în Shirokanedai.

Tanaka locuia într-o casă izolată, uriaşă, cu un etaj, în Shirokanedai 4-chome, vizavi de ambasada Sri Lanka. Pe lângă mărime, caracteristicile ei cele mai impresionante erau automobilele parcate pe aleea de acces: un Porsche 911 GT alb cu spoiler masiv şi un Ferrari Modena roşu-viu. Ambele erau imaculate şi sclipitoare, şi m-am întrebat dacă Tanaka le şofa realmente sau doar le etala ca pe nişte trofee.

Proprietatea era înconjurată de un gard din zid cu poartă şi se afla pe un teren ceva mai înalt, astfel că dădea senzaţia unui castel care domina locuinţele inferioare din jur. Tatsu şi cu mine am coborât şi am intrat pe poartă, care era descuiată. Tatsu a apăsat un buton de lângă uşa dublă din

lemn şi am auzit răsunând în interior nişte clopoţei baritonali.

După câteva clipe, o tânără a deschis uşa. Era drăguţă şi părea din sud-estul Asiei, poate din Filipine, îmbrăcată în uniforma clasică alb şi negru a cameristelor, cu boneţică de dantelă albă pe părul strâns pe creştet. Arăta cam ceea ce un pervers din clasa de mijloc ar fi putut cere într-un „club de imagini" din Tokio, unde clienţii pot fi serviţi de fete îmbrăcate ca studente, infirmiere sau orice alte profesiuni ale căror uniforme pot fi fetişuri, şi m-am întrebat care putea fi în realitate spectrul complet al activităţilor ei gospodăreşti.

— Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat ea, uitându-se mai întâi la Tatsu şi apoi la mine.

— Sunt Ishikura Tatsuhiko, şef de departament *Keisatsucho*, a rostit Tatsu arătându-şi legitimaţia, şi doresc să vorbesc cu Tanaka-san. Vrei să-l anunţi, te rog?

— Domnul Tanaka vă aşteaptă? a întrebat ea.

— Nu cred, a replicat Tatsu, dar sunt sigur că va fi încântat să mă vadă.

— O clipă, vă rog.

Femeia a închis uşa şi noi am aşteptat.

După un minut uşa s-a redeschis, însă în pragul ei a apărut acum un bărbat. L-am recunoscut imediat: tipul din Damask Rose cu aspect superficial tineresc menţinut de substanţe chimice şi intervenţii chirurgicale.

— Eu sunt Tanaka, a rostit el. Cu ce vă pot fi de folos?

Tatsu şi-a arătat din nou legitimaţia.

— Aş dori să vă pun câteva întrebări. Deocamdată interesul meu este periferic şi neoficial. Cooperarea sau lipsa dumneavoastră de cooperare va determina dacă interesul mi se va schimba.

Tanaka a rămas impasibil, totuşi încordarea din corpul lui şi unghiul sub care-şi ţinea capul mi-au spus că era foarte atent. În ciuda tuturor avocaţilor pe care-i avea neîndoios în slujba sa, în ciuda probabilelor anturaje de sicofanţi şi servitori, era un individ care se temea de necazuri reale... pe care tocmai le întrezărise în ochii lui Tatsu.

— Da, intraţi, vă rog, ne-a spus el.

Ne-am scos pantofii şi l-am urmat printr-un vestibul circular, pardosit cu dale din marmură albe şi negre dispuse în eşichier. În capătul vestibulului, o scară suia în spirală; de o parte şi cealaltă a ei erau reproduceri ale unor statui în stil greco-roman. Am intrat într-o încăpere cu lambriuri din mahon, ai cărei pereţi erau acoperiţi din podea până în tavan cu cărţi. Ca şi automobilele din faţa casei, cărţile păreau şterse frecvent de praf şi niciodată citite.

Tatsu şi cu mine ne-am aşezat pe o sofa din piele grena-închis, iar Tanaka a luat loc în faţa noastră pe un fotoliu identic. Ne-a întrebat dacă ne putea trata cu ceva şi l-am refuzat.

— Nu am reţinut numele colegului dumneavoastră, a spus Tanaka uitându-se la mine.

— Deocamdată, a zis Tatsu, prezenţa lui aici, ca de altfel şi a mea, este neoficială. Sper că o putem menţine aşa.

— Sigur că da, a încuviinţat Tanaka, ignorând în agitaţia lui nervoasă faptul că Tatsu nu-i răspunsese la întrebare. Bineînţeles. Spuneţi-mi atunci, vă rog, despre ce este vorba.

— Cineva încearcă să vă implice într-un program american, care direcţionează fonduri spre anumiţi politicieni japonezi, a început Tatsu. Deşi cred că sunteţi implicat în programul acesta, bănuiesc că nu sunteţi responsabil pentru el, totuşi vreau să mă convingeţi că am dreptate.

Culoarea a dispărut de pe chipul bronzat al lui Tanaka.

— Cred că ar fi mai bine să discut cu consilierul meu juridic.

M-am uitat la el şi mi-am imaginat cum l-aş fi ucis, astfel ca el s-o poată vedea în ochii mei.

— Aşa ceva n-ar fi deloc cooperant, am spus.

Tanaka s-a uitat la mine, apoi la Tatsu.

— Banii nu sunt nici măcar ai mei. Nu provin de la mine.

— Asta-i foarte bine, a încuviinţat Tatsu. Continuaţi.

Tanaka şi-a umezit buzele.

— Conversaţia aceasta va rămâne neoficială? a întrebat el. Nu-mi va fi defel bine, dacă află cineva despre ea.

— Atâta timp cât cooperaţi, a zis Tatsu, nu aveţi de ce vă teme.

Tanaka m-a privit, pentru confirmare. I-am zâmbit într-un fel care anunţa că de fapt speram să fie necooperativ, ca să-l pot scutura niţel.

— Bine, a înghiţit el un nod. Acum şase luni mi s-a spus să contactez un bărbat pe nume Biddle din ambasada americană, care reprezenta anumite grupuri ce sperau să asigure o sursă de finanţare electorală pentru politicienii reformişti.

— Cine v-a spus toate astea? a întrebat Tatsu.

Tanaka s-a uitat la el, apoi a coborât ochii.

— Aceeaşi persoană care pune la dispoziţie banii.

Tatsu l-a sfredelit cu privirea.

— Vă rog să fiţi mai specific, a zis el.

— Yamaoto, a şoptit Tanaka, adăugând repede: Vă rog, cooperez, dar conversaţia aceasta trebuie să rămână neoficială.

Tatsu a încuviinţat din cap.

— Continuaţi, a spus el.

— M-am întâlnit cu Biddle şi i-am transmis, aşa cum fusesem instruit, că în opinia mea Japonia necesită o reformă politică radicală şi doream să ajut în orice fel aş fi putut. De atunci i-am transferat lui Biddle cam o sută de milioane de yeni, pe care să-i distribuie politicienilor.

— Persoanele acestea sunt aduse în situaţii compromiţătoare, a zis Tatsu, şi vreau să ştiu în ce fel.

Tanaka s-a uitat la el.

— Eu n-am făcut altceva decât să urmez instrucţiuni. Nu sunt implicat în niciun alt fel.

— Am înţeles, a spus Tatsu. Până aici este foarte bine. Continuaţi.

— Trei luni i-am dat lui Biddle bani, fără să-i cer nimic în schimb. Apoi m-am prefăcut îngrijorat dacă nu cumva eram escrocat. „Unde merg de fapt banii aceştia?" l-am întrebat. „Spune-mi, fiindcă în caz contrar încetez finanţarea!" La început el s-a împotrivit. Apoi mi-a spus că mi-aş fi putut da seama cine erau indivizii respectivi din simpla lectură a ziarelor. După care mi-a spus nume. Eu m-am prefăcut mulţumit şi am continuat să-i dau bani. Apoi am simulat din nou paranoia şi i-am spus: „Eu cred că inventezi totul. Dovedeşte-mi că banii mei ajung într-adevăr la oamenii care au nevoie de ei şi că nu-i ţii pentru tine!" O dată în plus, el s-a împotrivit la început, totuşi a fost de acord până la urmă să-mi spună când şi unde va avea loc o întâlnire. Apoi alta.

Doamne, am gândit.

— Despre câte întâlniri v-a informat Biddle? a întrebat Tatsu.

— Patru.

— Şi ce aţi făcut cu informaţia respectivă?

— Am trecut-o mai departe... persoanei care asigură finanţarea, aşa cum fusesem instruit.

Tatsu a aprobat din cap.

— Daţi-mi numele participanţilor la cele patru întâlniri şi datele lor.

— Nu-mi reamintesc datele exacte, a zis Tanaka.

Am rânjit şi am dat să mă ridic în picioare. Tanaka a tresărit. Tatsu a pus o mână pe mine să mă oprească şi a zis:

— Fiţi cât mai precis puteţi.

Tanaka a recitat patru nume. Fiecare era asociat unei date şi unui stadion de baseball. M-am aşezat.

— Acum spuneţi-mi celelalte nume pe care le-aţi căpătat de la Biddle, a spus Tatsu.

Tanaka s-a supus.

Tatsu n-a scris absolut nimic şi am înţeles că îi cunoştea bine pe oamenii

aceia.

— Foarte bine, a zis el când Tanaka a terminat. Aţi fost cooperant şi nu văd niciun motiv pentru ca să se afle de existenţa acestei conversaţii. Desigur, dacă voi avea nevoie de alte informaţii, s-ar putea să vă vizitez din nou. Cu aceeaşi discreţie.

Tanaka a încuviinţat din cap. Părea că nu se simţea bine.

Camerista ne-a condus până la uşă. Automobilul aştepta afară. Am suit şi am plecat. Am cerut să fiu lăsat la o staţie ferată Meguro din apropiere. Când am ajuns acolo, şoferul a aşteptat în maşină, în timp ce eu şi Tatsu am discutat afară.

— Ce crezi? l-am întrebat.

— A spus adevărul.

— Poate că da. Dar cine l-a pus în legătură cu Biddle?

A ridicat din umeri.

— Poate unul dintre informatorii mânjiţi ai CIA, cineva care avea legături cu Yamaoto. Dacă Biddle i-ar fi testat pe informatorii aceia pentru a încerca să găsească un susţinător pentru „Crepuscular", vestea ar fi ajuns la Yamaoto.

— Care ar fi văzut o oportunitate în a deturna programul potrivit scopurilor sale.

Tatsu a aprobat şi apoi a spus:

— Ce crezi că a făcut Yamaoto în cele patru ocazii în care a aflat unde şi când se va întâlni Kanezaki cu informatorii lui?

Am strâns din umeri.

— A trimis observatori, dotaţi cu microfoane parabolice, teleobiective foto şi videocamere pentru filmări în condiţii de lumină slabă.

— De acord. Să presupunem că Yamaoto deţine înregistrări audio şi video ale întâlnirilor acelea. Cum ar folosi materialele respective?

Am căzut pe gânduri.

— Probabil în scopuri de şantaj. „Dacă nu faci ce-ţi spun, voi trimite fotografiile astea la mass-media".

— Da, asta-i metoda lui preferată. Şi este remarcabil de eficientă când se referă la o afacere extraconjugală sau la comportament inacceptabil social. Dar în cazul ăsta?

M-am gândit iarăşi.

— Crezi că înregistrările audio şi video ale întâlnirilor cu Kanezaki n-ar fi destul de acuzatoare?

Tatsu a înălţat din umeri.

— Înregistrările audio ar putea fi, dacă conversaţiile ar fi suficient de incriminatoare. Pe de altă parte, imaginile video ar avea un impact mai mic:

la urma urmelor, prezintă un politician care stă de vorbă cu un individ, aparent japonez, într-un loc public.

— Asta pentru că nimeni nu ştie cine-i Kanezaki, am rostit începând să pricep.

Tatsu m-a privit, aşteptându-mă să pun lucrurile cap la cap.

— Ei trebuie să facă din Kanezaki un nume familiar, am spus. Să-i aducă chipul în ziare. În felul acela, fotografiile vor avea un impact.

El a aprobat din cap.

— Şi cum procedezi atunci? m-a întrebat.

— Să fiu al naibii! am exclamat, înţelegând în cele din urmă. Biddle îi face jocul lui Yamaoto. El îl poziţionase deja pe Kanezaki ca ţapul lui ispăşitor, atribuindu-i responsabilitate totală pentru „Crepuscular", astfel că, dacă se afla vreodată ceva, exista un nume împotriva căruia se puteau îndrepta toate acuzaţiile. Însă acum, dacă Kanezaki va deveni cunoscut public ca reprezentantul practicilor neoneste ale CIA, se vor prăbuşi şi politicienii care au fost fotografiaţi alături de el.

— Corect. Biddle nu-l mai poate distruge pe Kanezaki fără să-i distrugă exact pe reformatorii pe care afirmă că vrea să-i protejeze.

— De aceea vrea să-l lichideze, am spus eu. O sinucidere discretă, care să prevină un scandal.

— Iar între timp Biddle va distruge chitanţele şi orice alte dovezi ale existenţei programului „Crepuscular".

Am căzut din nou pe gânduri.

— Ceva nu-i în regulă, totuşi.

— Ce anume?

— Biddle este un birocrat. În condiţii normale, el n-ar recurge pur şi simplu la crimă. Înseamnă aşadar că se simte disperat.

— Aşa este. Şi ce produce disperarea?

L-am privit pe Tatsu, înţelegând că el dusese deja raţionamentul până la capăt.

— Motive personale, în locul motivelor instituţionale.

— Exact. Întrebarea este atunci care-i miza personală a lui Biddle în toată afacerea asta?

Am început să enumăr cu glas tare:

— Sentimentul de ruşine profesională? Probleme cu cariera personală, dacă Kanezaki s-ar prăbuşi şi ar izbucni un scandal asociat Staţiei CIA din Tokio?

— Toate acestea, da, însă şi ceva mai specific.

Am clătinat din cap, nereuşind să văd altceva.

— Ce crezi tu că a precipitat cererea lui Biddle pentru chitanţele acelea şi

cererea lui de a-l ajuta cu „sinuciderea” lui Kanezaki?

Am clătinat iarăşi din cap.

— Nu ştiu.

Tatsu m-a privit, poate uşor dezamăgit că nu izbutisem să ţin pasul cu el.

— Yamaoto a ajuns la Biddle în acelaşi fel în care a ajuns şi la Holtzer, a spus el. A creat informatori despre care Holtzer şi Biddle au crezut că erau reali. Ei s-au răsfăţat în gloria reflectată a datelor căpătate de la „informatorii” aceia, iar apoi, când a apreciat că era momentul potrivit, Yamaoto le-a dezvăluit, în privat, că fuseseră traşi pe sfoară.

Mi-am imaginat conversaţia lui Yamaoto cu Biddle: *Dacă se va auzi că „informatorii” tăi sunt de fapt controlaţi de tabăra adversă, cariera ta va lua sfârşit. Dacă vei colabora însă cu mine, voi păstra tăcerea. Ba chiar voi avea grijă să faci rost de mai mulţi informatori şi de mai multe date, iar steaua ta va continua să se ridice.*

— Am înţeles, am spus eu. Însă, cumva, Yamaoto a calculat greşit de data asta, deoarece Biddle crede că are o cale de ieşire. Ajunge să scape de Kanezaki şi să distrugă toate dovezile existenţei „Crepuscularului”.

Tatsu a încuviinţat din cap.

— Da. Şi ce ne spune asta?

M-am gândit pe îndelete.

— Că „Crepuscularul” are o listă de distribuţie neobişnuit de mică. Că Langley nu ştie de existenţa ei, fiindcă dacă ar fi ştiut, Biddle n-ar mai fi putut ascunde totul prin simpla eliminare a lui Kanezaki şi arderea unor documente.

— Se pare aşadar că domnul Biddle a condus „Crepuscularul” din propria sa iniţiativă. El ţi-a spus că programul a fost stopat acum şase luni, da?

Am aprobat.

— Iar Kanezaki mi-a spus c-a descoperit telegrama care anunţa decizia respectivă.

— Varianta lui Biddle este că de atunci Kanezaki a condus un program clandestin. Ţinând seama de faptul că Tanaka a tratat exclusiv cu Biddle, pare probabil ca Biddle să-l fi folosit pe Kanezaki ca pe un om de paie fără ştiinţa sa.

— Yamaoto n-ar fi avut de unde să ştie că „Crepuscularul” nu mai avea aprobarea oficială, am încuviinţat eu. El ar fi presupus că programul este cunoscut de superiorii lui Biddle din Langley, dar se pare că, cu excepţia lui Biddle şi Kanezaki, nimeni din America nu ştie de continuarea sa.

Tatsu şi-a plecat capul, parcă recunoscând eforturile curajoase ale unui elev prostuţ, care dovedise o urmă de progres.

— De aceea Yamaoto n-a întrezărit posibilitatea ca Biddle să considere

eliminarea lui Kanezaki ca o soluţie la şantajul lui Yamaoto.

— Nu poţi totuşi să acuzi raţionamentul lui Biddle, am spus privindu-l cu atenţie. După dispariţia lui Kanezaki, dovezile de şantaj ale lui Yamaoto îşi vor pierde majoritatea puterii, iar asta înseamnă că reţeaua ta de reformatori ar fi mult mai sigură dacă Kanezaki ar părăsi scena.

Tatsu a mormăit şi mi-am dat seama că eram încântat să-l văd luptându-se cu ceea ce pentru el însemna o dilemă morală.

— Şi ce se-ntâmplă cu reformatorii cu care s-a întâlnit Kanezaki? am întrebat. Dacă el va fi demascat, ei se vor găsi într-o poziţie riscantă.

— Da, câţiva.

— Un număr acceptabil de mic?

Tatsu m-a privit, ştiind încotro mă îndreptam. Am spus-o oricum.

— Tu cum ai fi procedat dacă ar fi fost cinci? Sau zece?

A făcut o grimasă.

— Unele decizii nu pot fi luate decât prin judecarea fiecărui caz în parte.

— Yamaoto nu ia aşa deciziile, am rostit eu continuând să insist. El ştie ce trebuie făcut şi procedează în consecinţă. Cu asta te confrunţi tu. Eşti sigur că eşti la înălţimea lui?

Ochii i s-au îngustat puţin.

— Crezi că eu caut să fiu la „înălţimea" individului ăla? Yamaoto nu este o justificare pentru situaţia actuală a politicienilor aceştia, ci ei înşişi sunt de blamat. Tot aşa cum el n-are nicio legătură cu faptul că motivaţiile lui Kanezaki sunt în esenţă bune. Sau cu faptul că tânărul are probabil o mamă şi un tată care ar fi distruşi de pierderea lui.

Am plecat capul, acceptându-i punctul de vedere şi convingerea.

— Prin urmare, politicienii aceia sunt terminaţi? am întrebat.

El a încuviinţat cu un gest scurt.

— Trebuie să presupun că ei sunt de acum în „buzunarul" lui Yamaoto şi să-i avertizez pe ceilalţi.

— Şi ce va fi cu Kanezaki?

— O să-l informez despre întâlnirile noastre cu Biddle şi Tanaka.

— O să-i spui că propriul lui şef a încercat să pună un preţ pe capul lui?

Tatsu a înălţat din umeri.

— De ce nu? El se simte deja îndatorat faţă de mine. Sentimentul acesta se poate dovedi util pe viitor. Nimic rău în a-l consolida acum.

— Şi Murakami?

— După cum ţi-am spus, continuăm să-l interogăm pe bodyguardul lui. Este posibil să ne ofere ceva util.

— Contactează-mă imediat ce căpătaţi ceva. Vreau să fiu prezent când se va întâmpla.

— La fel ca mine, a zis el.

Capitolul 20

Am verificat contul căsuţei vocale din Imperial dintr-o cabină telefonică publică. Un glas feminin artificial m-a anunţat că aveam un mesaj.

Am încercat să nu-mi fac speranţe, dar încercarea era lipsită de tragere de inimă. Glasul feminin m-a instruit să apăs tasta 1, dacă doream să aud mesajul. Am apăsat-o.

— Salut, Jun, eu sunt, am auzit vocea lui Midori.

A urmat o pauză, apoi:

— Nu ştiu dacă tu locuieşti realmente în hotel, aşa că nu ştiu nici măcar dacă vei primi mesajul acesta.

Altă pauză.

— Aş vrea să ne întâlnim diseară. Voi fi la Body and Soul la ora opt. Sper că vei veni. La revedere.

Glasul feminin m-a anunţat că mesajul fusese lăsat la ora 14:28 şi că trebuia să apăs tasta 1, dacă doream să-l mai ascult. Am apăsat tasta 1. Apoi încă o dată.

Era ceva dezarmant de natural în felul în care-mi spusese Jun, prescurtarea de la Junichi. Nimeni nu-mi mai spune Jun. Nimeni nu cunoaşte prenumele acela. Folosisem numele meu adevărat, Junichi, în mod selectiv chiar înainte să fi plecat din Tokio, iar după aceea renunţasem complet la el.

Salut, *Jun*, *eu sunt.* Un mesaj banal. Probabil că majoritatea oamenilor primesc permanent asemenea mesaje.

Eu însă simţeam ca şi cum pământul de sub mine împrumutase de undeva o gravitaţie suplimentară.

Partea din creier care mă slujise atât de bine de atâta timp a intervenit: *Locul şi ora. Poate fi o cursă.*

Nu din partea ei. În privinţa asta eram sigur.

Cine ar mai fi putut auzi totuşi mesajul ăsta?

Am căzut pe gânduri. Pentru ca să intercepteze mesajul, cineva ar fi trebuit să ştie unde stăteam şi sub ce nume fictiv, şi în plus ar fi trebuit să spargă sistemul de mesagerie vocală al hotelului. Cu excepţia lui Tatsu, care nu era o ameninţare curentă, în privinţa aceea nu existau multe şanse.

Ar fi totuşi o şansă.

Răspunsul meu la asta a fost: *Mai dă-o dracului de şansă.*

M-am dus să mă întâlnesc cu Midori.

Am urmat o rută lungă şi întortocheată, mergând în cea mai mare parte pe jos, privind cum oraşul se întuneca treptat în jurul meu. Tokio este extrem de viu noaptea şi doldora de posibilităţi. Sigur că da, ziua, cu mulţimile de pietoni care înaintează în zigzag, cu trenurile uruitoare, animaţia, zgomotele şi traficul, este cea mai optimistă dintre melodiile oraşului. În fiecare seară însă, Tokio pare simultan împovărat de hărmălaia cotidiană şi aproape uşurat să poată lăsa deoparte povara zilei. Noaptea înlătură excesele şi distragerile. Când mergi noaptea prin Tokio, simţi că te afli în pragul a ceea ce ţi-ai dorit dintotdeauna. Noaptea poţi auzi oraşul respirând.

M-am oprit la un internet café ca să intru pe site-ul lui Body & Soul şi să văd cine cânta în seara asta. Era Toku, un tânăr vocalist şi cântăreţ la fligorn, care-şi făcuse deja o reputaţie pentru un sunet expresiv, care-i contrazicea vârsta de numai douăzeci şi nouă de ani. Aveam două dintre CD-urile lui, dar nu-l văzusem cântând live.

Era posibil ca Yamaoto să fi aflat că Midori se găsea în Tokio de la firma de detectivi la serviciile căreia recursese ea. În cazul ăsta exista posibilitatea să fie urmărită, poate chiar de Murakami. Am verificat cu atenţie locurile probabile din jurul clubului. Toate erau curate.

Am intrat la 20:30. Clubul era plin, însă uşierul mi-a dat drumul când i-am spus că eram un prieten al lui Kawamura Midori, care se afla aici pentru concertul lui Toku.

— Ah, da, a încuviinţat el. Kawamura-san a spus că s-ar putea să vină cineva. Vă rog.

Midori stătea în capătul uneia dintre cele două mese lungi şi paralele cu pereţii din Body & Soul, ceva mai ridicate faţă de spaţiul pentru muzicieni. Am cercetat sala, dar n-am zărit nicio posibilă ameninţare. De fapt, publicul din seara asta era în majoritate tânăr şi de sex feminin, venit pentru a-l vedea pe Toku, care, acompaniat de cvintetul său, captiva acum cu elegiacul „Autumn Winds".

Am zâmbit faţă de vestimentaţia formaţiei: tricouri, jeanşi şi mocasini. Toţi aveau părul lung şi vopsit *chapatsu*-maroniu. Contemporanii lor i-ar fi considerat cool. Pentru mine arătau tineri.

M-am îndreptat spre locul unde stătea Midori. Ea m-a privit apropiindu-mă, însă n-a schiţat nicio mişcare pentru a mă saluta.

Purta o bluză cu guler întors, mulată pe bust şi fără mâneci, care părea din caşmir subţire şi negru, pe lângă care faţa şi braţele îi păreau de-a dreptul luminoase. S-a lăsat pe spate în scaun şi i-am văzut pantalonii din piele moale şi cizmele cu tocuri. Cu excepţia unei perechi de cercei mici din diamant, nu avea nicio altă podoabă. Îmi plăcuse mereu că nu exagera cu

bijuteriile sau fardurile. Nu avea nevoie de aşa ceva.

— Să fiu sinceră, nu mă aşteptasem să vii, mi-a spus.

M-am aplecat spre ea, ca să mă poată auzi peste muzică.

— Nu credeai că voi primi mesajul tău?

A arcuit o sprânceană.

— Nu crezusem că vei apărea, dacă eu voi propune ora şi locul.

Învăţa repede. Am strâns din umeri.

— Uite-mă-s.

Nu mai exista alt loc liber la mese, aşa că ea s-a ridicat, şi-a luat paharul şi ne-am rezemat de perete, aproape atingându-ne umerii.

— Ce bei? am întrebat-o.

— Ardbeg. Cu tine l-am băut prima dată, mai ţii minte? Acum are gustul tău.

— Atunci m-a surprins că ţi-a plăcut.

Ea m-a privit pieziş.

— Are o aromă dulce-amăruie, a rostit.

Când a sosit chelneriţa, am comandat un Ardbeg. L-am ascultat pe Toku cântând despre tristeţe, singurătate şi regrete. Publicul îl adora.

După ce show-ul s-a terminat şi au încetat ropotele de aplauze, Midori s-a întors către mine. M-a surprins să văd pe faţa ei îngrijorare, ba chiar şi înţelegere. După aceea am priceput motivul.

— Ai... probabil că ai auzit despre Harry, a zis ea.

Am aprobat din cap.

— Îmi pare rău.

Am aşteptat o secundă, apoi am spus:

— A fost omorât, să ştii. Detectivii ăia pe care i-ai pus pe urmele lui au transmis informaţia cui nu trebuia.

Midori a deschis gura, înmărmurită.

— Ştiai că... ei mi-au spus c-a fost un accident.

— Nici vorbă.

— Tu de unde ştii?

— Circumstanţele. La un moment dat, ei au crezut că-mi dăduseră de urmă, aşa că nu mai aveau nevoie de Harry. În plus, el avea stomacul plin de alcool, ori Harry nu bea aproape niciodată.

— Dumnezeule, a zis ea şi şi-a dus palma la gură.

Am privit-o în ochi.

— Data viitoare, angajează o firmă care priveşte cu mai multă seriozitate obligaţiile de confidenţialitate.

Midori a clătinat din cap, fără să-şi desprindă palma de la gură.

— Scuză-mă, am continuat plecându-mi privirea. N-a fost corect din

partea mea. N-a fost vina nimănui, decât a celor care au făcut-o. Şi a lui Harry, fiindcă n-a fost prudent.

I-am povestit o versiune prescurtată şi edulcorată a felului cum îl prinseseră în capcană şi cum el refuzase să mă asculte.

— Îmi plăcea de el, a rostit Midori după ce am terminat. M-am întrebat dacă a minţit când mi-a spus de moartea ta. De aceea i-am angajat pe detectivii ăia să-l fileze. Părea însă un tip de treabă. Era drăguţ şi timid, şi mi-am dat seama că avea multă consideraţie pentru tine.

Am zâmbit slab. Ferparul lui Harry.

— În locul tău, i-am spus, aş fi foarte atentă în Tokio. Pe mine m-au pierdut, dar mă vor căuta din nou. Dacă ei află că eşti aici, s-ar putea să fie interesaţi. Aşa cum au fost interesaţi şi de Harry.

A urmat o pauză lungă. După aceea, ea a zis:

— Mâine mă întorc oricum la New York.

Am încuviinţat încet, ştiind ce urma.

— Nu te voi mai revedea niciodată, a continuat Midori.

Am căutat un zâmbet. A ieşit destul de melancolic.

— Ştiu.

— Am înţeles ce vreau de la tine, a spus ea.

— Da?

A aprobat din cap.

— La început am crezut că vreau să mă răzbun. M-am gândit întruna cum să te rănesc, cum să-ţi provoc o durere de felul celei pe care mi-ai provocat-o tu.

Nu m-a surprins.

— Şi te-am detestat pentru asta, a continuat Midori, deoarece crezusem mereu că ura este un sentiment demn de dispreţ. Slab şi, în esenţă, inutil.

M-am întrebat în treacăt cât de inocentă poate fi existenţa cuiva pentru a ajunge în mod credibil la o asemenea părere, şi pentru o secundă am iubit-o pe Midori pentru asta.

Ea a sorbit din whisky.

— Însă întâlnirea noastră de alaltăieri mi-a schimbat sentimentele. Pe de o parte, fiindcă am înţeles că te-ai străduit realmente să recuperezi CD-ul acela şi să termini ceea ce începuse tata. Pe de altă parte, fiindcă am ştiut că încercai să mă protejezi de ceilalţi care încercau să găsească CD-ul.

— Dar în principal, fiindcă...?

Midori şi-a îndepărtat privirea, s-a uitat spre locul unde cântase formaţia, apoi a revenit la mine.

— În principal, fiindcă am înţeles ce eşti tu. Tu nu faci parte din lumea reală... cel puţin, nu din lumea *mea* reală. Tu eşti un spectru, o creatură silită

să trăiască în umbre. Şi mi-am dat seama că o asemenea persoană nu merită să fie detestată.

Dacă eu meritam să fiu detestat şi dacă ea mă detesta nu era tocmai acelaşi lucru. M-am întrebat dacă ea ştia asta.

— Ci merită să fie compătimită? am întrebat.

A încuviinţat din cap.

— Poate.

— Cred că-i posibil să prefer să mă deteşti, am comentat.

Încercam să tratez lucrurile cu uşurinţă, însă ea n-a râs.

S-a uitat în ochii mei.

— Aşa că ne-a mai rămas doar noaptea asta.

Aproape că am spus „nu". Aproape că i-am spus că ar fi prea dureros.

Apoi am decis că mă voi ocupa de durere după aceea. Aşa cum făcusem de fiecare dată.

Ne-am dus la Park Hyatt din Shinjuku. Midori stătea în Okura, dar ar fi fost prea periculos să mergem acolo împreună.

Până la hotel am luat un taxi. Pe drum ne-am privit reciproc, dar niciunul n-a vorbit. Eu am mers la recepţie şi am luat o cameră; când am intrat, n-am aprins lumina. A părut firesc să ne apropiem de ferestrele enorme, de unde am privit masa urbană a lui Shinjuku pâlpâind în lumina violetă din jur.

M-am uitat din înălţime la oraş şi m-am gândit la toate evenimentele ce duseseră spre această clipă precisă, momentul acesta pe care mi-l imaginasem şi la care tânjisem în mod ridicol de atâtea ori şi pe care încercam acum să-l savurez, chiar pe când îl simţeam cum se consumă irevocabil.

La un moment dat am simţit-o pe Midori privindu-mă. M-am întors şi am întins braţul, urmărindu-i cu degetele conturul chipului şi al gâtului, încercând să-mi pirogravez toate detaliile în minte, ca să le am cu mine ulterior, după plecarea ei. M-am trezit rostindu-i numele încetişor, din nou şi din nou, aşa cum îl spun când sunt singur şi mă gândesc la ea. Apoi Midori s-a apropiat, m-a cuprins în braţe şi m-a tras, lipindu-mă de corpul ei cu o forţă surprinzătoare.

Avea aroma pe care mi-o reaminteam, de piele curată şi cu o urmă de parfum care rămâne un mister pentru mine, şi m-am gândit la vinurile pe care tot aştepţi şi aştepţi să se decanteze, iar apoi şovăi să le bei, fiindcă vor dispărea şi nu le vei mai avea.

Ne-am sărutat mult timp, cu blândeţe, fără să ne grăbim, stând în faţa ferestrei, şi la un moment dat am uitat realmente ce anume ne adusese aici împreună şi de ce trebuia după aceea să plecăm singuri.

Ne-am scos hainele unul celuilalt aşa cum făcusem prima dată, cu

repeziciune, aproape cu furie. Am desfăcut bastonul pe care mi-l prinsesem de braţ şi l-am aruncat pe jos. Midori a ştiut că nu trebuie să întrebe despre el. Când am fost amândoi dezbrăcaţi, continuând să ne sărutăm, ea s-a lipit de mine, astfel că a trebuit să înaintez cu spatele spre patul dublu. Picioarele mi s-au lovit de tăblia lui şi m-am aşezat pe margine. Ea s-a aplecat, cu o mână pe pat şi cu cealaltă pe pieptul meu, şi m-a împins pe spate. S-a aşezat în genunchi, călare peste mine, continuând să mă apese cu o palmă pe piept, iar cu cealaltă mână mi-a căutat membrul. L-a strâns o secundă, îndeajuns de tare ca să mă doară. Apoi, privindu-mă cu ochii ei negri, dar tot fără să rostească vreun cuvânt, mi l-a călăuzit înăuntrul ei.

Ne-am mişcat încet la început, parcă experimentând, ca doi oameni nesiguri de motivele celuilalt. Palmele mi-au rătăcit peste peisajul corpului ei, când mişcându-se, când zăbovind, cumva în răspuns la ritmul răsuflării sau la intensitatea glasului femeii. Midori şi-a pus mâinile pe umerii mei, ţintuindu-mă cu propria ei greutate, şi a început să mă călărească mai energic. I-am privit faţa, conturată de lumina reflectată a ferestrelor, şi am simţit ceva intangibil, ca o căldură sau un curent tălăzuind între trupurile noastre. Mi-am ridicat picioarele pe pat şi din unghiul uşor modificat al corpurilor noastre m-am simţit pătrunzând-o mai adânc. Răsuflările i-au devenit mai scurte şi s-au iuţit. Am încercat să mă reţin, nedorind să-mi dau drumul înaintea ei, dar s-a mişcat şi mai repede, mai intens şi am început să mă apropii de pragul limită. Un sunet, parţial mârâit, parţial scâncet, i s-a auzit din gât şi Midori s-a aplecat, astfel încât faţa ei aproape că o atingea pe a mea şi m-a privit în ochi. Când am simţit-o că atingea orgasmul şi l-am atins şi eu de asemenea, ea a şoptit:

— Te urăsc.

Şi am văzut că plângea.

După aceea s-a îndreptat de spate, însă şi-a păstrat palmele pe umerii mei. A lăsat bărbia în piept, astfel încât umbrele îi ascundeau chipul. N-a scos niciun sunet, dar i-am simţit lacrimile căzându-mi pe piept şi pe gât.

N-am ştiut ce să spun, sau dacă s-o ating, şi am rămas aşa mult timp. După aceea Midori a coborât din pat şi a plecat tăcută spre baie. M-am ridicat în capul oaselor şi am aşteptat. După câteva minute, ea a ieşit, purtând unul dintre halatele din prosop alb ale hotelului. M-a privit, însă n-a spus nimic.

— Vrei să plec? am întrebat-o.

A închis ochii şi a încuviinţat din cap.

— Bine.

M-am ridicat şi am început să mă îmbrac. Când am terminat, m-am întors spre ea.

— Ştiu că te descurci bine în New York, am spus. *Ganbatte.* „Ţine-o tot

aşa”.

Ea m-a privit.

— Ce vei face?

Am strâns din umeri.

— Ştii cum este cu noi, creaturile nopţii. Trebuie să-mi găsesc un bolovan sub care să mă strecor înainte să răsară soarele.

S-a silit să zâmbească.

— După aceea, mă refeream.

Am aprobat şi am căzut pe gânduri.

— Nu sunt sigur.

A urmat o pauză.

— Ar trebui să lucrezi cu prietenul tău, a zis ea. Este singurul lucru bun pentru tine.

— Interesant – şi el spune mereu chestia asta. Noroc că nu cred în conspiraţii.

Zâmbetul i-a reapărut, de data asta mai puţin forţat.

— Motivele lui sunt probabil egoiste. Ale mele nu sunt aşa.

Am privit-o.

— După cele ce tocmai mi-ai spus, nu sunt sigur dacă mă pot încrede în motivele tale.

Midori a coborât ochii.

— Îmi pare rău.

— Nu, e-n regulă. Ai fost onestă. Deşi nu cred că cineva a mai fost onest cu mine chiar în felul acela. Cel puţin nu în momentul acela.

Alt zâmbet. Era trist, dar cel puţin părea autentic.

— Acum sunt onestă.

Trebuia să pun punct. M-am apropiat îndeajuns ca să-i pot simţi mirosul părului şi căldura pielii. Am rămas aşa o secundă, cu ochii închişi. Am inspirat adânc. Am expirat lent.

Am vorbit în engleză, pentru a evita finalitatea lipsită de ambiguitate a lui *sayonara.*

— La revedere, Midori, am rostit.

Am mers spre uşă şi, din automatism, am privit pe vizor înainte să ies. Coridorul era pustiu. Am păşit afară fără să privesc înapoi.

Pe coridor a fost greu. În lift a fost ceva mai uşor. Până am ajuns pe stradă, am ştiut că partea cea mai dificilă trecuse.

Un glas a vorbit în interiorul meu, încetişor, însă insistent. *Aşa e cel mai bine*, a rostit.

Capitolul 21

Am mers pe străzile lăturalnice din Shinjuku, îndreptându-mă către est, decizând unde să stau peste noapte şi ce voi face când mă voi trezi în dimineaţa următoare. Am încercat să nu mă gândesc la nimic altceva.

Era târziu, totuşi pe străzi se mai vedeau grupuri mici de oameni, deplasându-se aidoma unor constelaţii neclare prin pustietăţile spaţiului din jur: vagabonzi şi cerşetori, prostituate şi proxeneţi, descurajaţii, marginalizaţii, deposedaţii.

Eram sfâşiat de durere şi nu mă puteam gândi la nicio cale prin care s-o alung.

Pagerul mi-a bâzâit în buzunar.

Bineînţeles că am gândit, *Midori.*

Dar ştiam că nu era ea. Midori nu avea numărul meu. Şi chiar dacă l-ar fi avut, nu l-ar fi folosit.

M-am uitat la display, însă n-am recunoscut apelantul.

Am găsit o cabină telefonică şi am format numărul. A sunat o singură dată, după care o femeie a răspuns în engleză.

— Salut, a spus ea.

Era Naomi.

— Salut, am zis. Aproape că uitasem că ţi-am dat numărul ăsta.

— Sper că nu te deranjează că l-am folosit.

— Câtuşi de puţin. Am fost doar uşor surprins.

Eram într-adevăr surprins. Gradul meu de alertă s-a ridicat la nivelul următor.

A urmat o pauză.

— Păi, treaba cam lâncezea în noaptea asta la club şi am plecat mai devreme. M-am întrebat dacă n-ai vrea să treci pe la mine.

Îmi venea greu să-mi imaginez o noapte lipsită de animaţie în Damask Rose, dar poate că era adevărat. Chiar şi aşa, m-aş fi aşteptat ca ea să fi dorit să mergem mai întâi undeva – pentru o cină târzie, pentru un pahar... Nu doar o simplă întâlnire standard în apartamentul ei. Gradul de alertă a mai crescut un nivel.

— Sigur că da, am zis. Dacă nu eşti prea obosită...

— Deloc. Mi-ar plăcea să vii.

Asta fusese bizar. Naomi pronunţase „mi-ar” cumva ca pe „ne-ar”. Pronunţia aceea tărăgănată se deosebea complet de obişnuitul ei accent portughez. Fusese oare un mesaj? Un avertisment?

Mi-am privit ceasul. Era aproape 1:30.

— Ajung în vreo oră.

— Abia aştept.

Am auzit-o închizând telefonul.

Ceva nu era în regulă, deşi nu puteam preciza ce anume.

În primul rând, era straniu că ea mă căutase. Ca şi povestea cu sositul mai devreme acasă, deşi bănuiesc că partea a doua ar fi putut-o explica pe prima. Tonul ei păruse destul de normal, totuşi existase cuvântul acela pronunţat în chip aparte.

Întrebarea era ce ar fi trebuit să fac dacă ştiam că era o cursă? Nu ce ar fi trebuit să fac dacă suspectam, ci dacă *ştiam.*

Am mers la altă cabină telefonică şi l-am sunat pe Tatsu. Am fost redirecţionat pe mesageria vocală. Am încercat din nou. Degeaba. Probabil că era la vreun filaj sau altceva.

La urma urmelor, *programul lui s-a terminat pe ziua de azi*, mi-am spus. La naiba, totuşi.

Lucrul cel mai sigur, lucrul inteligent, ar fi fost să mă ţin departe până îmi puteam asigura o susţinere. Aici putea fi însă o oportunitate şi n-aş fi vrut să-mi scape printre degete.

Am luat un taxi până la marginea lui Azabu Juban. Desigur, cunoşteam bine împrejurimile apartamentului lui Naomi, pe care le cercetasem şi exploatasem în noaptea când o aşteptasem în ploaie. Clădirea de pe strada secundară perpendiculară, cu tenda şi pubelele din plastic, era un loc perfect pentru o ambuscadă. Dacă cineva m-ar fi aşteptat, s-ar fi poziţionat acolo. La fel cum o aşteptasem eu.

Mergeam spre capătul străzii care ducea în spatele clădirii, când am auzit bâzâitul motorului în doi timpi al unei motociclete care venea către mine. Era un scuter pentru livrări de pizza, cu un încălzitor portabil fixat în spate şi un steguleţ care făcea reclamă pizzeriei. Am privit-o cu atenţie, pentru a mă convinge că nu era altceva decât ceea ce părea. Da, pur şi simplu un tânăr care încerca să mai câştige câţiva yeni dintr-un job de noapte. Puteam simţi mirosul pizzei dinăuntrul încălzitorului.

Mi-a venit o idee.

Am fluturat din braţ spre el. A oprit lângă mine.

— Poţi să-mi faci un serviciu? l-am întrebat în japoneză. Câştigi zece mii de yeni.

Ochii i s-au rotunjit.

— Sigur că da, a încuviinţat. Ce anume?

— La capătul străzii ăsteia, pe dreapta în direcţia ta de mers, este o clădire cu o tendă şi nişte lăzi de gunoi înşiruite într-o parte. Cred că un prieten mă aşteaptă acolo, dar aş vrea să-i fac o surpriză. Poţi să treci pe

lângă clădire, venind din direcţia opusă, să te uiţi atent şi să-mi spui după aceea dacă ai văzut pe cineva?

Ochii i s-au holbat şi mai mult.

— Pentru zece mii de yeni? Cum să nu!

Am scos portofelul şi am luat o bancnotă de cinci mii de yeni.

— Jumătate acum şi jumătate când te-ntorci, i-am spus.

A luat banii şi a dispărut. A revenit după trei minute.

— Acolo este, mi-a spus. Exact unde mi-ai zis.

— Mulţumesc, am încuviinţat. Mi-ai salvat viaţa.

I-am dat alţi cinci mii de yeni. A privit bancnota complet neîncrezător, după care chipul i s-a luminat de un zâmbet orbitor.

— Mulţumesc! a spus. Grozav! Mai ai nevoie de ceva?

Am surâs şi am clătinat din cap.

— Nu în seara asta.

A părut uşor dezamăgit, apoi a zâmbit iarăşi de parcă ar fi ştiut că sperase prea mult.

— Bine, a zis. Mulţumesc încă o dată.

A ambalat motorul şi a plecat.

Am desfăcut bastonul şi l-am palmat în mâna dreaptă. Am scos spray-ul cu piper al lui Yukiko şi l-am ţinut în stânga. Am pornit în felul furişat pe care-l învăţasem în patrulările de recunoaştere pe distanţe lungi în Vietnam, aproape lipit de clădirile pe lângă care treceam, verificând fiecare colţ, fiecare punct fierbinte, confirmându-mi că era curat înainte de a avansa.

Am avut nevoie de aproape o jumătate de oră ca să parcurg cei o sută de metri până la locul ambuscadei. Când am ajuns la numai trei metri depărtare, paravanul oferit de lăzile de gunoi se micşorase prea mult ca să mai continui. M-am ghemuit şi am aşteptat.

Au trecut cinci minute. Am auzit scrâşnetul unui chibrit frecat pe cutie, după care am văzut un firicel de fum albastru ridicându-se dinapoia unei stive de containere. Cel de acolo nu era Murakami. Murakami n-ar fi făcut ceva atât de stupid.

Am strecurat spray-ul cu piper înapoi în buzunar şi am extins lent bastonul până la lungimea totală, l-am tras de capăt, ca să mă asigur că toate segmentele se blocaseră în poziţia deschis, şi am strâns puternic mânerul în mâna dreaptă. Am privit fumul ridicându-se în faţa mea şi am numărat inhalările şi exalările. Am aşteptat până am ştiut că individul de acolo inhala, moment în care atenţia i-ar fi fost oarecum distrasă de plăcerea absorbirii nicotinei. Inhalare, exalare. Inhalare, exalare. Inhalare...

Am sărit din locul unde eram ghemuit şi m-am repezit înainte, cu braţul care ţinea bastonul îndoit înapoia cefei, ca şi cum aş fi încercat să-mi scarpin

umărul opus, şi cu mâna liberă ridicată, protejându-mi faţa şi capul. Am parcurs distanţa într-o secundă şi am văzut bărbatul imediat după ce am trecut de marginea pubelelor, apărând dinapoia lui. Era unul dintre bodyguarzii lui Murakami, care purta o jachetă din piele neagră scurtă până în talie, ochelari de soare şi căciulă de lână, pentru o deghizare superficială. Auzise zgomotul brusc al apropierii mele şi întorsese pe jumătate capul spre mine, când am năvălit peste el.

Gura a început să i se deschidă, cu ţigara atârnând inutil între buze. Mâna dreaptă i-a pornit spre un buzunar al jachetei. Am văzut totul cu încetinitorul, perfect clar.

Am aterizat pe piciorul drept şi am şfichiuit bastonul în obrazul lui. Capul i-a ricoşat sub forţa loviturii. Ochelarii au zburat cât colo. Ţigara i-a părăsit gura, rostogolindu-se ca un cartuş scuipat de o armă de foc, după care a urmat o explozie de dinţi şi sânge. S-a clătinat spre înapoi şi a început să lunece în jos pe zidul clădirii. M-am apropiat şi i-am înfipt mânerul bastonului sub bărbie, oprindu-i coborârea.

— Unde-i Murakami? am întrebat.

El a scuipat o masă de sânge şi bucăţi de dinţi.

L-am percheziţionat rapid în timp ce horcăia şi încerca să-şi revină. Am găsit în jachetă un cuţit Kershaw, similar celui al lui Murakami, iar într-un etui la centură un telefon mobil. Le-am luat pe ambele.

Am apăsat mai puternic cu bastonul.

— Unde este? am repetat.

El a tuşit şi a scuipat.

— *Naka da*, a rostit cu cuvinte neclare din cauza rănilor suferite. „Înăuntru".

— Unde ţi-e partenerul?

A icnit şi a încercat să se repeadă spre faţa mea. I-am înfipt bastonul în sus, în gât. S-a schimonosit la faţă şi a coborât braţele.

— Unde ţi-e partenerul? am repetat.

A tras aer adânc în piept şi a şuierat:

— *Omote da*. „În faţă".

Părea logic. La fel aş fi asigurat şi eu cele două intrări în bloc.

Am retras bastonul şi l-am izbit cu vârful lui în plexul solar. Bodyguardul s-a îndoit din mijloc, gemând. Am păşit înapoia lui, i-am trecut bastonul peste trahee şi i-am înfipt un genunchi în spinare. M-am arcuit spre spate, trăgându-l spre mine cu bastonul şi împingând înainte cu genunchiul. Braţele i s-a ridicat disperate spre oţel, pentru a îndepărta apăsarea, însă era deja prea târziu. Laringele îi fusese strivit. S-a mai zbătut în tăcere o jumătate de minut, după care s-a lăsat moale peste mine.

L-am coborât uşor pe sol şi am privit în jur. Era linişte totală. I-am scos căciula şi jacheta şi le-am îmbrăcat. Am căutat apoi pe jos după ochelarii de soare şi i-am pus la ochi.

Am târât corpul cât mai departe în umbre, după care am ridicat ţigara care încă nu se stinsese şi am pus-o între buze. Am lovit bastonul de pavaj ca să-l închid, l-am vârât într-un buzunar al jachetei şi am palmat spray-ul cu piper.

Spre deosebire de spatele blocului, partea din faţă nu avea străzi perpendiculare şi astfel punctele de supraveghere erau mai puţine. Mai precis, ştiam că exista un singur punct cu adevărat bun: străduţa din lungul blocului, aflată de cealaltă parte a străzii.

Am ocolit spre partea din faţă a blocului, cu ochelarii pe ochi, căciula pe cap şi ţigara în gură. Am ţinut capul plecat, dar privirea orientată spre înainte, în postura pe care ar fi folosit-o şi indivizii ăştia pentru a evita martorii şi videocamerele.

L-am văzut de cealaltă parte a străzii, imediat cum am ocolit colţul blocului. Era îmbrăcat la fel ca recent decedatul lui partener. Am mers direct spre el, repede şi cu pas încrezător. Ochelarii de soare erau excelenţi pentru deghizare, dar mizerabili pentru vederea pe timp de noapte. A crezut că eram partenerul lui. A ieşit din umbre pentru a mă întâmpina, neînţelegând probabil de ce-mi abandonasem postul.

Când am ajuns la trei metri distanţă, l-am văzut ţuguind buzele derutat. La doi metri, maxilarele au început să i se îndepărteze, când şi-a dat seama că ceva era clar în neregulă. La un metru depărtare, toate întrebările lui şi-au primit răspuns sub forma unui jet de spray cu piper.

Mâinile i s-au ridicat spre faţă şi s-a împleticit un pas îndărăt. Am scuipat ţigara dintre buze, am îndesat spray-ul într-un buzunar al jachetei şi am scos bastonul. L-am scuturat, deschizându-l, am păşit înapoia bodyguardului şi l-am şfichiuit în jurul traheii lui, aşa cum făcusem cu tovarăşul său, însă de data aceasta cu o strânsoare transversală mai puternică, care i-a zdrobit şi carotida odată cu laringele. Degetele i s-au încleştat de metal şi picioarele au bâjbâit câteva secunde, căutând o priză pe asfalt, când l-am târât înapoi pe străduţă. Până am ajuns în umbre, era mort. L-am percheziţionat şi am găsit alt cuţit şi alt telefon mobil. Am lăsat cuţitul. Am luat telefonul.

Am pliat bastonul, l-am băgat în buzunar şi am pornit spre cabina telefonică din capătul străzii. Nu ştiam dacă Naomi avea identificator de apelant şi nu voiam să risc şi s-o sun de pe unul dintre telefoanele mobile pe care tocmai le obţinusem.

Am sunat-o. A răspuns la al treilea ţârâit, cu glasul uşor nesigur.

— Alo?

— Bună, eu sunt.

O pauză.

— Unde eşti?

— N-o să reuşesc să ajung în noaptea asta. Îmi pare rău.

Altă pauză.

— Nu-i nimic. Asta e.

Părea uşurată.

— Voiam doar să te anunţ. O să te caut eu în curând, e bine?

— Bine.

Am închis şi am revenit în spatele blocului. M-am strecurat în umbre lângă corpul pe care-l lăsasem acolo.

Unul dintre telefoanele mobile luate de la bodyguarzi a început să vibreze. L-am scos şi l-am activat.

— *Hai*, am spus.

Am auzit mârâitul specific al lui Murakami şi am simţit şocul adrenalinei prin tot corpul.

— Nu mai vine-n noaptea asta, a spus el. Cobor într-un minut. Sună-l pe Yagi-san şi fiţi pregătiţi de plecare.

Am bănuit că Yagi era unul dintre cei pe care-i scosesem din circulaţie.

— *Hai*, am spus.

El a închis.

Am pus telefonul înapoi în buzunar. Am scos bastonul şi l-am ţinut pliat în mâna dreaptă. În stânga ţineam spray-ul cu piper. Inima îmi bubuia regulat în piept. Am inspirat adânc pe nas, am ţinut aerul în plămâni, apoi l-am expirat lent.

Uşa din spate a blocului era cea mai puţin circulată şi nu avea videocameră de securitate. Ştiam că va ieşi pe acolo, aşa cum făcusem şi eu când fusesem la Naomi.

Am rămas la marginea cercului difuz de lumină proiectat de un felinar stradal din apropiere, unde Murakami avea să mă vadă, dar unde silueta avea să-mi fie ocultată de umbre. Pentru a maximiza elementul de surpriză, trebuia ca el să se apropie cât mai mult. Surpriza putea fi unicul avantaj pe care să-l am faţă de el.

După două minute, Murakami a apărut pe uşa din spate. M-am retras un pas în umbre, cu ochelarii de soare pe ochi, cu căciula coborâtă mult pe frunte.

Îl însoţea un câine, care se smucea în lesă. Am avut nevoie de o secundă ca să-l recunosc fără botniţă. Era pitbullul alb care fusese în Mercedes după lupta mea cu Adonis.

Rahat.

Am fost cât pe-aci să mă întorc şi s-o iau la fugă, însă instinctele atavice ale unui câine sunt declanşate de fuga prăzii şi exista o posibilitate prea mare ca animalul să mă ajungă şi să mă doboare din spate. Trebuia să-mi joc cartea până la capăt.

Cel puţin atenţia lui Murakami era parţial îndreptată spre câine. M-a zărit şi a ridicat capul într-un gest scurt de salut, apoi a coborât ochii spre animal, care începuse să mârâie.

Cuţu drăguţ, am gândit eu. *Cine-i cuţu drăguţ, fir-ai al dracului*!

Se apropiau. Murakami s-a uitat din nou la mine, apoi la câine. Creatura mârâia urât de acum, în sunete scurte, sacadate şi letale, care-i porneau în uruituri adânci din piept.

Murakami n-a părut foarte îngrijorat. Bănuiam că un câine care înfuleca praf de puşcă şi steroizi amestecaţi în mâncarea lui şi supozitoare din ardei jalapeño la desert putea să mârâie şi spre o pală de vânt, şi că Murakami era obişnuit cu comportamentul acela, ba poate chiar îl aprecia.

S-au apropiat şi mai mult. Câinele începuse să încerce să scape de sub control, mârâind şi trăgând de lesă. Murakami l-a privit din nou. L-am auzit rostind:

— *Doushitanda*? „Ce dracu' ai?"

Apoi a început să ridice capul. Nu era pe atât de aproape pe cât aş fi vrut, însă ştiam că următoarea lui privire va pune lucrurile cap la cap. Nu aveam să capăt o oportunitate mai bună.

Am sărit spre ei, parcurgând distanţa din două salturi lungi. Murakami a reacţionat instantaneu, eliberând lesa şi ridicând braţele pentru a-şi proteja partea de sus a corpului şi capul.

Era o reacţie bine antrenată şi mă aşteptasem la ea. Ignorând câinele, pe care-l etichetasem ca fiind ameninţarea mai mică, m-am ghemuit, am dus braţul drept în spate şi l-am şfichiuit după aceea spre înainte ca o lovitură de backhand la tenis. Bastonul a început să se telescopeze. Până a ajuns la glezna lui Murakami, atinsese lungimea completă de şaizeci de centimetri. Impactul oţelului în glezna lui a fost una dintre senzaţiile cele mai minunate pe care le simţisem vreodată. Dacă aş fi ratat, aş fi fost mort după câteva secunde.

N-am ratat însă. Am simţit osul rupându-se sub oţel şi l-am auzit pe Murakami urlând. În clipa următoare n-am mai văzut decât câinele alb, care se repezea spre mine ca o rachetă de croazieră.

Am izbutit să-mi ridic braţul stâng în faţa gâtului. Câinele a sărit şi şi-a încleştat colţii în el imediat deasupra încheieturii. A urmat o explozie de durere. Impactul m-a propulsat înapoi.

Ştiam că dacă voi cădea pe spate cu creatura aceea deasupra mea, legiştii

nu mi-ar mai fi recuperat ulterior nici măcar o părticică întreagă din corp. Parţial din instinct, parţial graţie antrenamentelor de judo, am lăsat ca momentele noastre de inerţie cumulate să ne poarte într-un salt mortal peste cap, încheiat printr-o aterizare ghemuită. Dulăul continua să mă ţină imediat de deasupra încheieturii, mârâind şi scuturând din cap, cu o strânsoare menită să sugrume şi să ucidă, aşa cum fusese antrenat. De acum nu mai puteam simţi absolut nimic în braţul acela.

Am încercat să ridic bastonul şi să-l lovesc în cap, dar n-am izbutit. Ghearele lui zgrepţănau pavajul, căutând o priză, o pârghie din care să mă poată răsturna.

Am dat drumul bastonului şi mi-am întins braţul valid, încercând să-i prind testiculele. S-a ferit la stânga, apoi la dreapta, ştiind ce intenţionam, totuşi le-am ajuns. I-am prins fudulia canină şi am tras în jos pe cât de violent trăsesem vreodată în viaţa mea. Fălcile au slăbit şi mi-am smuls braţul, eliberându-l.

M-am ridicat, clătinându-mă. Fiara s-a zvârcolit pe jos pentru o secundă, apoi s-a ridicat. A mârâit şi m-a privit cu ochi injectaţi.

M-am uitat la mâna mea stângă. Strângea tubul spray-ului cu piper cu o determinare *rigor mortis.* Probabil că tendoanele se blocaseră sub presiunea maxilarelor animalului.

Muşchii câinelui s-au încordat. Am smucit spray-ul, folosindu-mă de mâna bună. Dulăul a sărit. Am întins tubul şi am apăsat pe declanşator.

S-a auzit zgomotul satisfăcător de gaz ieşind sub presiune şi un norişor roşu a lovit fiara drept în faţă. Momentul de inerţie a purtat-o în mine şi m-a răsturnat pe spate, însă acum tresărea şi bălea, nemaifiind interesată să atace. M-am rostogolit de sub corpul cuprins de spasme şi m-am ridicat în poziţie ghemuit.

Câinele a început să se zbată pe jos, frecându-şi botul cu disperare de asfalt, de parcă ar fi încercat să se şteargă de substanţa care-i cauza agonie. M-am apropiat cu spray-ul. Când şi-a întors către mine botul şuierător, am ţintit direct în nas şi am apăsat butonul. Un nor gros a ţâşnit şi apoi, la fel de brusc, a murit; tubul se golise.

Fusese însă suficient. Corpul dulăului a început să se zbată într-un fel pe lângă care spasmele anterioare păreau nişte exerciţii jucăuşe de stretching. Oleorăşina de Capsicum este o substanţă iritantă, care în condiţii obişnuite nu este fatală, dar o doză concentrată precum cea tocmai primită de pitbull se putea dovedi excepţia de la regulă.

M-am uitat spre Murakami. Se ridicase, însă îşi menţinea greutatea pe un singur picior, protejându-şi glezna ruptă. Ţinea cuţitul Kershaw în mâna dreaptă, foarte aproape de corp.

Am coborât ochii şi am văzut bastonul. L-am ridicat cu mâna sănătoasă şi m-am apropiat de Murakami; braţul stâng îmi atârna inutilizabil.

Bărbatul mârâia din adâncul pieptului, foarte asemănător cu câinele său.

M-am deplasat în jurul lui într-un cerc prudent, silindu-l să se rotească, şi am încercat să-i evaluez mobilitatea. Ştiam că lovitura pe care i-o expediasem în gleznă fusese extrem de puternică. Mai ştiam de asemenea că era posibil ca el să încerce să exagereze gravitatea rănii, pentru a mă determina să risc şi să mă pripesc. Dacă ar fi putut prinde bastonul telescopic sau să treacă în alt fel pe sub garda mea, cuţitul lui şi două braţe tefere s-ar fi dovedit decisive.

De aceea, nu m-am grăbit. Am fentat cu bastonul. Spre stânga, apoi spre dreapta. Am descris cercuri spre mâna cu cuţitul, îngreunându-i posibilitatea de a înhăţa ceva cu degetele libere, ţinându-l întruna în mişcare, uzându-i glezna.

L-am lăsat să se obişnuiască cu fentele stânga-dreapta. După aceea am atacat central, printr-un jab direct spre faţa şi gâtul lui. A parat cu mâna liberă, încercând să prindă oţelul, dar mă aşteptasem la asta şi l-am smucit la timp. Pentru ca apoi, la fel de rapid, să revin cu un backhand, izbindu-l în tâmplă.

Murakami a căzut într-un genunchi, însă nu m-am repezit spre el. Instinctul mi-a spus că simula, încercând din nou să mă ademenească în raza de acţiune a braţelor lui, acolo unde mi-ar fi neutralizat alonja superioară asigurată de baston.

Pe o parte a capului îi curgea sânge. M-a privit şi pentru o fracţiune de secundă am zărit frica traversându-i chipul ca o pală de ploaie mânată de vânt. Trucurile nu-i funcţionaseră şi o ştia. Ştia că eu urma să-l uzez cu atenţie, metodic, că nu voi încerca nicio acţiune stupidă pe care s-o poată exploata.

Unica lui şansă ar fi fost să încerce ceva disperat. I-am dat ocol cu atenţie şi am aşteptat s-o facă.

L-am lăsat să se mai apropie puţin, suficient ca să-i ofer speranţă.

Am fentat şi m-am ferit, silindu-l să se rezeme în glezna ruptă. Acum gâfâia.

Cu un *kiai* sonor, a fandat spre mine, întinzând mâna liberă, sperând să înşface o mânecă a jachetei şi să mă tragă în lama cuţitului.

Însă glezna l-a încetinit.

Am făcut un pas lung înapoi şi în lateral şi l-am izbit cu bastonul peste braţ. Am ignorat forţa în folosul preciziei şi vitezei, însă a fost totuşi o lovitură solidă. Murakami a icnit de durere, iar eu m-am mai retras doi paşi ca să evaluez situaţia. El şi-a lipit braţul rănit de corp şi s-a uitat la mine. A

zâmbit.

— Haide, a spus. Sunt aici. Termină-mă. Nu te teme.

Am reînceput să descriu cercuri în jurul lui. Tachinările acelea nu însemnau nimic pentru mine.

— Prietenul tău a zbierat când a căzut în gol, a zis el. A făcut...

Am străbătut distanţa dintr-un singur pas şi i-am repezit bastonul în gât. Şi-a ridicat braţul rănit pentru a încerca să-l prindă, dar eu îl retrăsesem deja de-a curmezişul corpului meu. Din aceeaşi mişcare, am schimbat nivelurile de atac, m-am lăsat pe vine şi am expediat bastonul iarăşi în piciorul lui. Murakami a urlat şi a căzut în genunchi.

Am păşit înapoia lui, departe de orice posibilitate de fandare.

— Aşa a făcut el? am şuierat şi l-am izbit cu bastonul în ţeastă, de sus în jos, ca şi cum aş fi folosit o secure.

Murakami a căzut pe o parte, după care s-a străduit să-şi regăsească echilibrul. Am repetat lovitura. Şi încă o dată. Stropi de sânge i-au zburat din craniu. Mi-am dat seama că urlam. Nu ştiam ce anume.

Am abătut lovituri asupra lui până când nu mi-am mai simţit braţul şi umărul de durere. După aceea m-am retras un pas mare şi m-am lăsat să cad în genunchi, trăgând aer adânc în piept. M-am uitat spre pitbull. Era nemişcat.

Am aşteptat câteva secunde să-mi recapăt răsuflarea. Am încercat să pliez bastonul, dar n-am putut. L-am privit şi am înţeles motivul. Tija de oţel se deformase, căpătând forma unui arc, în urma loviturilor pe care i le aplicasem lui Murakami.

Iisuse! M-am ridicat şi i-am tras corpul în umbre, sub tendă, lângă bodyguardul lui. Este teribil de greu să tragi cu un singur braţ, dar am izbutit. Cu câinele a fost mai uşor. Am luat telefoanele mobile, le-am şters şi le-am aruncat. Am făcut la fel cu ochelarii de soare. Ultimul a fost bastonul. Nu doream să fiu descoperit având asupra mea o armă ucigaşă, lungă de şaizeci de centimetri şi îndoită după forma ţestei uneia dintre victime. Am dezbrăcat jacheta de piele pe care o luasem de la bodyguard şi am aruncat-o peste toate.

Câteva găleţi de lângă tendă adunaseră în ele apă de ploaie. Le-am folosit ca să spăl zona şi să fac sângele mai puţin evident. După ce am terminat, am şters orice amprente.

Ultima oprire a fost în faţa blocului, unde am căutat ţigara pe care o scuipasem înainte de a-l ataca pe al doilea bodyguard. Am strivit-o cu grijă şi am luat chiştocul cu mine.

M-am dus la clădirea lui Naomi şi am apăsat cu încheietura unui deget pe butonul de intercom al apartamentului ei. După o clipă i-am auzit glasul.

Tonul îi era speriat.

— Cine este? a întrebat.

Pentru o secundă nu mi-am mai putut aminti nici măcar numele pe care-l folosisem când o întâlnisem în club. Apoi mi-am reamintit: fusese numele meu real.

— Eu sunt, am spus. John.

I-am auzit doar respiraţia.

— Eşti singur? a întrebat femeia.

— Da.

— Bine. Vino. Repede!

Uşa a bâzâit şi s-a deschis. Am ţinut capul plecat, pentru ca faţa să nu-mi poată fi distinsă de cei care aveau cu certitudine să examineze în cursul dimineţii înregistrările de securitate ale blocului. Am suit pe scară până la nivelul al cincilea şi am ciocănit încet la uşa ei.

Am văzut lumina ocultată pentru o clipă înapoia vizorului. După aceea uşa s-a deschis. Gura lui Naomi s-a deschis larg când m-a văzut.

— *Oh meu deus*, a zis ea, *meu deus*, ce s-a-ntâmplat?

— M-am întâlnit cu ei când ieşeau.

Ea a scuturat din cap şi a clipit repede.

— Intră, intră.

Am intrat în *genkan* şi ea a închis uşa după mine.

— Nu pot să rămân, i-am spus. Cineva o să-i găsească în curând, iar atunci poliţaii vor mişuna peste tot în cartier.

— „Să-i găsească"..., a zis ea, după care înţelegerea i-a înăsprit trăsăturile. I-ai... i-ai omorât? A clătinat din cap de parcă n-ar fi putut s-o creadă. *Oh merda*...

— Spune-mi ce s-a-ntâmplat.

Ea m-a privit.

— În seara asta au venit după mine la club şi mi-au spus că trebuia să merg cu ei, dar n-au zis de ce. M-am speriat rău de tot. M-au silit să-i duc prin spate, până aici, la mine în apartament. Murakami avea un câine şi mi-a spus că-l va asmuţi asupra mea, dacă nu voi face exact ce dorea el.

S-a uitat la mine, înspăimântată, gândeam, de ce-aş fi putut crede.

— E-n regulă, am încuviinţat. Zi mai departe.

— Mi-a mai spus că ştia că mă întâlnisem cu tine în afara clubului şi că aveam o cale prin care să te contactez. Mi-a spus să te sun şi să-ţi cer să vii aici.

— Probabil c-a minţit, am zis eu. Poate că microfoanele te-au înregistrat când mi-ai dat adresa ta de e-mail în prima noapte din club şi a exploatat informaţia aceea. Sau poate că Yukiko a simţit ceva şi i-a spus. Nu contează.

Ea a aprobat din cap.

— M-a întrebat în ce limbă vorbeam noi doi când eram împreună şi i-am spus că în principal engleza. Engleza lui nu-i chiar grozavă, dar mi-a zis că dacă auzea ceva în neregulă din partea mea, orice care să semene a avertisment, mă va da de mâncare la câine. A ascultat conversaţia de lângă mine. M-am temut că dacă voi încerca să te avertizez, ai putea replica şi Murakami îşi va da seama ce făcusem. Am încercat totuşi să-ţi spun, într-un fel pe care el nu l-ar fi putut sesiza. Ai observat?

Am încuviinţat.

— „Mi-ar plăcea"..., am rostit pronunţând cuvintele aşa cum făcuse ea.

— *Sim.* Îmi pare rău că n-am putut face mai mult. Eram prea speriată. El şi-ar fi dat seama.

Am zâmbit.

— A fost perfect ce ai făcut, am zis. Ai gândit bine în condiţii de stres. *Obrigado.*

Îmi ţineam încheietura mâinii în faţă, sprijinită de cealaltă mână, şi ea a observat.

— Ce-ai păţit la braţ? m-a întrebat.

— Câinele lui Murakami.

— Iisuse! Ai păţit ceva?

Mi-am privit mâna. Jacheta luată de la bodyguard împiedicase colţii pitbullului să-mi străpungă pielea, totuşi zona era vânătă şi serios umflată, şi m-am gândit că era posibil să-mi fi rupt ceva.

— O să fiu bine, i-am zis. Mai îngrijorat sunt în privinţa ta. Lângă blocul tău s-a petrecut o crimă triplă. Imediat ce corpurile vor fi găsite, ceea ce nu va fi deloc greu, poliţia va cere înregistrările videocamerelor de securitate de la toate clădirile din jur. Te vor vedea sosind însoţită de un bărbat cu un câine alb, acelaşi câine alb care se răceşte acum alături de stăpânul lui la câţiva metri de bloc. Va trebui să răspunzi la o sumedenie de întrebări.

Ea m-a fixat cu privirea.

— Ce să fac?

— Dacă te interoghează, spune adevărul. Nu-i recomandabil să spui că mi-ai deschis uşa acum, pentru că devii complice, dar nu nega că cineva a încercat să intre în apartament. Poliţia mă va vedea pe înregistrările de securitate, deşi am avut grijă să-mi feresc faţa.

Naomi a încuviinţat.

— Am înţeles.

— Problema ta reală nu vor fi însă poliţiştii, ci asociaţii celor care au fost aici în noaptea asta. Ei vor veni după tine, fie ca să se răzbune, fie ca să ajungă la mine, sau ambele.

Culoarea a pălit de pe pielea ei caramel.

— Murakami m-ar fi omorât în noaptea asta, nu-i aşa?

Am aprobat din cap.

— Dacă eu aş fi venit, aşa cum sperase, m-ar fi ucis, apoi te-ar fi eliminat şi pe tine ca martor potenţial şi posibilă pistă spre el. Pentru că n-am venit, n-ai mai reprezentat o problemă. În gândirea lui, nu merita deranjul să te ucidă. Foarte simplu!

— *Meu deus*, a înghiţit Naomi un nod.

Era palidă la faţă.

— Strânge-ţi câteva lucruri într-o geantă, i-am spus. Fă-o repede. Ia un taxi până în Shinjuku sau Shibuya, undeva unde să mai fie încă oameni pe stradă. Acolo ia alt taxi şi du-te la un love hotel, un loc în care cazarea să fie automată. Foloseşte bani cash, nu cărţi de credit. Mâine dimineaţă la prima oră ia un tren spre Nagoya sau Osaka, un oraş cu un aeroport major. Suie în primul avion care părăseşte ţara. Nu contează unde se duce. Odată ce vei fi în afara Japoniei, vei fi în siguranţă. De acolo, poţi să pleci spre casă.

— Spre casă?

Am încuviinţat.

— Spre Brazilia.

Ea a rămas tăcută mult timp, după care mi-a prins mâna teafără între palmele ei. M-a privit.

— Vino cu mine, a spus.

Uitându-mă în ochii aceia verzi, aproape că aş fi putut spune „da". Însă n-am făcut-o.

— Vino cu mine, a repetat Naomi. Şi tu te afli în pericol.

Şi atunci, în clipa aceea, mi-am dat seama că creasem un nod nou, un alt Harry sau Midori pe care un urmăritor decis, ca Yamaoto sau CIA, l-ar fi putut utiliza ca modalitate de a ajunge la mine. Iar nodul acesta mergea drept spre Brazilia. Locul unde plănuise să se stabilească Yamada-san, alter egoul meu.

Cred că am zâmbit uşor înaintea ironiei sorţii, a glumelor pe care destinului îi place să le facă, fiindcă Naomi a întrebat:

— Ce este?

Am clătinat din cap.

— Eu nu pot călători acum. Şi chiar dacă aş putea, ar fi prea periculos pentru tine să încerci să călătoreşti în tovărăşia mea. Nu mai sta. O să găsesc un mod de a te contacta în Salvador, după ce vei reveni acolo.

— O s-o faci cu adevărat?

— Da.

A urmat o pauză lungă. Apoi Naomi m-a privit drept în ochi.

— Eu nu cred că vei veni de fapt. Nu-i nimic. Însă contactează-mă şi spune-mi-o. Nu mă face să aştept, neştiind. Nu-mi face asta.

Am aprobat, gândindu-mă la Midori şi la felul cum ea spusese: *Să vedem cum îţi place incertitudinea.*

— Te voi contacta, i-am zis.

— Nu ştiu cu exactitate unde voi fi, dar poţi lua legătura cu mine prin intermediul tatălui meu. David Leonardo Nascimento. El va şti cum să dea de mine.

— Du-te, i-am spus. Nu ai mult timp la dispoziţie.

M-am întors să plec, însă ea m-a prins de braţ şi s-a apropiat de mine. Şi-a pus palmele pe faţa mea şi m-a sărutat apăsat.

— O să te-aştept, a spus.

Capitolul 22

Am părăsit cartierul mergând pe jos. Nu doream să fiu văzut, nici chiar de un şofer anonim de taxi.

M-am spălat într-o saună deschisă toată noaptea, apoi m-am oprit într-o drogherie non-stop şi am cumpărat un flacon de ibuprofen. Am înghiţit vreo şase pastile fără apă. Braţul îmi pulsa.

În cele din urmă am găsit un hotel în Shibuya şi m-am prăbuşit într-un somn comatos.

M-a deşteptat sunetul pagerului. În vis, l-am auzit ca pe zgomotul unei uşi automate de garaj, apoi ca pe vibraţiile unui telefon mobil, pentru ca în cele din urmă să-l identific în lumea reală.

Am verificat display-ul. Tatsu. Era şi timpul. Am ieşit, am căutat o cabină telefonică şi l-am sunat. Era deja amiază.

— Eşti bine? m-a întrebat.

Probabil că auzise de carnagiu.

— Niciodată nu găseşti un poliţist când ai nevoie de el, i-am spus.

— Te rog să mă ierţi.

— Dacă aş fi fost ucis, nu te-aş fi iertat. Ţinând însă seama de circumstanţe, mă simt mărinimos. Mi-ar fi de folos un medic pentru un braţ rănit.

— O să găsesc pe cineva. Ne putem întâlni imediat?

— Da.

— Unde ne-am despărţit ultima dată.

— Bine.

Am închis.

Am rulat o RDU, care m-a adus la staţia Meguro. Tatsu şi Kanezaki stăteau lângă turnichete.

Grozav, mi-am spus. *Exact ce-mi trebuia – o surpriză.*

Am mers spre ei. Tatsu m-a tras deoparte.

— Varianta oficială, mi s-a adresat Tatsu, este că a izbucnit un război între bande. Un conflict *yakuza* intern. Asta va afla mass-media.

L-am privit.

— Ai auzit, aşadar.

A încuviinţat din cap.

— Şi? am continuat. Părinţii nu te-au învăţat să spui „mulţumesc"?

Chipul i s-a destins într-un zâmbet de surprindere şi a întins un braţ, ca să mă bată uşor pe spate.

— Mulţumesc, a rostit. Mi-a privit braţul pe care-l ţineam îndoit şi nefiresc de aproape de corp. Ştiu pe cineva care se poate uita la mâna ta. Dar cred că mai întâi ar fi interesant să-l asculţi pe Kanezaki.

Toţi trei am traversat strada, spre o cafenea. După ce ne-am aşezat şi am comandat, Kanezaki a spus:

— Am aflat ceva despre moartea prietenului tău. Nu este mare lucru, dar m-ai ajutat aşa cum ai promis, aşa c-o să-ţi spun.

— Bine, am încuviinţat.

Kanezaki s-a uitat spre Tatsu.

— Ishikura-san m-a informat despre întâlnirile pe care le-aţi avut cu Biddle şi Tanaka. Mi-a spus că Biddle ţi-a cerut să mă asasinezi. A tăcut o clipă. Îţi mulţumesc pentru că nu ai dat curs ofertei lui.

— *Doitashimashite*, am răspuns clătinând încet din cap. „Pentru puţin".

— După ultima noastră întâlnire, a continuat el, am vrut mai multe informaţii. Ca să am nişte atuuri faţă de Biddle, să mă asigur că el ştie că-l am la mână cu ceva în caz că va mai încerca altă manevră.

Înveţi rapid, mi-am spus.

— Şi ce ai făcut?

— I-am plasat un microfon în birou.

L-am privit, pe jumătate surprins, pe jumătate impresionat de îndrăzneala lui evidentă.

— Ai montat aparatură de interceptare în biroul Şefului Staţiei CIA?

Kanezaki a zâmbit într-un mod tineresc şi mulţumit de sine care mi-a reamintit pentru o clipă de Harry.

— Exact. Biroul lui este verificat pentru microfoane la fiecare douăzeci şi patru de ore, la intervale regulate. Cât am fost în sediul general, am urmat cursul de spargeri şi intrări prin efracţie, aşa că n-a fost o problemă să intru

acolo şi să plasez microfonul.

— Impresionantă securitate, am comentat ironic.

El a strâns din umeri.

— Securitatea este de obicei eficientă împotriva ameninţărilor sosite din exterior, dar sistemul n-a fost conceput ţinând seama şi de cele din interior. În tot cazul, eu pot intra şi ieşi după cum vreau, aşa că montez microfonul ca să ascult, apoi îl demontez ca să evit controalele.

— Aşa ai auzit ceva despre Harry, am spus.

A încuviinţat din cap.

— Ieri, Şeful a vorbit cu cineva la telefon. N-am putut auzi decât replicile lui, dar ştiu că a vorbit cu cineva important, pentru că i se adresa numai cu „da, domnule" şi „nu, domnule".

— Ce a spus?

— A zis aşa: „Nu vă faceţi griji. Firul pe care-l urmam pentru a încerca să-l contactăm pe Rain a fost retezat. Nu mai există căpeţele rămase libere".

— Asta nu-nseamnă mare lucru.

El a strâns din umeri.

— Pentru mine a sunat ca o recunoaştere a faptului că moartea prietenului tău n-a fost un accident, ci că el a fost omorât.

L-am privit fix şi ceea ce a văzut în ochii mei l-a făcut să clipească.

— Kanezaki, am spus, dacă vrei să mă minţi, fie şi cu cel mai mărunt rahat, ca să mă manipulezi să acţionez împotriva şefului tău, va fi greşeala cea mai mare pe care ai făcut-o în viaţa ta.

A pălit puţin, dar în rest şi-a păstrat sângele rece.

— Am înţeles. Nici nu te mint şi nici nu încerc să te manipulez. Ţi-am spus şi înainte că o să-ţi spun tot ce ştiu despre prietenul tău dacă o să mă ajuţi, iar tu m-ai ajutat. Nu fac altceva decât să mă ţin de cuvânt.

Nu l-am slăbit din ochi.

— N-a spus nimic altceva despre cine „a retezat firul"?

A clătinat din cap.

— Nimic explicit. Totuşi subiectul general al conversaţiei a fost Yamaoto, aşa încât cred că se poate deduce.

— Perfect, să aud deducţia!

Tatsu a intervenit:

— Se pare că relaţia lui Biddle cu Yamaoto nu este ceea ce crezusem eu. În anumite moduri, esenţiale, ei par să fie colaboratori, nu antagonişti.

— Şi ce legătură are asta cu Harry? am întrebat.

— Unul dintre lucrurile pe care le-am auzit din interceptări, a răspuns Kanezaki, este că Biddle intenţionează să-i dea chitanţele lui Yamaoto.

Chelneriţa ne-a adus cafelele şi a plecat.

— Nu înţeleg, am zis. Crezusem că eram toţi de acord că statul american vrea să ajute Japonia să se reformeze, în timp ce pentru Yamaoto reforma este o ameninţare letală.

— Este adevărat, a încuviinţat Kanezaki.

— Acum însă tu crezi că ei cooperează.

— Da, din câte am auzit în interceptări.

— Dacă-i adevărat, atunci este posibil ca Biddle să fi fost implicat în moartea lui Harry. Dar de ce?

— Nu sunt sigur.

M-am uitat la Tatsu.

— Dacă CIA lucrează cu Yamaoto, n-o poate face decât ca să le-o tragă reformatorilor tăi. Iar acum Biddle are în mână toate chitanţele alea.

Tatsu a aprobat din cap.

— Trebuie să punem mâna pe ele înainte să i le predea lui Yamaoto.

— Şi nu-i vorba numai de chitanţe, am urmat eu. Din ce ne-a spus Tanaka, trebuie presupus că unele întâlniri ale lui Kanezaki au fost filmate şi înregistrate audio cu microfoane parabolice. Ce vei face în privinţa asta?

— Nu se poate face nimic, a zis Tatsu. Aşa cum am discutat deja, orice politician surprins că s-ar întâlni în felul acesta cu un agent CIA este compromis. Mai pot fi totuşi salvaţi cei implicaţi doar prin intermediul chitanţelor.

— Cum?

— Un procentaj mic de politicieni vor fi compromişi atât de chitanţe, cât şi de fotografii. Fără doar şi poate, Yamaoto intenţionează să-i sacrifice în primul rând pe nefericiţii aceia. Apoi, în decursul nebuniei mass-media care va urma, el va anunţa celelalte chitanţe. Publicul nu va sesiza că nu există dovezi video sau audio reale care să susţină acel al doilea val de revelaţii.

— Aşadar, chiar dacă Yamaoto tot îi poate demasca pe cei ale căror convorbiri au fost înregistrate audio...

— Daunele cauzate de el vor fi limitate la acel grup. Prin recâştigarea chitanţelor, noi putem limita prejudiciile.

— Bun. Şi cum vom obţine chitanţele?

— Ele sunt în seiful lui Biddle, a spus Kanezaki. L-am auzit zicând asta la telefon.

— Se pare că poţi descuia o uşă, puştiule, am rostit eu, dar spargerea unui seif este cu totul altceva.

— Nu va trebui să-l spargă, a zis Tatsu. Biddle îi va da chiar el combinaţia.

— Cum o să procedezi – o să i-o ceri cu frumosul?

Tatsu a clătinat din cap.

— M-am gândit că ar fi mai bine dacă ai face-o tu.

Am căzut pe gânduri. Aş fi dorit să beneficiez de încă o ocazie pentru a-l chestiona pe Biddle despre Harry, într-un loc mai intim decât ultima dată. Mai ales dacă era adevărat că el şi Yamaoto erau cumva coordonaţi, ceea ce creştea posibilitatea ca el să fi fost implicat în moartea lui Harry. Murakami şi Yukiko fuseseră rezolvaţi, dar se părea că mai exista un detaliu pe care trebuia să-l pun la punct.

— Bine, am încuviinţat. O s-o fac.

— Te pot ajuta să..., a început Kanezaki.

— Nu, am scuturat din cap deoarece începusem deja să vizualizez cum voi proceda. Mă pot ocupa şi singur de asta. Vreau de la tine doar să te asiguri că ai acces la biroul lui Biddle atunci când te voi anunţa.

— Bine, a zis el.

L-am privit cu atenţie.

— Spune-mi, de ce faci toate astea? Dacă CIA află, vei fi declarat trădător.

Kanezaki a izbucnit în râs.

— Este greu să te mai sperie aşa ceva imediat ce ai aflat că şeful tău a încercat să angajeze un asasin să te lichideze. În plus, sper că n-ai uitat că „Crepuscular" a fost stopat în mod oficial. Din punctul meu de vedere, Biddle este trădătorul. Eu încerc doar să repar situaţia.

•••

Tatsu m-a dus la un medic pe care-l cunoştea, un tip pe nume Eto. Mi-a spus că, cu mulţi ani în urmă, îi făcuse o favoare în urma căruia îi rămăsese îndatorat şi ne puteam bizui pe discreţia lui.

Eto n-a pus absolut nicio întrebare. Mi-a examinat braţul şi a spus că am cubitusul fracturat. L-a îndreptat, l-a pus în ghips şi mi-a dat o reţetă pentru un analgezic pe bază de codeină. Reţeta era scrisă pe un formular generic cu antetul spitalului Jikei. Semnătura era indescifrabilă. Nimeni n-ar fi putut descoperi că el fusese autorul.

După aceea i-am telefonat lui Biddle şi i-am spus că eram pregătit să accept oferta lui pentru Kanezaki. Am aranjat să ne întâlnim la ora 22 în seara aceea, pentru a discuta detalii.

Am mers apoi la alt magazin cu articole pentru spionat din Shinjuku. De data asta am cumpărat o pereche de ochelari pentru vedere pe timp de noapte cu rezoluţie înaltă, dotaţi cu funcţie de mărire ca binoclurile. Am cumpărat de asemenea alt baston ASP. Începusem să îndrăgesc instrumentul acesta.

M-am oprit după aceea la un magazin de articole sportive şi am cumpărat un trening, pantaloni şi bluză, din bumbac gros şi negru, şi o pereche de pantofi de jogging. A fost greu să găsesc încălţămintea potrivită – magazinul oferea aproape numai modele multicolore şi ţipătoare –, dar până la urmă

am descoperit o pereche corespunzător de închisă la culoare. După ce am părăsit magazinul, am îndepărtat benzile reflectorizante pe care producătorul le amplasase cu inteligenţă peste călcâie pentru ca alergătorii să fie vizibili în întuneric. Posibilitatea de a fi lovit de o maşină care nu m-ar fi văzut în noapte nu era grija mea primordială.

Îi spusesem lui Biddle să intre în complexul cimitirului Aoyama Bochi de pe Kayanochi-dori, prin poarta de pe Omotesando-dori. Trebuia să meargă pe alee aproximativ cincizeci de metri, până vedea în stânga un obelisc înalt, structura cea mai înaltă din cimitir. Acolo trebuia să aştepte.

La ora 20, când era suficient de întuneric, m-am furişat în cimitir pe latura dinspre Gaiennishi-dori, evitând intrările obişnuite, pentru eventualitatea în care cineva m-ar fi aşteptat. Era un loc cam ciudat pentru jogging, totuşi nu chiar insolit. Imediat după ce am intrat, mi-am pus ochelarii pentru vedere pe timp de noapte. Toate monumentele funerare şi tufişurile mi-au apărut în verde-strălucitor. Am văzut lilieci zburând printre copaci şi o pisică apărând dinapoia unei lespezi funerare.

M-am instalat în apropiere de obelisc, în interiorul unui cavou în formă de pagodă triplă. Pagoda îmi oferea acoperire excelentă şi panoramă completă pe trei sute şaizeci de grade.

Biddle a apărut fix la ora 22. În privinţa spionajului era la fel de punctual ca în privinţa ceremoniei ceaiului.

L-am privit înaintând spre obelisc. Purta un trenci descheiat, iar dedesubt costum cu cravată. Desprins exact din romanele cu spioni. Am scanat perimetrul cimitirului timp de zece minute, utilizând ochelarii ca binoclu pentru vedere pe timp de noapte, până am fost satisfăcut că era singur. După aceea am ieşit din cavou şi m-am îndreptat spre el.

Nu m-a auzit, până n-am rostit de la un metru depărtare:

— Biddle.

— Iisuse! a sărit el cât colo şi s-a răsucit spre mine.

L-am putut vedea mijind ochii în întuneric. În imaginile verzi şi albe oferite de ochelari, i-am înregistrat toate detaliile expresiei.

Detectorul lui Harry tăcea cuminte în buzunarul meu. Cu braţul cel bun, am scos bastonul dintr-un buzunar al pantalonilor de trening. Biddle nu mi-a observat mişcarea pe întuneric.

— Există o mică problemă, am rostit eu.

— Care anume?

— Vreau să fii mai convingător că n-ai avut nicio legătură cu moartea lui Haruyoshi Fukasawa.

I-am zărit fruntea încreţindu-se în strălucirea verzuie.

— Uite ce-i, a început el, ţi-am spus deja...

Am telescopat bastonul la lungimea maximă şi am expediat un backhand spre piciorul lui din faţă, oprindu-mă puţin în ultima clipă, fiindcă era prea devreme ca să-i rup ceva. A ţipat şi a căzut pe jos, ţinându-se cu ambele mâini de piciorul rănit. L-am lăsat un minut să se tăvălească, în timp ce am scanat zona. Cu excepţia lui Biddle, era tăcere.

— Termină cu gălăgia, i-am zis. Dacă nu taci, o să te amuţesc de tot.

A scrâşnit din dinţi şi a privit în direcţia din care îmi auzise glasul.

— La dracu', a icnit, ţi-am spus tot ce ştiu.

— Nu mi-ai spus că lucrai cu Yamaoto. Că tu ai ţinut „Crepuscular" în viaţă, nu Kanezaki.

Ochii îi erau largi, căutându-mă prin beznă.

— Kanezaki te plăteşte, aşa-i? a gemut el.

Am tăcut câteva clipe.

— Nu. Nu mă plăteşte nimeni. Pentru prima dată, fac ceva doar pentru că aşa vreau. Deşi din punctul tău de vedere, n-aş zice că asta-i o veste bună.

— Te pot plăti şi eu. Te poate plăti şi Agenţia. Noi clădim acum o lume nouă şi ţi-am zis că vrem să faci parte din ea.

Am chicotit.

— Vorbeşti ca o reclamă de recrutare. Spune-mi ce-i cu Yamaoto.

— Vorbesc serios. După 11 septembrie, CIA are nevoie de oameni ca tine. De aceea te-am căutat.

— O să-ţi mai pun o dată întrebarea la care nu mi-ai răspuns. Gratuit. Dacă însă va trebui să mă repet iarăşi, lovitura anterioară ţi se va părea o mângâiere.

A urmat o pauză lungă, după care Biddle a spus:

— Bine. S-a ridicat încetişor, evitând să-şi lase greutatea pe piciorul lovit. Uite cum stă treaba – Yamaoto are interesele lui, iar noi le avem pe ale noastre. În clipa de faţă, între noi există o cooperare, atât şi nimic mai mult. O alianţă de convenienţă.

— În ce scop? Crezusem că „Crepuscular" ar fi trebuit să-i ajute pe reformatorii de aici.

El a încuviinţat din cap.

— Reforma ar fi bună pentru SUA pe termen lung, dar în acelaşi timp ar crea probleme. Japonia este cel mai mare creditor mondial. Are peste trei sute de miliarde de dolari investiţi în Statele Unite, numai în bonuri de tezaur. Pe termen scurt, o reformă reală ar însemna închideri de bănci japoneze, ceea ce ar determina retrageri masive, ceea ce ar sili băncile să-şi repatrieze capitalul din străinătate pentru a-şi acoperi dispariţia depozitelor. Dacă reformele vor funcţiona totuşi până la urmă, iar economia se va îmbunătăţi, conturile în yeni vor deveni mai atractive, iar băncile

japoneze îşi vor muta conturile în dolari şi euro acasă, unde ar putea obţine dobânzi superioare.

Îşi revenise destul de frumuşel. Poate că nu-i acordasem suficient credit.

— Prin urmare, am spus eu, guvernului american îi convine pentru moment statu-quo-ul.

— Noi preferăm să-i spunem „stabilitate", a zis el, sprijinindu-se pe piciorul lovit şi făcând o grimasă.

Am scanat zona din jur. Era linişte.

— Pentru că statu-quo-ul păstrează milioanele acelea de yeni în siguranţă în SUA, acolo unde pot susţine economia americană.

— Exact. Ca s-o spun grosolan, America este dependentă de un influx continuu de capital străin care să-i sprijine deficitul cauzat de cheltuieli şi obţine echilibrul respectiv din partea Japoniei. În guvernul american există elemente care nu vor o schimbare în privinţa asta.

Am clătinat din cap.

— Nu-i defel grosolan, ci chiar elegant exprimat. America este dependentă de petrolul ieftin şi susţine regimuri brutale în Orientul Mijlociu, care să-i alimenteze deprinderile. Sprijinind elemente corupte din Japonia fiindcă ele îi garantează accesul continuu la capitalul japonez, Unchiul Sam nu face decât să fie consecvent.

— Da, bănuiesc că nu-i nimic veros în asta, totuşi eu nu sunt un artizan al politicii, ci doar o implementez.

— De aceea „Crepuscular" a fost stopat acum şase luni, am zis eu. O facţiune nou ascendentă din guvernul american a decis că Unchiul Sam nu mai are interes să susţină reforma din Japonia.

— Dimpotrivă, a zis Biddle şi a dat să-şi vâre mâinile în buzunarele trendului.

— Ţine-ţi braţele să ţi le pot vedea, am rostit apăsat.

El a tresărit.

— Scuză-mă, mi se făcuse frig. Şi cum naiba poţi să vezi ceva în întuneric? Este beznă absolută.

— Ce ai vrut să spui prin „dimpotrivă"?

— „Crepuscular" n-a avut niciodată intenţia de a înainta reforma, ci a fost conceput de la bun început ca modalitate de a-i corupe pe reformatori. Stoparea lui a fost ordonată de un susţinător al reformei, dar cu certitudine n-a fost un ins realist.

— Aşadar, voi v-aţi număra printre realişti.

Biddle s-a îndreptat puţin de spate.

— Exact. Alături de unele dintre instituţiile care se ocupă de politica externă a Statelor Unite. Cele care n-au nici ochelari de cal şi nici nu sunt

supuse presiunii electoratului. Uite cum stă treaba, politicienii insistă pentru reformarea Japoniei pentru că ei nu înţeleg realitatea. Iar realitatea este că Japonia a depăşit vremea reformei. Poate că reforma s-ar fi putut face acum zece ani, sau chiar cinci, dar de acum este prea târziu. Lucrurile au ajuns prea departe în Japonia. Politicienii din America vorbesc întruna despre „strânsul din dinţi" şi „măsurile energice", dar ei nu înţeleg că în cazul de faţă strânsul din dinţi poate să crape capul şi că pacientul este atât de slăbit, încât o operaţie l-ar omorî. Noi am depăşit speranţa unui tratament şi este momentul să trecem la o metodă de management al durerii.

— Este o poveste foarte mişcătoare, domnule doctor, însă eu vreau să aud acum finalul.

— „Finalul"?

— Da, partea care anunţă: „Combinaţia de la seiful meu este următoarea..."

— „Combinaţia..."... ah, nu! Nu, nu, nu, a rostit el şi alerta i s-a strecurat în glas. Cum te-a convins de chestia asta? Ce ţi-a spus – că reformatorii sunt eroi? Pentru numele lui Dumnezeu, ei sunt pur şi simplu la fel ca toţi ceilalţi politicieni din nenorocita asta de ţară, la fel de egoişti şi de corupţi. Kanezaki nu ştie ce face.

L-am lovit încă odată cu bastonul în piciorul rănit. A ţipat şi a căzut.

— Gura, am rostit, altfel o să-ţi fac la fel şi la braţe.

Biddle a încleştat dinţii şi s-a rostogolit pe spate, ţinându-se cu o mână de picior şi mişcându-şi cealaltă mână înainte şi înapoi în faţa capului în tentativa zadarnică de a se proteja de următorul atac.

— Te-am avertizat să nu mă sileşti să te întreb ceva de două ori, am rostit eu. Acum spune combinaţia. Dacă nu, n-o să te poată identifica nici după amprenta dentară.

În lumina verzuie a ochelarilor pentru vedere pe timp de noapte l-am văzut deschizând şi închizând gura. A gemut şi s-a strâns de picior. În cele din urmă a spus:

— Treizeci şi doi de două ori spre stânga, patru spre dreapta, doisprezece spre stânga.

Am scos telefonul mobil şi l-am apelat pe Kanezaki.

— Alo? l-am auzit zicând.

Am repetat combinaţia.

— Stai aşa...

Au trecut câteva secunde.

— Am intrat, a spus el după aceea.

— Ai găsit ce căutai?

Am auzit foşnet de hârtii.

— Din plin!

Am închis telefonul.

— Cam la un metru în dreapta ta este un monument funerar, i-am spus lui Biddle. Te poţi folosi de el ca să stai în picioare.

S-a târât în direcţia aceea şi s-a ridicat încetişor, sprijinindu-se de piatra monumentului. S-a rezemat după aceea de el, gâfâind, cu faţa strălucind de transpiraţie.

— Ştiai că ei îl vor omorî pe Harry, am rostit, nu-i aşa?

L-am văzut scuturând din cap.

— Nu.

— Dar ai suspectat-o.

— Eu suspectez totul. Sunt plătit să suspectez. Nu-i însă acelaşi lucru cu a şti ceva cu certitudine.

— De ce mi-ai cerut să-l asasinez pe Kanezaki?

— Cred că ştii, a răspuns Biddle; răsuflarea îi redevenise mai egală. Dacă chitanţele ar fi utilizate, cineva trebuia învinovăţit pentru ele. Ideal ar fi fost ca persoana respectivă să nu aibă posibilitatea de a spune varianta lui despre cele întâmplate.

— El continuă să fie în pericol?

Biddle a chicotit trist.

— În niciun caz dacă chitanţele dispar.

— Nu pari să fii prea îngrijorat.

A strâns din umeri.

— Sunt un profesionist. Nimic din toate astea nu reprezintă ceva personal pentru mine. Sper că acelaşi lucru este valabil şi pentru tine.

— Ce se întâmplă cu „Crepuscular”?

A oftat şi a părut nostalgic.

— „Crepuscular” nu mai există. A fost stopat acum şase luni.

Recita deja varianta oficială. Nu era de mirare că-şi recăpătase atât de repede seninătatea. Ştia că nu va avea de suportat niciun fel de repercusiuni personale... adică dintre cele care să-i afecteze cariera.

L-am privit mult timp. M-am gândit la Harry, la Tatsu, m-am gândit îndeosebi la Midori. În cele din urmă am spus:

— O să te las să pleci, Biddle. Înţelept ar fi să te omor, dar n-o voi face. Iar asta înseamnă că-mi eşti dator. Dacă ignori datoria asta şi încerci să revii în viaţa mea, te voi găsi.

— Te cred, a zis el.

— Când vom pleca de aici în noaptea asta, drumurile noastre se vor despărţi pentru totdeauna – ai înţeles?

— Să ştii că noi încă avem nevoie de tine, a spus el. Încă mai avem un loc

pentru tine.

Am aşteptat o clipă în beznă. El şi-a dat seama că nu-mi răspunsese la întrebare. L-am văzut tresărind.

— Am înţeles, a spus cu glas slab.

M-am întors şi am plecat. Îşi putea găsi şi singur ieşirea.

•••

M-am întâlnit cu Tatsu în ziua următoare, pe un bulevard însorit, sub un arţar din parcul Yoyogi. L-am informat despre cele aflate de la Biddle.

— Kanezaki a recuperat chitanţele, mi-a spus el. Şi le-a distrus imediat. Este ca şi cum n-ar fi existat niciodată. La urma urmelor, „Crepuscular" a fost stopat acum şase luni.

— Puştiul este naiv, dar curajos, am comentat.

Tatsu a încuviinţat şi ochii i-au devenit pentru o clipă melancolici.

— Are suflet bun.

Am zâmbit. Tatsu n-ar fi putut să recunoască niciodată că cineva ar putea avea o minte bună.

— Am senzaţia că te vei mai întâlni cu el, am spus.

A înălţat din umeri.

— Sper că nu. Recăpătarea chitanţelor a fost un noroc, dar eu mai am multe de făcut.

— Poţi să faci numai un număr finit de lucruri. Să ţii minte asta.

— Totuşi trebuie să facem ceva, *ne*? Nu uita că Japonia modernă s-a născut din samuraii din provinciile sudice care au ocupat palatul imperial din Kyoto şi au declarat restauraţia dinastiei Meiji. Poate că aşa ceva s-ar putea întâmpla din nou. Poate o renaştere a democraţiei.

— Poate, am zis eu.

Tatsu s-a răsucit spre mine.

— Tu ce vei face, Rain-san?

Am privit copacii din depărtare.

— La asta mă gândesc.

— Lucrează cu mine.

— Tatsu, parcă ai fi un disc stricat.

— Iar ai vorbit ca nevastă-mea.

Am izbucnit în râs.

— Cum te simţi că ai făcut parte din ceva care-i mai mare decât tine? a întrebat el.

Mi-am ridicat braţul în pansament ghipsat.

— Uite-aşa, am spus.

Tatsu a zâmbit în felul lui trist.

— Asta înseamnă doar că eşti viu.

Am strâns din umeri.

— Recunosc că-i mai bine decât alternativa.

— Dacă ai vreodată nevoie de ceva, telefonează-mi, a zis el.

M-am ridicat în picioare. Tatsu m-a imitat.

Amândoi am făcut o plecăciune, apoi ne-am strâns mâinile. Eu m-am îndepărtat.

Am mers mult timp. Spre est, spre staţia Tokio, spre trenul expres care avea să mă readucă în Osaka. Tatsu ştia unde să mă găsească acolo, dar deocamdată puteam accepta asta.

M-am întrebat ce voi face când voi ajunge acolo. Yamada, alter egoul meu, era aproape gata de plecare. Însă eu nu mai ştiam de acum unde să-l trimit.

Trebuia s-o contactez pe Naomi. Doream s-o contactez. Atât doar că nu ştiam ce voi spune.

Yamaoto continua să acţioneze. Tatsu îi aplicase câteva lovituri puternice, totuşi nu-l doborâse. Probabil că încă mă căuta. Şi poate că CIA făcea la fel.

Pe când mergeam, cerul s-a întunecat. Un vânt a mişcat ramurile copacilor obişnuiţi cu poluarea oraşului.

Tatsu fusese optimist. M-am întrebat ce izvor adânc îi alimenta încrederea. Regretam că nu i-o puteam împărtăşi. Eram însă prea conştient de dispariţia lui Harry, de plecarea lui Midori pentru totdeauna, de Naomi care aştepta un răspuns nesigur.

Picături grele de ploaie au început să se spargă pe epiderma din beton a oraşului, pe ferestrele din sticlă ale ochilor lui. Câţiva oameni au deschis umbrele. Restul au alergat să se adăpostească.

Eu am continuat să merg, prin ploaie. Am încercat să mă gândesc la ea ca la un botez, un nou început.

Poate că aşa era. Dar părea o renaştere tare solitară.

Nota autorului

Cititorii familiarizaţi cu Roppongi şi Akasaka-Mitsuke din Tokio vor observa că deşi unele baruri cu animatoare şi „cluburi pentru gentlemani" seamănă cu Damask Rose, niciunul nu se potriveşte pe deplin. În rest, locurile din Tokio şi Osaka care apar în carte sunt descrise aşa cum le-am întâlnit.

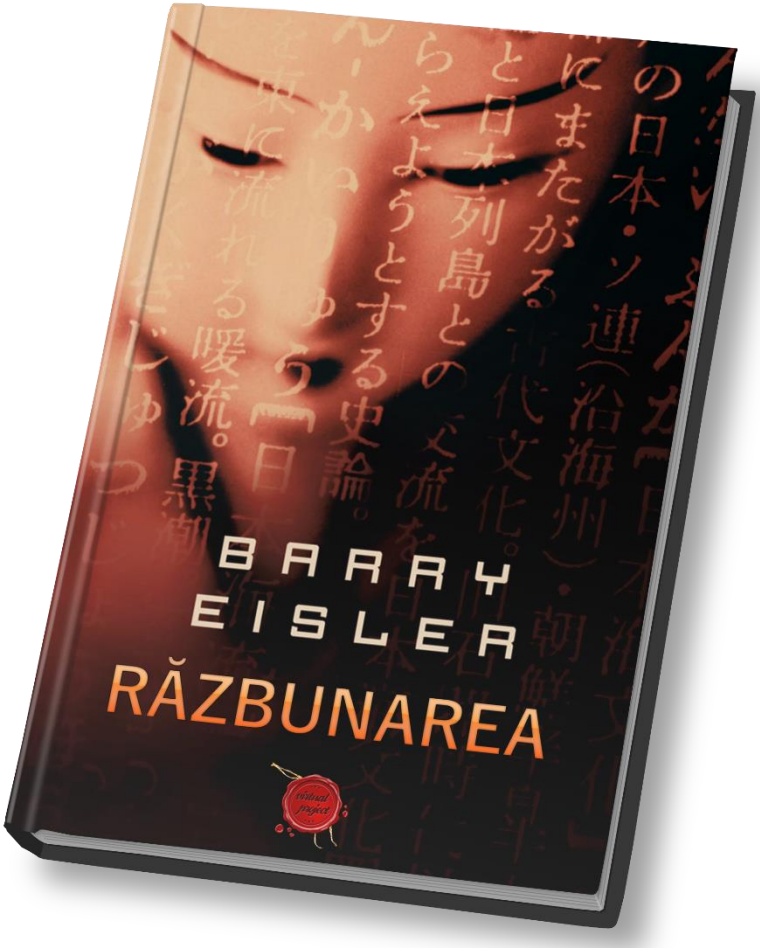

virtual-project.eu